

Giới thiệu Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân

Các bạn có bao giờ nghĩ tới việc làm bác sĩ cho thú nhân chưa? vậy mà Phúc Nhạc lại có vinh dự đó vô tình bị hôn mê do bị ai đó đập vào đầu.

Nhưng khi tỉnh dậy hắn thấy nơi này hoàn toàn xa lạ, đã vậy còn thấy toàn là thú nhân, cứ thế mà thú nhân lại còn bị bệnh giống như cảm sốt... nhưng hắn chỉ là một y tá thì làm sao mà chữa bệnh đây.

Hắn phải vào vai một bác sĩ thì liệu hắn có làm được hay không mời các bạn đón đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân*.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Phúc Nhạc rõ ràng nhớ rõ cậu không đặt hàng từ nước ngoài, cũng không có mua sắm online cái gì, ‘trồng cây si’ gì gì đó càng không có khả năng, phía dưới lầu vẫn luôn gọi tên cậu chính là 1 tên đàn ông mà.

Được rồi tuy rằng cậu là gay, nhưng là người kia cũng đâu có biết cậu gay đâu.

Cậu chơi liên tục đang đến cao trào cuối cùng, chợt nghe thấy dưới lầu có người kêu to “Phúc Nhạc! Phúc Nhạc! Phúc Nhạc!” Sợ tới mức tay run lên, game over luôn.

Bầu môi ném con chuột, lê người vác theo cái đầu tổ chim lia chia khắp khiêng đi ra ban công, nhìn xuống phía dưới, dưới lầu có 1 anh bạn mặc đồng phục đen, mặt không đổi sắc mà kêu tên cậu suốt. Thấy cậu nhô đầu ra, liền lớn tiếng nói: “Có bưu phẩm chuyển phát nhanh của anh, mời xuống dưới ký nhận!”

Công ty chuyển phát nào có đồng phục màu đen vậy trời? Trông cứ âm trầm thế nào ấy... Phúc Nhạc nghĩ.

“Xin lỗi, có phải sai địa chỉ hay không?! Tôi không có mua gì mà!” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ, gào vọng xuống dưới lầu.

“Có bưu phẩm chuyển phát nhanh của anh! Mời xuống dưới ký nhận!” Cậu bạn kia hình như không nghe được, mặt than như cũ máy móc lặp lại những lời này.

“Xin lỗi anh có thể đi lên đây không? !” Phúc Nhạc do dự một chút hỏi. Cậu hành động bất tiện, xuống lầu chỉ sợ sẽ mất thời gian.

Anh bạn kia nghe xong trầm mặc một hồi, nói: “Công ty có quy định, tôi không thể đi lên.”

... .. Phúc Nhạc không nói gì, đang muốn nói thêm cái gì đó, đã thấy anh bạn kia hơi hơi lùi về phía sau hai bước, giơ lên cái bao hàng trong tay...
Dùng sức ném về phía cậu!

Mọi nó cái này không khoa học a a a! Bị vật nặng đập trúng, Phúc Nhạc trước khi hôn mê do đau nhức đột kích gào thét trong lòng.

Lần thứ hai mở to mắt, ánh vào trong mắt chính là cây cối xanh um tươi tốt rợp trời bên tai là tiếng chim không biết tên hót, hình như còn có cả tiếng đã thú gầm rú.

Cậu đây là... nằm mơ đi? Động động đầu ngón tay, phát hiện không thành vấn đề, chống thân ngồi dậy, day day thái dương còn đang hơi đau, quả nhiên, đụng phải 1 cái túi to.

“Đừng để tao gặp lại mày, sẽ cho mày 1 trận như từ!” Phúc Nhạc căm giận than thở, đồng thời đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Đây là chỗ nào? Nhìn những cây đại thụ còn to hơn mình chung quanh, Phúc Nhạc có chút nghi hoặc, chậm rãi bò dậy. Vừa đứng lên, sắc mặt cậu liền thay đổi.

Chân cậu... có cảm giác?

Phúc Nhạc không thể tin được dậm chân, cảm giác bùn đất dưới chân xộp xộp, chân thật như vậy.

Phúc Nhạc ngơ ngác mà nhìn mình đứng thẳng tắp trên hai chân, có chút không dám tin.

Đưa tay chạm vào đùi phải đã nhiều năm hành động bất tiện mới phát hiện tay mình thế mà run rẩy, cười khò một tiếng, nhìn xem hoàn cảnh chung quanh, Phúc Nhạc không thể không thừa nhận, mình nhất định là đang nằm mơ.

Còn chưa từ bỏ ý định. Cho dù là nằm mơ, cậu cũng muốn có 1 đôi chân khoẻ mạnh 1 lần nữa.

Nhắm mắt hung hăng néo bắp đùi 1 phút, “Ssh—” Phúc Nhạc lập tức đau đến hít hà, nước mắt cũng không tự giác trào ra. Cứ tưởng mình đang nằm mơ, nên mới ra tay độc ác mà néo, giờ lại đau đến hai mắt đầm lệ lưng tròng.

Lại chưa từ bỏ ý định mà bung chân thêm 2 cái, hình như cậu... thật sự tốt lắm? !

Phúc Nhạc rốt cục xác định đôi chân tàn tật nhiều năm của mình rốt cục khỏi hẳn! Giờ phút này tâm tình của cậu so với khi thắng liên tiếp 10 ván game còn sung sướng hơn, kích động mà cúi đầu chạy qua chạy lại, nhìn không được lộ ra nụ cười vui vẻ, hận không thể tuyên bố cho toàn thể giới rằng, cậu, Phúc Nhạc, đã lành lặn lại rồi! Lại có thể bước đi như bay, có thể thích đi đâu thì đi, đi leo núi, đi bơi lội, đi chỗ nào cũng được hết!

Nhưng mà... Phúc Nhạc nhìn rừng cây rậm rạp chung quanh, đột nhiên có chút dự cảm không tốt: nếu, không phải đang nằm mơ, thì đây là nơi nào?

Phúc Nhạc gãi gãi mái tóc như tổ quạ của mình, lại đặt mông ngồi xuống đất, đang buồn rầu xem mình phải làm gì bây giờ, thoáng liếc thấy bao hàng màu đen cách không xa kia. Thứ này cũng ở đây sao?

Trực giác nói cho cậu biết, tình cảnh hiện tại đại khái không thoát khỏi quan hệ với cái bao này.

“Gần đây không có mua cái gì mà ta... 3 túi thịt bò khô, 2 túi rong biển, 10 túi hạt dưa, 7 hộp socola, 5 thùng mì thịt bò đều đã ký nhận hết rồi mà...” Phúc Nhạc tự nhủ nói thầm, cứ cảm thấy trong rừng rậm không người có chút yên tĩnh, nếu không nói ra tiếng sẽ rất sợ.

Ngắm lại cái anh bạn mặc bộ đồng phục đen sì kia đã cảm thấy không thích hợp, làm quái gì có công ty nào cho nhân viên đi giao hàng mặc đồng phục đen sì chứ?

Nhưng giờ phút này cậu cũng không biết làm cách nào để về nhà, lại càng không biết chính mình đang ở chỗ nào, lòng hiếu kỳ khiến Phúc Nhạc đem cái bao nặng tầm 5 kg này mở ra.

Được bọc ngay ngắn bên trong là 1 cái rương màu trắng, Phúc Nhạc rất quen thuộc, giống như hộp sơ cứu gia đình thường dùng, nhưng to hơn nhiều.

Mở ra lại phát hiện bên trong chứa không ít thứ. Đại khái có 4 5 tầng, lục sơ qua thì thấy có rất nhiều túi nhỏ, bên trong có mấy thứ gì đó, mặt khác còn có ống nghe bệnh máy đo huyết áp, thậm chí ngay cả dao phẫu thuật và nhíp cũng có, cực kì đầy đủ.

Lật lật không có thứ gì đáng giá chú ý, Phúc Nhạc đóng rương lại, nhìn không được thờ dài, không biết có phải mình đã xuyên qua rồi hay không?

Làm một trạch nam đủ tư cách, Phúc Nhạc cũng xem qua không ít tiểu thuyết, nhưng cũng chỉ để tiêu khiển mà thôi, thật chưa bao giờ nghĩ qua chính mình sẽ có ngày đụng phải loại chuyện kỳ huyền này. Bị đập hôn mê tỉnh lại lại không ở nhà mình... Huống chi cứ cho dù là đang ở trong rừng nhiệt đới thì cũng không có cây đại thụ nào lớn đến mức này đi? Điều này đã hoàn toàn vượt khỏi nhận thức của cậu...

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, bởi vì bị cây chặn, ánh sáng thực yếu, rất khó để nhận biết xem giờ là lúc nào.

Phúc Nhạc do dự một chút, lúi con dao phẫu thuật trong rương ra phòng thân, ôm lấy rương tìm 1 hướng không có cây cối quá rậm rạp đi đến.

Chân vẫn chưa đi lại thuần thục, trên mặt đất lại thường có rễ cây đột nhiên trồi lên, Phúc Nhạc nghiêng ngả lão đảo mà đi, lại phát hiện hình như mình vẫn luôn đi vòng vòng, căn bản nhìn không thấy được điểm cuối của khu rừng là ở nơi nào.

Nhưng cậu cũng không dám dừng lại, chưa ăn gì, giờ đã cảm thấy hơi lạnh, đến buổi tối trong rừng nhất định sẽ lạnh hơn, cậu lại chỉ mặc 1 cái áo T shirt với cái quần short 7 phân, nhất định sẽ bị cảm mất.

Huống chi...

“Ngao—ô! ! !” Tựa hồ tiếng sói hoang tru càng ngày càng nhiều, điều này làm cho Phúc Nhạc luôn ra vẻ không sợ trời không sợ đất cũng lo sợ bất an, cậu sẽ không bị bầy sói vây công chứ?

Nghĩ vậy, Phúc Nhạc cũng có chút luống cuống, theo bản năng nắm chặt dao phẫu thuật trong tay. Nói đây không quen thuộc, gặp phải dã thú không phải chết chắc rồi sao? !

Đang nghĩ xem nên vượt qua đêm nay kiểu gì, vừa nhấc mắt đã chống lại một đôi con ngươi vàng óng ánh sáng lờ lờ.

“Má ơi!” Phúc Nhạc sợ tới mức rú âm lên, tay mềm nhũn khiến cho rương cấp cứu rơi trên mặt đất, phản ứng kịch liệt như vậy cũng khiến đôi con ngươi kim sắc kia ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Phúc Nhạc bị dọa không nhẹ, theo bản năng mà ôm 1 gốc đại thụ bên cạnh trèo lên, tay chân còn run run rẩy rẩy, trong lòng đã không ngừng cầu nguyện 1 vòng Bồ Tát Phật Tổ Ngọc Hoàng đại đế chúa cứu thế Jesus, cầu mong cho thứ này không biết leo cây!

Lại nhìn chủ nhân của cặp kim sắc kia, bởi vì thân hình giấu trong bụi cây rậm rạp, lại thêm sắc trời u ám, nhìn không ra là con gì, nhưng nó thấy bộ dáng Phúc Nhạc nom nớp lo sợ, ánh mắt lại nhu hòa xuống, hình như còn mang theo ý cười.

Phúc Nhạc lúc này còn nhớ rõ trèo cây quả thật đáng giá biểu dương, bất quá cậu lại quên mất việc quan trọng nhất.

Cái kiêu giống cái trước mặt tay chân vung về bám vào thân cây muốn trèo lên lại 5 lần 7 lượt tụt xuống dưới, nhin không được gọi lên khoe miệng. Giống cái ngóc vung như vậy cũng thật hiếm thấy.

Mà giờ khắc này Phúc Nhạc đã muốn khóc không ra nước mắt, tuy rằng thực có hình tượng mà không bị dọa quỳ rạp trên mặt đất mà phản ứng nhanh trèo cây, nhưng cậu hoàn toàn quên chính mình chưa từng trèo cây bao giờ! Cậu có thể cảm thấy tầm mắt mảnh liệt kia ở phía sau, điều này làm cho chân cậu cũng càng ngày càng mềm, sắp đứng không nổi...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Phúc Nhạc muốn chạy trốn, nhưng lại thấy chạy không nổi, trái tim bang bang đập nhanh như muốn vọt lên cổ họng, hơn nữa chân sắp đứng không nổi rồi.

Cơ mà... Vì cái gì đã lâu như vậy cũng chưa phản ứng? Phúc Nhạc sợ hãi còn có chút kỳ quái, ôm một tia may mắn trộm quay đầu lại, hy vọng con quái vật mắt vàng óng ánh kia đã đi rồi.

“A a a ! !”

Phúc Nhạc vừa xoay mặt, liền chống lại ánh mắt ngay gần kia, ánh mắt so với nhân loại lớn hơn, giữa trời chiều hôn ám có vẻ cực sáng, 1 cái đầu đã thú thật lớn chỉ cách chớp mũi cậu có 1 khoảng, trầm mặc 5 giây, Phúc Nhạc ngay tại chỗ hét thảm một tiếng rồi ngất đi.

Đây là một con báo săn màu đen, thân hình mạnh mẽ mà lưu loát, tràn ngập sức mạnh, lúc này trên mặt lại nhân tính hóa mà lộ ra biểu tình giật mình kinh ngạc phát ngốc, hiển nhiên là khó lý giải nổi tình trạng trước mắt.

Giống cái này, lá gan cũng quá nhỏ đi? Joe nghiêng nghiêng đầu nâng chân trước nhẹ nhàng cọ cọ 2 má Phúc Nhạc — còn có ý cuộn tròn chân giấu vuốt đi chột chột mới phát giác người này hình như đã thật sự bất tỉnh.

Biểu hiện không quá bình thường đi. Joe trầm tư nói.

Hắn chưa từng thấy qua giống cái nào đối với 1 thú nhân không biểu lộ ra ác ý lại lộ ra biểu tình thất kinh cùng sợ hãi như thế.

Giống cái trong thôn khi nhìn thấy thú hình của hắn đều là 2 mắt toả sáng, tuy không có gì đáng giá tự hào nhưng biểu hiện hôm nay của Phúc Nhạc hiển nhiên đã khiến Joe sâu sắc hoài nghi: chẳng có nhẽ diện mạo của mình dọa đến cậu ta ?

Cái đầu thật lớn tiến đến bên cạnh Phúc Nhạc cẩn thận ngửi ngửi.

A? Không có hương vị của thú nhân? Thậm chí... đến hương vị của giống cái khác cũng không có. Đứa nhỏ này không có tộc nhân sao? Joe nhíu mày đoán, biểu tình nhân tính hóa vẫn luôn tồn tại trên cái đầu con báo, có vẻ quý dị cực kì.

Một giống cái thể đơn lực mỏng một mình xuất hiện ở trong này thật sự rất kỳ quái ! Nếu không phải hắn vì tránh né 2 vị phụ thân trong nhà truy hỏi đến phát phiền mà chạy vào rừng rậm giải sầu, chỉ sợ đứa nhỏ này tới hôm nay liền qua đêm trong rừng rậm, nếu không may gặp dã thú, chỉ sợ không nhìn thấy được ánh mặt trời ngày mai. Không có hương vị của tộc nhân, một người trong rừng rậm... Chẳng lẽ tuổi còn nhỏ như vậy đã bắt đầu lưu lạc sao?

Do dự nửa ngày, Joe vẫn quyết định, trước đem tên nhóc ngốc hồ hồ này về bộ lạc của bọn họ. Hắn cơ hồ có thể xác định tiểu gia hỏa này không có người nhà hay bạn bè, càng miễn bàn đến bạn hữu.

Bộ lạc bọn họ tuy rằng đối với người từ nơi khác đến có tâm cảnh giác rất cao nhưng đối với giống cái lại phi thường khoan dung, là bởi vì giống cái thật sự không có sức chiến đấu, hoàn toàn không có cách nào mang đến uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Joe liền có động tác, đi qua căn chỗ lưng quần Phúc Nhạc, nhẹ nhàng vớt ra sau, đem Phúc Nhạc đang hôn mê vớt lên lưng mình, nhìn thoáng qua cái thùng to bị Phúc Nhạc vớt qua 1 bên, do dự một chút, cũng cần dây đeo thùng chữa bệnh mang đi.

Báo săn tốc độ cực nhanh, mà Joe lại là quái thai trong số này, chẳng những tốc độ làm người ta lú lờ, ngay cả sức chịu đựng cũng tốt đến không giống báo săn. Tốc độ nhanh như chớp so với gió còn nhanh hơn ba phần, Phúc Nhạc vòng vòng chuyển chuyển đi mất nửa ngày cũng không tìm được đường ra khỏi rừng rậm, mà Joe lại chưa dùng hết toàn lực sợ lúc phóng như bay mà làm rớt Phúc Nhạc nên chạy khá chậm và ổn định lại chỉ cần 10' đã ra khỏi rừng.

Ra khỏi rừng rậm lại chạy thêm mười mấy phút đồng hồ nữa, xa xa nhìn lại đã thấy mờ hồ bóng dáng bộ lạc.

Joe do dự, vẫn là thả Phúc Nhạc xuống dưới, ngay tại chỗ biến trở về hình người, một tay ôm Phúc Nhạc vào trong ngực, cầm cái thùng kỳ quái kia đi

nhanh về phía bộ lạc của mình.

Joe đi vào bộ lạc, cũng cảm giác được có vô số ánh mắt dừng trên người của hắn. Nói đúng ra là dừng trên vật nhỏ trong lòng ngực hắn.

Cau mày, Joe tăng nhanh cước bộ, lạnh lùng nhìn 4 phía, mọi người cả kinh, vội vàng cúi đầu đi làm chuyện của mình, chính là khoé mắt lại không ngừng được mà nhìn về phía trong ngực Joe.

“Này này, Joe đang ôm trong ngực, là một giống cái?”

“Nhìn tư thế nhất định là 1 giống cái nha! Ôi vậy Kissah không có hy vọng rồi.”

“Chắc chắn, Joe khi nào thì nhìn qua người ta chứ? Cho dù là giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc thì có ích gì? Joe cũng không thích người ông ọ (~nững nịu, yêu kiều) đó. Hơn nữa Joe với ai cũng lạnh nhạt như vậy...”

“Ha ha, này cũng chưa chắc a, các thú nhân mà gặp phải đối tượng lòng mình ngưỡng mộ, đều hận đối phương không nũng nịu, như vậy bọn họ mới có cơ hội biểu hiện chứ.”

1 giống cái hơi đứng tuổi bên cạnh nghe được vài giống cái tuổi trẻ khe khẽ nói nhỏ bát quái, vui tươi hơn hờ mà chêm một câu. Mọi người nghe xong đều che miệng cười, sau đó đem đề tài đổi thành thứ khác, bất quá tin tức Joe từ bên ngoài mang về 1 giống cái vẫn lan truyền nhanh chóng trong bộ lạc.

Chờ đến lúc Joe về đến nhà mình, ngay cả hai vị phụ thân của hắn cũng nghe được tiếng gió.

Kanya đi ra nhìn thấy trong ngực Joe thật sự ôm 1 người nào đó, ngoài ý muốn nhủ thầm, thằng nhóc này không phải là đoạt tới chứ?

“Ma phụ, con đã trở về.” Nhìn thấy ma phụ của mình, gương mặt cứng rắn lạnh lẽo của Kiều cũng hiếm thấy mà nhu hòa xuống, “Con dẫn theo một đứa nhỏ trở về.”

“Hử? Không phải là đoạt tới chứ?” Kanya dương dương tự đắc, ánh mắt đuôi mày xầu xa chế nhạo nói, chạy tới búng tay Joe mà ngó vào ngực nhìn.

“Đừng đứng gần như vậy!” Một thanh âm trầm thấp lại có chút khàn khàn từ phía sau vang lên, sau đó Kanya bị kéo đến trong 1 lồng ngực kiên cố mà ấm áp, tập mãi thành thói quen Kanya căn bản không thèm quay đầu lại, nhẩn nhẩn cái mũi xinh xắn, oán giận nói: “Casar, không cần bá đạo như vậy, kia có khả năng là con dâu của chúng ta mà.”

Joe bất đắc dĩ lắc đầu, “Ma phụ (mama), đặt phụ (papa), đây là giống cái con vô tình gặp trong rừng rậm, chung quanh không có người nào khác.” Joe hiếm thấy kiên nhẫn mà giải thích. Kỳ thật hắn không có lạnh lùng bất cận nhân tình như người ta đồn đại, chẳng qua là bởi vì giống cái cứ bu lại khiến hắn thấy phiền, thậm chí ảnh hưởng tới cuộc sống của hắn, hắn mới dần dần không thèm nhiều lời nữa.

“Trên người không có hương vị của thú nhân khác.”

Joe vào nhà nhẹ nhàng thả Phúc Nhạc trên giường, lập tức lại bổ sung nói: “Thậm chí đến hương vị của giống cái khác cũng không có.”

Kanya nhìn Joe hiếm thấy ôn nhu, kinh ngạc liếc bạn lữ của mình một cái, nghe thấy Joe nói, lại càng thêm kinh ngạc, “Chẳng lẽ nó vẫn luôn 1 thân 1 mình lưu lạc?”

Kanya đi đến bên giường cúi đầu đánh giá, đứa bé này thể trạng nhỏ, thoát nhìn giống như dinh dưỡng không đầy đủ, hoặc là còn chưa trưởng thành (=)), bất quá làn da lại cực kỳ trắng nõn bóng láng (TG: đương nhiên, đây là lấy ánh mắt của thể giới thú nhân xem nha), không giống bộ dáng đã ăn qua rất nhiều khổ.

Joe khừu giác thực linh mãnh, tuyệt đối sẽ không nói sai, vậy thì điều này khá kỳ quái ...

“Nó làm sao mà bất tỉnh?” Kanya thấy tiểu gia hỏa này vẫn luôn không tỉnh, có chút kỳ quái hỏi han.

Joe vừa nghe, sắc mặt có chút cổ quái, há mồm nghẹn nửa ngày mới có chút ừ ừ nói: “Nhìn đến thú hình của con, bị dọa hôn mê.”

Kanya cùng Casar sùng sốt, nhìn Joe, lại nhìn Phúc Nhạc nằm ở trên giường, không nói gì, sau đó lại bộc phát ra một trận cười kinh thiên động địa.

“Ha ha ha ha... Joe, con cư nhiên cũng có 1 ngày bị ghét bỏ... Ha ha ha!” Kanya cười đến đau cả bụng, lau nước mắt cười nhạo nói. Phải biết rằng Joe chính là thú nhân trẻ tuổi anh tuấn nhất trong bộ lạc của bọn họ, thực lực cũng dị thường mạnh mẽ, dũng mãnh lại thông minh, mỗi lần đi săn thu hoạch cũng luôn nhiều nhất, theo lý mà nói phải là phi thường được hoan nghênh, không thể ngờ lại có ngày dọa 1 giống cái đến hôn mê.

Nhìn thấy con trai nhà mình có xu thế đen mặt, Kanya nhanh chóng thu hồi tươi cười nghiêm mặt nói: “Vẫn là đi mời tộc trưởng đến xem đi. Cũng không biết trên người đứa nhỏ này có vết thương hay bệnh tật gì không.”

Joe vừa nghe cũng hiểu được rất có thể, liền gật gật đầu đi về phía nhà tộc trưởng.

Lúc Phúc Nhạc tỉnh lại, nháy mắt mấy cái mới nhìn ra mình hình như đã nằm trong một gian trong phòng, bất quá nhìn trình độ đơn sơ này, tuyệt đối không thể là phòng của cậu.

Xem ra là thật đã xuyên qua. Phúc Nhạc có chút mắt mờ mà nghĩ. Người ta... có thể phát hiện hay không?

Chuyển trông mắt, lại nhìn thấy hai nam tử thân hình cao lớn đang ngồi cách đó không xa tò mò mà đùa nghịch cái thùng của mình, Phúc Nhạc thờ dãi một hơi, xem ra cậu đã được người cứu, không có roi miệng mãnh thú kia.

Bất quá... hai người kia ăn diện thật... ờm, tục tằn. Phúc Nhạc nghĩ, trên người đều chỉ quây 1 miếng da thú, vị hơi thấp hơn còn được, quây được nửa cái mông còn thêm 1 phần thân trên, vị cao lớn hơn thì chỉ che được bên hông 1 chút.

Xem ra nơi này không phải xã hội văn minh phát triển a... Phúc Nhạc thuận tiện quan sát căn phòng đơn sơ đoán.

Casar phát giác đầu tiên, nhẹ nhàng vỗ vỗ Kanya, ý bảo y qua xem.

Kanya vừa thấy Phúc Nhạc tỉnh, nhãn tình sáng lên, vội vàng đi đến bên giường quan tâm hỏi han: “Nhóc tỉnh rồi? Đừng sợ, nơi này thực an toàn.”

Phúc Nhạc mơ hồ nghe nam tử này ôn hòa nói với mình 1 tràng “#%¥@%...” Một chữ cậu cũng nghe không hiểu.

Ngôn ngữ cũng không giống, rốt cuộc cậu đã đến nơi nào a? ! Phúc Nhạc nhìn không được cười khổ mà lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không nghe hiểu.

Kanya nhìn Phúc Nhạc nghe xong mờ mịt luống cuống, liền chậm lại ngữ điệu: “#¥%%@%...”

Phúc Nhạc như trước không có phản ứng.

Cái này Kanya sắc mặt cũng trở nên cổ quái, theo bản năng nhìn về phía Casar, chỉ thấy trong mắt của hắn cũng có chút kinh ngạc, nhưng lãnh tĩnh rất nhiều, nhẹ nhàng hướng Kanya lắc lắc đầu: “Chờ tộc trưởng lại đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Phúc Nhạc lẳng lẳng nhìn 2 nam tử hiện lãnh trước mắt, nhận mệnh mà thừa nhận mình nhất định đang không ở trên địa cầu.

Đồ ăn ngon của cậu, còn chưa kịp xé vỏ! Máy tính cũng chưa có đóng, canh gà đang ninh trong nhà còn chưa tắt bếp cậu đi rồi thì phải làm sao... Phúc Nhạc đau thương mà sụt sịt, quan trọng nhất là cậu nghe không hiểu ngôn ngữ nơi này a!

Phúc Nhạc không biết mình nên vẽ ra hay dùng tay chân biểu thị “Tôi đói bụng” đây, lại nhìn thấy có người bước vào cửa.

Đây là tổ chức thành đoàn đến vậy xem cậu sao? Phúc Nhạc có chút khẩn trương mà đánh giá 1 già 1 trẻ đứng cách đó không xa, ông lão cười tùm tùm rất hòa ái, tuy rằng tóc hoa râm nhưng không có rất nhiều nếp nhăn, râu mép trắng bóng sắp dài đến mức chạm đất, lộn xộn rồi mù, khiến cho Phúc Nhạc bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thể nhẹ thật muốn lập tức xuống giường đi tìm cây lược chải giúp ông, nghĩ đến chỗ này vẫn không quen thuộc đành nắm chặt nắm tay nhìn xuống.

Ông già bên cạnh thanh niên khiến cho người thanh niên này nổi bật lên nhiều lắm.

Làn da màu đồng cổ lộ ra ngoài, dường như phát sáng dưới ánh mặt trời, trên người quần 1 khối da thú đơn giản, dưới mái tóc nâu vàng là 1 khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, góc cạnh phân minh như đao khắc, cái mũi cao thẳng cùng đôi mắt kim sắc thâm thúy giống như người phương tây trên địa cầu, lại thêm 8 khối cơ bụng cùng dáng người hoàn hảo... Phúc Nhạc theo bản năng mà xoa xoa cằm, sợ chính mình chảy nước miếng.

“Tộc trưởng, ngài đã tới.” Kanya mỉm cười, thì lễ với tộc trưởng, sau đó có chút lo lắng nói: “Joe nhặt được giống cái này... Nghe không hiểu ngôn ngữ của chúng ta a.”

Tộc trưởng đi tới bên giường, mỉm cười sờ sờ đầu Phúc Nhạc: “Có thể nghe hiểu lời của ta không?”

Phúc Nhạc nghe vẫn là thứ ngôn ngữ xa lạ, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Xin hỏi, ngài là...?” Phúc Nhạc thử dùng tiếng phổ thông thăm dò nói, không biết bọn họ có ai nghe hiểu không.

Tộc trưởng sững sốt, lập tức trong mắt lại lóe ra kinh hi, vẻ mặt kích động mà run run rẩy rẩy chống quai trượng đi ra ngoài, miệng vui sướng nói: “Cuối cùng cũng đợi được rồi... Lần này hy vọng đúng vậy...”

Joe cùng Kanya nghe mà mơ mơ màng màng, đợi được rồi... đợi cái gì cơ?

Không biết tộc trưởng bị làm sao nữa, Casar liền để cho Joe đi vào nhìn xem, miễn cho ông đi nhanh quá lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Ngồi ở trên giường Phúc Nhạc càng tròn tròn mắt, chẳng qua cậu mới nói một câu Thiên triều, chẳng lẽ còn gặp được phó bản* đặc biệt? (thuật ngữ game, chỉ 1 cửa đánh quái)

Đừng nói là cậu, Kanya cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy qua lão tộc trưởng kích động như vậy, lão cáo già này lúc nào cũng im im chưa bao giờ nhìn ra vui giận, cho dù là khi bộ lạc gặp nguy hiểm lão cũng chưa từng bối rối qua, đều là vẻ trấn định tự nhiên dẫn dắt mọi người vượt qua nguy cơ.

Chẳng lẽ là tộc trưởng trộm bạn lữ nhà mình phong lưu bên ngoài có con? Kanya đoán vậy, Casar cực kì hiểu biết bạn lữ nhà mình, vừa thấy y lộ ra tươi cười bát quái chiêu bài liền bắt đắc dĩ mà kéo vào trong ngực nhẹ nhàng xao xao đầu y: “Đừng nghĩ loạn thất bát tao.”

“= □ =” Phúc Nhạc há to miệng, ngơ ngác nhìn nam nhân cao lớn trước mắt cái kéo nam nhân thanh tú hơn vào trong ngực, không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, vẻ mặt ôn nhu sủng nịch. Một vạn con thảo nê mã rống giận từ trái tim đập âm âm chạy qua.

Mọi nó rớt cuộc cậu đã đi vào cái thế giới huyền huyền tàn khốc gì thế này a!

Bên kia Joe rất nhanh liền đuổi kịp tộc trưởng đang run run rẩy rẩy: “Ông Barre!” Joe đi đến bên cạnh đỡ ông rồi hỏi: “Rất cuộc làm sao vậy?”

Tộc trưởng không trả lời, bước chân ngược lại nhanh hơn: “Nếu như là thật sự... đến lúc đó các người sẽ biết!”

Joe bó tay, chỉ đành biến về thú hình mang tộc trưởng về nhà cho nhanh hơn mà thôi.

Tộc trưởng vội vàng vào cửa lấy 1 cái bao ra, thúc giục Joe nhanh lên dẫn ông đi về.

Joe nhìn thoáng qua cái bao trong ngực tộc trưởng, có chút kỳ quái, vật kia đã để ở nhà ông Barre lâu rồi, nghe nói ông rất tôn kính người đưa cho ông vật này, tuy rằng Barre đối với bọn nhỏ trong thôn rất tử ái nhưng nếu có người tò mò muốn động cái bao kia, sẽ bị ông nghiêm khắc quát bảo ngưng lại, cho nên dần dần toàn bộ lạc đều biết đó là bảo bối của tộc trưởng.

Joe cũng không có hỏi nhiều, nhanh chóng mang theo tộc trưởng về nhà mình.

Barre đi đến trước mặt Phúc Nhạc, thật cẩn thận mở ra da thú, lấy ra 1 thứ, dĩ nhiên là...

“1... Ipad?” Phúc Nhạc lấp bắp mà chỉ vào cái thứ màu đen cứng nhắc kia, tròn mắt sắp rớt, nhìn ông lão lấy từ trong da thú mềm mại phong cách cổ xưa ra 1 sản phẩm điện tử tiên tiến nhất... Một vạn con thảo nê mã lại gào thét chạy vội trở về. Ngao ngao tôi muốn về nhà!

“Biết thứ này sao? Cậu ta thật sự biết thứ này! Ha ha, được cứu rồi! Chúng ta được cứu rồi!” Barre đem phản ứng của Phúc Nhạc đều thu vào mắt, kích động mà kêu lên, vui vẻ mà vỗ tay, lại hoa chân múa tay vui sướng.

Kanya nhanh chóng đỡ tộc trưởng đang kích động đến nỗi làm những động tác điên cuồng, càng ngày càng hồ đồ, cái gì được cứu rồi? Đứa nhỏ kia, chẳng lẽ là giống cái đặc biệt gì sao?

Phúc Nhạc không biết ông già này kích động vì cái gì, cậu hiện tại còn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc gặp được đồ công nghệ cao cổ hương, nét mặt hưng phấn không thua gì Barre. Joe một lòng một dạ đều đặt trên người tiểu tử mình nhặt về, nhìn y như 1 đứa nhỏ được quà, cũng không nhịn được mỉm cười.

Phúc Nhạc thật cẩn thận mà cầm lấy cục gạch, mở ra sau mới phát hiện thứ này hình như không giống ipad mà mình quen thuộc, mà là 1 thiết bị điện tử không biết tên thì đúng hơn. Màn hình đen tuyền nhìn thấy vài chữ to mà ghê người: máy vẫn đáp phục vụ khách xuyên qua.

“Phục vụ khách xuyên qua?” Phúc Nhạc tò mò, lập tức liên tưởng đến chính mình đang xuyên qua, chẳng lẽ có liên quan đến thứ đồ chơi này?

Nhìn vào bàn phím, Phúc Nhạc do dự một chút, vẫn là thử nhập vào một câu.

“Vì sao tôi lại tới đây?” nhập xong liền nhấp “Gửi đi”.

Phản ứng coi như nhanh, một giây sau liền có reply: “Xin chào, đây là số mệnh lựa chọn.”

“... ..”

“Vì cái gì chân của tôi lại tốt lắm?” Phúc Nhạc không nói gì, đột nhiên nghĩ tới hình như sau khi mình tỉnh lại, chân liền lành, thử hỏi đáp án.

“Đây là xuyên qua thường cho.” Ngay sau đó, trên màn ảnh lại hiện lên dòng chữ.

“Cho nên nếu tôi muốn yêu cầu trở về, chân của tôi sẽ trở về nguyên bản vốn có?” Phúc Nhạc trong lòng máy động, vội vàng hỏi.

“Thứ 1, ngài không có khả năng quay về, nơi này chính là chốn về của ngài, thứ hai, đúng vậy. Ps: con mẹ nó sao cậu lè mà lè mà lắm vấn đề vậy hà!”

Câu ps kia cỡ chữ rõ to, màu đỏ tươi khiến Phúc Nhạc sợ tới mức tay run lên, thiếu chút nữa quăng thứ đồ chơi này ra ngoài.

“Tôi đây phải làm cái gì?” Phúc Nhạc phát hiện cái thứ đồ chơi quỷ dị này hình như còn có tính tình, không khỏi có chút tóc gáy dựng đứng, nhất thời

cảm thấy thứ này y như củ khoai lang phóng tay, quá tà môn!

Chính là cậu vẫn là cố lấy dũng khí hỏi ra vấn đề, đơn giản phỏng đoán thì không khó phát hiện, nếu xuyên qua có thưởng cho, khẳng định không phải vì đem cậu tới đây nói chuyện yêu đương a!

“Phát huy sứ mệnh bản chức của ngài, tiến hành cải tiến nền y học.”

Nói xong không đợi Phúc Nhạc kịp phản ứng, liền bụp 1 tiếng, đen màn hình.

Phúc Nhạc sững sốt, nhanh chóng ấn nút nguồn, nhưng vô luận nghịch thế nào cũng không có phản ứng.

Không có sạc, cũng không có điện! Tại cái nơi chìm thái phân này thì quả thật không khác gì hổng!

Nản lòng mà rũ bỏ vai xuống, Phúc Nhạc hoàn toàn hết hy vọng.

Thật sự không trở về được rồi.

“Ông Barre, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Joe nhìn thấy cậu như vậy, tâm cũng hấn cũng nhói theo, có chút lo lắng hỏi han.

Barre cũng nhìn thấu Phúc Nhạc trầm mặc cùng khổ sở, dần dần thu hồi tươi cười, ngừng thờ dài, tiến lên sờ sờ mái tóc mềm mại của Phúc Nhạc, ôn nhu nói: “Con à, đừng khổ sở, nơi này về sau sẽ là nhà của con.”

Phúc Nhạc cúi đầu không nói lời nào, thật lâu sau, mới sực sật ngẩng đầu, đôi mắt có chút hồng, nước mắt đảo quanh hốc mắt: “Tôi mãi xem còn chưa chơi Pikachu đến cấp thần nhân* mà!” (cấp thần nhân 4 tr điểm)

... .. May mắn tất cả mọi người đều nghe không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tuy rằng mạnh miệng, nhưng bảo Phúc Nhạc thật không khổ sở thì là giả, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ rời khỏi thế giới quen thuộc, tuy rằng nơi đó không có người nhớ mong mình, buồn bực, nhưng căn bản không biết nên làm gì.

Tuy rằng trước kia cậu cũng là 1 tên tử trạch* (chết sống cũng không muốn ra khỏi nhà), cũng không giao lưu gì với thế giới bên ngoài, nhưng cậu đã sinh sống ở Thiên triều gần hai mươi năm, nhiều ít đã có một loại đồng cảm nhận thức xã hội.

Hiện tại đột nhiên đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, cậu chính là 1 người ngoài. Huống chi, bởi vì nguyên nhân tính hướng, cho dù cố lấy dũng khí muốn đi ra khỏi thế giới phong bế chính mình, cũng vẫn cứ thật cẩn thận lo lắng hãi hùng, một chút gió thổi cỏ lay, liền lập tức lùi về vỏ kén của mình.

Nói cho cùng, cậu căn bản không biết nên giao lưu với người khác như thế nào, cho nên trước kia cho dù là ở trường học hay là phòng khám bệnh, cậu đều sắm 1 hình tượng trầm mặc ít lời nặng nề, cho nên rất khó dung nhập với bầu không khí xung quanh.

Hiện tại, không phải là càng có tuyết thêm sương sao* (đã đen còn đen hơn)?

Barre nhìn Phúc Nhạc, thấy cậu không có cầm lại cái đồ chơi cục gạch kia nữa, ngược lại lôi cái bao da thú ra, móc ra 1 đồ vật khác.

Hiện lành mà nhìn Phúc Nhạc vẫn như trước chậm chạp trì hoãn, nhẹ nhàng đẩy cánh tay cậu, lấy 1 miếng thảo dược xanh thẫm nhét vào tay cậu.

Phúc Nhạc nhìn cái thứ đồ ăn trông như cỏ dại phơi khô này, nghi hoặc mà nhìn Barre.

Barre nở nụ cười, làm động tác “Ăn hết”.

Phúc Nhạc do dự, thứ này cho tới bây giờ cậu chưa từng thấy qua a. Ăn vào có thể tiêu chảy hay không đây?

Barre vẫn luôn cổ vũ mà nhìn cậu, ánh mắt của ông lão hiền lành này ngoài ý muốn trong suốt, Phúc Nhạc cảm thấy, hẳn là ông ấy không cần hại mình đâu nhỉ?

Cân nhắc 1 lúc lâu, Phúc Nhạc vẫn là nghe lời đem miếng thảo dược phơi nắng kia bỏ vào trong miệng, nhai nhai sau đó tãi cả mặt, mọ nó, vị mù tạc! Thật sự là cậu không phải đang tham gia cái game xảo quyết (tricky) nào đấy chứ? !

Cố nên suy nghĩ muốn nhờ ra, nhanh chóng nuốt chửng xuống, nháy mắt cả người đều hư nhược, bị mù tạc kích thích mà nước mắt chảy ròng ròng:

“Nước...”

Mọi người nghe xong đều sững sốt, có thể nghe hiểu rồi sao? Joe phản ứng lại đầu tiên, cầm 1 cái chén làm bằng xương thú lao ra ngoài mức nước về, lại khăn cấp vớt trở về, đưa cho Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc ngửa mặt cho hần một ngụm cười thật tươi, ôm lấy cái chén thật lớn uống ừng ực nước xuống bụng, mới đem được cái vị cay sắc mũi kia áp xuống được.

Joe ngỡ ngác mà đứng ở chỗ cũ, trái tim như chịu kishc thích mà đập nhanh kinh hoàng, hận không thể đem tiêu tử trước mặt ôm vào trong ngực mà an ủi, lau đi những giọt lệ của cậu.

Mà Joe cũng ma xui quỷ khiến mà làm như thế thật, bàn tay to hoi có chút thô ráp to nhẹ nhàng xoa mặt Phúc Nhạc, thật cẩn thận cứ như sợ dùng sức hơi mạnh 1 tí sẽ thương tổn đến người ta, khẽ vuốt lau đi nước mắt đọng ha bên má Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc sững sốt, nhìn trước mắt mỹ nam mặt mày ôn nhu mà nhìn mình, không khỏi da mặt hồng hồng, lòng dạ cũng kích động lên, trong đầu cứ quanh quẩn mãi 1 câu: bị mỹ nam sờ soạng! Không biết nên phản ứng ra sao, Phúc Nhạc liền ngỡ ngác nhìn Joe lúng ta lúng túng mà nói không ra lời.

Kanya cùng Casar liếc nhau, hai người đều có chút kinh ngạc cùng trêu tức, tiểu tử thú này cũng thông suốt rồi?

Barre càng đẩy mắt ý cười nhìn hai người bọn họ trầm mặc không tiếng động ánh mắt giao lưu, lặng lẽ từ bên giường lui ra.

“Bây giờ có thể nghe hiểu không?” Joe vội ho một tiếng đánh vỡ không khí có chút ái muội, nhẹ giọng hỏi, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu.

Phúc Nhạc sững sốt, cũng không để ý gì đến thẹn thùng nữa, gạt mình phát giác bản thân lại có thể nghe hiểu người này nói gì.

“Xin chào, tôi là Phúc Nhạc.” Phúc Nhạc thử mở miệng, hy vọng bọn họ cũng có thể nghe hiểu lời của mình.

“Phúc Nhạc?” Joe thấp giọng lặp lại, trong mắt lóe ra vui sướng quang mang, mỉm cười nói: “Ta là Joe.” Hần là thú nhân đầu tiên được đứa nhỏ này báo tên cho!

“Đây là nơi nào?” Phát hiện có thể giao tiếp, Phúc Nhạc cũng nhẹ nhàng thờ ra, có chút thấp thỏm hỏi han: “Là... Mấy người đã cứu tôi?”

Joe gật gù đầu: “Tôi đem cậu từ rừng rậm mang về đây, nơi đó, nguy hiểm.” Joe cũng không thạo nói chuyện lắm, hai người liền anh tới tôi đi khô cần mà hỏi đáp nhát gừng.

“Cám ơn anh.” Phúc Nhạc cảm kích nói: “Tôi đừng phải một con... con báo, cho nên bị dọa ngất.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người sắc mặt đều nhất trí trở nên cổ quái, Barre thì lại nhần cười nhần đến vắt vẻo, lặng lẽ lôi kéo tay áo Kanya, thấp giọng kể tai y nói nhỏ: “Có thể cậu ta... chưa từng thấy qua thú nhân chúng ta.” Barre làm tộc trưởng, tự nhiên biết vài thứ, người họ nói cho ông ta biết, không phải thế giới nào cũng có thú nhân.

Kanya vừa nghe bừng tỉnh đại ngộ, biết mà, con trai mình anh tuấn như vậy sao có thể đem giống cái đáng yêu dọa ngất xỉu được chứ.

Joe một lòng 1 dạ đặt trên người Phúc Nhạc, không nghe được giải thích của Barre, tâm tình đang vui sướng lập tức tụt xuống đáy cốc, hơi chút cô đơn thất vọng, bản thân lần đầu tiên sinh ra hảo cảm đối với 1 giống cái còn chưa có bắt đầu đã chết non, điều này làm cho Joe chưa từng yêu đương nhất thời thấy có chút thất bại, miễn cưỡng cười thấp giọng nói: “Cậu nhìn thấy... là tôi.”

Hả?

Phúc Nhạc bất lịch sự mà ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn chằm chằm Joe: “Anh lặp lại lần nữa?”

Joe không hiểu, nhưng sắc bén cảm thấy tuy bề ngoài Phúc Nhạc có vẻ trấn định nhưng cảm xúc lại không quá ổn định, chần chờ nói: “Cái cậu nhìn thấy, là thú hình của tôi.”

Sợ Phúc Nhạc không tin, Joe cố ý đứng xa chút, ngay sau đó trong nháy mắt, 1 mỹ nam tử anh tuấn đẹp trai biến mất, còn lại chỉ có 1 con báo cả người đen tuyền, đường cong cơ thể lưu loát, thoát nhìn tràn ngập vẻ đẹp sức mạnh.

Phúc Nhạc ngẩn đầu nhìn Kanya, phát hiện tất cả mọi người là một biểu tình bình tĩnh như thường, hít thật sâu mấy lần, nhắm mắt lại, sau lại mở mắt ra, trước mắt vẫn là con báo, một đôi mắt sâu thẳm vàng óng đang lo lắng mà nhìn mình.

“Phúc Nhạc, thú hình của tôi... thực đáng sợ sao?” Joe nhìn đến Phúc Nhạc phản ứng có chút không bình thường, giống như đã bị đá kích thật lớn, không khỏi có chút thấp thỏm, há mồm hỏi. Thú hình chính là tiêu chuẩn lớn nhất khi kén vợ kén chồng, nếu Phúc Nhạc không thích, vậy hẳn cũng liền không còn hy vọng gì nữa.

Con báo còn có thể nói? !

Phúc Nhạc gạt nhẹ khóe miệng, miễn cưỡng bình tĩnh trở lại: “Người nơi này... đều là như thế này phải không?”

“Đương nhiên không phải, còn có giống cái, giống cái không có thú hình.” Joe nghiêng nghiêng đầu nói. Động tác này hơi có vẻ đáng yêu, Phúc Nhạc cảm thấy chính mình không còn sợ hãi như trước nữa. Con báo trước mắt này... nói được chắc không phải sợ dã tính của nó đi?

“Giống cái?” Cậu bắt được một từ kỳ quái, khó hiểu, đây là xưng hô gì?

“Cậu không phải là giống cái sao?” một câu của Joe tương đương sấm dậy đất bằng, đánh cho Phúc Nhạc tỉnh mộng.

“Nơi này... không, không có phụ nữ sao?” Phúc Nhạc lắp bắp hỏi han, giờ phút này tâm tình của cậu không biết là tư vị gì. Làm gay, không phải cậu chưa từng ảo tưởng qua 1 thế giới không có phụ nữ, chỉ có đàn ông. Nhưng lúc ảo tưởng biến thành sự thật, cậu cũng không biết là kinh hi nhiều hơn hay kinh hách nhiều hơn nữa.

“Phụ nữ?” Joe không được tự nhiên mà lặp lại phát âm của cậu, không hiểu hỏi lại: “Đó là cái gì?”

“... Cực kì hung dữ, móng cong, phía dưới không có tiểu kê kê.” Phúc Nhạc cũng không cố kỵ hình tượng, không chút do dự hình dung nói, còn thuận tay chỉ chỉ người anh em nhỏ phía dưới.

Nói xong liền nhìn đến vẻ mặt hoảng sợ rớt cằm của Kanya, Casar cùng Barre cũng vẻ mặt vận vẹo trăm miệng một lời: “Đó là thứ quái vật gì vậy!”

“...” Phúc Nhạc im lặng.

Cậu đại khái hiểu được, thế giới này chính là thế giới toàn gay.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Phúc Nhạc cảm thấy qua 1 ngày này, tam quan* (thế giới nhận thức) vốn cực kì kiên cường của cậu đã tan nát 1 lần lại 1 lần.

Nói đến nguyên nhân, kỳ thật chính là do cậu xuyên qua đến một thế giới thú nhân thuần gay a ha ha ha ha.

Barre thấy Phúc Nhạc có vẻ chịu đủ kích không nhỏ, hiện tại sắc trời cũng đã muộn, cũng không nhắc lại chuyện của cậu nữa mà chỉ dặn Kanya chiếu cố cậu cho tốt, ngày mai ông sẽ lại tới.

Joe cũng biến trở về hình người, trầm mặc mà đứng ở một bên. Kanya thở dài, thẳng góc này xem ra là thật có chút động tâm a.

“Phúc Nhạc phải không? Ta là Kanya.” Kanya chủ động đi qua đi ôn nhu nói rằng.

“Xin chào.” Phúc Nhạc hồi phục lại tinh thần, ngại ngùng mà sờ sờ đầu đáp lại nói. Chính mình vừa nãy khẳng định thực lòng cuồng.

“Đó là bạn lữ của ta, Casar, cái tên ngọc vừa mới doạ đến cậu là con ta, Joe.” Kanya giới thiệu từng người trong nhà 1, khi nhìn về phía Joe trong mắt còn mang ý cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Hoan nghênh cậu đến với bộ lạc của chúng ta. Có lẽ không giống với nơi mà cậu đã sinh sống trước kia, nhưng chúng ta rất hoan nghênh cậu ở lại.” Kanya cười nói. Đây là nhiệm vụ tộc trưởng trước khi đi giao lại cho y, nhất định phải làm cho Phúc Nhạc có ý muốn ở lại bộ lạc.

Phúc Nhạc trong lòng ảm áp, quan tâm cùng nhiệt tình trong lời nói của Kanya cậu cũng cảm nhận được, có lẽ là bởi vì tự ti cùng nhát gan, cậu càng có thể cảm giác được những biến hoá cảm xúc của mọi người, nếu đã có ý chán ghét thì có tươi cười cũng không che giấu được...

Phúc Nhạc vẫn sực sực, nghĩ thầm tôi không ở lại đây cũng chẳng có chỗ nào để đi a?

“Cám ơn, chú... Kanya.” Phúc Nhạc cảm kích nói, cậu không biết nên xưng hô như thế nào với nam tử thoát nhìn như chỉ mới 30t tú khí ôn hòa trước mắt này, bất quá nhìn tuổi của y... Gọi vậy hân không thành vấn đề đi?

Ánh mắt Kanya càng nhu hòa, trong lòng mừng thầm, Phúc Nhạc diện mạo nhu thuận, bởi vì trường kì không thấy ánh mặt trời mà màu da rất trắng, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan so sánh với các giống cái khác thì khéo léo hơn nhiều lắm, người lại lễ phép, thoát nhìn không có tâm nhân gì, đúng là 1 sự lựa chọn tốt để làm bạn lữ mà. (mẹ chồng khen con dâu nức nở =))

Kanya đối với ánh mắt nhìn người của mình rất có tự tin, huống hồ con trai cũng sẽ không tùy tiện mà thích người khác, cho dù là Kissah xinh đẹp nhất trong bộ lạc, còn diễm lệ hơn đứa nhỏ này 1 chút, cũng không lọt được vào mắt Joe.

“Bé ngoan, hôm nay con ở lại nhà chú nhé. Chú đi làm gì cho con ăn.” Kanya cười tùm tùm sờ soạng đầu Phúc Nhạc một phen, đứng dậy đi làm com chiều.

Gây sức ép đến hiện tại, đã sớm đến giờ cơm chiều, lúc Phúc Nhạc xuyên qua, canh gà hầm còn chưa ăn đâu, cho nên giờ bụng cũng đã rỗng tuếch.

Joe cùng Casar yên lặng cùng Kanya đi ra ngoài.

“Muốn đi săn thú sao Joe?” Kanya kinh ngạc nhìn con trai chuẩn bị rời khỏi bộ lạc nói.

Joe gật gật đầu hóa thành thú hình chạy vội đi. Hắn muốn đích thân săn được con mồi đưa cho Phúc Nhạc! Đây là tâm ý của hắn.

Tuy rằng hiện tại A Nhạc còn không thích mình, nhưng hắn cũng luyện tiết buông tha. Cậu ấy nhỏ yếu như vậy, không có mình bảo vệ khẳng định sẽ bị thương.

Joe a, người nhất định đã quên là thú nhân sẽ không chủ động thương tổn giống cái rồi.

Phúc Nhạc cũng không ngóc trên giường, vốn thân thể cũng không có vấn đề gì, chỉ là bị dọa hôn mê mà thôi, giờ hoàn toàn có thể hoạt động. Huống chi bởi vì thật lâu không đi lại giống người bình thường, lúc xuống giường bước chân trên đất, đôi chân mang lại cảm giác kiên cố vững chắc khiến Phúc Nhạc cảm động đến sắp rơi lệ.

Có chút không quen mà dậm chân một cái, Phúc Nhạc tò mò mà đi ra khỏi căn phòng có chút hôn ám, đi tới trong viện.

Kanya đang nhóm lửa nấu thức ăn, Casar ở một bên xử lý da lông cùng nội tạng con mồi trên 1 tảng đá, lại thường thường hỏi Kanya có cần giúp gì hay không, ôn nhu mà lại trầm mặc.

Nhìn một màn ám áp trước mắt, Phúc Nhạc đột nhiên cảm thấy chính mình hình như cũng không cần phải uể oải như vậy, đại khái là mình đem thể giới này hình dung như yêu quái đây mà.

Cho dù là Casar lạnh lùng nhưng tâm tính sở hữu cùng lực chú ý đều đặt trên người Kanya, hay là Joe ôn nhu trầm mặc đã cứu mình, hình như họ đều không có như mãnh thú thô lỗ dã man giống trong tưởng tượng, mà ngược họ còn muốn “thuần khiết” hơn nhiều so với những nhân loại cậu đã gặp qua. Ít nhất trong ánh mắt của họ không hề có nhiều tâm tư phức tạp.

Phúc Nhạc đứng phát ngốc nghĩ mấy chuyện vẩn vơ, áp lực trong lòng nhất thời giảm bớt hơn phân nửa, thay vào đó là tò mò và cảm kích. Ít nhất, chân của cậu đã tốt lắm a. Mẹ ruột cuộc không cần lo lắng mình đi ra ngoài dọa người nữa rồi? Cậu có thể không chút nào che giấu mà lớn tiếng nói mình thích ai, không có người khinh bỉ, sẽ không có người tị như tránh rắn rết nữa... Phúc Nhạc vẫn luôn bị giam cầm trong gông xiềng vô hình, lại chỉ vì cảnh tượng sinh hoạt ấm áp trong nhà Kanya mà như dẫn tiêu tán...

Lúc Joe tha con mồi trở về liền kinh ngạc phát hiện người trong lòng của mình đang cùng ma phụ nhà mình vui vẻ cười nói nấu thức ăn, trong lòng mềm nhũn, lặng lẽ đi vào trong viện nhà con mồi xuống.

Phúc Nhạc thấy được hắn, vội vàng cười vẫy tay: “Joe!”

Joe sững sờ, có chút thụ sủng nhược kinh, A Nhạc không ghét hắn?

Phúc Nhạc nhìn bộ dáng Joe kinh ngạc ngốc lăng có chút buồn cười, con báo này vẫn thực đáng yêu mà. Ánh mắt rơi xuống vết máu khi con báo cắn xé con mồi, Phúc Nhạc hơi hơi nhủm mày.

Động tác nhỏ không tránh khỏi mắt Joe, trong lòng nhảy dựng, mình lại chọc cậu ấy tức giận rồi sao?

Ngay sau đó liền nhìn thấy Phúc Nhạc vẫy tay với hắn, Joe mơ hồ, lo lắng gì cũng quên hết, hơn ha hơn hờ tiến đến bên người Phúc Nhạc.

Bởi vì lo lắng Phúc Nhạc sợ hãi, hắn dừng lại cách Phúc Nhạc nửa thước, dùng một đôi mắt vàng xinh đẹp sáng rực chờ mong mà nhìn Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc không hiểu sao lại nghĩ đến hình ảnh 1 con chó thật to, hình như lúc này đang chồm lên bóng dáng của Joe...

Một chút do dự cùng kiêng kỵ cuối cùng trong lòng cũng bị biểu tình lấy lòng không hề che giấu của Joe mà tan thành mây khói, vẫy tay để hắn tới gần hơn một chút, nhìn chung quanh một chút, phát hiện trong viện cũng không có nơi chứa nước, có chút khó xử: chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của cậu lại phát tác, cứ muốn rửa sạch vết máu kia cho con báo.

“Joe, chỗ nào có nước?” Phúc Nhạc cuối cùng vẫn là sáng khoái xin giúp đỡ.

Joe còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi A Nhạc để hắn tới gần, nghe xong lập tức cắn cắn góc áo Phúc Nhạc, ý bảo đi cùng hắn.

Phúc Nhạc liền đi theo sau Joe, đi qua gian phòng cậu vừa mới nghỉ ngơi kia, phát hiện sân sau chính là một dòng suối nhỏ, lượng nước không nhiều lắm, giống 1 con mương bé hơn, tuy nhiên nó hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt của 1 nhà.

Phúc Nhạc nhân cơ hội nhìn ngó chung quanh, phát hiện dòng nước tuy nhỏ nhưng lại kéo dài không dứt, dọc theo dòng suối nhỏ có thể nhìn thấy không ít phòng ốc, giờ phút này cũng đang toát ra khói bếp lượn lờ.

Ngồi xổm xuống vốc 1 nắm nước, nước trong vô cùng, thậm chí còn tán ra hương vị thanh tân, Phúc Nhạc đơn giản rửa mặt. Không thể không nói, nơi

này tuy rằng lạc hậu, nhưng lại bảo vệ môi trường rất tốt, tuy rằng có không ít hộ gia đình nhưng thăm thực vật xung quanh bộ lạc thực rậm rạp, phóng mắt nhìn qua đều là 1 mảnh xanh biếc.

Vẫy tay gọi Joe lại đây, vỗ vỗ lưng hấn ý bảo gục xuống, Phúc Nhạc bắt đầu giúp Joe tẩy trừ vết máu đỏ sẫm đã sấp khô trên người.

Một lần tẩy trừ này cậu mới phát hiện, lông Joe tuy nhìn qua thấy cực kì dày rậm bóng loáng, nhưng có sờ lên mới phát hiện có rất nhiều lông ròi, không phải trơn mượt hết, đại khái là bởi vì không có tắm rửa sạch sẽ mà ra.

Nhìn phòng ốc nơi này, Phúc Nhạc cũng có thể phỏng đoán được nơi này đại khái không có xà phòng hay đồ vật tẩy rửa gì đó, cho nên trên người Joe không có khả năng không nhiễm một hạt bụi.

“Joe, lúc mấy người biến thành thú hình, da thú trên người đi đâu vậy?” Phúc Nhạc cố gắng dùng ngón tay vuốt xuôi mớ lông hỗn độn trên người hấn, đột phát ý tưởng hỏi han.

Joe đang được 2 tay Phúc Nhạc mềm nhẹ xử lý mát xa thoải mái đến neho mắt lại, trong lòng sấp bị vui sướng bao phủ, lấy can đảm dùng đầu cọ cọ lông bàn tay Phúc Nhạc: “Da thú chính là da lông khi ở thú hình.”

“Thần kỳ như thế?!” Phúc Nhạc kinh tủng: “Thế lúc ở hình người da thú có thể còi ra sao?”

Joe không rõ vì sao mấy cái vấn đề của Phúc Nhạc đều kỳ kỳ quái quái, nhưng vẫn là thành thật gật đầu.

“(◡ ◡)!” Vậy nhờ còi ra bị trộm đi thì phải làm sao!”

Phúc Nhạc hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất, nếu bị trộm đi, thú hình chẳng phải là trơn như gà luộc!

“... ..”

Joe trầm mặc không nói, làm sao có thể bị trộm đi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Xác định trên người Joe đã không còn bất kì vết máu nào nữa, Phúc Nhạc mới vỗ vỗ đầu hấn ý bảo xong rồi.

Joe đứng xa chút, lắc lắc nước trên người, bởi vì thời tiết có chút nóng, cho nên rất nhanh liền khô.

Hai người sau khi trở về, Kanya cũng làm cơm xong, bốn người ăn cơm luôn trên phiến đá trong viện.

Bởi vì không có đũa cho nên Phúc Nhạc rất không quen, tất cả mọi người chỉ dùng tay, cậu cũng chỉ đành nhập gia tùy tục. Kanya làm canh thịt mùi vị không tệ, trong bát canh màu trắng sữa có vài khối thịt, hình như trừ muối ra không còn gia vị nào khác, nhưng quả thật rất thơm, Phúc Nhạc chịu không ít kinh hách, giăng co một ngày, đói bụng đến choáng váng mặt mày, một hơi uống hết nửa bát.

Đây cũng không phải là sức ăn của cậu nhỏ, mà là đồ dùng của bọn họ thật sự quá lớn, cái bát trong tay cậu xem như nhỏ nhất, nhưng so với mặt cậu còn lớn hơn. Trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Joe cùng Casar vẻ mặt tự nhiên xử lý hết một chén lại một chén, ngay cả Kanya cũng ăn được còn nhiều hơn cậu.

“Phúc Nhạc, không vui sao?” Kanya nhìn đến Phúc Nhạc ngay cả một phần cũng chưa uống hết, có chút lo lắng có phải là ghét bỏ tay nghề của mình hay không. Y là người làm thức ăn tuy không phải tốt nhất trong bộ lạc nhưng cũng rất được khen ngợi, nhưng Phúc Nhạc dù sao cũng là mới tới, có khả năng không quá thích ứng.

“Không có không có.” Phúc Nhạc vội vàng xua tay phủ nhận, tuy rằng không biết là thịt gì, nhưng nấu rất mềm, hơn nữa còn có mùi thịt thuần túy, Phúc Nhạc chưa bao giờ biết hì ra chỉ cần thêm muối cũng có thể cho ra mùi vị ngon như vậy, cậu vẫn cho rằng không có gia vị phụ trợ thì thịt sẽ có vị tanh, nhưng mà thịt trong bát này lại hoàn toàn không có.

“Cháu thật sự ăn no rồi.” Phúc Nhạc ngại ngùng nói, có chút ngượng, vỗ vỗ cái bụng đã muốn căng của mình chứng minh lời mình không sai.

Một nhà ba người Kanya đều ngạc nhiên mà nhìn cái bụng của Phúc Nhạc, giống cái này lượng cơm ăn quá nhỏ! Kanya cũng hoài nghi cậu ta làm sao mà thuận lợi sống đến lớn như vậy!

Thấy vậy Kanya cũng không làm khó cậu nữa, ngộ nhờ ăn nhiều bụng sẽ đau.

Đợi đến khi mọi người giải quyết kia hết nồi canh thịt kia, Kanya cũng không vội vã thu dọn đồ đạc, mà dưới sự trợ giúp của Casar dựng 1 phiến đá mỏng lên trên lửa trại chưa dập tắt.

“Đây là muốn làm gì?” Phúc Nhạc tò mò mà sán lại gần hỏi.

“Ma phụ muốn nướng thịt.” Khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của Joe nháy mắt nhu hòa xuống.

“... ..” Phúc Nhạc nhìn khối thịt to đặt trên giá, rút khòe miệng, thì ra canh thịt chỉ là món khai vị?

Joe hỗ trợ lấy từ trong phòng ra 1 ít dầu, Phúc Nhạc nhìn lọ dầu phát hiện hình như đồ dùng nơi này đều dùng xương thú hoặc đá tảng tạc thành, ngay cả đồ gốm cũng không có.

Đợi cho đá phiến nóng lên, Kanya bôi 1 tầng mỡ mỏng lên, lập tức 1 mùi thơm mê người toả ra, đặt những miếng thịt được Casar dùng xương thú sắc bén cắt ra lên phiến đá.

Đợi đến khi miếng thịt bắt đầu biến sắc, Kanya lại nhanh nhẹn rưới 1 tầng mỡ, rắc chút muối lên trên mặt, nướng thành màu vàng óng, liền đại công cáo thành.

“Joe, thịt nướng không cần cho đồ gia vị sao?” Phúc Nhạc xem xong toàn bộ quá trình, nhìn không được hỏi.

“Đồ gia vị? Cậu là nói muối?”

“Đúng vậy...thứ khiến đồ ăn trở nên ngon hơn, chỉ có muối thôi sao?”

Phúc Nhạc hít hà cái mũi ngửi ngửi, kỳ thật rất thơm, cậu lại muốn chảy nước miếng.

“Trừ muối ra thì không có gì nữa.” Joe lắc đầu, nhìn Phúc Nhạc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, có chút ngạc nhiên, đứa nhỏ đáng yêu này trước mắt cuộc sinh sống ở thế giới có bộ dáng gì vậy? Luôn phun ra vài vấn đề ngạc nhiên cổ quái mà.

Phúc Nhạc co rút khòe miệng nhìn trời, đại khái cái gọi là cái cách nền y học, chính là muốn cậu trước tiên cải thiện điều kiện ẩm thực đây mà!

Theo mọi người nếm thử thịt nướng, hương vị ngoài ý muốn không tính là khó ăn, nhưng cũng không quá ngon. Kỳ thật tay nghề nướng thịt của Kanya đã xem như tốt nhất trong bộ lạc, dù sao không có gia vị, muốn mỹ vị chỉ đành nhờ vào chút tay nghề mà thôi.

Ăn cơm chiều xong, Kanya liền lãnh đám đang liền dọn cho Phúc Nhạc 1 gian phòng ở, bởi vì Joe đã thành niên cho nên trong nhà hơn hai năm trước xây thêm vài gian phòng, trên giường đá trải một tầng da thú thật dày, Kanya đặc biệt chọn tấm mềm mại nhất, sợ làm đau Phúc Nhạc. Mặc dù là mùa hè, nhưng giường đá rất lạnh, giống cái cũng không cường kiện giống thú nhân, nếu không phủ da thú sẽ dễ sinh bệnh, một khi bị bệnh nặng rất khó chữa khỏi.

Kanya biết Phúc Nhạc đến từ thế giới khác, cho nên tận lực đem một ít thói quen cùng thưởng thức của thế giới này cẩn thận mà giải thích cho cậu nghe, cũng hy vọng cậu có thể thoải mái xuống một chút, không cần quá mức khách sáo, y là thiệt tình hy vọng giống cái đáng yêu nhu thuận này không cần học dáng vẻ của những giống cái ở đây.

Phúc Nhạc nhìn Joe cùng Kanya vội đến vội đi, trong lòng cảm động, đã thật lâu không được người khác quan tâm như vậy... Về sau nhất định phải báo đáp 1 nhà chủ Kanya cho thật tốt mới được!

Nhớ tới chuyện cái máy tính cổ quái cứng nhắc kia đã nói cho mình, Phúc Nhạc trong lòng cũng đại khái có tính toán.

“Đợi mùa đông đến rồi chúng ta liền giúp cháu dựng 1 cái phòng, hiện tại ở kiến cánh đỏ rất khó tìm, không có cách nào khác, trước tiên cứ ở trong nhà chủ nhé?”

Thu thập xong hết thấy Kanya đuổi Joe đi, ngồi ở bên giường cùng Phúc Nhạc nói chuyện phiếm, loại chuyện này là cách giống cái vẫn thường trao đổi.

Phúc Nhạc nghĩ nghĩ, cũng không chần chờ lâu lắm liền rõ ràng gật đầu đáp ứng, đây là gia đình đầu tiên cậu gặp phải sau khi xuyên qua, nơi này cũng là bộ lạc đầu tiên cậu thấy, tuy không biết thế giới này có nhiều bộ lạc khác nữa hay không nhưng có thể là do hiệu ứng chim non, Phúc Nhạc vẫn cảm thấy chủ Kanya tương đối có cảm giác thân thiết.

Kanya thấy Phúc Nhạc không có bài xích, lập tức cao hứng, thầm nghĩ nếu có thể trở thành bạn lữ của thằng nhóc thối nhà mình thì càng tốt hơn! Vừa nghĩ tới đứa nhỏ nhu thuận hiểu chuyện như vậy về sau lại trở thành bạn lữ của người khác đã thấy có chút tiếc rồi đấy. =>))

Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy, điều Kanya có thể làm cũng chỉ là lợi dụng ưu thế khoảng cách tạo nhiều cơ hội cho Joe 1 chút, nếu thật lợi dụng hảo cảm của Phúc Nhạc với bọn họ mà bắt Phúc Nhạc cùng Joe kết hợp, y có chết cũng không làm được.

Hai người còn nói thêm 1 chút, chủ yếu là Kanya giới thiệu cho Phúc Nhạc một ít tình huống trong bộ lạc, cùng chuyện của thú nhân, để cậu không đến mức luống cuống. Thấy Phúc Nhạc có chút buồn ngủ, Kanya liền hợp thời đình chỉ đề tài, sờ sờ đầu cậu rồi ly khai.

Phúc Nhạc có chút mệt mỏi nằm trên giường trải da thú, mệt chết đi nhưng không có lập tức đi vào giấc ngủ.

Chú Kanya tốt lắm, Joe cũng tốt lắm, chú Casar tuy rằng không nói lời nào nhưng cũng rất hoan nghênh mình. . . Cậu cảm thấy kỳ thật mình cũng không bởi xuyên qua mà mất đi cái gì, ngược lại ngăn ngừn trong một ngày lại có rất nhiều thu hoạch a.

Nếu trở về không được, vậy cố gắng ở lại đây sinh sống đi! Phúc Nhạc nghĩ như vậy, tảng đá lớn trong lòng chậm rãi hạ xuống, nhắm hai mắt lại, bên miệng treo nụ cười nhợt nhạt, an tâm tươi cười tiến nhập mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Phúc Nhạc dậy thật sớm, chủ yếu là vì nằm ngủ trên giường đá phiến còn chưa ngủ quen, người cậu vốn gầy, nằm mà đau cả người, nhưng cậu tin tưởng vững chắc rằng mình nhất định có thể vượt qua, phỏng chừng ngủ thêm hai ngày nữa thì sẽ quen thôi, nếu đã tính toán phải sinh sống ở đây, Phúc Nhạc liền không định ừ rừ oán trời trách đất, cậu muốn cố gắng thích ứng nơi này, càng muốn mình có khả năng thay đổi nơi này!

Kanya thấy Phúc Nhạc dậy sớm như thế có chút kinh ngạc: “Không ngủ thêm chút nữa sao? Có mệt hay không?”

Y biết ngày hôm qua gà bay chó sủa Phúc Nhạc nhất định mệt chết đi rồi, nhưng hôm nay vẫn dậy thật sớm, hiện tại trời vừa mới sáng, rất nhiều giống cái trong bộ lạc bọn họ vẫn còn đang say ngủ cơ, dậy sớm như vậy đại đa số là những giống cái đã có bạn lữ hoặc là tương đối chăm chỉ. Cứ như vậy, ấn tượng của Kanya đối với Phúc Nhạc lại càng tốt thêm.

“Chú Kanya ơi, con tới giúp chú nấu cơm!”

Phúc Nhạc cười nói, chạy tới con kênh sau nhà súc miệng rửa mặt. Cậu còn đang nghĩ không có kem đánh răng thì làm sao giờ, nhưng nhìn đến dòng nước trong suốt, hơn nữa rất giống nước suối nguyên chất, Phúc Nhạc biết, thường dùng loại nước này súc miệng, kỳ thật không cần đánh răng cũng có thể bảo trì răng trắng nõn.

Đứng ở con kênh làm động tác duỗi thất lưng, hít sâu một hơi không khí thanh tân, nhắm mắt lại lộ ra vẻ mặt say mê: trở về tự nhiên kỳ thật rất tốt nha.

Một khi từ đáy lòng tiếp nhận nơi này rồi, Phúc Nhạc nhìn cái gì cũng thuận mắt, đối với môi trường không hề ô nhiễm này càng thích vô cùng.

Khi còn bé Phúc Nhạc cũng từng ở nông thôn, cho nên đối với nấu cơm và vân vân cũng rất tinh thông, đặc biệt là dưới tình huống không có bếp gas gì đó.

Cậu phát hiện lúc Kanya đốt lửa không phải dùng đá đánh lửa như thời tiền sử mà là rút trong góc viện ra 1 gổ cò màu đỏ, vò nát trên 1 đầu gổ, sau đó ma sát hai đầu gổ vào nhau, 1 ngọn lửa nhỏ liền “bùng” mà cháy lên.

Phúc Nhạc vừa thấy, cũng không kịp nghiên cứu nguyên lý, nhanh chóng giúp đỡ Kanya làm đám lửa cháy to hơn.

“Chú Kanya ơi, cò màu đỏ này là cái gì vậy, thật thần kỳ a!” Vừa ngồi xem lửa cháy, Phúc Nhạc vừa hỏi.

“Cái này a, là cò nhóm lửa* (dẫn hoá thảo).”

Kanya cười nói: “Ép thành chất lỏng bôi lên đầu gổ sau đó cọ 1 chút là có thể đốt lửa, thực thần kỳ phải không?”

“Thì ra còn có thứ này!” Phúc Nhạc sợ hãi than.

Điểm tâm Kanya làm vẫn là thịt nướng, không có biện pháp, nơi này nguyên liệu rất đơn điệu, các thú nhân lại không thích ăn rau củ, cho nên thịt liền thành món chính, điều này làm cho Phúc Nhạc không thể không bắt đầu cân nhắc sáng tạo thực đơn mới.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ăn xong điểm tâm, tộc trưởng Barre lại tới.

“Chào ngài, tộc trưởng.” Phúc Nhạc cung kính chào ông lão cười tùm tùm trước mắt này, nhờ có thảo dược vị mù tạc cùng cái máy tính cổ quái kia thì cậu mới làm rõ ràng tình cảnh của chính mình.

“Phúc Nhạc phải không? Hoan nghênh cháu tới đến bộ lạc của chúng ta.”

“Cháu có thể gọi ông là ông Barre.” Tộc trưởng thân thiết mà nói rằng: “Về cái thứ đồ thần kì kia, ông tin cháu nhất định rất tò mò.”

Phúc Nhạc gật gù đầu, cậu muốn biết người sau màn là ai.

Mọi người ngồi vào tảng đá dưới bóng râm của cây đại thụ trong viện, tộc trưởng Barre liền đem cả câu chuyện kia nói liền mạch.

Bộ lạc của bọn họ là bộ lạc thú nhân lớn nhất phụ cận, thực lực rất mạnh, hơn nữa còn có rất nhiều thú nhân không có thú hình giống nhau, không như các bộ lạc khác, chỉ có 1 loại thú nhân.

Mà Barre chính là chồn bạc, tóc cùng bộ râu bạc trắng của ông không phải vì tuổi già — tuy rằng tuổi của ông quả thật rất lớn, mà là mới sinh ra đã như vậy. Trừ bỏ đảm nhiệm chức tộc trưởng bộ lạc, ông còn là tể ti của bộ lạc.

Cuộc sống của thú nhân kỳ thật rất gian khổ, thiên tai đến cả bộ lạc có lẽ liên toàn bộ bị hủy diệt, ngoài ra, còn có tật bệnh, đấu tranh, đói khát.

Tuổi thọ của thú nhân vốn rất dài, nhưng do đủ loại tai nạn cùng khó khăn mà rất ít người sống được hết thọ.

Vậy vấn đề nghiêm trọng nhất trong đó đại khái chính là tật bệnh.

“Cho nên, có người nói cho ông là sẽ có người từ thế giới khác đến cứu vớt mọi người?”

Phúc Nhạc nghe xong không tự giác mà chà xát cánh tay, trước kia cậu chính là kiên định thuyết vô thần, hiện tại... Vừa nghĩ tới vận mệnh của mình có thể bị người tùy ý đoán trước không chế, phải tới thế giới thú nhân tiến hành “cải cách y học” đã cảm thấy một trận ác hàn.

Mấu chốt nhất chính là, cậu không phải bác sĩ a!

“Thân là tể ti, mỗi năm thu hoạch tốt đều phải cử hành nghi lễ tế ti ý, thỉnh cầu thần minh gợi ý cho chúng ta, trợ giúp chúng ta vượt qua tai nạn năm sau.”

Thanh âm Barre không nhanh không chậm, dần dần lâm vào hồi ức.

Một năm kia hiếm khi bọn họ chống chọi được khô hạn và ôn dịch, mà còn mùa màng bội thu. Theo thường lệ sẽ tiến hành tế ti tại thần miếu, chuẩn bị cho nghi thức ngày hôm, Barre trẻ tuổi nhìn ra bầu trời ngoài cửa, thoáng lo lắng mà thờ dài.

Sang năm phải ứng phó ra sao đây? Barre lo lắng, ông không cho là hàng năm đều có thể may mắn như thế này.

Đang trầm tư, bên tai lại đột nhiên nghe được một thanh âm uy nghiêm:

“Sao người lại phiền não, ta sẽ cử người đến giúp.”

Đang lúc Barre còn không kịp phản ứng gì, bên chân đột nhiên xuất hiện 2 đồ vật kì quái mà hôm qua ông đã đưa cho Phúc Nhạc.

“Cái này dùng cho người dị thể đến bộ lạc của các người để cứu vớt các người.”

Barre vội vàng đứng lên nhìn chung quanh, lại không phát hiện thanh âm truyền đến từ đâu. Đợi nửa ngày cũng không còn thanh âm nào nữa, chung quanh thần miếu lại trở nên im ắng.

Barre gọi thủ vệ ngoài cửa vào, tất cả mọi người đều không nghe được bất luận âm thanh gì, cũng không có bất cứ người nào đi vào. Barre rất nhanh liền đoán được, nhất định là thần minh ban ơn cho bọn họ! Sức mạnh thần kì như vậy chỉ thần minh mới có. Từ đó về sau, Barre rất quan tâm đến chuyện có người ngoài nào đến bộ lạc hay không, mỗi người đến ông đều sẽ thăm dò có biết đồ vật mà thần minh đưa tới hay không.

Phúc Nhạc nghe xong tất cả, trầm mặc không nói lời nào. Nói không cảm khái là giả. Cậu không nghĩ qua thì ra cuộc sống của thú nhân lại gian khổ như vậy. Mặc dù có thực lực cường hãn nhưng lại không đủ đảm bảo. Giống cái thì không nói làm gì, bởi vì tố chất thân thể kém xa so với thú nhân nên càng dễ sinh bệnh.

“Ông Barre ơi, con không muốn lừa ông, trong thế giới của con đích thật là có thầy thuốc, nhưng mà con không phải.”

Trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Phúc Nhạc vẫn quyết định ăn ngay nói thật.

“Con chỉ là một hộ sĩ (y tá)... Tức là phụ tá thầy thuốc cứu người mà thôi.”

Cậu đích thực là có theo học khoa y tại đại học y nổi tiếng Thiên triều, nhưng tới năm 4 đã bỏ học. Sau đó liền gặp và quen 1 vị thầy thuốc trung y già rồi làm trợ thủ cho ông, làm 1 y tá nam nho nhỏ tại phòng khám của ông, giúp ông bốc thuốc hoặc nhập hàng linh tinh.

Phúc Nhạc đơn giản đem tình huống của mình ở thế giới kia nói, bọn Kanya lộ ra vẻ mặt khó tin, không dám tưởng tượng làm sao lại có cái thế giới mà giống cái lại mạnh như vậy.

Barre nghe xong cũng không có thất vọng, mỉm cười, có vẻ cực kỳ chắc chắn: “Ông tin tưởng cháu, cũng tin tưởng sức mạnh của thần minh.”

“Chính là...” Phúc Nhạc có chút khó xử, cậu có phải là chữa lợn lành thành lợn què không, dù gì thì mình cũng chỉ là hạng gà mờ thôi mà.

“Cháu nhất định là đặc biệt. Cháu nói thầy thuốc... Thật sự sẽ làm tốt hơn cháu sao? Tin tưởng thần minh đi, ngài ấy sẽ không sai.”

Barre nhìn về phương xa lầm bầm nói. Tựa như trong thôn có rất nhiều thú nhân cường đại, nhưng duy độc có ông trở thành tộc trưởng. Tựa như cũng có người không tin thần minh, nhưng là mỗi khi gặp tai ương ngập đầu thì ông lại luôn có thể cảm giác được một ít dự triệu, từ đó dẫn dắt mọi người tránh nạn. Ông tin tưởng đây là sức mạnh của thần minh, cũng bởi vậy mà ông đối Phúc Nhạc tràn ngập tin tưởng.

“Con à, đừng lo lắng.”

Barre dùng bàn tay to có chút hơi thô ráp vỗ vỗ lưng cậu, giống như nhìn ra được Phúc Nhạc đang bồn chồn lo lắng, hòa ái nói: “Ông cho con biết điều này, không phải ông cưỡng ép con nhất định phải làm chuyện con không muốn, mà là đề nghị. Cho dù con làm không được thì cũng như trước vẫn là 1 thành viên của bộ lạc chúng ta, chỉ cần con chịu ở lại, chúng ta đều là người một nhà.”

Ánh mắt vừa bao hàm trí tuệ cùng tang thương thẳng thắn thành khẩn mà chăm chú nhìn cậu, nói cho Phúc Nhạc rằng ông không hề lừa dối cậu.

Thế này càng làm cho người ta khó có thể cự tuyệt a... Phúc Nhạc dưới đáy lòng thở dài. Cậu không định trốn tránh, cậu rất vui lòng dùng sức mạnh của chính mình giúp đỡ bạn bè của mình, chú Kanya, Joe, tộc trưởng Barre. Bọn họ đều chất phác như thế, thậm chí cậu nhìn ra trong mắt bọn họ không có ích kỷ cùng tham lam giống con người trong xã hội hiện đại, điều này làm cho cậu bất tri bất giác tháo xuống tâm phòng bị, thậm chí không hề e ngại mà cùng mọi người giao lưu.

“Có thể con không đạt được kỳ vọng của ông...”

Thận trọng mà suy xét nửa ngày, Phúc Nhạc mới cẩn thận mà nói một câu như vậy. Hai chân một lần nữa khôi phục khỏe mạnh là xuyên qua thương cho, cậu tuyệt đối trở về không được, cho nên, cái gọi là cải cách nền y học, kỳ thật có làm hay không cũng không sao, chính là cái máy tính kia nói, Phúc Nhạc liền có chút dè dặt, ít nhất cũng muốn báo đáp một chút ân tình vì hai chân đã khôi phục đi?

Barre nghe được lời hứa hẹn của Phúc Nhạc, chờ mong cùng thấp thòm trong mắt biến thành mừng như điên, thậm chí ức chế không được mà vui quá hoá khóc, tay nắm tay Phúc Nhạc cũng nhịn không được run rẩy, miệng không ngừng niệm:

“Cám ơn, cám ơn, con ngoan lắm... Thật là 1 đứa nhỏ dũng cảm thiện lương...”

Kanya được Casar ôm trong ngực, cũng có chút kinh hi cùng chờ mong: nói không chừng, Phúc Nhạc thật sự có thể mang đến sự đổi thay cho bọn họ.

Joe vẫn đứng phía sau Phúc Nhạc, trong mắt lại không thấy vui sướng, chỉ có nghiêm túc cùng nghiêm túc.

“Tôi sẽ bảo vệ cậu. Mặc kệ cậu là ai. Tôi đều sẽ bảo hộ cậu.”

Joe nắm chặt nắm tay, cúi đầu nhìn mái tóc đen mềm mại của Phúc Nhạc, nhỏ giọng thì thầm với chính mình, ánh mắt ôn nhu mà kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phúc Nhạc đáp ứng rồi, nỗi lo trong lòng Barre rất nhiều năm rốt cục buông xuống. Tuổi của ông cũng đã rất lớn, dựa theo tổ chất thân thể nhân loại suy yếu mà nói, đã là gần năm mươi tuổi đời, thú nhân ở tuổi này, năng lực đi săn cùng sức mạnh đã bắt đầu chậm rãi thoái hóa, ông không biết mình còn có thể đảm nhiệm chức tộc trưởng bao nhiêu năm nữa, cũng từng lo lắng rằng lúc mình còn sống không gặp được người dị thể có thể cứu vớt bộ lạc của bọn họ.

“Lại đây, con ngoan, ông mang con đi 1 vòng.”

Barre giống như trút bỏ được gánh nặng trong lòng, cả người đều thoải mái không ít, có vẻ trẻ ra vài tuổi, trở nên thần thái sáng láng. Kanya cùng Casar đều trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tộc trưởng Barre đáng giá được tôn kính, ông đã vì bộ lạc mà trả giá rất nhiều tâm lực.

“Bộ lạc chúng ta rất hiếu khách, chào đón tất cả giống cái cùng thú nhân đến cư ngụ, nơi này không có dân bản xứ, tất cả mọi người đều đã từng bởi vì chạy nạn hay lưu lạc mà dần dần tụ tập cùng một chỗ, sau này mới chậm rãi hình thành thôn xóm.”

Barre dẫn Phúc Nhạc chậm rãi đi, một bên giới thiệu nói, Joe lo lắng bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng kiên trì muốn đi theo, còn bị Barre âm thầm dùng ánh mắt chế nhạo một phen, đại khái là nhìn ra chút tâm tư vật nầy của hắn.

Joe không chút nào thẹn thùng, hắn cũng không muốn nhìn thấy A Nhạc bị những kẻ khác bắt cóc! Hắn muốn thời khắc bảo hộ bên người mình thích, cố gắng khiến A Nhạc nhanh thích hắn, hắn sẽ chứng minh, hắn là thú nhân ưu tú nhất!

Bộ lạc chính thể quy mô rất lớn, nhưng dân cư cũng không phải rất nhiều, tương đối giống thôn nhỏ ở Thiên triều, nhưng khoảng cách giữa chỗ ở của mọi người đều rất xa, xanh hoá cũng tốt lắm, càng giống như một thế ngoại đào nguyên nho nhỏ. Rất nhiều gian phòng ở đều là dùng đá tảng dựng lên, ngay cả nhóm lửa cũng là sử dụng cành khô rơi xuống tự nhiên, cho nên rừng rậm cùng thảm thực vật bị phá hư rất ít.

Giữa thôn là một quảng trường thật lớn, mỗi khi các thú nhân có hoạt động lớn gì sẽ đem con mồi bắt được chất đống trên quảng trường, tụ tập cùng một chỗ tiến hành tụ hội cùng cuồng hoan.

Dọc theo đường đi đều có người chào hỏi với tộc trưởng Barre, thuận tiện tò mò mà ngắm Phúc Nhạc vóc dáng nhỏ con phía sau ông 1 chút.

Đứng giữa 1 đám giống cái đều cao mét 8, Phúc Nhạc cao có mét 7 cực hiển nhiên rất buồn bực, không ngừng theo Barre mỉm cười với những người đến chào hỏi, cười đến mặt cứng ngắc, đã thế lại còn bị soi mói, thường xuyên nghe được mấy câu linh tinh kiểu “trông yếu thế”, “gầy quá”, “trông nhỏ xinh thế này đã thành niên chưa?”.

Joe tận chức trách đi sau Phúc Nhạc dùng ánh mắt lạnh như băng, trực tiếp miễu sát thú nhân, thậm chí giống cái muốn tới gần ăn đậu hũ.

“Phúc Nhạc sau này sẽ là 1 thành viên trong chúng ta.”

Barre thấy bọn đều tới cũng tạm tạm liền dẫn Phúc Nhạc đến bên cái bàn đá đánh bóng giữa quảng trường, cao giọng tuyên bố.

Dưới đài có rất nhiều đứa nhỏ đều tò mò mà tránh sau lưng phụ thân quan sát thành viên mới, các thú nhân chưa lập gia đình là cao hứng nhất, bộ dáng Phúc Nhạc trắng trắng nõn nõn, thân hình “nhỏ xinh”, hai mắt thật to thoát nhìn phi thường vô tội, có phải đang ánh lên tia khẩn trương cùng thẹn thùng hay không, lập tức khiến cho các thú nhân có hảo cảm, các thú nhân độc thân tịch tịch chỉ thiếu nước hai mắt tỏa sáng. Mà nhóm giống cái phản ứng lại ý vị sâu xa chút. Những giống cái đã có bạn lữ đa số là hoan nghênh, trên mặt nở nụ cười hiền lành nhiệt tình, còn có 1 ít người sáng sủa đi thẳng lên trên đài chào hỏi với Phúc Nhạc. Có vài giống cái trẻ tuổi một chút, nhìn thấy thú nhân trong lòng mình đều bị Phúc Nhạc hấp dẫn ánh mắt, hơi khó chịu, ánh mắt nhìn Phúc Nhạc cũng có chút phức tạp.

Joe đứng rất gần dưới đài, rõ ràng cảm nhận được cảm xúc nóng rực hưng phấn của các thú nhân, rùng mình, đối thủ của hắn chỉ sợ không ít đây...

Bất quá... Joe chậm rãi cong khóe miệng, gọi lên một tia hưng phấn mà lại tự tin tươi cười, ai muốn tới gần Phúc Nhạc, hỏi trước móng vuốt của hắn đã!

Phúc Nhạc có chút đông cứng mà lập lại phương thức chào hỏi Kanya đã dạy, hai tay cao thấp giao đan chéo nhau đặt trước ngực, trái phải vỗ bả vai 1 cái, xoay người cúi chào, tư thế này đại biểu cho sự hữu hảo, nguyện ý cùng những thú nhân, giống cái xa lạ trở thành bằng hữu cùng người một nhà, hiền lành hữu hảo ở chung.

Barre cùng Phúc Nhạc thương lượng một chút, đều cảm thấy tạm thời không cần công bố thân phận của Phúc Nhạc thì tốt hơn, chỉ nói cậu là 1 giống cái vẫn luôn lưu lạc từ trước tới giờ, về sau sẽ định cư tại bộ lạc bọn họ.

Nghi thức hoàn thành, Joe liền lôi kéo Phúc Nhạc hộ ở sau người, lạnh lùng đảo qua một vòng mấy tên thú nhân chuẩn bị đến gần, mọi người sùng sốt, có chút ồ ồ, bọn họ nghĩ ra, có lẽ giống cái này chính là người mà Joe mang về!

Đánh không lại Joe, nói... tám phần là không cơ hội nha!

“Anh Joe ơi! Đây là bạn lữ của anh sao?” Joe lôi kéo Phúc Nhạc ly khai quảng trường, dẫn cậu đi dạo trong khu chợ nhỏ của bọn họ 1 chút, đang đi trên đường, chợt nghe được 1 thanh âm giòn tan.

Phúc Nhạc sùng sốt, quay đầu nhìn qua hướng phát ra âm thanh, phát hiện phía sau không biết từ khi nào thì nhiều thêm 1 cái đuôi, vóc dáng nhỏ nhỏ, đại khái mười lăm tuổi, một đầu tóc vàng rất là chói mắt, ánh mắt nâu nhạt vừa lúc nhìn lại Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc đại quẫn, lúc này mới kịp phản ứng tay mình còn đang bị gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay Joe, đỏ mặt, vội vàng muốn rút ra.

Lo lắng Phúc Nhạc thẹn quá thành giận, Joe hợp thời buông tay, bất quá lại liếc mắt sang đứa nhỏ kia với vẻ tán thưởng, khẽ mỉm cười nói:

“Bây giờ còn chưa phải.”

“Phúc Nhạc, đây là Lacey, hàng xóm của chúng ta.”

Joe thấy Phúc Nhạc có chút bối rối, rất tâm lý mà dừng lại câu chuyện, ngược lại giới thiệu nói.

“Em chào anh a Nhạc.”

Lacey rất là hoạt bát, chủ động mở miệng chào hỏi.

“Anh có đồng ý làm bạn lữ của anh Joe không?”

Không nghĩ tới đứa nhỏ này vẫn bám chặt vấn đề này, hơi có tư thế không trả lời quyết không bỏ qua, Phúc Nhạc há mồm mà không biết trả lời như thế nào, mặt càng ngày càng đỏ, sắp bốc hơi nước đến nơi.

Joe thấy cậu không trả lời, cũng không thất vọng, thuận thế chuyển hướng đề tài:

“Lacey, em muốn đi đâu?”

“Em định đi đổi chút thịt tiềm xỉ thú.(thú có răng nhọn)”

Lacey cúi đầu thấp thấp nói, có vẻ tâm tình không được tốt lắm.

“Ma phụ của em còn chưa khôi phục sao?” Lacey lắc đầu, có vẻ phi thường lo lắng.

Joe đi cùng nó đến chỗ trao đổi đồ vật trên vỉa hè, nhìn nó thương lượng trao đổi tiềm xi thú vừa săn được.

“Tiềm xi thú là thịt 1 loài động vật, thịt rất non mềm, hương vị cũng ngon lắm, nhưng bởi vì tốc độ rất nhanh lại giỏi về che giấu, cho nên rất khó bắt được.” Joe giới thiệu.

“Ma phụ của nó sinh bệnh sao?” Phúc Nhạc thấy Joe hình như không có ý nhắc đến chuyện vừa rồi, cũng khôi phục trấn định.

“Ừ, cho nên ăn thịt bình thường có thể sẽ đau bụng.” Bởi vì tiêu hóa không tốt sao? Phúc Nhạc thẩm đoán.

“Tôi có thể đi xem không?”

Nghĩ nghĩ, Phúc Nhạc cũng muốn biết giống cái nơi này sẽ sinh bệnh gì, cái này xem như sau khi cậu đáp ứng Barre làm thầy thuốc của bộ lạc tiến hành khảo sát lần đầu đi.

“Có thể, nhưng không cần miễn cưỡng.” Joe biết Phúc Nhạc đại khái là muốn đi hỗ trợ, không có ngăn cản.

“Anh a Nhạc với anh Joe về nhà em đi! Ma phụ của em đại khái còn không biết anh đã tới thôn đâu.” Lacey ôm thịt tiềm xi thú đổi được vui vẻ chạy tới kêu.

Phúc Nhạc đang nghĩ xem dùng biện pháp gì đi gặp ma phụ của Lacey, vừa nghe Lacey mời, đứng lúc, liền gật đầu đáp ứng.

Lacey dọc theo đường đi sôi nổi, nhìn ra được nó là 1 đứa nhỏ thực sáng sủa, nhà nó cách nhà Joe không xa, đi về hướng đông mấy trăm mét là tới.

Lacey cất kỹ thịt liền chạy vào phòng, miệng còn gọi: “Ma phụ, có khách đến!” Có vẻ rất là hưng phấn.

“Ma phụ của nó là chú Adah, chú Ali chắc là đi săn rồi.” Joe thấp giọng nói: “Mấy ngày hôm trước thì bị, chú Adah lúc đầu có chút khó chịu, đại khái là trên người rất nóng, lại vẫn cảm thấy lạnh, nuốt không trôi cơm, về sau còn hôn mê 1 lần nữa.”

Lúc ấy Lacey cùng Ali đều lo muốn chết, may mắn là về sau người có tỉnh lại, nhưng vẫn thường thường sẽ cả người nóng lên. Bởi vì sợ bị lây bệnh nên sau khi Adah sinh bệnh thì không có ai muốn đến nhà họ nữa. Cửa nhà cũng lạnh lẽo hắt. Điều này cũng không trách mọi người được, đối với nguy hiểm không biết tên, mọi người đều rất sợ hãi cùng khiếp đảm.

Phúc Nhạc nghe xong đại khái hiểu được, ma phụ của Lacey hẳn là sốt cao. Mùa hè không chú ý để bị nhiễm lạnh, rất dễ phát triển thành sốt cao, cũng chính là cảm nóng.

Lacey xốc lên rèm cửa da thú để Phúc Nhạc đi vào, Adah đang nửa tựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn bọn họ, chính là sắc mặt đỏ bừng, có vẻ không bình thường.

“Chào chú Adah, cháu là Phúc Nhạc, mới đến định cư ở bộ lạc.” Phúc Nhạc chủ động mở miệng chào hỏi.

Adah gật gật đầu, y cũng giống Lacey, một đầu vàng chói mắt, ngũ quan phi thường nhu hòa, cái kiểu giới thiệu có chút sống mái này tuy rằng không quá thoải mái, nhưng là Adah vẫn thủy chung nở nụ cười bình thản ôn nhu.

“Phúc Nhạc phải không? Đứa nhỏ ngoan quá.”

Adah nói giọng có chút yếu ớt, đại khái là cổ họng không quá thoải mái. Kỳ thật nói là như vậy, chứ ngoan hay không thì phải ở chung mới biết được, nhưng cố tình Phúc Nhạc lại cứ trườn ra về mặt ngây thơ vô hại, khiến người khác ngay từ ánh mắt đầu tiên đã cảm thấy đây là 1 đứa nhỏ thành thật.

“Có thể cho cháu xem bệnh 1 chút được không?” Phúc Nhạc bị khen đến ngượng, cúi đầu cười ngại ngùng, hỏi dò. Cậu không biết có điều gì phải kiêng kị hay không cho nên không dám tùy ý chạm vào trán hay chỗ khác của Adah.

Adah sùng sốt: “Cháu biết chữa bệnh sao?”

Phúc Nhạc gật gật đầu: “Tuy còn chưa chắc chắn lắm nhưng hẳn là có thể chữa cho chú.”

Adah ngơ ngẩn, giống cái có thể chiến thắng tật bệnh sao? Trong mắt bọn họ, tật bệnh hình như tai nạn mà thần minh giáng xuống, là không có cách nào ngăn cản cùng dự phòng.

Lacey nghe xong ngược lại vui lắm, trẻ nhỏ không có nhiều tâm tư như vậy, thật sự tiến lên giữ chặt tay Phúc Nhạc, trong mắt đều là chờ mong: “Anh Phúc Nhạc ơi, có thật không ạ? Anh có thể chữa khỏi bệnh cho ma phụ em thật sao?”

Phúc Nhạc vẫn là lần đầu tiên thân cận với trẻ con như vậy, có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không có chán ghét cùng phản cảm, sờ sờ đầu Lacey cười cười.

Phúc Nhạc tiến lên sờ trán Adah, phát hiện quả thực nóng bỏng, nhưng lo lắng cấu tạo thân thể giống cái nơi này khác với người địa cầu, lại chắc ăn bắt

mạch 1 lần.

Lúc trước bởi vì vài nguyên nhân mà tạm nghỉ học, sau lại đi theo nhận thức 1 vị trung y xem mạch, nghĩ nan tạp chứng có thể cậu nhìn không ra chứ cảm mạo thông thường thì vẫn nhìn ra thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Là cảm nóng đây mà.” Phúc Nhạc đoán nói:

“Có thể là bởi vì gần đây quá nóng, lại trúng gió độc, thời gian trước nghỉ ngơi không tốt lắm đúng không?”

Adah ngơ ngác gật đầu, còn như đang ở trong mộng, đứa nhỏ này... thật có thể chữa khỏi bệnh cho y sao?

Khí hậu của bộ lạc nơi này rất giống miền nam Thiên triều, nóng ẩm, rất dễ bị cảm mạo. Vừa cẩn thận hỏi bệnh trạng của Adah, tỷ như có đau đầu nghẹt mũi tức ngực hay không linh tinh, cuối cùng mới cho ra kết luận cuối cùng.

Xác định nguyên nhân bệnh rồi, nghĩ nghĩ Phúc Nhạc nhân tiện nói: “Chờ cháu về giúp chú lấy chút thuốc.”

“Thuốc?” Lacey ngửa mặt nhìn Phúc Nhạc: “Đó là cái gì thế ạ? Có thể chữa khỏi cho ma phụ sao?”

“Ừ, đúng rồi, uống thuốc rồi nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa thì khoẻ rồi.”

Phúc Nhạc cười tủm tỉm nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn toàn thịt của Lacey, cho nó một viên thuốc an thần. (làm nó yên tâm)

Lacey thực đơn thuần, không tưởng tượng được nỗi thứ gì có thể chiến thắng tật bệnh, cho nên đối với lời Phúc Nhạc càng tin tưởng không nghi ngờ.

Adah thấy cậu không giống nói giỡn, cũng có chút hoài nghi: chẳng lẽ nhóc ấy thật sự có biện pháp?

Phúc Nhạc nhớ rõ cái hộp sơ cứu kia của mình có không ít thuốc thường dùng trong gia đình, thuốc hạ sốt nhất định cũng có.

Vội vàng chạy về nhà với Joe, Joe vẫn là có chút không yên lòng: “A Nhạc, không thành vấn đề chứ?”

Ngộ nhờ trị không hết không biết họ sẽ nói gì về A Nhạc đây?

A Nhạc? Phúc Nhạc cảm thấy có chút không được tự nhiên, hơi hơi đỏ mặt, cho tới bây giờ còn chưa có ai gọi tên cậu thân mật như vậy đâu... Lúc học Đại học mọi người toàn nói giỡn gọi mình là tiểu Phúc tử (nghe như tên thái giám á =)) gì đó ...

“Không, không có việc gì, trị được mà.” Phúc Nhạc lấp bắp buồn bực bước nhanh đi phía trước đi, không biết làm sao lại nhớ tới lời Lacey nói lúc trước (bạn lữ), trong đầu hồi tưởng lại khuôn mặt anh tuấn ôn nhu của Joe... A a a khi nào thì mình biến thành sắc lang a a!

Joe thấy cậu đột nhiên bước nhanh hơn cúi đầu không chịu nói gì, có chút không hiểu, chẳng lẽ A Nhạc giận rồi? Lại nói, ngay cả tộc trưởng cũng rất tin nhiệm cậu ấy, sao mình lại có thể nghi ngờ năng lực của A Nhạc cơ chứ? Tuy rằng không biết cái thế giới kia rốt cuộc có bao nhiêu thần kỳ, nhưng hẳn tin tưởng vững chắc A Nhạc sẽ không nói dối gạt người, cậu ấy nói có thể trị được, liền nhất định có thể trị tốt mới đúng!

Nghĩ đến đây, Joe oán hận mà vò vò đầu mình, cảm thấy mình quá mức hồ đồ, sao có thể không tin nhiệm người mình thích như thế cơ chứ?

Lại nói tiếp, điều này cũng không thể trách Joe, càng quan tâm thì càng loạn mà, hẳn sợ Phúc Nhạc ngộ nhờ trị không hết sẽ bị trách cứ, cho nên nói a, kẻ đang yêu, dù chỉ là đơn phương, cũng đều lo được lo mất.

“Thực xin lỗi A Nhạc, tôi tin tưởng em, em là lợi hại nhất.”

Joe đuổi theo Phúc Nhạc chủ động kéo bàn tay nhỏ bé của cậu lại, nghiêm túc nhìn cậu mà nhận sai.

Phúc Nhạc ngơ ngác nhìn Joe, mặt chậm rãi đỏ, không biết vì sao Joe đột nhiên nói như vậy, khiến cậu thấy rất bối rối, rừ xuống ánh mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc chuyên chú của Joe: “A, tôi, tôi biết... Cái kia... Đi nhanh đi!”

Phúc Nhạc xấu hổ, trong lòng rối rắm lại có chút vui vẻ.

Joe gật gật đầu, hẳn không vội, giống như đi săn vậy, muốn bắt được con mồi tốt nhất phải kiên nhẫn chuyên chú, chậm rãi tới gần, 1 phút nuốt luôn vào bụng...

Về đến nhà Kanya đang nấu cơm, Joe đơn giản đem sự tình nói lại 1 lần, Kanya cũng có hứng thú, còn cực kì cảm kích. Y cùng Adah từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho nên vẫn luôn lo lắng lại không biết nên làm gì. Hôm nay sau khi nghe tộc trưởng nói chuyện của Phúc Nhạc, Kanya cũng muốn mời Phúc Nhạc qua đó xem. Những vấn đề Phúc Nhạc không chịu, liền tạm thời không có nói ra, dù sao y cảm thấy Phúc Nhạc mới đến, hăng hái kéo nó đi chữa bệnh cho bạn tốt của mình thì cũng hơi quá phận.

Phúc Nhạc chạy tới phòng lấy ra hòm sơ cứu, Kanya bọn họ đều tốt lắm, chưa từng chủ động hỏi Phúc Nhạc mấy thứ này dùng để làm gì.

Mở thùng ra liếc mắt một cái liền tìm được thuốc hạ sốt. Adah bệnh đã kéo dài thật lâu, giờ quan trọng nhất là phải hạ sốt, sau thêm mấy loại thuốc khác là có thể khỏi hẳn.

Cầm liều thuốc hạ sốt thích hợp cùng 1 ít loại dược vật thanh nhiệt giải độc, hai người lại vội vàng chạy qua nhà Adah, Kanya nghĩ 1 chút, cũng buông xuống việc trong tay chạy qua xem.

Ở trên đường Phúc Nhạc luôn nghĩ 1 vấn đề thực nghiêm trọng, đó là mấy loại dược thành phẩm này nếu dùng hết thì phải làm sao? Tuy rằng thảo dược Đông y cậu có thể phân biệt không tồi nhưng thật là cậu có thể tìm được đầy đủ trong hoàn cảnh lạ lẫm này hay sao? Tỷ như rễ bản lam (bản lam căn), liên kiều (trúc căn) còn có những loại thảo dược thông dụng thường dùng khác nữa, ở thế giới này có hay không? Chỉ sợ không nhất định có. Giống như cỏ nhóm lửa, cậu đã bao giờ thấy qua trên địa cầu đâu cơ chứ.

Vẫn là trước tiên cứ cố gắng dùng tạm đã... Phúc Nhạc nghĩ, những thứ khác cứ từ từ giải quyết sau cũng được.

Suy xét đến Adah là lần đầu tiên dùng loại thuốc hạ sốt này, Phúc Nhạc đem liều dùng giảm phân nửa, dặn Lacey đi đun 1 nồi nước sôi.

Ngày hôm qua cậu liền phát hiện nơi này dù là thú nhân hay giống cái, đều không có thói quen dùng nói chuyện đun sôi để nguội.

“Anh Phúc Nhạc ơi, vì sao phải nấu nước, nước là sống sao?” Lacey tuy rằng đi làm theo rất nhanh nhưng vẫn rất nghi hoặc.

“Bởi vì trong suối nước có rất nhiều thứ bẩn mà chúng ta nhìn không thấy nha.” Phúc Nhạc cười cười, kiên nhẫn mà giải thích. Tuy rằng nơi này cũng không bị ô nhiễm gì, nhưng trong nguồn nước vẫn tồn tại rất nhiều vi khuẩn mà thường nhìn không thấy như trước, uống nói chuyện lâu dài mặc dù giúp những người thân thể cường tráng nơi đây sinh ra sức chống cự, những những người thân thể yếu kém và trẻ nhỏ thì rất dễ xảy ra vấn đề. Phúc Nhạc giải thích cho Lacey, cũng thuận tiện nhắc nhở mọi người luôn.

“Chú còn tưởng chỉ cần để nước lắng 1 thời gian là dùng được, thì ra phải nấu lên mới được.” Kanya như có điều suy nghĩ nói.

“Để lắng lại cũng có thể dùng, có thể khiến rất nhiều thứ bẩn lắng xuống dưới, nhưng có nấu lên ở nhiệt độ cao mới có thể giết chết những thứ nhỏ bé bẩn thỉu a.” Phúc Nhạc muốn dùng tri thức khoa học mà giải thích tường tận cho mọi người nhưng bắt đầu đi mọi người cho tới giờ vẫn chưa tiếp xúc qua loại tri thức này, cậu cũng đành dùng phương pháp tương đối thông tục thậm chí có chút không nghiêm cẩn để giải thích.

“Đừng vậy!” Kanya vỗ tay một cái chợt nói: “Điều này cũng hình như khi chúng ta nấu chín thức ăn vậy! Chú nhớ rõ có thiệt nhiều giống cái ăn thức ăn không qua nấu chín đều sẽ sinh bệnh! Có phải hay không cũng bởi vì những thứ bẩn nhìn không thấy?”

Đối với thú nhân mà nói, kỳ thật ăn đồ sống cũng không có gì, bất quá trải qua sinh hoạt lâu dài, mọi người cũng phát hiện thực vật nấu qua càng mềm nát. Thay đổi khẩu vị, hơn nữa càng làm cho người ta kinh hãi chính là, ăn thức ăn đã qua chế biến mọi người cũng rất ít đau bụng. Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng thói quen này liền truyền thừa xuống dưới, trở thành thói quen sinh hoạt của thú nhân cùng giống cái.

Tuy rằng cách giả thích không khoa học như vậy khiến Phúc Nhạc cũng tự thấy khó tiếp thu, hận thể lời mấy con vi khuẩn ra mà giảng giải, nhưng mọi người hình như đều hiểu cả, Phúc Nhạc âm thầm lau mồ hôi, thôi miễn chính mình chỉ cần nhớ rõ về sau phải uống nước sôi là được rồi, cái gì mà nguyên lí không quan trọng, không quan trọng.

“Phúc Nhạc, cái thứ này... nhìn có vẻ... rất kỳ quái.” Adah thật cẩn thận mà ngửi ngửi viên thuốc trong tay, mặt lập tức nhăn lại: mùi vị thật là khó ngửi, mới ngửi thôi đã thấy thật đáng rồi! Ăn cái này vào rồi có phải... càng khó chịu hay không?

Nhìn xem vẻ mặt chần chừ của Phúc Nhạc, còn có bạn tốt Kanya vẫn đang nhìn mình cổ vũ ở phía sau, Adah do dự một chút, vẫn là quyết định tin tưởng tiểu giống cái chân thành này.

“Chú Adah à, ngàn vạn lần đừng có nhờ ra nhé... Loại thuốc này cháu cũng không còn nhiều đâu...”

Phúc Nhạc lo lắng, sợ Adah chịu không nổi đắng mà phun ra, đến lúc đó cậu quả thật muốn khóc đó.

Adah nhìn lại viên thuốc màu trắng, chần chờ gật đầu, hung hăng nhắm mắt lại, dựa theo lời Phúc Nhạc dặn đem thuốc ngâm trong miệng, ngay sau đó uống 1 cốc nước lớn, thuận lợi nuốt thuốc xuống.

“Miệng đắng nghét ak...” Adah nuốt xuống thuốc hạ sốt rồi vẫn không ngừng, nhắm mắt uống thêm nửa cốc nước nữa mới khôi phục bình tĩnh bình thường.

“Ăn xong đều thấy vậy, hôm nay chú Adah liền nghỉ ngơi sớm đi. Uống nhiều nước sôi 1 chút.” Phúc Nhạc dặn dò: “Đại khái buổi tối liền hạ nhiệt độ, sau đó chịu khó dùng thêm mấy thứ khác nữa là có thể hoàn toàn bình phục.”

“Cám ơn anh Phúc Nhạc!” Lacey ở bên cạnh nghe rất nghiêm túc, cao hứng cực kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kéo tay áo Phúc Nhạc nói lời cảm tạ.

Phúc Nhạc khoát tay tỏ vẻ không cần để ý, có thể trị khỏi bệnh thì cậu cũng rất vui vẻ, tuy rằng cậu còn chưa có đủ tư cách làm thầy thuốc, nhưng cậu cũng có giấc mộng cứu người, có thể ở đây phát huy năng lực của mình trợ giúp người khác, thật là tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10.

Bạn lữ của Adah sau khi đi săn từ rừng rậm khi trở về cũng nghe nói chuyện này, đặc biệt tìm đến nhà nói lời cảm tạ, còn đưa cho Phúc Nhạc rất nhiều thịt con mồi, đều là những phần tốt nhất, điều này khiến Joe cao hứng đồng thời cũng cực kì không phục, trước khi chàng vạng cũng vào rừng 1 chuyến, có ý mang về càng nhiều con mồi, bởi vậy bị Kanya cười nhạo 1 phen.

Phúc Nhạc mơ hồ đã nhận ra ý của Joe, cũng không dám nghĩ nhiều, sợ mình hiểu lầm.

“Anh ơi, anh ơi! Ma phụ tốt rồi! Thật sự tốt lắm!” Phúc Nhạc đang phụ chú Kanya làm com chiều đột nhiên nghe được giọng của Lai Tây, giương mắt nhìn lại, Lacey đang hưng phấn hoa chân múa tay chạy về phía cậu.

“Hạ sốt rồi?” Phúc Nhạc nhanh chóng đứng lên tiếp được tiểu Lacey như viên đạn pháo nhỏ đang nhào vào lòng mình, bị nó đẩy lùi vài bước, thăng nhóc này, sức còn lớn hơn cậu nữa!

“Vâng!” Lacey kích động gật đầu: “Anh Phúc Nhạc thật là lợi hại! Thật thần kỳ!”

Phúc Nhạc cười cười, cậu cũng mất công gì đâu, dù sao cảm sốt cũng là loại thường thấy ở phòng khám, bất quá hơn phân nửa là bởi vì nhiễm lạnh, cho nên Phúc Nhạc mới nắm chắc như vậy, chủ yếu vẫn là thuốc hạ sốt có hiệu quả.

“Đạt phụ nói mời mọi người qua làm khách! Ma phụ muốn nướng thịt!” Lacey sôi nổi thông báo mọi người trong sân 1 vòng, ma phụ của nó ban ngày ngủ đã lâu, sau khi đứng lên thân thể liền khôi phục, tinh thần cũng tốt hơn so với trước kia, nó cùng đạt phụ đều cao hứng đến sắp hỏng!

Phúc Nhạc theo bản năng muốn chối từ, cậu rất ít khi làm khách nhà người khác, huống chi hôm nay mới cùng bọn Lacey quen biết... Tiến triển có phải quá nhanh hay không?

Joe thấy cậu có chút do dự, cho rằng cậu không vui lòng, lại ngoài ý muốn bắt được 1 tia mê mang cùng thấp thòm chờ mong trong mắt Phúc Nhạc, đi qua sờ sờ mái tóc đen của cậu: “Chú Adah hiếu khách lắm, chú Ali cũng rất muốn cảm ơn em. Bọn họ rất hy vọng em qua đó.”

Joe không phải hình như đang áp lực Phúc Nhạc mà là cổ vũ, hấn nhìn ra được, Phúc Nhạc không phải không muốn đi, mà là không biết có nên đi hay không, do dự không quyết nên đành phải cự tuyệt.

“Đứng rồi! Anh ơi, còn anh Joe và các chú nữa, cùng đi đi! Đi thôi đi thôi! Lacey thích anh Phúc Nhạc nhất!”

Joe vốn đang khen ngợi nó mà gật đầu, vừa nghe về sau cái thông-báo của Lacey đen mặt, ánh mắt hình như cảnh cáo bắn về phía Lacey một cái, lại khiến cho thăng nhóc đùa dai kia cười rộ.

Phúc Nhạc nghe xong cũng có chút tâm động, liền gật gật đầu đáp ứng.

Lúc người một nhà đi qua là lúc Adah đang nướng thịt, Ali ở một bên hỗ trợ, ánh mắt vẫn luôn dừng trên người bạn lữ nhà mình, sợ Adah làm lụng vất vả quá độ.

Phúc Nhạc vốn định dặn Adah kiêng dầu mỡ, nhưng là tượng tượng nơi này hình như trừ thịt nướng ra thì không còn món chính nào nữa bèn buông tha.

“Chú Adah, cháu giúp chú kiểm tra.” Phúc Nhạc thấy Adah khí sắc không tồi cũng yên tâm, xem ra thuốc hạ sốt ở đây cũng có tác dụng như vậy. Nhưng mà cho chắc vẫn khám lại 1 chút.

Bắt mạch cho Adah, phát hiện mạch đập vững vàng hữu lực, xem bộ dáng là đã khoẻ hoàn toàn, thậm chí cả mấy thứ thanh nhiệt giải độc cũng không cần uống khiến Phúc Nhạc kinh ngạc: thân thể giống cái so với tượng tượng của cậu còn khoẻ mạnh hơn, lúc trước xem ra là mình lo nhiều, cần bản không cần kiêng thức ăn mặn, nhiều dầu.

“Không có việc gì, chú ý về sau không để bị cảm lạnh nữa.” Phúc Nhạc nói.

Adah cũng nhẹ nhàng thở ra, thoải mái nhiều, mấy ngày nay trong nhà vẫn luôn có chút áp lực, tuy rằng Lacey cùng Ali đều ra về thoải mái, nhưng trên thực tế họ đều lo lắng bệnh tình của mình có chuyển biến xấu hay không, Ali lại còn cả đêm không chịu ngủ mà trông y...

“Về sau sinh bệnh thì đi tìm cháu.” Nhìn về mặt cảm kích cùng thoải mái của Adah, Phúc Nhạc nhếch miệng, đột nhiên mở miệng nói.

Cậu không thể khiếp đảm, không thể lùi bước. Phúc Nhạc nghĩ như vậy. Tốt xấu gì cũng học nhiều năm trung y như vậy, còn không trị được bệnh một đám dã thú? Nói giỡn! Cậu nhất định có thể! Cứ sợ hãi rụt rè không có tự tin như vậy, cho dù đi lên bàn mổ cũng nhất định sẽ run tay đi!

Nghĩ đến cảm kích của chú Adah, chờ mong cùng tín nhiệm của tộc trưởng Barre và Joe... Cho dù cậu không phải người ưu tú nhất, cho dù cậu chỉ là 1 tên gà mờ... cũng muốn cố gắng vì mọi người xuất 1 phần lực. Nếu như mình còn không tin tưởng chính mình, còn chưa có chân chính gặp được nghi nan tạp chứng mà đã bắt đầu lùi bước, ra sức khuróc từ, vậy cậu cũng quá yếu đuối rồi!

Joe nhìn Phúc Nhạc hình như đột nhiên hạ quyết tâm, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

“Đứa nhỏ này tâm địa thật sự rất thiện lương.” Casar không biết từ khi nào đến bên cạnh Joe, thản nhiên nói.

Joe không nói gì, hần lần đầu tiên nhìn thấy Phúc Nhạc bị mình dọa, ánh mắt đã bị hấp dẫn.

“Phải bắt nốt lại.” Casar biết thằng con trai mình có chút chất phác lại không biết nói năng, cho nên đặc biệt mà nhắc nhở hai câu.

Joe gật gật đầu, hần sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội.

Nhà Kanya và 2 chồng chồng Adah quan hệ tốt lắm, hai nhà người chung tay nấu cơm, có vẻ phi thường náo nhiệt, Casar cùng Ali ở bên hỗ trợ mà nói chuyện phiếm, Lacey quần lầy Joe cùng Phúc Nhạc, hỏi lung tung này nọ, hiển nhiên đối với Phúc Nhạc phi thường tò mò.

“Anh Phúc Nhạc ơi, trang phục trên người anh sao lại có bộ đáng kì quái như vậy?” Lacey kéo quần Phúc Nhạc không dám dùng sức, mềm quá a!

Phúc Nhạc giật nhẹ T shirt trên người, đầu đầu: bộ quần áo này cũng nên thay, đã có thể ngửi được mùi mồ hôi rồi, cơ mà giật rồi thì mặc cái gì? Da thú sao? Kia cũng không thể không xuyên quần cộc (quần sịp) đi? Quần cộc chỗ nào tìm đây?

Thấy Phúc Nhạc hơi hơi xuất thần, Joe hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Joe, anh có biết... Chỗ nào có thể tìm được vải dệt? Chính là loại giống thứ tôi đang mặc trên người đây nè.”

Phúc Nhạc vân vê tay áo T shirt của mình hỏi, cậu cũng không biết Joe nghe có hiểu hay không.

“Có, nhưng mà trơn mềm hơn, có thể không giống nhau.” Ngoài dự đoán của mọi người, Joe thế nhưng gật gật đầu: “Hơn nữa cũng không phải hình dạng này, chỉ là 1 khối vải.” Joe dùng tay khoa tay múa chân một chút.

“Thật tốt quá!” Phúc Nhạc hưng phấn, tốt xấu gì cũng có nguyên liệu làm quần cộc rồi!

Lúc ăn cơm chiều tất cả mọi người cao hứng vô cùng, Ali còn lấy ra quả rượu mình rất quý ra mời mọi người cùng chia sẻ. Phúc Nhạc vừa nghe, phát hiện loại trái cây lớn nhỏ hình trứng đà điều màu đỏ này lại tản ra mùi rượu thuần hậu, nhẹ nhàng bóc vỏ mỏng cắn 1 miếng, trong miệng tản đầy hương vị ngọt ngào cùng mùi rượu cay cay, thật nị vị. Điều này làm cho Phúc Nhạc phi thường kinh ngạc, nơi này thế mà lại có loại hoa quả thú vị thần kì như vậy! So với những loại rượu tự xưng là từ lương thức (lương thực, ngũ cốc) ủ thành trên thị trường thì thuần hơn nhiều!

Người luôn không thể nào uống rượu như Phúc Nhạc cũng nhịn không được ăn 1 chút, bởi vì cảm giác say mà cả người cũng dần dần buông lỏng rất nhiều, nói so bình thường nhiều hơn một ít. Cả mặt bởi vì tác dụng của cồn mà trở nên đỏ bừng, treo nụ cười ngốc ngốc, vui vui vẻ vẻ, sợ không ai không biết cậu đang say.

Cuối cùng cơm no rượu say xong, Phúc Nhạc cũng hoàn toàn say, tựa vào vai Joe ngủ, còn thường thường múa may cánh tay than thở nỉ non những thứ mọi người nghe không hiểu, ngữ điệu đầy nhịp điệu, biểu tình rất thú vị, hình như là đang nằm mơ.

Trước ánh mắt ý vị sâu xa thêm chút chế nhạo của mọi người, Joe trấn định tự nhiên mà ôm lấy Phúc Nhạc trở về nhà. Adah lôi kéo Kanya nhỏ giọng bát quái 2 đứa nhỏ này khi nào thì mới có thể nước chảy thành sông.

Về đến nhà đem Phúc Nhạc đặt ở trên giường, nhớ tới thói quen của cậu ấy, Joe dùng một lát, vẫn là chạy ra dòng suối mức 1 bát nước vào rửa mặt cho Phúc Nhạc, đắp da thú lên, ngồi lặng lặng bên giường ngồi nhìn cậu an tĩnh nhắm mắt ngủ, khóe miệng Joe cũng không nhịn được lộ ra mỉm cười.

Qua hồi lâu, Joe mới nhẹ chân nhẹ tay bước ra.

Phúc Nhạc trở mình, đầu vô ý thức mà cọ cọ da thú dưới thân, lộ ra nụ cười nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Sáng sớm hôm sau, Phúc Nhạc liền theo Joe đi đến cái chợ nhỏ của bộ lạc. Nói là chợ nhưng nó càng giống mọi người tụ lại trao đổi vật phẩm thì đúng hơn. Chỉ cần là anh tình tôi nguyện là có thể tiến hành trao đổi, nếu như trong tay mình không có vật đổi phương muốn đổi thì có thể dùng 1 loại tiền tệ tiến hành mua bán, nhưng thông thường một ít da thú cùng thịt mới là có thể thỏa mãn nhu cầu trao đổi của mọi người.

“Haren, tơ của sa tầm trùng còn không?”

Phúc Nhạc đi theo Joe tới một ngôi nhà đá không lớn, trong phòng bày đầy đủ loại bình cùng da thú, còn có 1 ít đồ tự bện, chủng loại phong phú, rất giống quầy bán quà vật trước cổng trường.

Một người trẻ tuổi tóc màu ngân bạch đang chào hỏi khách hàng, Phúc Nhạc đoán là giống cái. Hôm qua cậu có theo Barre dạo qua một vòng, đại khái cũng nhìn ra quy luật, so với cậu cao hơn nửa cái đầu là giống cái, còn cao gấp rưỡi đầu so với cậu thì là thú nhân. Ngày hôm qua lượn một vòng, chưa thấy qua giống cái nào đã thành niên mà lùn hơn cậu cả! Thật khiến cậu buồn chết mà.

Haren ngẩng đầu nhìn thấy là Joe, phía sau còn đi theo giống cái thoát nhìn có chút co quắp, đúng là người mà hôm qua tộc trưởng giới thiệu, nhất thời sững sờ, sau đó ý vị sâu sa mà nở nụ cười, nhanh chóng cười tủm tỉm mà gật đầu:

“Có! Thứ đó đâu ai cần đâu.” Nói xong liền đi tới phía sau đám lộn xộn kia tìm kiếm, rất nhanh lôi ra 1 khối tơ lụa màu trắng sữa to.

“Thứ này mềm mềm nhẹ nhẹ không cần thận liến rách, muốn thì tôi tặng cho cậu luôn đó.” Haren nói rằng: “Con trùng sa tầm này rất phổ biến trong rừng, loại tơ này cũng có nhiều, nhưng rất khó có được tấm to, nhưng mà cũng chẳng có ai dùng được.”

“Ừ, tôi muốn.” Joe gật đầu tiếp nhận, nhét vào trong ngực Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc cúi đầu nhìn, sờ lên quả thật rất giống tơ lụa, khiến người ngạc nhiên chính là tấm vải này do sa tầm tự dệt nên sao?

“Thế nào, thực mềm đi?” Haren sán lại cười tủm tỉm mà đáp lời. Phúc Nhạc mặt đỏ lên, gật gật đầu: “Cảm ơn cậu.”

“Không cần khách khí. Ai nha thật đáng yêu mà.” Haren tâm ngửa, rất muốn xông vào ôm cạo 1 trận, đáng tiếc Joe luôn đứng bên cạnh nhìn chăm chăm.

“Đúng rồi, còn có một loại, là ấu trùng sa tầm dệt thành, nhưng thoát nhìn còn vô dụng hơn, cậu có muốn nhìn xem không?” Haren nghĩ tới hỏi. Bởi vì cậu ta luôn kính nhờ mấy thú nhân trong bộ lạc lúc đi săn thú thuận tiện thu thập chút thứ kì quái mới lạ về, dù là thứ gì, vô dụng hay hữu dụng đều mang về 1 ít, ai biết về sau có dùng đến hay không? Cho nên mấy thứ đó nhà Haren chất đống, toàn mấy thứ rách nát.

Nói xong Haren bỏ chạy đi tìm đồ, Phúc Nhạc nhìn cậu ta tích cực như vậy thì thấy ngại, thật nhiệt tình nha.

“Xem ra Haren thực thích em.” Joe nhìn thấy mặt Phúc Nhạc có chút co quắp, mở miệng nói: „Cậu ta không có nhiều bạn bè lắm, chắc là muốn làm bạn với em đây.“

“A? Vì sao? Haren tốt như vậy...” Phúc Nhạc không hiểu, người nhiệt tình sáng sủa như vậy, hẳn là phải có nhiều bạn bè lắm mới phải chứ?

Joe trầm mặc nửa ngày mới nói: “Bởi vì cậu ta luôn sinh bệnh, giống cái sợ ở cùng cậu ta cũng sẽ sinh bệnh.”

Phúc Nhạc sững sờ, nhìn Haren đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lục lục lợi lợi làm bầm, trầm mặc không nói.

“A, tìm được rồi!” Haren ôm một đồng đồ chạy tới, khiến Phúc Nhạc trước mắt sáng ngời: là băng gạc?! (aka vải xô)

“Cái này có chút thô, hơn nữa lại không rắn chắc, dùng vào cái gì cũng không được.”

Haren nhìn một đồng vải trắng lớn nhẵn nhẵn cái mũi, tuy rằng vô dụng, nhưng vứt đi lại thấy tiếc...

“Cái này cũng cho tôi đi!” Phúc Nhạc mở to hai mắt hưng phấn nhìn Haren, băng gạc a! Là thứ dùng để băng bó miệng vết thương! Như vậy sẽ không sợ tiêu hao nữa rồi!

“Cái này thật sự có ích với cậu sao?” Haren kinh ngạc nói.

Phúc Nhạc kích động mà liên tục gật đầu: “Ừ, về sau cậu để ý nhé, cái này dùng được đó! Haren, còn có thể tìm được loại vải này không?”

“Yên tâm đi!” Haren nghe xong cũng thay cậu cao hứng, vỗ vỗ ngực cam đoan.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, nhất thời bớt khách sáo đi nhiều.

Cuối cùng Haren cũng không thu thù lao gì từ Joe, chỉ là lôi kéo Phúc Nhạc lưu luyến không rời bảo cậu thường xuyên đến tìm mình chơi, Phúc Nhạc

đáp ứng luôn miệng, cậu cũng rất thích Haren.

Sau khi trở về Phúc Nhạc liền đem mấy thứ bằng gạc này đi nấu qua nước sôi, đây là tiêu độc trình độ lớn nhất có khả năng trong điều kiện hiện nay. Vắt khô rồi phơi nắng 1 hồi trong sân, được Joe giúp đỡ cuộn bỏ vào trong thùng cấp cứu.

“A Nhạc, tôi đi săn thú, em ở nhà nghỉ ngơi nhé, không được đi loạn.”

Joe hỗ trợ thu thập xong mới nói với Phúc Nhạc, nghĩ nghĩ, thấy giọng điệu mình hơi hung, lại giải thích: “Thú nhân, rất nguy hiểm.”

Thú nhân đối với giống cái luôn rất nhiệt tình, hẳn lo lắng Phúc Nhạc sẽ bị dọa.

Phúc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo Joe hóa thân thành báo đen chạy vội đi ra ngoài, hiện tại nhìn kỹ mới thấy thú hình của người này thực uy phong a.

Quay đầu, Phúc Nhạc nhìn mấy bao căng phồng trong hòm, do dự một chút, vẫn là đem ra.

Đếm đếm, tổng cộng có hơn hai mươi túi hương to giống nhau, mặt trên đều có thêu chữ. Cẩn thận nhìn, trên đó viết tên 1 ít thảo dược thông thương như sài hồ, tía tô, cỏ xa tiền (mã đề) còn có thất diệp nhất chi hoa, vv.

Mở ra mấy túi hương nhỏ mới thấy, bên trong quả nhiên đều là hạt giống.

Phúc Nhạc trong lòng vui vẻ, có hạt giống này cậu có thể tự mình gieo trồng thảo dược, không cần lo lúc chẩn bệnh không có thuốc để dùng rồi.

Về phần những loại thảo dược cần thiết khác... Cậu tin tưởng chậm rãi tìm cũng sẽ thấy thôi.

Thu thập xong hòm cấp cứu, Phúc Nhạc chợt nghe bên ngoài có người gọi tên mình.

“Ông Barre, ông tới rồi à?” Phúc Nhạc vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Barre chống gậy đi đến, cậu có chút kỳ quái, trải qua phổ cập giáo dục của Joe và Kanya, cậu cũng biết tuổi ông Barre lý thật cũng đâu quá lớn đâu, thân thể cũng rất chắc khỏe, nhưng sao luôn giả thành cái bộ dáng tuổi già sức yếu run lẩy bẩy này vậy?

“Ha ha, A Nhạc à, chuyện của Adah ông đã nghe nói rồi. Thật sự rất cảm ơn con.” Barre cũng không vô nghĩa, ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề.

Phúc Nhạc nhanh chóng khoát tay: “Không có gì đâu ông, đây là chuyện con phải làm.”

Kỳ thật chính là nhắc tay chỉ lao trong khả năng mà thôi, bản thân cậu cũng không tổn thất cái gì, không đáng giá nhắc tới.

“Ông đây cũng đã mặt dày nhờ con hỗ trợ mà.” Barre thoáng một do dự, quyết định nói rằng: “Hy vọng A Nhạc đồng ý trở thành tể ty của bộ lạc chúng ta”

“Tể ty? Con á?” Phúc Nhạc há hốc mồm, sao cậu làm tể ty được chứ?

“Không nên không nên!” Phúc Nhạc đầu lắc như trống bỏi: “Tể ty đều là nhân tài đức cao vọng trọng mới có thể đảm nhiệm, con không được đâu!”

Cậu còn là 1 kẻ từ ngoài mới đến, nhất định sẽ khiến mọi người trong bộ lạc phản cảm!

“Đừng nóng vội đừng nóng vội đứa nhỏ này.” Barre nghe Phúc Nhạc cự tuyệt cũng không ngoài ý muốn, ông biết lấy tính cách thẳng bé này tuyệt đối sẽ không tùy tiện đáp ứng.

“Chính là phụ trách tể ty trị liệu mà thôi, không cần quan tâm những chuyện khác.” Barre cười tủm tỉm nói: “Ông sẽ giải thích rõ ràng cho mọi người. Dù sao, thân phận của con không tiện nói cho mọi người biết.”

Tể ty chỉ là nguy trang thôi, chuyện Phúc Nhạc là người dị thể vẫn phải được giữ bí mật cho thỏa đáng, tránh cho những kẻ hữu tâm lợi dụng, hoặc là lọt vào bài xích, thân phận tể ty chính là tấm lá chắn tốt nhất, tể ty thần bí khiến cho mọi người kính sợ và tôn trọng có thể bảo vệ cậu tốt nhất. Một khi Phúc Nhạc chân chính bày ra y thuật thần kỳ thì uy vọng của tể ty cũng chân chính được tạo dựng.

“Vây... Được rồi, con nghe ông.” Phúc Nhạc biết Barre là vì muốn tốt cho mình, cũng không nỡ cự tuyệt.

“Con ngoan, cảm ơn con.” Barre lần thứ hai cảm tạ nói: “Có lẽ con cần 1 gian nhà để trị liệu cho mọi người chứ nhỉ, ở chợ có được không?”

Phúc Nhạc gật đầu, đối với loại chuyện này cậu không có ý kiến, chỉ cần 1 gian phòng có thể che mưa chắn gió là đủ rồi.

“Vây về sau ban ngày con đợi trong gian phòng ở chợ, nếu có người sinh bệnh hoặc bị thương cũng có thể đến nhà tìm.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ nói vậy. Giống cái trong bộ lạc cũng không phải ngoài nấu cơm thì không còn việc gì khác, phải gia công da thú, phơi muối, hái chút trái cây, còn phải chế tác mấy thứ bầy rập ở ven rừng linh tinh.

Phúc Nhạc cũng muốn hỗ trợ, nhưng Kanya cứ cảm thấy cậu quá yếu, kiên quyết phản đối, khiến Phúc Nhạc rất là buồn bực.

“Được chứ.” Barre cảm kích mà gật đầu, ý ông lúc đầu là chỉ cần Phúc Nhạc dành ra thời gian nửa ngày đã là quý lắm rồi, giờ được như vậy thì rất tốt.

Hai người ý kiến nhất trí, Barre liền bắt tay đi tìm vài người thú xếp phòng cho Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc lần thứ hai trở lại chợ, phát hiện phòng Barre tìm cho mình ở ngay bên cạnh phòng Haren, càng thêm vui vẻ, đứng ở cửa vẫy tay với Haren.

“Phúc Nhạc, sao cậu lại ở đây?” Haren kỳ quái, chẳng lẽ là quên cái gì?

“Từ hôm nay chính là hàng xóm nha!” Phúc Nhạc vui vẻ nói, bên cạnh có người quen thật tốt quá!

“Hàng xóm?” Haren không hiểu, chỗ này lâu lắm không có người dùng rồi chẳng nhẽ Phúc Nhạc ...

“A Nhạc sắp trở thành tể ti mới của chúng ta, dẫn dắt chúng ta chiến thắng tật bệnh.” Barre cười tùm tùm nói.

“A? Phúc Nhạc sao?” Haren có chút khiếp sợ, nhìn giống cái trước mắt còn nhỏ xinh hơn cả mình... thiệt hay giả?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Quả nhiên, ngay khi Barre tuyên bố tin giật gân này, toàn bộ lạc đều lâm vào khiếp sợ cùng xôn xao: giống cái nhỏ bé kia? Thiệt hay giả?

Chính là phản ứng đầu tiên của mọi người chính là khiếp sợ, lại rất ít người phản đối.

Tộc trưởng Barre là ai? Ông chính là tộc trưởng dẫn theo toàn bộ lạc vượt qua vô số lần đau khổ vượt qua trời đông giá rét, là thú nhân được mọi người tôn kính nhất, cho nên trong lòng của mọi người, lời nói của tộc trưởng Barre cực kì đáng tin cậy.

“Tộc trưởng, có thật không? Cậu ta thực sự có bản lĩnh thần kỳ như vậy sao?”

Sau một phen thảo luận, một thú nhân lớn gan cao giọng hô, hẳn cũng rất tôn kính Barre, chính là... Một giống cái nhỏ thấp bé thoạt nhìn còn có chút hướng nội không thích nói chuyện, nói không chừng còn chưa trưởng thành đâu! Làm sao có thể có được năng lực thần kì giống thần mình được chứ?

Barre nghe xong cũng không tức giận, mọi người không tin cũng dễ hiểu thôi, cười tùm tùm mà sờ sờ bộ râu lộn xộn của mình: “Bị thương liền đến gian phòng cạnh phòng của Haren đi, Phúc Nhạc chữa bệnh ở chỗ đó. Nếu không tin, liền tự mình đi cảm thụ một chút.”

Đám người ở dưới đều có chút hồ nghi, rất nhiều thú nhân biểu tình đều có bộ dáng nóng lòng muốn thử, dù sao mỗi ngày tham gia cảnh giới cho bộ lạc thường xuyên sẽ bị thương, tuy rằng năng lực tự lành của thú nhân vô cùng mạnh nhưng miệng vết thương vào mùa hè thường xuyên có tình trạng chuyển biến xấu, điều này làm cho các thú nhân rất đau đầu. Nếu Phúc Nhạc thật sự có thể trị liệu... hình như rất không tồi nha.

Tâm tư của các giống cái thì tinh tế hơn 1 ít tuy rằng rất muốn tin tưởng tộc trưởng Barre, nhưng không tin nổi 1 giống cái so với bọn họ còn nhỏ yếu hơn, huống chi các thú nhân hình như đều rất hứng thú với bộ dáng của cậu ta, điều này làm cho các giống rất có cảm giác nguy cơ a.

Nhưng mà Phúc Nhạc giờ phút này không ở đó không biết được mình đã làm nổ ra 1 trận thảo luận thiệt lớn, cậu đang cùng với sự trợ giúp của Haren sắp xếp đồng hạt giống thảo dược.

Sức lực của Haren lớn hơn cậu, hai người bắt tay đem chỗ đất phía sau gian phòng đều xới lên, phân chia thành từng luống riêng biệt, trồng những loại hạt giống riêng.

Vốn có rất nhiều thảo dược đều phải gieo trồng vào mùa xuân tháng 3 4 nhưng Phúc Nhạc lại lo về sau khám và chữa bệnh không có thuốc dùng, đành liều thử 1 phen. Mỗi loại thử 1 ít, chỉ có thể cầu nguyện vị đại thần đã đem cậu đến thế giới thú nhân có thể hiển chút linh, để cậu có thể có bàn tay vàng xem nhẹ mùa vụ mà khiến đám thảo dược nhanh chóng lớn lên.

Tuy rằng cậu xem như nửa tiểu trung y, nhưng là đối với mùa vụ sinh trưởng của thảo dược vẫn chưa hiểu biết lắm, lúc ấy Phúc Nhạc đi theo lão sư kia đều là lấy dược liệu từ 1 chỗ quen, không phải mình tự trồng, hơn nữa hơn phân nửa là thành phẩm đã được phơi nắng, đối với hình dạng của rất nhiều thảo dược trung y Phúc Nhạc chỉ biết qua sách thuốc. Cũng may là cậu rất hứng thú với phương diện này, đối với hình dạng của đại đa số thảo dược vẫn biết, về sau nếu có cơ hội đi dã ngoại, nói không chừng còn có thể gặp phải một ít thảo dược có thể sử dụng.

“Mấy loại thực vật này lớn lên có thể chữa bệnh sao?”

Haren vỗ vỗ bàn tay toàn bùn đất, tò mò nhìn từng khối đất trước mặt... rất có cảm giác thành công nha!

Phúc Nhạc sờ sờ mũi, không cần thận cạo chút bùn, nháy mắt mấy cái cười gượng: “Không biết nữa.”

“Ừm, không sao, tôi tin cậu mà!” Ngược lại Haren tràn đầy tin tưởng đối với Phúc Nhạc, còn cổ vũ mà vỗ vỗ vai cậu, tuy rằng bề ngoài Phúc Nhạc... thoát nhìn không giống 1 người rất lợi hại, nhưng lại càng không giống người sẽ nói dối!

Phúc Nhạc có chút ngượng ngùng, cậu cũng biết mình thoát nhìn không khiến người ta tin tưởng thực lực, lúc ở phòng khám chẩn bệnh cho người ra, thường xuyên bị nghi ngờ sau đó yêu cầu đổi người, Phúc Nhạc đã quen rồi, nhưng cũng nhờ thế mà cậu mới càng thêm cố gắng nghiêm túc học y thuật, quyết định, một ngày nào đó, cậu cũng có thể dùng thực lực nói chuyện!

Xong việc, Haren bỏ chạy trở về lo việc buôn bán, Phúc Nhạc cũng vào phòng mình quét tước dọn dẹp 1 phen, bởi vì đã lâu không có ai ở, trong phòng toàn là mạng nhện và tro bụi, còn có 1 phiên đá đen bẩn cực kì, chắc là để dùng đặt đồ vật.

“Cái chổi... không có cái chổi! =□=!”

Phúc Nhạc co rút khoe miệng, cái chổi... là làm kiểu gì mà ra?

Phúc Nhạc rốt cục gặp được khó khăn đầu tiên khi xuyên qua.

Nhìn cả phòng tro bụi mà không thể nào xuống tay, cào cào tóc, cố gắng nhớ lại khi ở nhà bà ngoại thì cái chổi được làm ra thế nào.

“Dùng nhánh cây hoặc cán trúc... Còn có cao lương đầu (1 loại rom sau khi rũ hết hạt thóc còn lại)... Chỗ nào tìm được đây?”

Phúc Nhạc tự nhủ nhớ lại, cậu nhớ rõ trước đây bà ngoại dùng để tết chổi chính là mấy thứ đó đi? Có loại dùng cho người lớn khoẻ mạnh, chỉ dùng cành trúc chế thành, vừa nặng lại mướt, cái nhỏ dùng quét rác phần lớn đều là cao lương đầu thêm một ít cỏ tết thành, tương đối mềm, cũng không nặng, khi còn bé cậu còn giúp người lớn chỉnh lý lại bông cao lương.

Trong tay không công cụ, Phúc Nhạc cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ dùng khăn lau? Nhưng vải sa tắm vốn cũng không nhiều, cậu để dành làm quần cộc mà...

“Tiểu Phúc Nhạc ~ muốn qua nhà tôi ăn cơm không?”

“Haren?” Phúc Nhạc quay đầu, nhìn thấy Haren đang thăm dò đi vào cười tủm tỉm, nhìn mặt trời bên ngoài quả nhiên đã giữa trưa... Cả buổi sáng đều xử lí đất, bắt tri bắt giac thời gian liền qua.

“Đi thôi đi thôi!” Haren sôi nổi tiến vào, ôm cánh tay Phúc Nhạc mời mọc.

Phúc Nhạc ngần ra, đi... Sao? Bạn mời mình đi... Làm khách, là như thế này sao?

Phúc Nhạc chần chờ bị Haren nhìn thấy, lập tức suy sụp: “Tiểu Nhạc cũng ghét bỏ tôi sao? Không đi sao?”

Phúc Nhạc nhanh chóng lắc đầu, có chút ngượng: “Cảm ơn cậu mời tôi, tôi... đồng ý!”

Haren nghe xong lúc này mới vui vẻ lên, lôi kéo Phúc Nhạc đi về phía nhà mình.

Cơ mà mới đi nửa đường liền gặp Joe, xem bộ dáng là đi đón Phúc Nhạc, Haren vừa lúc nói là Phúc Nhạc không về, Joe nghe, trầm mặc một hồi, không nói gì, yên lặng gặt đầu đi trở về.

“Joe thực quan tâm cậu nhì.”

Haren thấy Joe đi xa, cười xấu xa chột chột thất vọng Phúc Nhạc. Biểu tình kia vừa nhìn đã biết là thích Phúc Nhạc mà!

Phúc Nhạc nghe xong cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lắc đầu như trống bỏi, xua tay liên tục:

“Không có không có... Bởi vì tôi còn chưa quen thuộc nơi này...”

Nói còn chưa xong tai đã hồng hồng.

Haren che miệng rầu rĩ mà cười, nhìn lại Phúc Nhạc cũng không phải không phát hiện, Joe vẫn là có hi vọng!

Phúc Nhạc bị cậu ta cười đến cả người không được tự nhiên, không khỏi nhớ tới bộ dáng của Joe... Không đúng không đúng! Nói không chừng người ta chỉ là tốt bụng giúp đỡ 1 kẻ ngoại lai như mình mà thôi! Phúc Nhạc mi không cần rất tự kỷ a a!

Haren buồn cười mà nhìn Phúc Nhạc như chả coi ai ra gì làm bà làm bầm, bộ dáng thật đáng yêu hết sức, trong lòng ầm ầm dào dạt: có thể kết được 1 người bạn như thế nào thật quá tốt mà.

Haren là ở cùng ma phụ, cậu ta là do ma phụ nhặt được ở bên ngoài, cũng không biết phụ thân thân sinh là ai, ma phụ thân thể không tốt, mà lúc nhặt được Haren cũng là lúc cậu ta hấp hối, tất cả mọi người đều nói rất khó sống sót, nhưng ma phụ cậu vẫn không buông tha, thủy chung dốc lòng chăm

sóc Haren, cuối cùng khiến Haren gấp gáp ghềnh ghềnh mà trưởng thành. Mà vị giống cái nhặt được Haren này, vẫn luôn không có ý tìm bạn lữ.

“Ma phụ, con đã về rồi ~”

Haren nói xong không bao lâu, liền nhìn thấy 1 giống cái có chút gầy yếu từ trong phòng đi ra, cước bộ có chút thông thả, nhìn đến Haren mới lộ ra tươi cười yêu thương, lập tức tầm mắt rơi xuống Phúc Nhạc bên cạnh, có chút nghi hoặc... Đây là?

“Ma phụ, đây là bạn tốt mà con mới quen! Cậu ấy kêu là Phúc Nhạc, là thầy thuốc!” Haren vội kéo tay ma phụ nhà mình cười hi hi giới thiệu nói.

“Con chào, chào chú.” Phúc Nhạc xoay người cúi đầu, có vẻ có chút co quắp.

Ma phụ của Haren cười cười, tuy rằng sắc mặt có chút vàng vọt nhưng lại mang đến cho người ta một loại ôn nhu cảm giác thân thiết, rất giống chú Adah.

“Haren rất ít khi dẫn bạn về nhà, hoan nghênh cháu.”

“Ma phụ người đi nghỉ ngơi đi, con đi nấu cơm!” Haren lo lắng ma phụ sẽ mệt, giúp đỡ y trở về phòng trong.

Phúc Nhạc thấy tình cảm cha con 2 người tốt như vậy, không khỏi có chút hâm mộ. Thật tốt a...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Haren so với tưởng tượng của Phúc Nhạc còn giỏi hơn. Chẳng những làm ăn giỏi còn rất tinh thông việc nhà. Bởi vì trong nhà không có thú nhân, cho nên đồ ăn trong nhà 2 cha con đều là trao đổi mà có, dù có chút thiếu thốn nhưng ma phụ của Haren cũng sẽ ra phụ cận bộ lạc hái 1 ít rau dưa trái cây, sống qua ngày cũng không tồi.

Chính là có đôi khi mùa đông sẽ gian khổ một chút, nhưng 2 cha con đều rất kiên cường, tuy rằng thân thể cũng không phải tốt lắm, lại cũng không buông tha, người trong bộ lạc cũng tốt, cho nên chuyện buôn bán của cửa hàng Haren cũng tốt lắm. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, vẫn có chênh lệch rất lớn so với những gia đình có thú nhân có năng lực đi săn.

Phúc Nhạc cũng không nhàn rồi, tuy rằng cậu không thể nào đi lột da rút gân gì đó, nhưng hỗ trợ nấu nướng gì đó thì vẫn được.

Chẳng qua còn chưa đợi Haren làm xong cơm, Joe đã tới rồi, trong tay còn mang theo một con quái vật lớn, là thu hoạch của hôm nay, vết máu trên con mồi còn chưa khô.

“Tặng cho cậu.” Joe đem cái con trông giống trâu nhưng lại có lông dài trắng ném tới trong viện mà nói, sau đó ngẩng lại, lại bổ sung nói:

“Cảm ơn, vì cậu đã làm bạn bè với A Nhạc.”

Cảm ơn là thật tâm, nhưng quan trọng hơn là trẻ nhỏ răng chưa tốt, ăn thịt rất tốn sức, đây là ngày hôm qua Joe quan sát được, tuy cũng không đến mức không thể nuốt trôi nhưng cũng rất không thoải mái, cho nên Joe mới có ý khi đi săn loại tiềm xi thú thịt khá mềm này, đương nhiên nó cũng khá khó bắt.

Haren vừa nghe, ngầm hiểu, đây là quanh co lòng vòng lấy lòng người trong lòng đây mà, cười tủm tỉm nhận lấy, chính là Phúc Nhạc thần kinh có chút thô, vẫn ngờ ngác không hiểu hành động mật mờ này của Joe.

Haren vốn là muốn đánh ý xấu, ồn ào thổi gió bên người Phúc Nhạc, nhưng rồi lại nghĩ, nhìn 2 tên đặc biệt dễ dàng then thừng và biệt biệt nữ nữ (không được tự nhiên) mà ở chung với nhau... Cũng khá thú vị đi?

Joe tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói cho Phúc Nhạc ngụ ý những việc mình làm, so với nói ra, hẳn càng tin rằng chỉ cần mình vẫn luôn đối tốt với A Nhạc, A Nhạc nhất định sẽ bị cảm động! =))

Bởi vì Joe đưa tới con mồi, ma phụ của Haren cũng mời hắn ăn cơm luôn, thuận tiện vậy xem một chút đôi tiểu tình lữ không được tự nhiên trong miệng con mình.

“Joe hình như làm rất quen tay nha!”

Haren ôm tay Phúc Nhạc mở to hai mắt sợ hãi than, đây là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy thú nhân cũng có thể thuần thực tí mĩ như vậy!

Trong ấn tượng của giống cái, thú nhân đều là tùy tiện thô lỗ không cần thận, tuy rằng cực kì trung thành cùng trân trọng bạn hữu, nhưng bởi vì nguyên nhân tính cách, họ đều qua loa đại khái, cho nên Haren mới có thể sợ hãi than như vậy.

“Chú Casar cũng rất quen tay mà.” Phúc Nhạc cười nói. Bởi vì chú Kanya mỗi ngày rất bận, cho nên Casar làm bạn hữu rất đau lòng, mỗi lần đều hết sức giúp đỡ san sẻ 1 ít chuyện trong khả năng của mình, Joe từ nhỏ mà dầm thấm đất, cho nên cũng hình thành quan niệm như vậy.

Có bốn người hợp lực, rất nhanh cơm trưa liền hoàn thành, mọi người vây quanh đá phiến ngồi dưới đất, nghe mùi thơm mà ngón trở đại động, quả nhiên nhiều người mới náo nhiệt! Haren cười tủm tỉm mà nghĩ.

“Phúc Nhạc! Phúc Nhạc!” Cầm một cái xương thú đầu nhọn, đang chuẩn bị lấy miếng thịt lấp bụng, chợt nghe thấy 1 âm thanh đầy lo lắng lại xa lạ.

Phúc Nhạc sững sốt, có người gọi cậu?

Còn đang nghĩ hoặc, chỉ thấy đến một thú nhân cao lớn đầu đầy mồ hôi chạy vào, nhìn một vòng hết lớn:

“Ai là Phúc Nhạc! Mau! Có người bị thương!”

Phúc Nhạc vừa nghe lập tức đứng lên: “Tình huống ra sao? Người ở đâu? !”

“Ồ đây! Ở đây!” Thú nhân hướng ra ngoài nhìn, phát hiện người bị thương đã được đưa lại đây, vội vàng đáp.

Sau đó liền có hai thú nhân cao lớn nâng một “dã thú” chạy vào, thú nhân kia đã hoàn toàn biến thân thành thú hình, trên người có 1 miệng vết thương thật lớn vô cùng dữ tợn, còn đang không ngừng đổ máu.

Phúc Nhạc vừa thấy nhất thời nổi giận, đã bị thương 1 lúc lâu rồi đi! Lập tức chỉ huy hai thú nhân đem người nọ buông nằm xuống, cả giận nói: “Sao giờ mới đưa tới!”

Hai thú nhân có chút tức giận, chính là nhìn thấy đáng về hung hãn lại phần nộ của giống cái nhỏ này mà ngạc nhiên, lúng ta lúng túng mà không biết nói như thế nào.

“Haren! Múc nước! Joe, đi lấy hòm của tôi!”

Phúc Nhạc rất nhanh mà phân phó, tay cũng không rời, ấn vài chỗ quanh miệng vết thương, mọi người, a không, chúng thú liền phát hiện, máu thế nhưng kỳ tích dừng lại.

“Còn thất thần làm gì! Đi hỗ trợ mau!” Phúc Nhạc vừa quay đầu lại, nhìn thấy mấy tên thú nhân còn ngốc hồ hồ mà đứng ở chỗ cũ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà giáo huấn nói: “Đồng bạn của mấy người sắp chết tới nơi rồi!”

Phúc Nhạc sờ sờ cổ con sói xám này, phát hiện dấu hiệu sinh mệnh đã càng ngày càng yếu, nơi này lại không có cách để truyền máu! Mụ nội nó điều kiện cũng quá kém! Phúc Nhạc tức giận đến muốn bứt hết tóc, chính là hai tay đều đang che miệng vết thương, không có cách nào khác lộn xộn.

Hai người phục hồi lại tinh thần có chút xấu hổ, nhanh chóng đi giúp Haren.

Phúc Nhạc trong lòng có chút lo lắng, xem tình trạng này, con sói này rất khó cứu về, trừ phi trên tay cậu có linh đan diệu dược, hoặc là lập tức truyền máu! Mọi nó, hiện tại miệng vết thương còn dính bùn đây nè, kiếm đâu ra thiết bị tiên tiến vậy a!

Linh đan diệu dược... Thuốc trong hòm cấp cứu đều là thuốc phổ thông có được không!

Nghĩ muốn nổ đầu cũng không ra nên như cứu sói thế nào, Phúc Nhạc đã sắp phát điên, quay đầu lại nhìn xem Joe đã về chưa, ánh mắt lại ngoài ý muốn bắt được 1 thứ...

Phúc Nhạc ánh mắt sáng ngời, thấy Haren ôm một thùng nước đi vào, hưng phấn kêu lên: “Haren! Lấy cái gốc cây chỗ bên cửa lại đây!”

Haren sững sốt, không hiểu, nhưng vẫn nhanh chóng để thùng nói chuyện qua một bên, theo phương ánh mắt Phúc Nhạc nhìn lại, quả nhiên thấy một gốc cây cỏ dại. Sợ chậm trễ Phúc Nhạc, Haren lập tức chạy tới.

“Cẩn thận một chút, không được làm hỏng những cái rễ nhỏ.”

Phúc Nhạc xa xa nhìn, nhìn Haren nhỏ “cỏ”.

Haren cũng nóng vội, động tác so bình thường nhanh hơn ba phần, nhưng cũng chú ý không thương tổn những cái rễ kỳ quái rậm rạp.

Lấy xong Phúc Nhạc lại ý bảo cậu ta rửa qua: “Cắt 1 miếng nhét vào miệng người này đi!”

Haren đã không cần hỏi vì sao lại muốn đem cây cỏ kì quái này nhét vào miệng người nọ nữa, luống cuống tay chân mà nghe theo, chỉ thấy Phúc Nhạc nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ không lo lắng như cũ.

“A Nhạc, thế nào? Có thể... Cứu về không?”

Cậu ta lại không hiểu y thuật, cũng biết tình trạng của con sói xám này thoát nhìn không tốt lắm, bị thương rất nặng, cảm giác sinh mệnh đang nhanh chóng xói mòn.

“Còn phải xem đã... “ Phúc Nhạc cũng không biết, nếu ngay cả nhân sâm mà còn không cứu được thì cậu thật không có biện pháp ...

“A Nhạc!” Phúc Nhạc quay đầu lại, nhìn thấy 1 con báo săn màu đen đang ngậm hòm cứu thương của mình – là Joe.

Cặp mắt màu vàng kim sâu thẳm kia có lo lắng, rồi lại ẩn hàm một tầng cổ vũ, không biết làm sao , Phúc Nhạc đột nhiên cũng cảm giác mũi chua xót, sứt sứt, nhanh chóng để Joe hỗ trợ đè lại chỗ vừa bị mình đè lại kia. Còn mình thì mở hòm cấp cứu.

“Ngân châm, ngân châm... Mình nhớ rõ có một bộ !” Phúc Nhạc một bên trở mình lăm bằm, Joe nhìn cậu không chút nào để ý tay đầy máu, có chút giạt mình ngóc, người này, là thật rất muốn cứu người đi.

Không bao lâu Phúc Nhạc liền moi được bộ ngân châm ở góc hòm ra, giờ cũng không quản tiêu độc hay không, trực tiếp bắt đầu xuống tay sờ tới sờ lui tìm huyết vị, sau đó tìm đúng huyết đạo bắt đầu hạ châm.

Đây là thành quả ít nhiều năm đó cậu luôn bị sư phụ kéo đi luyện tập hạ châm cho mấy động vật nhỏ, ác độc lại vui vẻ ngồi bên xem cậu tìm cái gọi là huyết đạo! Năm đó Phúc Nhạc thấy chuyện này thật là chuyện vô căn cứ, ai sẽ đi tìm huyết châm cứu cho động vật chứ?!

Nhưng hôm nay xem ra, sư phụ thực sự dự kiến trước...

Haren cùng Joe một bên nhìn xem mà kinh hồn táng đảm, vài thú nhân vây xem há to miệng nhìn kia cây ngân châm mảnh dài run rẩy kia, tự nhiên giật mình.

“Tốt lắm, Joe, buông tay đi.” Thi châm xong Phúc Nhạc thở ra 1 hơi thật dài, lau lau mồ hôi trên trán, còn coi như may mắn, không biết có phải phúc lờl tặng kèm khi xuyên qua hay không, tốc độ tìm huyết của cậu rất nhanh.

Joe có chút chần chờ, buông tay ... không phải lại chảy máu tiếp chứ?

Nhìn ánh mắt lóe sáng tự tin của Phúc Nhạc, Joe vẫn thử buông tay, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm miệng vết thương thật lớn kia, 1 khi nó chảy máu liền che luôn.

Nhưng mà... Thật sự không chảy máu.

Phúc Nhạc lại sờ sờ cổ sói xám, phát hiện tình huống có vẻ đã có chuyển biến tốt đẹp, sờ sờ tim, nó cũng chậm rãi ổn định lại. Tóm lại... đã cứu được về rồi.

“Thực, thật sự... Không đổ máu!”

Haren dụi dụi mắt, giống như không tin nổi một màn trước mắt này, thật thần kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tuy rằng tạm thời cầm máu, nhưng miệng vết thương cũng phải mau chóng xử lý.

“Joe, mau cạo lông anh ta!” Phúc Nhạc cúi đầu cẩn thận quan sát vết thương của sói xám, híp mắt phân phó nói.

Joe theo bản năng da đầu tê rần: cạo lông... (quần áo à =))

„Chính là đem lông cạnh miệng vết thương đều cạo xuống“

Phúc Nhạc đơn giản giải thích một chút, lục lọi hòm cấp cứu, tìm được 1 cái kéo bỏ túi nhỏ, loẹt xoẹt vài cái, bộ lông sói xám là tả tuôn rơi rụng xuống. Phúc Nhạc vừa lòng mà gật gật đầu, tuy rằng kiếm (cái kim) cầm máu gì đó cậu cũng không hy vọng xa vời, nhưng mà cái kéo nhỏ này cũng rất đáng yêu!

“... ..”

Em cam đoan con sói xám này lúc tỉnh lại sẽ không phát cuồng chứ?

“Nhanh lên chứ.” Phúc Nhạc ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, kỳ quái nhìn về mặt táo bón của mọi người. Không cạo lông thì bôi thuốc kiểu gì! Miệng vết thương sâu lại dài như vậy cũng phải khâu lại a, có lông rất dễ bị dính vào!

Joe cuối cùng vẫn chịu khuất phục dưới cặp mắt tròn to vô tội kia của Phúc Nhạc, nhận mệnh mà biến ra móng vuốt sắc, bắt đầu ‘gật’ lông. Đúng vậy, là gạt... Một tay dóm 1 nhúm lông lên, tay kia vung móng vuốt lên, lông liền bay bay xuống. =)))

Không đến một hồi lông quanh miệng vết thương của sói xám tất cả đều bị dọn sạch sẽ, bởi vì ước chừng có ba vết cào cho nên hơn nửa bộ lông đều bị cạo hết, lộ ra làn da trắng trắng nõn nõn còn mang theo màu hồng nhạt, chứng thú nhìn đều có chút không đành lòng mà quay đầu đi chỗ khác, rồi lại nhìn không được muốn bật cười — sói xám đáng thương sau khi tỉnh lại khẳng định hận không thể lại một lần nữa ngứa xiu đây...

Phúc Nhạc cũng mặc kệ tâm tư phức tạp giờ phút này của mọi người. Lấy nước rửa sạch nước bùn đất và các mảnh vụn kì quái quanh miệng vết, dùng nước muối đã đun qua rửa miệng vết thương, sói xám hình như là bị nước muối kích thích, lui về phía sau hơi hơi run rẩy một chút, hình như có tỉnh lại dấu hiệu, chứng thú nhanh chóng ẩn y lại, sợ quấy nhiễu đến việc trị liệu thần kì của Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc cũng không chú ý tới này đó, cúi đầu lấy ra 1 túr hung khí sáng chói lợi trong hòm cấp cứu, neho mắt nhìn miệng vết thương của sói xám, biểu tình âm trầm...

Mọi người không biết thứ đồ chơi trong tay Phúc Nhạc kia là gì, chỉ thấy nó rất dài, giống như kim loại vô cùng sắc bén đâm vào miệng vết thương của sói xám, mấy vị ở đây ai cũng trợn mắt nhìn nước miếng — đây tuyệt đối là 1 giống cái không thể trên chọc!

Phúc Nhạc cầm trong tay là cái gì? Đương nhiên là dao giải phẫu. Tuy rằng chỉ có một cái, nhưng Phúc Nhạc cũng rất thoả mãn, ít nhất có thể làm sạch được vết thương để khâu, giờ là lúc nào còn quan tâm mấy vết thương này có nên dùng biện pháp này hay không.

Cắt xuống phần đã bị hoại tử, cầm kim khâu bắt đầu xe chỉ lượn kim, Phúc Nhạc không khỏi phun tào mĩnh đại khái đã làm 1 lần xử lí ngoại thương không quy phạm nhất cũng đơn sơ nhất! Mọi nó đối với mấy người có hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thật khó chịu mà, ngoa!

Nhưng cuối cùng tâm tình muốn cứu sống người bệnh đã đánh bại chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, Phúc Nhạc đã muốn nhận mệnh mà tiên đoán được rằng, chỉ sợ về sau công việc của cậu sẽ đều tiến hành trong hoàn cảnh đơn sơ như thế này...

Tuy rằng bác sĩ trường tỏ vẻ vô cùng bất mãn nhưng các thú nhân thì đã sắp đặt ra rồi. Cái kim mảnh như vậy... Mất mà không tốt 1 chút chỉ sợ sẽ nhìn không rõ, nó bị 1 sợi dây tinh tế kỳ quái xuyên qua, sau đó may vá trên người sói xám... Thần minh ở trên, tiểu tể ti mới tới này thật là đáng sợ!

Phúc Nhạc đau lòng lấy ra viên thuốc giảm sốt trong hòm cấp cứu, nghiền thành bột phần dùng tắm bông bôi thuốc lên miệng vết thương, giờ phút này cậu lại nhìn không được nghĩ đến một vấn đề khiến người ta đau đầu, dụng cụ không có cách nào khác tiêu độc thì thôi vậy, cùng lắm thì về sau cậu chuyên môn bảo Joe chế tác cho cậu mỗi ngày 1 bộ nấu nước sôi tiêu độc, hơn nữa mạng thú nhân lớn lắm, hẳn là không dễ dàng toi đầu, nhưng tắm bông thứ tiêu hao phẩm này dùng hết thì làm sao bây giờ?

Cái suy nghĩ này dưới tình huống khẩn cấp cũng chỉ loé qua trong đầu Phúc Nhạc mà thôi, rất nhanh đã bị dần xuống đáy lòng. Chỉ có thể hy vọng thuyền đến đầu cầu tất thắng thôi.

Thoáng thất thần 1 chút liền không để ý được động tác trên tay Phúc Nhạc, sau khi bôi thuốc bột xong, Phúc Nhạc lấy băng gạc Haren nấu qua khử trùng vắt khô nhanh nhẹn băng bó, thậm chí còn đùa dai mà buộc cái nơ hình con bướm, kỷ niệm lần đầu tiên trị ngoại thương của cậu.

Khâu lại rồi bôi thuốc dọn dẹp xong, trán Phúc Nhạc cũng ra toàn mồ hôi, Joe thấy cậu có vẻ đã trị liệu xong rồi, nhanh chóng đi lên dùng tay lau mồ hôi cho cậu, quả nhiên đối được nụ cười mỉm cảm kích của nhóc con này, Joe lui về phía sau hai bước, khoanh tay ôm chặt con tim đang kinh hoàng đập trong ngực mình, vẫn như trước mặt than: phải bình tĩnh!

“Trở về chú ý nghỉ ngơi, không cần ăn quá nhiều thịt nướng! Nấu lên mới ăn được.” Phúc Nhạc sắc mặt nghiêm túc mà phân phó vài vị thú nhân đi cùng, tuy bị thương phải kiêng thức ăn mặn... nhưng mà có Adah làm gương, Phúc Nhạc cảm thấy không cần ra lệnh cưỡng chế 1 con sói đau khổ đi ăn chay, có ăn cũng không đủ no...

Vài cái thú nhân nghe xong như trút được gánh nặng, đây là đại biểu Whorf đã không còn nguy hiểm. Tất cả mọi người vội vàng gật đầu nghiêm túc ghi nhớ, Phúc Nhạc lại nói thời gian đổi thuốc, liền phát tay tỏ vẻ có thể đi được rồi.

Các thú nhân cực kì cảm kích, tuy rằng bởi vì thiên tính hiếu chiến cùng tự tôn mãnh liệt, các thú nhân lúc bình thường đều là ai cũng không chịu phục ai, trừ cái Joe loại biến thái vô địch toàn thôn ra, giữa những thú nhân khác phần lớn đều trong trạng thái cạnh tranh phân cao thấp lẫn nhau, đó cũng là vì muốn hấp dẫn giống cái mình ngưỡng mộ trong lòng; nhìn đi, ta mạnh thế nào nè!

Nhưng là dù vậy, mọi người ở thời khắc khó xử vẫn vô cùng đoàn kết, bọn họ tuy không vừa mắt nhau nhưng cũng tuyệt không muốn mất đi bất luận người đồng bạn nào...

Vài thú nhân khiêng sói xám đến đều cúi chào Phúc Nhạc thật sâu 1 cái, hai tay vô cùng kỳ lạ mà giấu ở đằng sau, ý nghĩa cậu nghe Kanya có nói qua là: kính trọng ngài, móng vuốt sắc bén của ta vĩnh viễn sẽ không hướng về phía ngài. Đây là 1 lễ nghi vô cùng trọng trọng, dùng để biểu đạt cảm kích. Giờ khắc này, Phúc Nhạc nhìn động tác nhất trí kì lạ trọng trọng của những người này, trong lòng cũng hơi hơi chấn động, đây là... đã tiếp nhận rồi đi? Một cảm xúc vui mừng khó hiểu dần dần chảy dưới đáy lòng, Phúc Nhạc cũng hơi hơi cong khóe miệng, nở nụ cười. Có vẻ...cậu thật sự cũng có thể ở chung vui vẻ với mọi người?

Các thú nhân nhìn thấy giống cái nhỏ thần kỳ mà đáng yêu nở nụ cười với mình, cũng đều cười ngây ngô sờ sờ đầu, trong lòng nhộn nhạo, cậu ấy cười với ta...

Joe đứng sau lưng Phúc Nhạc đen mặt, nhìn chăm chăm vào thú nhân, yên lặng nhớ kỹ hình dáng, yên tâm, hẳn sẽ đi giao lưu với từng-người-một, dám mơ ước A Nhạc nhà hắn... Tất cả đều phải bóp chết từ trong trứng nước!

Vài thú nhân còn đang ngây ngô cười đột nhiên thấy sau lưng chợt lạnh, lúc này mới chú ý tới ánh mắt người nào đó phía sau kia cười như không cười lại đủ để đông chết một con dã thú, các thú nhân tỉnh tỉnh đại khái như bị dội nước lạnh, xám xịt mà nâng sói xám vẫn hôn mê rồi đi. Hu hu hu, tiểu tể ti hình như đã bị tên đáng sợ kia đặt gạch trước rồi, quá đáng ghê á!

“Phúc Nhạc, cậu quá giỏi! Quá lợi hại!”

Haren thấy tận mắt thú nhân hấp hối kia được từ từ kéo lại ở mép cái chết, trong lòng như sông cuộn biển gầm, tim đập thình thịch, có khi còn khản trương hơn cả người đang chân chính cứu người là Phúc Nhạc, đó là một cảm giác kích thích khi chiến đấu với bệnh tật mà lại phát hiện có hy vọng chiến thắng! Sao có thể không khiến người ta kích động chứ!

“Không có gì đâu. Bởi vì có công cụ cùng được.”

Phúc Nhạc bị khen đến ngượng ngùng, có chút chột dạ, sư phụ già tuy rằng cũng hay khen cậu có thiên phú, nhưng dù sao cậu cũng chả phải thần y kinh thể (trong kinh thể hãi tục) gì, đến đây rồi lại được khen ngợi không chút che dấu nào như vậy, cậu thấy hơi khoa trương, chẳng qua là cậu mượn dùng tri thức cùng kỹ thuật tiên tiến trên địa cầu mà thôi.

Có thể thành công cứu được thú nhân kia, 1 mặt là do nhân sâm cùng thuốc trị ngoại thương, mặt khác còn phải quy cho lực khôi phục mạnh mẽ của thú nhân, tuy rằng nhân sâm có tác dụng kéo dài mệnh nhưng nó đạt được đến hiệu quả nào ai cũng không nói được, lúc ấy sói xám kia rõ ràng đã mất máu quá nhiều mà nguy hiểm đến tính mạng, có thể cứu về đến cả Phúc Nhạc cũng thấy may mắn không thôi, sau lưng ướt sũng mồ hôi lạnh — cậu vẫn là lần đầu tiên tiếp nhận 1 ca sắp chết như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tin tức Phúc Nhạc đem sói xám tên Whorf kia cứu trở về rất nhanh liền truyền khắp bộ lạc, tất cả mọi người đối với chuyện này rất có hứng thú, chút không tin nhiệm trước đó cũng hoàn toàn biến thành khiếp sợ và hiếu kỳ — cứu về kiểu gì?

Vài thú nhân vẫn vậy xem quá trình kỳ cang tí mỉ tự thuật, chúng thú đều im lặng, cư nhiên còn có giống cái đáng sợ như vậy... Vẫn nên để lại cho Joe là được.

Mà các giống cái sau khi về nhà, nghiêm túc mượn việc này giáo dục mấy thú nhân chưa thành niên nghịch ngợm nhà mình: đừng quấy rối! Bị thương sẽ bị đem đến cho tể ti đại nhân cắt tới cắt lui! Nghe nói còn phải cạo lông! Trong lúc nhất thời hình tượng cao cả cứu người của Phúc Nhạc bị nhóm giống cái, ma phụ vô tình bẽ cong thành đại ma vương đáng sợ, mà đương sự còn đắm chìm trong niềm vui sướng cứu người thành công vẫn không tự biết...

Khụ khụ, đương nhiên, các thú nhân trên thực tế vẫn rất cảm kích Phúc Nhạc. Trình độ mạnh mẽ của thân thể thú nhân vẫn bị Phúc Nhạc đánh giá thấp, Whorf ngày hôm sau liền tỉnh, mà còn đã có thể trung khí mười phần rống ầm lên: “Là tên khốn nào huỷ bộ lông của ta!”

Chẳng qua sau khi biết được tiền căn hậu quả rồi, sói xám sau khi khoẻ lại vẫn ngoan ngoãn đi nói lời cảm ơn.

Lúc Whorf tới, Phúc Nhạc đang xử lý thảo dược sau vườn, mấy tên tiểu tử đáng yêu này không cô phụ kỳ vọng của Phúc Nhạc, tuy trông không đứng mứa nhưng vẫn ngoan cường mà sống, còn trưởng thành rất khả quan. Phúc Nhạc nhìn mấy tiểu tử này ngày ngày thêm lớn cũng có chút vui sướng lại có chút lo lắng, mấy ngọn cây này lớn nhanh cứ như tiêm thuốc kích thích ấy, liệu có phải là biến dị gì đó không?

Không có biện pháp gì, Phúc Nhạc chỉ đành phải vừa chờ mong vừa thấp thỏm mà kiên nhẫn chờ đợi còn cần thận chăm sóc chúng nó.

Tưới nước xong vừa nhắc đầu, Phúc Nhạc liền nhìn thấy cách đó không xa có 1 thú nhân vô cùng cao lớn xa lạ, tóc xám mắt xám, diện mạo vô cùng anh tuấn, trầm mặc luống cuống mà đứng tại chỗ, miệng há ra lại thất bại mà ngậm lại, có vẻ không biết nói gì.

Phúc Nhạc kỳ quái, tìm mình sao? Chính là không quen nha... Gần đây mặc dù có vài thú nhân lại đây xử lý miệng vết thương nhưng Phúc Nhạc đều có ấn tượng với họ, vị này hiển nhiên không quen.

Điều này cũng đúng, lúc ấy Whorf trọng thương, hoàn toàn không hề hoá thành hình người, chỉ có khôi phục thú hình nguyên thủy nhất, cho nên Phúc

Nhạc chưa thấy qua Whorf lớn lên là cái bộ dáng gì, do vậy mới không quen.

“A Nhạc, là Whorf?” Haren ở bên cạnh cũng nhìn thấy, kéo kéo áo choàng mềm nhẹ kì quái làm từ vải sa tằm trên người Phúc Nhạc, nhỏ giọng giải thích: “Chính là con sói xám cậu cứu đó!”

Phúc Nhạc bừng tỉnh đại ngộ: “Là tới đổi thuốc sao?” Tính 1 chút hôm nay đã là ngày thứ ba sau khi bị thương, đúng là nên đổi thuốc.

Whorf vừa nghe, có chút quần bách, lắc đầu liên tục: “Không, không cần, ta đã khỏi hẳn rồi!”

“- □ -...” Đây không khoa học a!

Phúc Nhạc hiện tại cũng cảm giác trong lòng có một vụn con thảo nê mã khắc khắc cười nhạo cậu! 3 vết thương còn to hơn mặt cậu lại sâu hoắm chỉ cần 3 ngày là tốt rồi á! Mả nó mình muốn đem anh ta đến viện khoa học giải phẫu!

Đương nhiên, Phúc Nhạc không quá giỏi về mở miệng chỉ dám yên lặng dưới đáy lòng phun tào mà thôi, biểu hiện trên mặt chỉ là hơi chút giật mình, mà còn rất nhanh điều chỉnh lại, cố gắng khôi phục vẻ mặt nghiêm túc chuyên nghiệp khi đối mặt với bệnh nhân, vẫy tay với Whorf: “Vậy kiểm tra một chút đi.”

Whorf gật đầu, trầm mặc cùng Phúc Nhạc đi vào, Haren tự nhiên cũng đi theo giúp vui, cậu ta mang trọng trách rất nặng nề, thay Joe trông coi xem xung quanh có thủ nhân nào dám mơ ước Phúc Nhạc hay không, phòng ngừa a Nhạc nhà hắn bị tên không rõ nào đó bắt mất...

Trở lại trong phòng Phúc Nhạc nhờ ánh sáng nhìn thất lung bên phải của Whorf 1 chút, phát hiện vết thương thật dài kia quả thật kết vảy, hơn nữa màu sắc cũng thực nhạt, lúc cậu khâu là dùng chỉ ruột dê, cũng không cần cắt chỉ, giờ nhìn không ra dấu vết này nữa. Miệng vết thương được bảo vệ rất khá, không có dính nước cũng không có bụi bẩn, tổng thể mà nói, hắn là không vấn đề gì.

Cơ mà... Cứ cảm thấy như mới này sinh cái thể giới quan khác vậy.

“Đã muốn tốt lắm, gần đây chú ý nghỉ ngơi nhiều chút, có gì không thoải mái cứ tới đây.”

Phúc Nhạc nhìn 1 chút rồi nói vậy. Khó trách lại để cho 1 tên gà mờ như mình qua đây... Năng lực tự chữa lành vết thương của bọn người kia thực quá emn mạnh a! Bác sĩ tuy tiện chữa 1 chút bọn họ có thể vui vẻ được rồi!

Whorf nghe xong nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại có chút khần trương, sờ sờ đầu, có chút xấu hổ mà mở miệng: “Đa tạ ngài, tề ti đại nhân.”

Phúc Nhạc bị cái tôn xưng kỳ quái này làm ngo 1 chút, khoát tay tỏ vẻ không cần để ý. Bị cảm ơn tôn kính như vậy thật không quen nổi mà...

“Sao lại bị thương như vậy chứ?”

Haren ở một bên tò mò mà thuận miệng hỏi, Whorf cậu ta cũng quen biết, chính là người lần trước giúp cậu ta mang vãi dẹt của sa tằm trùng về, tuy vãi dẹt chính là hắn, tuy rằng y lớn lên có cái mặt anh tuấn có thể mê đảo không ít giống cái nhưng lại y xì đúc Joe trầm mặc ít lời, bởi vì thoạt nhìn lạnh như băng cho nên có rất ít người chủ động nói chuyện cùng, Haren được cho là 1 trong không nhiều người có quan hệ không tồi với Whorf.

Theo lý thuyết thì thực lực của Whorf hẳn là rất khó bị thương nghiêm trọng như vậy mới đúng, hơn nữa mùa này đâu phải mùa dã thú phát cuồng đâu, rừng rậm đối với những thú nhân thực lực mạnh mẽ này mà nói vẫn tương đối an toàn.

Whorf nghe xong, trên mặt thể nhưng quý dị mà đỏ một chút, nhưng chỉ là trong nháy mắt, bị Haren xem nhẹ.

“... Không có gì...” Whorf trầm mặc nửa ngày, lắc đầu không giải thích.

Haren sững sốt, bĩu môi không truy hỏi nữa. Vốn cho rằng mình có quan hệ không tồi lắm với tên đầu gối này, kết quả... Âm thầm lắc đầu đem sự không thoải mái khác thường trong lòng kia áp xuống, ai muốn đi quản tên đàn này chứ!

Sau đó Whorf liền cáo từ, đương nhiên, để lại một con mồi, Phúc Nhạc không biết con này là con gì, chỉ nghe Haren nói hương vị cực kì ngon. Phúc Nhạc vượt cảm tính toán nhỏ nhất, nếu tiếp tục kiên trì trị bệnh cứu người như vậy, nói không chừng rất nhanh là cậu có thể tự cấp tự túc rồi!

Dù sao mỗi ngày miễn phí ở lại nhà Joe cũng khiến cậu rất ngại, hơn nữa một ngày 3 bữa cơm cũng là chú Kanya cung cấp, như vậy cảm giác tội ác trong lòng Phúc Nhạc ngày càng sâu nặng, ăn không uống không không phải là tiêu bạch kiểm (ăn bám) sao... Cậu muốn tự lực cánh sinh!

Giữa trưa Joe theo thường lệ lại đây đón cậu, Whorf đưa tới con mồi quá lớn, chỉ có thể giao cho Joe mang đi.

“Joe, anh có biết Whorf là làm sao mà bị thương không?” Phúc Nhạc nhớ tới hôm nay Whorf đi rồi Haren vẫn luôn rầu rĩ không vui, không khỏi hỏi 1 chút.

Joe lông mày hơi nhăn: “Sao lại hỏi cái này?”

A Nhạc lại có hứng thú với con sói xám to bị cạo lông kia sao?

Phúc Nhạc đem chuyện hôm nay Haren hỏi y, y lại không trả lời nói cho Joe: “Haren hình như không vui lắm, vì sao vậy?”

Phúc Nhạc có chút nghi hoặc mà cào cào tóc, biểu hiện của Haren thật sự rất kỳ quái a.

“Đại khái là bởi vì thực để ý, vốn cứ tưởng rằng Whorf sẽ không giấu diếm, nhưng Whorf lại không nói cho cậu ta nên mới không vui.” Joe nghĩ nghĩ, đáp. Quan hệ của Haren cùng Whorf hẳn đã thấy đủ thân mật, vì cái gì còn không kết thành bạn lữ chứ? Haren hình như chưa từng ý thức được vấn đề này. Lần này thế mà lại không vui... bị kích thích sao?

“Là vậy sao?”

“Ừm, em yên tâm, dù là chuyện gì tôi cũng sẽ nói cho em biết.” Joe kéo con mồi, quay đầu nghiêm túc mà bảo chứng nói.

Phúc Nhạc đỏ mặt, có chút quần bách còn có chút tim đập gia tốc, hận không thể rúc luôn đầu vào nách, chính là giây tiếp theo lại ma xui quỷ khiến mà dừng bước. Joe không hiểu, cũng dừng lại theo, vừa định hỏi xảy ra chuyện gì, chợt nghe A Nhạc nói một câu: “Thật không?”

Joe tự nhiên mà gật đầu, giữa bạn lữ với nhau đương nhiên phải thẳng thắn thành khẩn đối đãi rồi!

Phúc Nhạc ngẩng đầu, ngưỡng mặt nhìn Joe, con ngươi kim sắc vẫn như trước ôn nhu bình tĩnh, hình như căn bản không biết mình vừa nói được lời xúc động nhân tâm như thế nào.

Cậu đột nhiên có loại cảm giác, Joe nhất định sẽ nói được làm được. Bởi vì cặp mắt kia tuy rằng thâm thúy không thấy đáy, lại tràn ngập bóng dáng của cậu, hẳn vẫn luôn nhìn mình...

“Ừm.” Phúc Nhạc đáy lòng dần dần dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn mà lại hạnh phúc, cong mắt cười nói vui vẻ, cũng nghiêm túc mà gật gật đầu. Từ lâu trước kia, nguyện vọng nhỏ nhoi chôn sâu dưới đáy lòng không phải là yên lặng chờ mong có thể gặp gỡ được 1 người như vậy, cùng dắt tay nhau gắn bó sinh sống hay sao?

Chính mình đã thẹn thùng đủ lâu rồi, giờ khắc này cậu nghĩ tới một vấn đề thật nghiêm trọng, nếu còn giống đã điều trốn tránh như vậy nữa, cứ ra về không biết tâm ý của Joe, có thể nào sẽ khiến người đàn ông đối với mình vô cùng nghiêm túc mà lại ôn nhu này thất vọng, sau đó yên lặng rời xa mình hay không? (=)) không có đâu, trung khuyến mà)

Suy đoán quỷ dị nhưng không phải không có khả năng trở thành sự thực này khiến Phúc Nhạc khủng hoảng không thôi. Cậu phát giác bản thân đối với sự bảo vệ trăm mặt của Joe đã thấy ý lạ, thậm chí cảm thấy đương nhiên. Không có thú nhân thứ hai có thể cho cậu cảm giác ở chung rất tự nhiên không hề khúc mắc như vậy.

Không có người nào vô tư không hỏi hận không cầu hỏi báo mà trả giá kính dâng cả.

Cậu phải dừng cảm, nắm chặt hạnh phúc cho mình, nhìn thẳng vào nội tâm của chính mình.

Joe mặc dù có chút chất phác, nhưng rất tinh tế, sắc bén đã nhận ra trong tiếng đáp lời “Ừm” đơn giản kia của Phúc Nhạc bao hàm ý nghĩa gì, đầu tiên là sùng sốt, lập tức mừng rỡ. Đối với đứa nhỏ động chút gió thổi cỏ lay liền trốn đi giả ngu này, hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý trường kì kháng chiến, lại nhanh như vậy đã đến được tay, kinh hi khiến người thấp thỏm có phải đang nằm mơ hay không.

Nếu không phải đang cầm con mồi bị thương đầy máu, Joe thề rằng hẳn nhất định sẽ liêu lĩnh ôm chặt lấy đứa nhỏ đáng yêu sắc mặt đã đỏ đến dọa người, ánh mắt lại vẫn như trước kiên định kia.

“Tôi thề với thần Minh rằng, tôi sẽ vĩnh viễn đối tốt với em.” Joe cúi đầu ôn nhu nhìn Phúc Nhạc, thấp giọng nói vậy.

Từ ánh mắt đầu tiên đã biết em ấy khác biệt, 1 khắc kia, đại khái hết thảy đều đã được định trước.

Hai người sau khi tâm ý tương thông, không khí liền trở nên có chút không giống. Tuy rằng vẫn còn sót lại chút xấu hổ cùng luống cuống, nhưng lại lưu chuyển càng nhiều thân mật cùng ôn nhu. Mặt mày đối diện nhau, đều càng thân mật ôn nhu. Bóng dáng hai người chậm rãi đi về nhà hình như cũng hoà hợp hơn nhiều lắm.

Trở lại nhà chú Kanya, Phúc Nhạc liền phát hiện tộc trưởng thế nhưng cũng ở đây.

“Ha ha, Tiểu Nhạc đã về rồi hả?” Tộc trưởng Barre vẫn cười tùm tùm như trước, ngồi cùng Kanya ở trong sân nói chuyện.

Hiện tại đã có thể không cần ngồi dưới đất, bởi vì mỗi lần đứng lên chân Phúc Nhạc đều run, cậu liền nhờ Joe làm vài tảng gỗ, tuy không có được nước sơn để tân trang nhưng cũng đủ rắn chắc, ngồi xuống cũng không khó chịu, cả nhà Kanya đều tỏ vẻ cực kì vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Ông là đến để đặc biệt cảm ơn.” Barre sờ sờ đầu Phúc Nhạc cười nói.

Phúc Nhạc đỏ mặt, gần đây cậu nhận được nhiều lời cảm ơn lắm, sắp quen đến nơi rồi. .

“Kỳ thật phải cảm ơn nhất là Haren mới đúng.” Phúc Nhạc đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói vậy.

Barre sửng sốt, hiểu kỳ nói: “Đây là sao?”

Phúc Nhạc gỡ gỡ đầu tóc mình, có chút áy náy, hai ngày nay có nhiều chuyện xảy ra quá, vội thành một mớ tương hồ, thiếu chút nữa quên mất vụ nhân sâm!

Thừa dịp tộc trưởng Barre ở đây, Phúc Nhạc vội vàng đem chuyện phát hiện trong sân nhà Haren gia phát hiện nhân sâm cứu sói xám nói một chút. May mà có gốc nhân sâm kia, không thì cậu cũng vô lực xoay chuyển sự tình.

Bất quá hiện tại ngắm lại vẫn còn rất ít, thế mà lại phát hiện hơn 50 gốc nhân sâm lớn nhỏ trong sân nhà. . .quá huyền huyền rồi.

Barre nghe xong ý cười trên mặt càng đậm, thì ra nơi này của bọn họ cũng có thực vật có thể trị bệnh cứu người, thật là khiến người ta vui mừng mà. Hơn nữa. . . Đứa nhỏ này không hề kể công kiêu ngạo, ngược lại cho rằng công lao lớn nhất là của Haren, khiến ông rất là tán thưởng, tâm tư cùng tính tình như thế, làm tể ti thật sự quá thích hợp.

Vốn Barre có ý vì Phúc Nhạc tổ chức một buổi khánh hội trong bộ lạc (ngày lễ), thứ nhất là để cậu bước lên ghế tân nhiệm tể ti, thứ hai là để cảm ơn cậu đã cứu thú nhân của bộ lạc.

Nhưng Phúc Nhạc từ chối nửa ngày cuối cùng vẫn cự tuyệt. Mặc dù đó là 1 cơ hội tốt cho mọi người tụ tập nhưng mà. . .Cậu vẫn có chút ngượng ngùng, còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, không biết nên làm sao giao tiếp với mọi người, ngộ nhỡ đến lúc đó lộ hàng (gg hình ảnh toàn ra cảnh lộ hàng :v, ở đây nghĩa là lòi đuôi không giỏi giao tiếp), để lại ấn tượng không tốt cho mọi người, cậu quả thực sẽ rất bị kịch đó.

Barre đối với quyết định của Phúc Nhạc tỏ vẻ thông cảm, mặc dù đứa nhỏ này rất hay thẹn thùng nhưng có Joe chăm sóc, hẳn là không có vấn đề gì.

Nói xong chuyện tộc trưởng Barre liền rời đi, Kanya ngược lại về mặt tò mò mà sán qua, nhìn từ trên xuống dưới Joe cùng Phúc Nhạc, cười đến vô cùng thâm ý: “Tiểu Nhạc, hôm nay rất vất vả sao?”

Phúc Nhạc bị chú Kanya nhìn chăm chú mà không được tự nhiên, chẳng lẽ phát hiện mình và Joe . . . Khụ khụ, gian tình?

“Hôm nay không có ai đến nhưng có Whorf đến nói cảm ơn.” Phúc Nhạc đáp.

“Lại nói tiếp, thằng nhóc Whorf kia làm sao lại bị thương nặng như vậy chứ?” Kanya nghe xong, vuốt cằm có chút không hiểu.

“Anh ta đại khái là muốn đi tìm cỏ thú hồn.” Joe ở một bên đột nhiên mở miệng giải thích.

Cỏ thú hồn? Đó là cái gì vậy?

“Nó điên rồi sao!” Kanya vừa nghe liền kích động, thiếu điều nhảy dựng lên, không thể tin được, cỏ thú hồn cái thứ đồ chơi đó ai dám lại gần chứ!

“Nghe nói cỏ thú hồn có thể chữa khỏi hết các loại chứng bệnh, hơn nữa còn có thể khiến cho thân thể giống cái càng thêm cường tráng, không hề sinh bệnh.” Joe thấy Phúc Nhạc không hiểu ra sao bèn cẩn thận giải thích.

“Nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết thôi mà!” Kanya có chút không ủng hộ hành động của Whorf, công hiệu của cỏ thú hồn ra sao chỉ sợ đến giờ cũng không ai biết, nhưng có thể khẳng định là bên cạnh cỏ thú hồn nhất định có nguy hiểm trí mạng tồn tại. Một khi tới gần cỏ thú hồn, thú nhân liền bị rơi vào hôn mê, hoặc là xuất hiện ảo giác, 5 giác quan đều trở nên cực kỳ trì độn, mà dị thú thủ hộ cỏ thú hồn sẽ nhân cơ hội đánh lén thú nhân, khiến cho thú nhân trở thành con mồi của bọn nó.

Bởi vậy, cho dù cỏ thú hồn trong truyền thuyết có năng lực cường đại nhưng các thú nhân thấy nó là tránh không kịp, dù vậy vẫn luôn có 1 2 thú nhân không khỏi bỏ ý định với cỏ thú hồn, vì nó mà chết cũng không ít.

“Sẽ không phải. . .Là vì Haren chứ?” Kanya sau khi kinh ngạc qua tính tảo lại suy nghĩ một chút, đại khái đoán được ý của Whorf.

Chuyện thân thể Haren không tốt mọi người đều biết, tuy rằng tính cách thực sáng sủa, quan hệ với mọi người cũng không tồi, chỗ nào cậu ta đến trao đổi hoặc mua bán vật phẩm người ta sẽ cùng cậu ta tán gẫu đôi 3 câu, nhưng Haren lại không có bạn tốt, họ đều sợ sẽ bị lây bệnh, cũng trở nên dễ dàng sinh bệnh giống Haren.

Trước kia cũng có loại chuyện này, vốn chính là đứa nhỏ trong nhà sinh bệnh, sau thì thân thể ma phụ Haren cũng dần biến kém, cũng sinh bệnh giống vậy. . . Cho nên tất cả mọi người có chút dè dặt, thân thể ma phụ của Haren cũng không quá tốt, cho nên. . .

“Whorf thích Haren?” Phúc Nhạc nghĩ tới ý tứ của câu nói vừa rồi của Kanya, hiếm khi đầu óc nhanh nhẹn 1 chút, kinh ngạc hỏi.

Kanya cười tủm tỉm mà gật đầu, bởi vì thường xuyên đi chợ, cho nên ngẫu nhiên sẽ ở chỗ Haren đụng mặt Whorf, y đã sớm nhìn ra thằng nhóc ngốc nghếch Whorf có ý với Haren, khổ nỗi 2 đứa đều rất ngốc nên Haren căn bản sẽ không ý thức được tâm tư của Whorf, mà Whorf cũng không biết nghĩ gì, không làm rõ ý của mình.

“Khó trách hôm nay lúc anh ta đến thoát nhìn có chút khẩn trương.” Phúc Nhạc giật mình, cậu còn tưởng rằng Whorf là bởi vì lòng bị cạo mà canh cánh trong lòng, có chút ngại, giờ ngẫm lại, chắc là do Haren ở đó đi.

“Chắc chắn, ta còn tưởng rằng thằng ngốc đó ghét bỏ Haren thân thể không tốt, cho nên không tính toán cùng Haren kết làm bạn lữ. Không nghĩ tới thằng nhóc này thật là có tâm... Nhưng mà rất choáng đó.”

Cỏ thú hồn hư vô mờ mịt như vậy, còn chưa biết nó có thật hay không, một khi mất mạng, liền mất đi cơ hội ở chung cả đời với người mình thích nha.

“Nếu có phương pháp có thể chữa khỏi cho người mình thích, thì dù có khó khăn nữa nó đại khái đều sẽ thử một lần.” Casar ở một bên hiếm thấy mà mở miệng nói:

“Nếu như là em, ta cũng nhất định sẽ không buông tha cho cỏ thú hồn.”

Làm thú nhân, y ngược lại có thể hiểu suy nghĩ của Whorf, bởi vì để ý, cho nên càng sợ hãi mất đi. Nếu sinh mệnh của mình có thể đổi lại được sự khoẻ mạnh bình an cả đời của người yêu, Casar tin tưởng, chính mình cũng nguyện ý thử một lần.

“Ai... Đáng tiếc Haren đứa nhỏ này, có khả năng (tài giỏi) như vậy, thân thể lại không tốt.” Kanya thờ dãi nói.

“Kỳ thật cũng không cần phải lo lắng như vậy.” Phúc Nhạc nhỏ nhẹ nhắc tay xen vào nói. Nói thật, lời Casar nói khiến Phúc Nhạc rất xúc động, phương thức đối đãi tình cảm của thú nhân ở thế giới này, so với người trên địa cầu thuần túy hơn nhiều — đương nhiên, loại hành vi hi sinh vì yêu lại không để cho đối phương biết này, Phúc Nhạc cũng hiểu là không nên đề xướng: yêu nhau ấy mà, tất nhiên là muốn bắt kẻ thế nào cũng cùng 1 chỗ, nếu không trong lòng 2 người đều sẽ ôm tiếc nuối.

Mọi người nhất tề quay đầu lại nhìn cậu: có biện pháp?

“Tiểu Nhạc, Haren chỉ là có chút yếu, dễ sinh bệnh. Về sau nếu sinh bệnh, cho dù có thể trị khỏi, có thể khiến cho nó về sau không dễ đổ bệnh nữa sao?” Kanya nghe xong đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại có chút lo lắng. Năng lực trị bệnh cứu người của Phúc Nhạc quả thật rất đáng tin, nhưng tình huống của Haren có chút phức tạp, căn nguyên là do thân thể suy yếu, mà không phải là do gặp bệnh gì khó chữa khỏi hẳn.

“Tâm bỏ 1 chút là được rồi.” Phúc Nhạc vỗ tay một cái bốp. Cậu đã quan sát qua sắc mặt của Haren, khí huyết kém phát triển, nguyên khí không đủ, cho nên sức đề kháng sẽ tương đối kém, mới dễ dàng sinh bệnh, hơn nữa sinh bệnh lại không được nhanh chóng chữa trị, thân thể sẽ càng kém đi, hình thành một tuần hoàn ác tính, bất quá cũng may tính tình Haren sáng sủa, bình thường hoạt động tương đối nhiều, ngược lại coi như là rèn luyện thân thể ở 1 trình độ nhất định, trên thực tế cũng không có vấn đề gì lớn, trong sân nhà cậu ta đã có đầy nhân sâm, còn sợ bỏ không được sao?

Phúc Nhạc đơn giản giải thích cho mọi người, Kanya không khỏi lấy làm kỳ lạ, ngay cả Casar cũng nhìn không được động dung, chuyện này cũng có thể trị được? Rốt cuộc còn có cái gì có thể làm khó được đứa nhỏ này đây? Cứ như vậy, cỏ thú hồn đối với rất nhiều giống cái mà nói... sẽ không còn nhiều ý nghĩa nữa. Loại ý tưởng này cơ hồ đã làm đảo lộn tư tưởng ăn sâu bén rễ của các thú nhân, Casar có chút phản chấn, bạn lữ của bọn họ về sau có phải sẽ càng thêm khoẻ mạnh mà sống sót, không hề phải chịu đủ tật bệnh làm cho mệt mỏi cùng thống khổ hay không? Phúc Nhạc ngoài ý muốn đến đây, có lẽ sẽ mang đến cho bọn họ những thay đổi long trời lở đất...

Phúc Nhạc là 1 người đã nghĩ là làm, muốn khăn trương bắt tay vào làm việc, vẫn là có Joe cường chế trấn áp, ra lệnh cường chế cậu ăn cơm thật ngon. A Nhạc nhà hắn còn chưa tự chăm sóc cho mình được từ tế đâu! Mỗi lần nhìn đến cái đầu nhỏ xinh của người trong lòng chỉ tới ngực mình, Joe cũng nhìn không được lo lắng, hắn muốn đem A Nhạc nuôi đến khoẻ mạnh một chút! Ít nhất về sau lúc sinh đứa nhỏ có thể bớt chịu khổ... Nếu A Nhạc đã tiếp nhận theo đuổi của hắn rồi, vậy việc này cũng nên suy xét... =))

Phúc Nhạc không có phát giác những quanh quẩn trong lòng người yêu mới nhận chức tình, tâm tình hiện tại của cậu tương đối kích động.

Đây chính là lần đầu tiên cậu vây xem chuyện đồng tính theo đuổi bạn lữ đó! Tuy rằng Kanya cùng Casar đã sớm ở cùng một chỗ, mỗi ngày ân ái chói mù đôi mắt chó hợp kim (ngôn ngữ mạng, ‘mắt’ mang nghĩa phóng đại) của cậu, đã thấy nhiều nhưng không thể trách, nhưng mà theo đuổi thì không giống nha! Nghĩ lại ở Thiên triều nam nam yêu nhau có được mấy người quang minh chính đại theo đuổi tình yêu đích thực đâu? Cho tới giờ cậu còn chưa thấy qua! Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội vây xem người khác làm sao theo đuổi bạn lữ... Kích động quá vui mừng quá có hay phải không* (gào thét - ing)!

(mộc hữu, ‘mú yòu’, ngôn ngữ mạng là ‘múi yòu’ tức là không/không có =.=)

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Phúc Nhạc cùng Kanya nhiệt tình hóng hót khiến Joe và Casar nhát trí tỏ vẻ không thể hiểu nổi, nhưng xét thấy sự yêu chiều của 2 người này với 2 người kia, cả 2 đều sáng suốt tỏ vẻ trầm mặc.

Vội vàng ăn xong cơm trưa, Phúc Nhạc cùng Kanya liền vô cùng cao hứng dắt tay nhau chạy tới nhà Haren. Hai thú nhân tận tâm tận lực hóa thành hai con hắc báo ra ngoài đi săn, đối với tâm tư rục rịch muốn giết đây bắc cầu cho Haren và Whorf của Phúc Nhạc cùng Kanya, tuy rằng trong lòng biết rõ ràng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ theo bọn họ đi.

“Chú Kanya ơi, chú nói tộc trưởng có thể nói chuyện nhân sâm cho Whorf hay không?” Dọc theo đường đi Phúc Nhạc tò mò hỏi han, nếu Whorf biết chuyện này rồi, nhất định sẽ trở lại nói lời cảm tạ đi? Như vậy không phải là lại có thêm cơ hội sao!

“Yên tâm, tộc trưởng khôn khéo như vậy, khẳng định sẽ nói!” Kanya nhỏ giọng nói, trong bộ lạc chỉ cần không phải cũng giống Whorf thì đều có thể nhìn ra hai người này có chút ý tứ, huống chi là lão tộc trưởng cáo già kia!

Hai người trò chuyện bát quái không tới một hồi liền tới nhà Haren. Haren cùng ma phụ cậu ta đang xử lý da thú trong nhà, thấy Kanya cùng Phúc Nhạc tiến vào vội vàng đứng lên đón.

“Tiểu Nhạc, chú Kanya, sao 2 người lại tới đây?” Haren chạy đến góc rửa tay nói.

Phúc Nhạc cười cười: “Haren, mấy hôm nay bận quá, quên mất 1 chuyện rất quan trọng, bắt mạch cho 2 người.”

Bắt mạch?

Haren cảm thấy có chút chóng mặt, hai chữ cậu ta đều biết, vì sao ghép lại không hiểu gì hết vậy?

Phúc Nhạc gãi gãi đầu, cảm thấy giải thích chỉ sợ mất thời gian cả ngày, đành bỏ qua, chỉ hàm hàm hồ hồ nói rằng: “Chính là nhìn xem thân thể của cậu như thế nào.”

“Nói không chừng Tiểu Nhạc có thể trị khỏi cho cháu nha! Về sau sẽ không dễ sinh bệnh nữa!” Kanya từ phía sau Phúc Nhạc thăm dò, thay cậu giải thích, hiện tại y chính là vô điều kiện tin tưởng con cháu tương lai nhà mình!

Ma phụ Sylve của Haren nghe được động tĩnh đi ra, vừa lúc nghe được lời Kanya nói, không khỏi sững sốt, theo bản năng hỏi lại: “Tiểu Nhạc cháu có cò thú hồn?”

Phúc Nhạc nhanh chóng lắc đầu, cò thú hồn lớn lên là cái dạng gì cậu còn không biết, cơ mà tình huống của Haren căn bản không cần dùng đến cái thứ gọi là cò thần kia, nhân sâm trong vườn bị cho là cò đại đã đủ dùng rồi nha!

Haren không biết Phúc Nhạc rốt cuộc có biện pháp gì có thể chữa khỏi cho mình, vừa lo sợ bất an đồng thời lại có chút tò mò, dù sao lấy bản lĩnh thần kỳ của Phúc Nhạc, chuyện cậu ta nói được, nhất định sẽ có hi vọng đi... ?

Nghĩ đến đây, Haren không tự chủ được mà sinh ra một chút hy vọng.

Đi đến trong phòng ngồi xuống, Phúc Nhạc đem gối bắt mạch bỏ lên trên bàn, ý bảo để tay đặt lên gối, Phúc Nhạc vươn ngón tay đặt lên trên cổ tay cậu ta.

Gối bắt mạch xúc cảm mềm mại khiến Haren không khỏi lộ ra biểu tình ngạc nhiên, tay đặt trên đó còn thoải mái hơn cả da thú, đầu óc làm ăn của Haren lập tức bắt đầu suy tư, nguyên liệu gì mới có thể đạt tới loại trình độ này? Nói không chừng những thứ mềm nhũn trông có vẻ vô dụng trong rừng cũng có thể có chút tác dụng hình như cái vật không rõ dưới cổ tay mình chẳng?

Haren thấy Phúc Nhạc vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc, trong lòng bất ổn, cũng không dám hé răng ra hỏi, Sylve cùng Kanya càng cẩn thận tận lực không phát ra động tĩnh, sợ quấy rầy Phúc Nhạc bắt mạch.

Một lát sau, Phúc Nhạc mới buông cổ tay Haren ra, giờ phút này Kanya không khỏi có chút phiền não: chẳng lẽ xem bệnh đều phải tiếp xúc như vậy? Vậy Tiểu Nhạc về sau chẳng phải là sẽ phải sờ cổ tay rất nhiều thú nhân sao? Con trai nhà mình sẽ nóng nảy mà gặp trở ngại đi...

“Haren khi còn bé đã sinh bệnh rất nặng sao?” Phúc Nhạc cân nhắc tình huống của Haren, hỏi.

Haren gật đầu: “Lúc còn rất nhỏ liền sinh bệnh rất nặng, lúc được ma phụ nhặt về đã sắp chết.”

“Khó trách thân thể cậu nguyên khí có vẻ cực yếu, xem ra là căn cơ không tốt...” Phúc Nhạc trầm ngâm, đáng tiếc không biết lúc ấy Haren sinh bệnh gì, như vậy sẽ không có biện pháp hoàn hảo để đứng bệnh hốt thuốc... Cũng may tình huống của cậu ta cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần tâm bồi, chú ý cẩn thận một chút hẳn là có thể hoàn toàn không thành vấn đề.

“Vậy có thể trị được không?” Sylve so với Haren còn gấp hơn, lo lắng hỏi han.

Phúc Nhạc khẳng định gật đầu, vấn đề này ở trên địa cầu không đáng kể chút nào, mỗi ngày chịu khó ăn thứ tốt tẩm bổ, chú ý tăng cường sức đề kháng là được.

“Còn nhớ rõ gốc cây mà tôi kêu cậu cho Whorf ăn không? Lúc nấu thịt thì cho 1 ít vào! Đừng cho nhiều, mỗi lần cho một chút là đủ rồi!” Phúc Nhạc nghiêm túc dặn dò. Nhân sâm đại bổ, bổ quá hoá hại, hơn nữa bản thân thân thể giống cái cũng cường kiện hơn người thường ở thế giới kia nhiều lắm, ngộ nhờ bổ quá lại mất nhiều hơn được.

Kỳ thật phương thuốc bổ khí, tập thể dục trong đầu Nhạc có không ít, cũng có thể căn cứ tình huống của Haren mà kê 1 đơn thuốc, nhưng không bột đổ gột nên hồ, trong tay cậu ngại trừ 1 ít thuốc cấp cứu tây y, mà thảo dược còn chưa thu hoạch được, có phương thuốc cũng vô dụng a.

Haren còn chưa phục hồi lại tinh thần, Sylve đã muốn vội vã chạy ra đi tìm loại cây mà Phúc Nhạc dặn.

“Về sau, thật sự sẽ không sinh bệnh nữa sao?” Haren thấp thỏm hỏi han, cảm giác tuyệt không chân thật... Thật hình như, vốn có cái gai mắc trong lòng đã lâu nay lại bị Phúc Nhạc phát tay 1 phát đã nhổ đi. Vốn cho rằng đời này thân thể không có hy vọng khá hơn, lại được báo cho là muốn chữa khỏi tuyệt không khó... Dùng từ tục 1 chút, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy thất lạc, hổ cha a.

“Không phải sẽ không sinh bệnh nữa.” Phúc Nhạc cười sửa lại cho đúng: “Chính là giúp đỡ điều dưỡng thân thể một chút, trở nên không hề dễ dàng sinh bệnh mà thôi, chỉ cần bình thường chú ý nhiều một chút, về sau thân thể hẳn là sẽ càng ngày càng khỏe mạnh.”

“Vậy cũng đã đủ lợi hại...” Haren thất thần lắm bảm nói, cậu ta nằm mơ cũng không dám nghĩ chuyện này...

Phúc Nhạc sợ Sylve kích động quá trực tiếp nhỏ nhân sâm lên hết, liền đi ra ngoài tìm y.

Kanya vỗ vỗ Haren đang ngờ ngác ngây ngốc, cũng thực vui mừng, trêu ghẹo nói: “Làm sao rồi, cao hứng đến choáng váng?”

Haren phục hồi lại tinh thần, ngại ngùng mà sờ sờ đầu, cậu ta thật sự thực kích động, có chút luống cuống.

Người bên ngoài sẽ không hiểu được đâu.

Có lẽ đối với một nhân loại bình thường mà nói, thân thể yếu một chút cũng không là gì, ít nhất thì nhân sinh sẽ không bởi vậy mà trở nên bi quan hắc ám.

Nhưng đối với một cái giống cái mà nói, lại không khác gì bị tuyên bố tử hình. Tuy rằng giống cái rất cao, sức lực cũng không nhỏ, trong sinh hoạt thường ngày mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, cơ mà loại giống cái như Haren, thân thể cùng nhân loại bình thường không khác mấy, hơn nữa không biết một ngày kia sẽ đột nhiên sinh bệnh, vận khí không tốt thì tật bệnh tăng thêm, có lẽ sẽ chết, nói không chừng còn sẽ mang đến tai nạn cho người bên cạnh.

Dưới tình huống không có thầy thuốc cùng dược vật, chút cảm mạo nhỏ cũng có thể dễ dàng đồn ngã bọn họ, sức miễn dịch của giống cái hoàn toàn không xứng đối với sức lực của họ tí nào.

Cho nên chuyện thân thể không tốt... Đối với giống cái mà nói còn đáng sợ hơn không thể sinh con.

Bởi vậy, dần dần cũng sẽ không có thú nhân muốn cùng giống giống cái yếu ớt làm bạn nữa.

Tuy rằng giống cái số lượng không nhiều lắm, các thú nhân cũng không phải nhất định phải “kết hôn sinh con”. Rất nhiều thú nhân trời sanh tính cách đạm bạc, chẳng phải coi trọng hậu đại thú nhân, nếu nhìn trúng thú nhân bên cạnh, cũng có thể kết làm bạn hữu, cùng nhau sinh sống. Giống cái cũng như vậy, chuyện này đều rất bình thường.

Nhưng cho dù là loại cách sống nào đều không có chỗ cho giống cái nhỏ nhoi Haren. Tình cảm vô vọng, sinh mệnh cũng không biết khi nào sẽ đi đến hồi cuối... Cũng may Sylve dạy con tốt, bản thân Haren cũng rất kiên cường lạc quan, tinh thần mới không sa sút đi.

“Đừng rồi! Vậy Tiểu Nhạc... Có thể giúp ma phụ xem 1 chút hay không?” Haren nghĩ tới ma phụ nhà mình, vội vàng hỏi, chính là thanh âm lại càng ngày càng nhỏ, sắc mặt có chút đỏ lên, nhìn ra được là ngại ngùng, vì cậu ta không biết khám chữa bệnh có thể làm Phúc Nhạc bị làm sao hay không. Sức mạnh vĩ đại như vậy, có thể làm thân mình tức giận, phải trả giá đại giới nhất định hay không? Tuy rằng quan tâm ma phụ, nhưng là bạn của Phúc Nhạc, Haren không khỏi có chút lo lắng thay cậu.

Cho nên cậu ta mới nhân lúc Phúc Nhạc không ở đây hỏi như vậy, tuy rằng mới quen không bao lâu, nhưng Haren cũng đã thăm dò thử rồi, người này còn nhỏ hơn mình, tính cách lại thiện lương đơn thuần, tuy rằng thực mơ hồ, bừa bãi, trí nhớ cũng không được khá lắm... Nhưng rất thích giúp người, nếu cậu ta mở miệng nhờ, Phúc Nhạc nhất định sẽ không cự tuyệt đi...

Kanya nghe xong, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng cùng ý cười, Haren có thể thay Phúc Nhạc suy nghĩ như vậy, A Nhạc quả thật chọn bạn không tồi. Hiện tại chính mình đã coi Phúc Nhạc là con dâu tương lai, đương nhiên cũng thực quan tâm Phúc Nhạc.

“Yên tâm đi. Tiểu Nhạc có được sức mạnh thần kỳ, loại chuyện này, chỉ có nó mới làm được.” Kanya nói thể đã đánh bay nghi ngờ của Haren. Mặc dù cậu ấy thân thể nhỏ yếu thật, nhưng sẽ không vì trị bệnh cứu người mà bị thương tổn gì, hoặc phải trả đại giới gì đó, thân thể không tốt cũng là do cậu ấy không phải “dân bản xứ” của thế giới này mà thôi, Phúc Nhạc trong lòng mình tự biết hết.

Haren nghe xong lúc này mới yên tâm, không khỏi chờ mong, mà phụ vì cậu mà hy sinh nhiều lắm, năm đó thậm chí còn chuẩn bị vì cậu mà đi tìm cô thú hồn, bị tộc trưởng nghiêm khắc ngăn trở. Tình cảm của Haren đối với ma phụ cực kì thâm hậu, nếu như có thể chữa khỏi cho ma phụ, khẳng định cậu ta sẽ càng vui hơn là mình được chữa khỏi.

Giờ phút này Phúc Nhạc đứng ở sân sau nhà Haren sắc mặt có chút cổ quái, thế giới này rốt cuộc là 1 tồn tại kì quái gì vậy? Cậu cư nhiên ở sân sau gặp được linh chi cùng nhân sâm số lượng khả quan... Có đi bán buôn (bán buôn, bán lẻ) cũng không có nhiều như vậy a!

Mà quan trọng nhất là, sâm núi vì cái quái gì lại có ở bình nguyên, còn tổ chức thành đoàn thể sinh sôi trong vườn nhà bằng phẳng của người khác nữa mới điên chứ! Này không khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sylve nhìn thấy Phúc Nhạc trông cứ như bị đá kích nặng nề, chỉ vào gốc cây nhân sâm ra quả đỏ thẫm kia lo lắng hỏi: “Tiểu Nhạc, cái này, không đúng sao?”

Phúc Nhạc phục hồi lại tinh thần, khoát tay nói: “Chính là cái này, chú Sylve không cần lo lắng, Haren có thể khỏe lên mà.” Dừng một chút lại nói: “Lát nữa cháu cũng giúp chú bắt mạch nhé.” Chỉ cần không phải là bệnh đặc biệt bộc phát nặng, kể cả ung thư, trung y cũng có thể giảm bớt một phần, thậm chí chậm rãi chữa khỏi, nhưng mà nó cũng có khuyết điểm, hiệu quả quá chậm.

Tinh huống giống Haren cùng Sylve, tây y không dùng được lắm, chỉ có chậm rãi điều dưỡng mới có thể khỏi hẳn, Phúc Nhạc đi theo sư phụ cũng gặp qua không ít loại người có chứng khí hư thể yếu, cho nên mới dám nói đến chắc chắn như vậy.

Sylve sùng sốt, lập tức cảm kích mà cười cười, ôn nhu nói: “Không cần miễn cưỡng đâu Tiểu Nhạc, chú đã quen rồi, không cần để ở trong lòng.”

Có thể làm cho Haren khôi phục khỏe mạnh đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi, đối với bản thân y cũng không quá để ý.

Không thể không nói 2 cha con nhà này thật giống nhau, sự sợ hãi tích lũy hàng năm đối với tật bệnh không thể dễ dàng vì Phúc Nhạc xuất hiện mà kỳ tích lập tức biến mất không còn bóng dáng, không có cảm giác an toàn khiến thủ nhân cùng giống cái trong lòng khó an, sức mạnh cường đại như vậy liệu có đưa tới lửa giận cùng trừng phạt của thần minh hay không? Tiểu tế ti làm người ta tôn kính có thể bởi vì cứu bọn họ mà trả giá đại giới hay không?

Không thể không nói, mọi người ở thế giới này đa số đều thiện lương thuần phác như vậy.

Phúc Nhạc cười cười không nói lời nào, cậu không thạo giải thích lắm, vẫn là dùng hành động để chứng minh thì tốt hơn. Cho dù là ở trên địa cầu, lúc các loại thuốc tây mới xuất hiện, bao gồm cả giải phẫu, phóng xạ, quá trình trị bệnh bằng hoá chất cũng không thiếu trở ngại cùng hoài nghi, giấu bệnh sợ thầy rất khó bị ngôn ngữ đã động, Phúc Nhạc cũng hiểu được, chỉ cần từ từ sẽ đến, nhất định sẽ cải thiện được hiện trạng này.

Đã không đơn giản chỉ vì báo ân đối với vị thần minh không biết có tồn tại không của thế giới này đã chữa khỏi chân cho mình nữa.

Có thể trợ giúp những người mới quen đã có thể vô tư vô tâm mà giúp đỡ mình, còn làm bạn bè với họ, nội tâm Phúc Nhạc cũng rất thỏa mãn. Đây đại khái chính là cuộc sống mà cậu mà hằng đeo đuổi đi. Ngay từ đầu đem cái gọi là trị bệnh cứu người cho là 1 loại sứ mệnh cùng trách nhiệm, cho tới bây giờ càng nhiều hơn 1 chút tình cảm nói không rõ, không hề có một tia tiếc nuối cùng miễn cưỡng.

Bởi vì không có công cụ đào sâm chuyên dụng, Phúc Nhạc đành phải để Sylve hỗ trợ tìm đến 1 khối xương thú móng miễn cưỡng dùng tạm, cái lộc cốt thiên tử đào sâm này khi còn bé cậu cũng gặp qua một lần, những người đào sâm ở núi Trường Bạch đào được sâm đại còn non sẽ được lời lớn khi bán lại cho hiệu thuốc đông y (chuyên bán thuốc, không khám bệnh), lúc cậu đi theo sư phụ già cùng đi hiệu thuốc đông y có gặp qua một lần.

Người nọ mặc cái áo da màu đen, bên hông dắt cái túi thuốc, kéo 1 cái xe bên trên có rất nhiều những công cụ kỳ kỳ quái quái, từ búa cưa từ, đến lộc cốt thiên tử. Người đào sâm kia nói cho cậu biết, rễ nhân sâm rất yếu ớt, rụng, đứt một rễ sẽ không bán được giá tốt, cho nên đi đào nhân sâm mới yêu cầu công cụ chuyên môn.

Lại nhìn một mớ dược liệu được trồng như trồng rau thế này, Phúc Nhạc cũng buông tha, chả không trông cậy vào bán lấy tiền, chỉ cần được tính đủ là được, xuống tay cũng không chú ý nhiều.

Hơn nữa tình yêu của chú Sylve với Haren khiến cậu rất hâm mộ cùng kính nể, về tình về lí cậu cũng không thể mặc kệ chú Sylve vẫn luôn suy yếu như vậy mà sinh sống. Cậu chưa từng trải qua thân tình ấm áp như vậy, có lẽ khi còn bé người nọ cũng đã từng yêu thương cậu như vậy, chỉ là cậu không nhớ rõ mà thôi. Là 1 ma phụ không hề có quan hệ huyết thống lại có thể yêu thương con mình đến vậy, thân là người đứng xem, Phúc Nhạc cũng bị cảm động.

Sylve đứng một bên nhìn kỹ học tập, y thật không nghĩ tới, thì ra thứ có thể chữa khỏi cho Haren lại ở ngay sau nhà... Loại sự thật khiến người ta khiếp sợ này khiến y thấy ảo não, nếu phát hiện sớm 1 chút thì tốt rồi... Nhưng nghĩ lại, nếu như Phúc Nhạc không nói ra chỉ sợ cả đời này y cũng không biết

mấy thứ này có tác dụng thần kì đến vậy?

Phúc Nhạc cũng chưa nhìn qua người ta nhỏ sâm thế nào, bẻ hai góc thoát nhìn có vẻ là nhân sâm năm mười năm đưa cho chú Sylve, nghĩ 1 chút, vẫn là tạm thời buông tha cho vài cộng linh chi kia. Đứng lên vỗ vỗ đất trên người, Phúc Nhạc nhìn một mảnh ruộng thuốc mọc hoang này, như trước vẫn có cảm giác nóng nẩy, quả thực là các loại súp hồ (lừa đảo)... Thân là người có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cậu thật sự rất muốn túm mớ cây kia lại hỏi 1 câu tại sao chúng mày lại có thể kiên cường mà sinh sống ở nơi đất ẩm độ cao thấp hơn mực nước biển này được chứ!!

Loại tình huống không khoa học này khiến cậu quả thật rất muốn đuổi đồng (sâm núi) địa sâm này về núi ở mà! Tức đến hộc máu mất!

Hít sâu, Phúc Nhạc tự nhủ mình là người trị bệnh cứu người, không nhìn, không nhìn...

Sylve không hiểu mà nhìn Phúc Nhạc đã bắt đầu nóng nẩy, sắc mặt biến đổi liên tục, có chút chần chờ: chẳng lẽ cậu giận bất thường, đột nhiên trở nên rất kỳ quái, chính là đại giới phải trả của tể ti sao? =)))

Phúc Nhạc không biết mình đã bị nào bỏ thành 1 tiểu tể ti đáng thương hy sinh mình cứu vớt người khác khiến người ta thương tiếc, sau khi làm tốt công tác tâm lý liền cùng Sylve trở về phòng.

Phúc Nhạc nói với Haren lượng dừng, dặn cậu ta nhất định phải đúng hạn “uống thuốc”, tiếp lại xem mạch cho chú Sylve.

Tình huống của Sylve phức tạp hơn 1 chút, Phúc Nhạc bắt nửa ngày, vẫn chần chờ không kết luận.

“Làm sao vậy, rất nghiêm trọng sao?” Lần này đổi thành Haren sốt ruột, đợi nửa ngày, không kiểm chế nổi, lo lắng hỏi.

Phúc Nhạc nhanh chóng lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là khí huyết đều hư nhược, tích tụ thành tật, bệnh lâu ngày nhập vào kinh lạc.”

“...?” =.=?

Mọi người ở đây không ai hiểu Phúc Nhạc nói cái gì, Haren muốn lặp lại một lần, lại thấy khó đọc cực kì, tí nữa thì tự làm mình hôn mê.

Phúc Nhạc há mồm, giấy dựa nửa ngày, vẫn là không giải thích được. Chỉ cười nói: “Kỳ thật đừng lo, chậm rãi điều dưỡng thì tốt rồi.”

Sylve chỉ là có chút thiếu máu, chính là... tích tụ thành tật cái gì đó, nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói phức tạp thì cũng phức tạp. Cái này Phúc Nhạc cũng chưa nói ra. Chú Sylve trông cũng không để ý nhiều... Phúc Nhạc cũng không tiện nói thẳng ra.

2 cha con nhà này đều là thể hư khí yếu, yêu cầu chậm rãi điều dưỡng, bình thường làm chút súp uống 1 chút hẳn là có thể có chuyển biến tốt, những phương thuốc khác cậu cũng có nhưng lại không có dược liệu trong tay, thật đúng là đau đầu mà.

Khám và chữa bệnh cho 2 người xong, mọi người cũng thả lỏng nhiều, trên mặt Haren và Sylve cũng thêm vài phần tươi cười.

“Đúng rồi, tiểu Haren, cháu có biết tên gốc Whorf kia là làm sao bị thương không?” Kanya thấy không khí vui vẻ không ít, chớp mắt tinh quái cười hỏi.

Haren sững sốt, bĩu môi nhỏ giọng nói thầm: “Ai biết được ạ, hẳn cũng chả chịu nói cho cháu!” Nhớ tới cái này trong lòng cậu ta liền rầu rĩ. Ngay cả chú Kanya cũng biết rồi, thế mà hẳn ta lại chẳng chịu nói cho mình, một mình còn tưởng mình là bạn hẳn chứ!

“Thằng nhóc thối đó là vì ai đó đi tìm cỏ thú hồn mà!” Kanya cười hi hi, không hề áp lực mà vạch trần chuyện này. Nếu trông cậy vào cái tên trảm mệnh Whorf kia tự mình hành động, nói không chừng Haren đã bị ai đó đoạt mất rồi!

Hơn nữa Kanya suy xét cũng tương đối kĩ rồi, Haren có khả năng như vậy, tính cách lại sáng sủa hiền lành, với ai cũng cười tủm tỉm, không có tính cách già mồm cái lão yếu điệu như vài giống cái khác, khiến người ta rất quý, hơn nữa đến lúc Phúc Nhạc trị khỏi bệnh cho Haren như vậy tuyệt đối sẽ có rất nhiều thú nhân chạy theo Haren như vịt, Whorf lại hay thẹn thùng, giống cái lại rụt rè, không có khả năng theo đuổi thú nhân, nói không chừng hai người sẽ không có cơ hội.

Làm một giống cái tại thế giới thú nhân có ngọn lửa bát quái rừng rực, Kanya nhất định là hy vọng người có tình sẽ thành thân thuộc! Hai người này rõ ràng là đã nhìn nhau vừa mắt rồi cơ mà.

Không thể không thừa nhận, người phát ngôn của nguyệt lão là không phân biệt địa vực cùng thế giới, không chỗ nào không có...

Sylve với Haren đều sững sốt, Sylve phản ứng lại được đầu tiên, mỉm cười, trong mắt mang theo một tia vui mừng cùng trêu tức, nhưng không vội vã mở miệng, vẫn ung dung nhìn phản ứng của con mình. Không nghĩ tới mới chớp mắt, đứa nhỏ này cũng đến tuổi nên tìm kiếm bạn lữ rồi...

“Cỏ thú hồn?” Haren cả kinh nói, mày nhăn gắt gao: “Hắn không muốn sống nữa sao?!”

Lo lắng nhiều hơn, Haren còn có chút chua xót, không biết người này coi trọng giống cái nào, đã vậy còn liều mạng như thế! Cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất... Vốn cứ nghĩ rằng quan hệ giữa mình và hẳn ta cũng không tệ lắm, thế mà người ta đã có người trong cũng không biết.

Kanya và Phúc Nhạc vẫn luôn lén lút quan sát biểu tình của Haren lại phát hiện cậu ta không có vẻ vui hay thẹn thùng gì, trái lại... Càng thêm mất hứng?

Sylve cũng có chút buồn bực, ba người nhìn nhau, không biết là làm sao.

Trên thực tế là mọi người đánh giá cao chỉ số EQ của Haren rồi, đừng nhìn người này lúc đùa giỡn Phúc Nhạc với Joe ra về hiểu hết với lại thông minh, đến phiên mình thì lại không được thông minh cho lắm, thậm chí phản ứng có chút trì hoãn, dù sao cũng chưa yêu qua bao giờ, Haren có nghĩ nữa cũng không nghĩ đến Whorf là vì mình mà đi tìm cô thú hồn. Dù sao thì cô thú hồn đối với giống cái khoẻ mạnh cũng rất có sức hấp dẫn, có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể. Không phải chỉ có giống cái yếu ớt mới muốn có được nó.

Mọi người không hiểu ra sao, phản ứng này, rốt cuộc là có ý với Whorf hay là không đây??

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Bởi vì phản ứng kì quái của Haren, mọi người cũng không tiện nói thêm cái gì, Kanya nói thêm vài đề tài ba xạo nhưng lại nhìn ra Haren nghe xong vụ cô thú hồn cứ rầu rĩ không vui, Kanya cùng Phúc Nhạc liếc nhau, có chút không hiểu cùng áy náy, hình như chuyện này bị họ làm rối lên. . .

Bởi vì mọi người đều vội, giúp Haren với Sylve bắt mạch xong, Kanya cùng Haren bèn trở về.

Xế chiều đi phòng khám, Phúc Nhạc cũng không nhắc lại chuyện của Whorf, cậu thật thất bại mà, buồn bực vui đầu vô ruộng thuốc làm cỏ.

“Làm sao vậy?” đang chà đạp mấy bụi cỏ dại đặc biệt tươi tốt, Phúc Nhạc chợt nghe phía sau vang lên 1 giọng nói trầm thấp quen thuộc.

Quay đầu lại, ngửa mặt, quả nhiên thấy được gương mặt đẹp trai của Joe, đang được ánh mắt trời chiếu xuống như phủ thêm 1 tầng hào quang, Phúc Nhạc theo bản năng mà che ngực — đẹp trai quá à!

Nhìn khuôn mặt vốn có chút lạnh nhạt lộ ra chút quan tâm của Joe, Phúc Nhạc đã cảm thấy lập tức ùy khuất — ùy khuất sao mình vô dụng như vậy, còn có xin lỗi Haren. . .

Phúc Nhạc biết mình có chút khác người, hay tại mình tích cực quá. Cơ mà Haren là người bạn đầu tiên của cậu, cậu muốn bạn mình theo đuổi được bạn lữ tới tay, ngược lại lại làm cho cậu ấy không vui, ý nghĩ tự tin vốn đã chậm rãi nhạt dần lại đột nhiên trời lên, biết rất rõ Haren sẽ không bởi vậy mà chán ghét mình nhưng lại không khống chế được cứ nghĩ tới những kết quả xấu. . . Phúc Nhạc lập tức có chút luống cuống.

Cùng Joe sòng vai ngồi bên bờ ruộng, sụt sịt kể đầu đuôi ngọn ngành cho Joe nghe.

Joe nghe xong, trong mắt ngược lại hiện lên mỉm cười, Phúc Nhạc đang ròn xoe mắt chờ Joe có cao kiến gì không, lại ngoài ý muốn nhìn thấy người này nở nụ cười, không khỏi giật dỗi: “Ngay cả anh cũng cười tôi!”

Joe nhanh chóng thu hồi tươi cười, nghiêm mặt, cúi đầu sờ sờ tóc Phúc Nhạc, thanh âm lại không lạnh giống bình thường: “Có lẽ là cậu ta hiểu lầm.”

Phúc Nhạc không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn. Joe nhìn đứa nhỏ này ánh mắt loé sang vô tội mà nhìn mình, ánh mắt càng ôn nhu, cười cười nói: “Đại khái cho rằng Whorf là vì người khác mới tìm cô thú hồn đi.”

Phúc Nhạc sững sốt, há to miệng có chút không thể tin được: “Chú Kanya đã nói tới mực đó rồi mà còn không hiểu được á?” người lúc trước vẫn luôn trêu chọc mình và Joe thật là Haren sao? Chỉ số EQ cũng đâu phải cỏ phiếu, còn biết lên xuống sao? !

Bất quá nghĩ lại 1 chút, Phúc Nhạc lại cảm thấy phỏng đoán của Joe tuy rằng nghe rất không thuyết phục nhưng từ biểu hiện lạ của Haren, hình như cũng có chút ghen?

Cậu đột nhiên nghĩ đến một câu: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.” Lại nói tiếp nếu không phải có Haren còn có thằng nhóc Lacey cứ ồn ào, chính mình nói không chừng cũng sẽ không nhanh như vậy mà khẳng định Joe có ý với mình.

Cân nhắc 1 hồi, Phúc Nhạc lại càng phát hiện phỏng đoán của Joe rất hợp lí. Thoáng phần chán một ít, cũng thoải mái nhiều, không khỏi tò mò: “Làm sao anh biết Haren hiểu lầm?”

Joe sờ sờ mũi, thậm chí có chút ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Ngay từ đầu lúc thích em, tôi cũng đã nghĩ qua.”

(⊙ o ⊙)! Phúc Nhạc há hốc mồm, lập tức lỗ tai có chút đỏ, có chút ngượng ngùng. . . Bất quá thật vui vẻ có đúng không (gào thét -ing)! Có người để ý mình như vậy, thậm chí khiến cậu có chút lảng lảng, yên lặng nắm tay thầm nghĩ mình cũng nhất định phải đối xử tốt với Joe một chút!

Joe mỗi ngày ngoại trừ săn bắn thì là luyện tập, cho nên không phải rất bận, buổi chiều không có việc gì, liền ngồi nói chuyện phiếm với Phúc Nhạc ở ruộng thuốc. Bình thường đều là Phúc Nhạc râm rì nói, Joe không lên tiếng mà lắng nghe, mỗi khi Phúc Nhạc cảm thấy Joe có phải đang ngủ hay không, thì nhắc đầu lên đều thấy người này mỉm cười đang nhìn mình, nghe để rất nghiêm túc, Phúc Nhạc trong lòng ấm áp, tự dưng cảm thấy như đang mơ, không khỏi cảm khái ngày giấc mộng nhân nhả tự tại vô ưu vô lự này tới mau như vậy.

Cách đó không xa trên quảng trường có rất nhiều đứa nhỏ đang chạy nhào, thoạt nhìn phần lớn là một ít thú nhân, tuổi không nhỏ, thoạt nhìn cũng khá rắn chắc, chơi đùa rồi thậm chí còn có đứa trực tiếp biến thành thú hình, bỏ nhào vào nhau đánh túi bụi 1 đoàn.

Bắt quá trong góc phòng cũng có vài đứa vóc đánh hơi nhỏ, 1 ít giống cái thân thể hơi nhỏ xinh thì lôi kéo tay nhau tránh ở một bên sợ hãi nhìn, trong đôi mắt thật to tràn đầy hâm mộ và hiếu kì.

“Sao bọn nó không qua chơi?” Phúc Nhạc nhìn một hồi cảm thấy kỳ quái, không khỏi chỉ vào những giống cái nhỏ mà hỏi.

Joe nhìn theo tay Phúc Nhạc, quả nhiên thấy một đồng giống cái nhỏ, giải thích: “Những nhóc thú nhân kia khí lực quá lớn, cũng không hiểu chuyện, cùng nhau chơi đùa sẽ dễ dàng thương tổn giống cái.” Mặc dù là đang đùa nhào, nhưng bởi vì khí lực rất lớn, lại thường xuyên đánh nhau, cho nên cũng là một loại hoạt động rèn luyện sức chiến đấu, nhóm giống cái tuy rằng rất muốn cùng bọn họ chạy tới chạy lui, cùng nhau chơi đùa, nhưng lại bị nghiêm khắc cấm chỉ, sợ những thằng nhóc thú nhân này không lưu ý có lẽ sẽ mất tay mất chân, thương tổn đến giống cái, dù sao thì nhóm giống cái khi còn bé vẫn tương đối nhỏ yếu.

Phúc Nhạc lúc này mới hiểu được, nhưng nhìn đôi mắt trông mong của bọn nó, cũng có vẻ rất đáng thương, chính là các thú nhân cũng không có hoạt động giải trí gì, đá bóng da, tăng cầu gì đó cũng không có, trẻ con, đặc biệt là nhóm giống cái nhỏ thời thơ ấu nhất định thật đơn điệu.

Nghĩ đến đây, Phúc Nhạc đột nhiên linh cơ vừa động, nghĩ tới 1 trò rất vui.

“Joe, anh có thể đi bắt 1 con gà tới không?” Phúc Nhạc muốn lôi kéo tay áo Joe, lại quên người nơi này trừ mình ra làm gì có ai có tay áo, thế là bắt phải tay Joe, không khỏi sùng sốt, mặt chằm chập mà đỏ lên.

Bị chủ động kéo lại, Joe chính là kinh hi dị thường, thừa dịp Phúc Nhạc còn chưa kịp phản ứng, tay nhanh chóng lật lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phúc Nhạc vào tay mình, thuận miệng hỏi một câu: “Con gà là cái gì?”

Lại nói tiếp có lúc những thứ Phúc Nhạc nói hẳn đều chưa từng nghe qua, nhưng về mặt ý nghĩa cũng có thể hơi chút lý giải, nghĩ lại, sẽ cảm thấy miêu tả phi thường chuẩn xác, khiến người ta cảm thấy rất là mới mẻ.

Cơ mà, bắt gà? Gà là... một loại động vật sao?

Phúc Nhạc đỏ hồng mặt, muốn rút tay ra, nhưng Joe nắm rất chặt, động 2 cái cũng đành thôi, ngẫm lại cũng đúng, yêu nhau không phải cũng nắm tay nhau à?

“Gà chính là... Ừm... Tôi cũng không nói lên được!” Phúc Nhạc vốn có chút thẹn thùng, bị Joe hỏi đến sùng sốt, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được nên hình dung bộ dáng con gà là như thế nào, buồn bực rũ vai.

“Thế gặp được có thể nhận ra không?” Vừa rồi Phúc Nhạc hưng trí bừng bừng có vẻ rất hưng phấn, có phải là có tính toán gì không, Joe tự nhiên không muốn làm cậu thất vọng, liền hỏi.

Phúc Nhạc gật đầu, khẳng định nhận ra! Nhưng mà câu này khẳng định có nội tình?

“Tôi mang em đi, rừng rậm.” Joe nghĩ nghĩ nói: “Nhưng không thể quá xa, ở ngoại vi.”

Phúc Nhạc ngăn ra: “Có thể đi sao? Mang theo tôi sẽ không có nguy hiểm gì chứ?” Ngộ nhớ gặp phải dã thú, Joe mang theo mình chẳng phải là sẽ rất phiền toái sao?

“Bên ngoài không có việc gì.” Joe nói vậy, bên ngoài đều là chút động vật nhỏ không có sức mạnh gì, tính nguy hiểm rất thấp, những giống cái có chút lớn gan đều kết bạn đi qua, nhưng đều chọn lúc có thú nhân ở trong rừng rậm, như vậy thì khi gặp nguy hiểm cũng có thể đứng lúc kêu cứu.

“Vậy là tốt rồi!” Phúc Nhạc vỗ tay một cái cao hứng nó, nói không chừng vào rừng rồi còn có thể phát hiện thứ tốt khác đây! Lần trước cái tơ trùng sa tằm không phải là lắm sản sao!

“Nhưng mà, phòng khám thì làm sao? Phúc Nhạc nhìn lại phòng mình, ngộ nhớ có người đến xem bệnh thì sao?

Joe hiện giờ cũng biết nơi Phúc Nhạc xem bệnh chính là phòng khám, nắm nắm tay cậu nói: “Nếu thực gấp, chạy đến rừng tìm em cũng nhanh. Thú hình, chớp mắt liền tới.”

Phúc Nhạc nghe cậu mới yên tâm, hai ngày này cậu quan sát, phát hiện hầu như không có thú nhân nào bị trọng thương giống Whorf cả, đều là bị thương ngoài da phổ thông thôi. Tuy rằng cứ đề đó nó cũng tự mình khép lại nhưng có không ít thú nhân không vệ sinh miệng vết thương mà trở nặng, cho nên mọi người sau khi biết chuyện tể ti trị liệu cho Whorf thì bị thương đều tìm đến đây. Hơn nữa tiểu tể ti cười rộ lên thật là dễ nhìn mà, nhìn no mắt cũng không tồi... Chúng thú nhân đen tối nghĩ.

Joe hóa thành thú hình, quay đầu nhìn Phúc Nhạc, ý bảo cậu trèo lên.

Phúc Nhạc nhìn báo đen siêu lớn trước mặt, vẫn nhìn không được tán thưởng một phen, so với hình người còn đẹp trai hơn!

Cơ mà cơ báo đen này cao quá, bề ngoài lại bị Phúc Nhạc chải lông sáng loáng, cậu mất một phen công phu mới đi lên...

Joe đợi cho cậu ngồi vững mới cất bước chạy về phía rừng rậm.

May mắn Phúc Nhạc nắm chắc, tốc độ chạy của Joe còn nhanh hơn ô tô, lúc đầu tí nữa thì cậu lăn xuống, tiếng gió vù vù bên tai, đập vào mặt có chút đau, Phúc Nhạc không khỏi cúi thấp người, kề sát vào lưng báo đen.

Joe phát hiện Phúc Nhạc ôm mình rất gần, theo bản năng mà thả chậm tốc độ, chú ý chạy càng thêm vững vàng.

Phúc Nhạc cảm giác được Joe thả chậm tốc độ, trong lòng mềm nhũn, đem đầu chôn trong mớ lông xù trên lưng báo đen, cảm giác an tâm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tuy đã cố gắng chậm lại tốc độ, nhưng tốc độ báo đen vẫn rất khả quan, rất nhanh hai người liền tới bìa rừng.

Phúc Nhạc ngẩng đầu liền nhìn đến rất nhiều cây cối cao ngất đến tận mây xanh, dễ chừng đã có được vài trăm năm, không biết là cây gì, nhánh cây rậm rạp, chắn đi phần lớn ánh sáng mặt trời, xung quanh đều là loại cây này thế nên khu rừng có vẻ rất âm u.

Phúc Nhạc nhìn không được chà chà tay, còn chưa đi vào đã thấy hơi lạnh đập vào mặt, thêm phần long trọng là những tiếng động vật kì quái phát ra từ khu rừng... Thực ra (mà nó) là hiện trường quay phim kinh dị tốt nhất mà.

Bởi vì Phúc Nhạc không có sức chiến đấu, sau khi Joe hóa thành hình người liền dắt tay cậu đi phía trước, để ngừa Phúc Nhạc gặp phải nguy hiểm.

Trên mặt đất tùy ý có thể thấy được những thực vật cao cỡ nửa người kỳ quái, còn có mảng rêu lớn ẩm ướt rêu bám trên rễ cây thật to, ngẫu nhiên còn nghe được tiếng lách rách trong bụi cỏ dưới chân.

Joe thời khắc chú ý dưới chân cùng chung quanh, mang Phúc Nhạc chậm rãi đi vào rừng.

Phúc Nhạc đi được 1 lúc rồi cũng trầm tĩnh lại, bắt đầu trái ngấm phải ngấm, cậu đến tìm lông gà, nhưng cũng phải xem nơi đây có gà không đã.

Đường dưới chân không phải rất bằng phẳng, Phúc Nhạc thường thường sẽ bị những dây leo kỳ quái hoặc là rễ cây làm cho trượt chân, không thể không nắm chặt tay Joe, đem hơn phân nửa trọng tâm tựa vào người Joe, mới miễn cưỡng đuổi kịp bước chân nhanh dã man của Joe.

Joe khẽ gọi lên khoe miệng ở nơi Phúc Nhạc không nhìn thấy, nhìn ra được tâm tình vô cùng tốt, trong lòng tính toán về sau có nên mang đứa nhỏ này đến đây thêm vài lần nữa?

Phúc Nhạc không chú ý tới chút tâm tư nhỏ nhỏ của Joe, cậu còn đang đi tìm gà rừng mà, thuận tiện đảo mắt nhìn coi có được liệu nào quen thuộc không.

Trải qua vụ nhân sâm kia, Phúc Nhạc xem như hiểu được, thảo dược nơi này sinh trưởng địa khái không theo qui luật gì, không dựa vào điều kiện sống nhất định, có thể tùy ý mà xuất hiện ở bất cứ chỗ nào, nếu may mắn có lẽ cậu sẽ tìm thấy vài vị thuốc Đông y thường dùng.

Đi được 1 lúc, hai người từ từ có thể nghe được 1 chút động tĩnh hơi lớn, đại khái là trong bụi cỏ có một ít động vật nhỏ chạy biến, sát khi trên người Joe đã rất cẩn thận mà thu hồi lại, không phải những động vật nhỏ rất dễ nhận thấy được khí tức đã thú khiến người sợ hãi mà là trào bộ (cước bộ = bước chân, thay bằng trào- vuốt) đặc biệt như vậy căn bản chả có con thú nhỏ nào dám lại gần bọn họ.

Phúc Nhạc ánh mắt không tồi, ngẫu nhiên có thể nhìn đến mấy con thú nhỏ nhảy ra từ bụi cỏ, phần lớn đều là động vật 4 chân lông xù, không có gà 2 chân.

“Cục tác...Cục cục tác...” (lạc khách...Lạc lạc khách...)

Phúc Nhạc nghe được thanh âm quen thuộc, sừng sốt một chút, nhanh chóng nhìn Joe, làm một động tác “suyt”, ý đúng là thanh âm này rồi!

Joe cũng nghe được, cơ mà đây không phải lạc đất thú sao? Chẳng lẽ chỗ A Nhạc không gọi nó như thế?

Hai người rón ra rón rén mà tới gần nơi phát ra âm thanh, mơ hồ có thể nhìn thấy lẫn giữa đám cây cối là lông vũ, vô cùng sắc sỡ, còn rất nhiều màu.

Joe ý bảo Phúc Nhạc đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, cong thắt lưng đi phía trước hai bước, tùy tay nhặt lên một cục đá, nhắm ngay mục tiêu, mãnh liệt ném về phía con kia!

Phúc Nhạc nghe được tiếng gà rừng kêu thảm thiết chỉ vang lên một nửa, liền không còn gì nữa.

– □ -...

Phúc Nhạc há to miệng, chạy tới nhìn, gà rừng đã muốn toi mạng.

“To thế!” Phúc Nhạc giờ mới thấy được toàn cảnh gà rừng, không khỏi kinh ngạc, con này còn to hơn con chó ấy!

“Nhưng nhiều xương lắm, rất ít người ăn cái này.” Joe đi tới ngồi xổm bên cạnh xác gà rừng nói vậy: “Có ích với A Nhạc sao?”

Phúc Nhạc dùng sức gạt đầu, nhìn một con gà lớn như vậy đột nhiên muốn chảy nước miếng. Bao nhiêu ngày nay cậu toàn ăn thịt đã sắp nóng trong người rồi! Muốn ăn gà!

Cơ mà hiển nhiên 1 con gà không đủ để Joe nhét kê rằng: “Joe, còn có thể tìm con này nữa không? Có thể làm món ngon cho anh ăn!”

Joe nghe xong nao nao, có chút kinh hãi, gạt gạt đầu nói: “Hắn là có rất nhiều, tôi đi bắt.” Bởi vì lạc đất thú thật sự không có thịt mấy, hương vị nấu ra cũng không có gì đặc biệt, thậm chí có chút nhạt nhẽo, cho nên rất ít thú nhân săn chúng nó, trong rừng có rất nhiều.

Sau khi bắt được con đầu tiên, quả nhiên đi về phía trước vài bước, liền phát hiện một đàn gà rừng nhỏ, vẻ mặt ngu ngơ mà kiếm ăn, hoàn toàn không có cảm giác nguy cơ vẫn nhàn nhả ăn uống.

Phúc Nhạc mừng thầm, xem ra đàn gà rừng này bởi vì khuyết thiếu thiên địch đã không còn tính cảnh giác... Nói không chừng cậu còn có thể bắt 2 con về nuôi đẻ trứng, cậu muốn ăn trứng chân nước sôi!

“Có thể bắt sống không?” Phúc Nhạc kéo kéo tay Joe, nhỏ giọng hỏi.

Joe không hiểu, nhưng vẫn gạt đầu, không chế chút lực đạo, hẳn là có thể đi?

“Muốn hai... Không, 5 con sống!” Phúc Nhạc hưng phấn mà vurun 5 ngón tay ánh mắt lóe sáng lóe sáng — cậu muốn cải thiện thức ăn!

Joe tâm ngửa — muốn hôn 1 ngụm quá đi...

Vững vàng tâm thần, hẳn vẫn là quyết định trước giúp A Nhạc bắt gà, ý nguyện của bạn lữ luôn xếp thứ nhất!

Vẫn vò cục đá trong tay, Joe thu hơn một nửa lực đạo, đưa tay ném về phía con gà rừng gần đó, không nghĩ tới con gà kia kêu lên rồi ngã quỵ, không có động tĩnh, phỏng chừng đã chết.

Những con khác thấy đồng bạn chết, phản ứng đầu tiên không phải đập cánh chạy trốn, mà là ngây người! Nghiêng cổ nhìn đồng bạn ngã quỵ, mấy con gà chậm rãi vây quanh, còn mổ mổ thí thề, có vẻ rất là không hiểu.

Phúc Nhạc 囧 囧 nhìn này đàn gà ngu này, khó trách một đám đều béo như vậy! Không thiên địch lại không có chi số thông minh! Khác quái gì lợn đầu!

Joe cũng không nghĩ tới, sờ sờ cái mũi, đành tùy tiện mà hiện thân, tiến lên, trực tiếp nhắc lên 2 con gà rừng béo nhất — bắt sống.

Phúc Nhạc đỡ trán, rất dọa người!

Tùy tiện dứt dây leo, trói 2 con lạc đất thú vẫn còn đang khiếp sợ đến đờ người kia vút qua 1 bên. Những con còn lại đều bắt được, Joe nhìn về phía Phúc Nhạc: xử trí ra sao?

Phúc Nhạc sôi nổi mà lôi 2 con đã chết queo lại đây, he he cười, gà nướng bunn... Ta đến đây!

Joe thấy Phúc Nhạc hưng phấn như vậy, cũng không khỏi chờ mong đứa nhỏ này có thể nấu được món gì thần kì.

Vốn Phúc Nhạc định là gà nướng bunn tại chỗ luôn, chính là không có nước sôi vật lỏng, cũng không có nồi đun nước sôi, đành buông tha. Hơn nữa trở về cũng có thể để chú Kanya ném thử món này cũng được!

Bởi vì không phải rất nặng, Joe một người liền dễ dàng xách được cả 10 con gà rừng lên. Bởi vì Phúc Nhạc mãnh liệt kháng nghị không muốn ngồi với lũ gà rừng trên lưng Joe, Joe cũng không biến thành thú hình, hai người cũng chậm rì rì mà đi về.

“Đáng tiếc không có gia vị...” Phúc Nhạc trong lòng nhạc vui vẻ đang tính xem nên làm gà khiêu hoa như thế nào, nhưng giờ ngấm lại, trong nhà chỉ có muối... Buồn quá đi.

Gà nướng bunn thì còn đỡ, không cần gia vị gì, rắc chút muối lên là được, cơ mà thịt gà kho tàu, gà đại bàn, trứng rán thì sao? Mấy món ngon này cứ như có cánh trước mặt Phúc Nhạc bay đi bay đi... Cậu chỉ có thể ăn gà không gia vị...

Nghĩ đến đây Phúc Nhạc đã hết hứng mà cúi đầu nhìn xuống đất bước chân cũng chậm lại, cẩn thận mà không chịu buông tha bất luận cây cỏ gì.

“Tỏi, hoa tiêu, hồ tiêu, cây hời, cây quế gì đó... Tùy tiện thấy 1 cái cũng được a...” Phúc Nhạc cúi đầu rầm rì thì thầm.

Joe không rõ, chỉ có thể đi theo sau lưng Phúc Nhạc chú ý tình hình chung quanh.

Bởi vì cỏ dại rất nhiều, Phúc Nhạc còn thiếu điều quỳ rạp trên mặt đất sẫm soi từng tấc 1 thời, thế mà thật lại phát hiện ra 1 thứ.

“Nắm hương! He he he!” Phúc Nhạc nhìn nắm hương đen đen mọc trên rễ cây, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng lao qua, sợ tới mức Joe nhanh chóng theo đi qua.

Phía dưới rễ cây có 1 đồng lớn đen thùi lù, không phải nắm hương béo tròn hay sao!

Phúc Nhạc trong lòng vui nở hoa, cũng không cố kị bẩn hay không bẩn, tùy tiện tìm 1 cái lá cây thật lớn, bỏ hết nắm hương vào đó gói lại.

Joe tò mò: “A Nhạc, cái này, ăn ngon sao?”

Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà cầm một cái, để dưới mũi Joe, quả nhiên, Joe xanh mặt, nhăn nhó.

Mùi của nắm hương không phải ai cũng chịu được, rất nhiều người tránh nắm hương còn không kịp, Joe xem ra cũng chưa tiếp thu được mùi nồng như vậy.

Phúc Nhạc đùa dai thành công, cười càng thêm sáng lạn, Joe yêu chiều mà nhìn cậu, chỉ có thể bất đắc dĩ chịu tội.

Nắm hương thật tươi, cứ như vậy cho dù cậu chế không ra mùi chính cũng có thể dùng nắm hương để thay thế.

Có lẽ là nhân phẩm (số đỏ) bùng nổ, Phúc Nhạc ngay sau đó lại tìm được một đám cây ớt nhỏ! Màu đỏ rực quen thuộc khiến cậu cảm động muốn đón gió rơi lệ ~

Joe thấy Phúc Nhạc lại khoan khoái mà chạy tới ngắt ớt, không khỏi mỉm cười, rồi lại có một tia uể oải. Chính mình hình như... Một chút cũng không hiểu biết A Nhạc a.

“Joe, lại đây lại đây!” Joe còn đang ngầy ngời, chợt nghe đến Phúc Nhạc kêu tên mình, vội vàng theo đi qua.

“Cái này, có thể trồng ở sân sau không?” Phúc Nhạc chia chia cây ớt, vẻ mặt mong chờ.

“Đây là cái gì?”

“Một loại đồ gia vị, rất cay, đặt trong thức ăn ăn rất ngon!” Phúc Nhạc giải thích, thế giới này có cây ớt hẳn cũng sẽ có những đồ gia vị khác, chỉ cần cậu kiên nhẫn tìm, nhất định có thể tìm được!

“Cay?” Joe không hiểu, nhưng vẫn gật gù đầu: “Có thể trồng, tôi giúp em.” Tuy rằng không biết có ích lợi gì, Joe vẫn giúp Phúc Nhạc cẩn thận đào lên cây giống cậu chỉ định.

Phúc Nhạc cả mặt đỏ bừng nhìn Joe đang ngồi xổm chuyên chú đào cây giống, đột nhiên trong lòng ảm áp, nhện không được nhỏ giọng nói rằng: “May mắn có anh ở đây.”

Tay Joe hơi dừng, quay đầu nhìn Phúc Nhạc đứng bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc, khóe môi nhếch lên vui vẻ tươi cười, đột nhiên cảm thấy mềm lòng một chút, hình như bị hòa tan vậy, phiền não vừa mới chợt lóe lập tức tan thành mây khói, Joe nở 1 nụ cười ôn nhu với Phúc Nhạc.

Không biết cũng không sao, lúc em cần, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh em, một ngày nào đó, có thể hiểu được thế giới của em.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Phúc Nhạc tìm được không ít cây giống, như vậy không cần hạt giống cũng có thể trồng được cây. Tuy cậu là người miền Bắc nhưng cũng thích ăn cay, trước kia sư phụ già còn dạy cậu làm ớt ngâm, thanh thủy ngon miệng, phi thường mỹ vị.

Cơ mà... Cũng không biết vị sư phụ trông như Phật Di Lặc kia của cậu ra sao rồi... Phát hiện mình bỏ bê công việc nhất định sẽ tức đến giờ chân đi? Hy vọng lão nhân không cần quá thương tâm. Minh tuy không phải đệ tử chính thức của ông, nhưng đã chịu sư phụ dạy dỗ nhiều năm như vậy, phần ân tình này không có khả năng quên. Cho dù là cha mẹ, cũng sẽ không khiến cậu lo lắng áy náy như vậy.

Khe khẽ thở dài, Phúc Nhạc cũng hiểu được giờ nghĩ mấy cái này cũng vô dụng, điều duy nhất có thể làm chính là phát huy ưu thế của bản thân, cứu người, coi như làm về vang sư phụ, nếu sư phụ biết được, nhất định cũng sẽ rất vui.

Hai người ôm một đồng lớn chiến lợi phẩm trở về nhà, Kanya nhìn mở to hai mắt: “2 đũa lõi mấy thứ này về làm gì? Nướng lên cũng đâu ăn được. ”

Phúc Nhạc he he cười rộ lên, xoa tay: “Lông của lạc đất thú có thể làm đồ chơi rất vui, mấy món này trước đây con đã nấu rồi, để con làm.” Bởi vì nơi này gọi gà rừng là lạc đất thú, cho nên Phúc Nhạc cũng nhập gia tùy tục.

Kanya vừa nghe nở nụ cười, cũng hứng thú: “Tiểu Nhạc cũng biết nấu cơm? Ở chỗ con cũng có loại động vật này sao? ”

Phúc Nhạc gật đầu: “Nhưng mà ở đó cần phối nhiều nguyên liệu hơn, cho nên ăn ngon hơn 1 chút.” tay nghề của chú Kanya thì không nói, tuyệt đối rất khá, nhưng dưới tình huống chỉ có muối, có lợi hại nữa cũng không đạt được tiêu chuẩn đầu bếp 5 sao a.

Hơn nữa căn cứ kinh nghiệm nấu cơm của Phúc Nhạc, nếu muốn xoá vị tanh của thịt, đặc biệt là mùi thịt dê thịt gà thì không thể thiếu tỏi, nhưng cậu vẫn chưa thấy ở đây có ai dùng nó, phỏng chừng là thiếu 1 nhân vật vĩ đại chuyên đi ném bách thảo rồi. ...(thần nông, chuyên đi ném mấy loại cây cỏ J)

“Vậy giao cho Tiểu Nhạc làm đi!” Kanya đối với tay nghề của Phúc Nhạc cũng rất có hứng thú, nói vậy.

Phúc Nhạc gật gù, nhìn lại nắm hương cùng gà rừng trong tay, vẫn là quyết định làm gà nướng bunn. Bởi vì gà nướng bunn lúc nguyên thủy nhất cũng chỉ thêm chút muối mà thôi, dưới điều kiện hạn chế như bây giờ là thích hợp nhất.

Nhìn xem sắc trời, còn chưa tới giờ cơm chiều, thời gian ở thế giới này tính theo mặt trời, mặt trời hoàn toàn hạ xuống chính là lúc nên làm cơm chiều. Bây giờ nhìn qua chắc chỉ 4h chiều, Phúc Nhạc nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định trước vặt lông gà, giữ lại mấy cọng lông tốt nhất.

Cơ mà lúc vặt lông gà, Phúc Nhạc nhớ tới trừ bỏ cầu lông gà, còn có thể làm chổi lông gà!

Muốn làm sạch cái phòng khám toàn tro bụi kia đều là cậu với Haren dùng da thú lau từng chút 1... Cái loại thống khổ này đã trải qua 1 lần tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai!

“Chú ơi, lông này đừng ném ạ, con cần!” Phúc Nhạc ném 2 con gà chết xuống, nói với Kanya như vậy.

Kanya nghi hoặc, nhưng cũng gật gù đáp ứng, tò mò mà ngồi xổm một bên nhìn Phúc Nhạc vặt lông gà. Thì ra dùng nước nóng dội vào thì rất dễ nhổ lông a ~ Kanya ngạc nhiên, ‘da’ lạc đất thú nổi danh phiền toái, hơn nữa cũng không có bao nhiêu thịt, mọi người liền lười làm.

Lo lắng tay nghề mình không quá tốt, Phúc Nhạc xử lý xong hai con bị Joe đánh chết rồi, lại giết thêm 2 con, Casar cùng Joe nhìn Phúc Nhạc thuần thục mà tóm cánh gà, dùng dao xương thú sắc bén rõ ràng lưu loát cắt cổ gà lấy máu, con gà rừng kia giấy thế nào cũng không ra, sắc mặt như thường mà lấy 1 cái bát lớn hứng tiết gà, đều theo bản năng mà run lên, da đầu căng lên, hình ảnh này rất có lực trùng kích... Giống cái tuy rằng đều sẽ xử lý da thú, nhưng mấy thứ đó đều là vật chết, giết vật còn sống cơ hồ đều là thú nhân đến làm, tuy rằng lạc đất thú không có lực công kích gì, nhưng nó sẽ mổ người đó, mổ trúng rất đau, còn chưa thấy giống cái nào có khả năng như Phúc Nhạc đâu...

“Tiết gà kho ăn cũng rất ngon, tiếc là cháu không có xì dầu.” Phúc Nhạc một bên lấy máu một bên nói cho Kanya, Kanya từ khi nhìn Phúc Nhạc giết gà liền hai mắt tỏa sáng đầy đủ biểu đạt niềm kính ngưỡng của mình đối với Phúc Nhạc! Tắm gương cho giống cái đây mà!

“Xì dầu? Là cái gì?” Kanya nghe xong cũng há hốc hách lên, liền vội vàng hỏi, nghe Phúc Nhạc nói xong, y mới biết được thì ra trong nấu ăn còn có nhiều thứ như vậy! Thân là một “đầu bếp gia đình”, tâm tư của y cũng lung lay rồi.

“Ừm... Rất mặn, nhưng lại rất thơm.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ hình dung nói. Về phần dùng sống dùng chín gì đó, chính là nói màu sắc cùng mùi vị khác nhau mà thôi, bất quá đều có thể khiến cho món ăn có hương vị rất tốt.

“Thơm mặn?” Kanya nghĩ nghĩ nói: “Chú chưa nghe nói qua bao giờ, nhưng con có thể qua chỗ Haren coi sao, nói không chừng sẽ có ít thực vật cỏ quái có mùi này.” Chỗ của Haren có rất nhiều thực vật mang về từ trong rừng, đương nhiên đều có thể cam đoan không có độc, là thứ rất nhiều động vật nhỏ đều ăn, các thú nhân mới dám đem về.

Phúc Nhạc được nhắc nhở, nhớ tới chỗ Haren quả thật có rất nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái, rất nhiều thôn dân có phiền toái gì thậm chí đều đến tiệm của Haren, Haren sẽ giảng biện pháp, nhìn xem có thứ gì thỏa mãn được yêu cầu của bọn họ hay không, về lâu về dài cũng phát hiện được không ít thứ có ích.

Nhưng trước khi đến tiệm Haren, Phúc Nhạc nghĩ vẫn là làm quả cầu lông gà trước đem cho bọn nhỏ chơi.

Làm quả cầu cũng không phiền toái, khi còn bé ở nông thôn hầu như mỗi đứa nhỏ đều đã từng nhổ lông đuôi gà nhà mình để làm cầu, có đứa vì nhổ trụ lông đuôi gà trống nhà mình mà bị nó đuổi đánh.

Bởi vì không có mảnh sắt mỏng, Phúc Nhạc cũng chỉ có thể dùng 1 ít xương thú nặng thay thế, cũng may nơi này nhà nhà đều có rất nhiều xương thú, bởi vì xương thú có thể dùng làm công cụ, vũ khí, tác dụng rất lớn.

Được Joe hỗ trợ tìm 1 mảnh xương tương đối dày, cắt thành hình tròn, ở giữa đục cái lỗ nhỏ, lấy trong hòm cấp cứu ra 1 ít băng keo y tế dán vào, nhét lông vào trong xương thú, lại dùng 1 mảnh vải nhỏ buộc kĩ lại, dùng dây cỏ định lông gà, 1 quả cầu lông gà đơn giản đã xong. Trước kia trong nhà có mảnh cao su, dùng lửa đốt là cháy, đốt cao su nóng chảy 1 ít, còn thêm cái đinh ốc vòng, rồi buộc lông gà vào, càng thêm chắc, giờ không có nguyên liệu đành làm đơn sơ vậy.

“A Nhạc, cái này là?” Joe nhìn Phúc Nhạc như dùng ma thuật mà linh hoạt làm ra 1 thứ đồ tinh xảo khéo léo, không khỏi sợ hãi than, chỉ là, tác dụng là

giây? Thấy thế nào cũng không phải thức so thể ăn được a. (suốt ngày ăn=)))

“Cái này chỉ dùng để chơi thôi!” Phúc Nhạc cười hì hì nói, vượt qua cầu trong tay không khỏi có chút hoài niệm quãng thời gian tốt đẹp khi còn bé, tuy rằng sau khi come out vẫn luôn chịu áp lực, thời thơ ấu ở nhà bà ngoại cũng không phải quá vui vẻ, nhưng những hồi ức tốt đẹp, Phúc Nhạc cả đời cũng sẽ không quên.

Vậy vậy đầu quãng những cảm xúc thương cảm ra, Phúc Nhạc chạy đến giữa sân trống biểu diễn cho mọi người đang tò mò.

Phúc Nhạc tuy rằng hướng nội nhưng khi còn bé cũng là 1 thằng nhóc thích nghịch ngợm, cái loại hoạt động đá cầu này phần lớn đều là con gái chơi, bọn con trai thì thích làm cầu hơn, thỉnh thoảng cùng bọn con gái chơi đùa cũng sẽ đá cầu, Phúc Nhạc cũng chỉ biết những kiểu đá đơn giản, những kiểu phức tạp như đá xoay tròn đá luân phiên đá linh tính khiến người nhìn choáng váng hoa mắt gì đó cậu dốt đặc cán mai.

Nhưng cũng chỉ là kiểu đá đơn giản cũng đủ để mọi người mở to 2 mắt nhìn— linh hoạt quá!

Cái thứ đồ chơi bé nhỏ kia là làm sao mỗi lần đều có thể vững vàng đứng trên chân Phúc Nhạc vậy? Quá thần kỳ!

Tính trẻ con của Kanya cũng nổi lên, lôi kéo dùng Phúc Nhạc lại kêu muốn học, Phúc Nhạc dờ khóc dờ cười: “Chú à, cái này là chuẩn bị đưa cho bọn nhỏ chơi, lúc về con làm cho chú 1 cái nhé?”

Kanya vừa nghe mặt đỏ một chút, đặc biệt ngượng ngùng mà gật đầu, Casar ở người rất cục nịnh không được nở nụ cười, bạn lữ của y vẫn đáng yêu như vậy, Kanya nghe được Casar tiếng cười, tức giận trừng mắt một cái, có cái gì buồn cười! Lớn tuổi thì không thể chơi à?!

Casar vừa thấy Kanya xù lông, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng bạn lữ hôn hôn hai má vuốt lông.

Phúc Nhạc cười nhìn đôi chồng chồng già, thầm nghĩ tình cảm thật tốt...

Cầm quả cầu, Joe liền đi cùng Phúc Nhạc ra quảng trường.

Đến quảng trường, phát hiện bọn tiểu thú nhân và tiểu giống cái vẫn như trước 1 bên chơi điên cuồng, 1 bên yên lặng nhìn, Phúc Nhạc nhìn trời, bọn nó mỗi ngày đều chơi đơn điệu như vậy, chẳng lẽ không thấy chán sao trời?

Phúc Nhạc không quá quen đám tiểu giống cái, chỉ đứng không xa muốn mở miệng, nhưng không biết nói ra sao, cào cào đầu, có chút buồn bực, cái tật xấu này của mình vẫn chưa bỏ được, có cái gì mà ngượng ngùng cơ chứ?!

Joe thấy Phúc Nhạc có chút khó xử, ánh mắt không khỏi nhu hòa, vẫy tay với bọn giống cái nhỏ, ý bảo bọn nó chạy tới.

Đám tiểu giống cái đã sớm thấy được Phúc Nhạc với Joe, tề tề tản nhiệm bọn nó có gặp qua, nhưng không dám tới gần, sợ bị tề tề đại nhân chán ghét.

Joe vẫy một cái, đám nhỏ liền có chút chần chờ, người nhìn ta ta nhìn người, không biết làm sao, một lát sau, một đứa là gan hơi chút lớn một chút cố lấy dũng khí đi tới.

Phúc Nhạc có chút khẩn trương, đời trước ở phòng khám bệnh, thì cậu chưa tiếp xúc với trẻ con bao giờ, mà những đứa nhỏ vào phòng khám vừa thấy người liền khóc ầm lên, không chịu tiêm thuốc, cho nên Phúc Nhạc cũng không biết rõ lắm nên làm sao ở chung với bọn trẻ.

“Cái này, tặng cho mấy em chơi.” Phúc Nhạc tận lực bày ra “bộ mặt anh trai từ ái”, nói rất ôn nhu, đem quả cầu trong tay đưa cho 1 giống cái nhỏ cầm đầu.

“Là cái gì vậy?” giống cái kia giật giật, lại không nhận, nghiêng đầu tò mò nhìn chăm chăm quả cầu, nhỏ giọng hỏi, thoạt nhìn vẫn là phi thường khách sáo.

“Quả cầu.” Phúc Nhạc cười cười, ném quả cầu lên, nhắc chân vững vàng tiếp được, chân hơi run chút khiến quả cầu cũng run theo, nhưng sau đó đá rất lưu loát.

“Oa!” Một đám tiểu giống cái há to miệng ngơ ngác nhìn Phúc Nhạc, trong mắt đều là hâm mộ cùng sùng bái.

Phúc Nhạc có chút ngượng ngùng, kỳ thật lúc òn bé cậu là đứa đá kém nhất trong bọn nhỏ ở quê... Đưa quả cầu cho đứa nhỏ kia: “Các em cũng thử xem”

Đứa nhỏ có chút do dự, nhưng rồi tò mò chiến thắng khiếp đảm, gấp gấp ghềnh ghềnh học theo động tác của Phúc Nhạc mà đá cầu.

Tuy rằng ngay từ đầu luôn không tiếp được quả cầu nhưng bọn nhỏ có linh tính, chậm rãi lần mò, 1 lúc đã học được.

Những đứa khác thấy thế, cũng đều nóng lòng muốn thử: “Ta cũng muốn thử xem!”

“Ta cũng muốn!”

Tất cả mọi người tranh nhau muốn học, nhưng lại không có đứa nào đánh nhau tranh giành, đều rất hiểu chuyện.

Phúc Nhạc thấy bọn nó rất có hứng thú với quả cầu, cũng rất vui, nghĩ 1 quả cầu khẳng định không đủ, liền sờ đầu 1 đứa cười nói: “Anh sẽ giúp các em

làm một ít, một người một cái nhé. Com chiều xong thì đến anh Joe lấy, được không?”

Mọi người nghe xong đều rất vui, không tranh nhau nữa, nhìn Phúc Nhạc dùng sức gặt đầu, rất là vui vẻ.

Joe thấy thế cũng không khỏi hơi gọi lên khoe miệng, yêu chiều mà nhìn Phúc Nhạc bị bọn nhỏ nhéo góc áo hỏi một chút vấn đề, đây là giống cái ôn nhu nhất mà hắn đã gặp qua...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Một đám nhóc cứ như vậy bị Phúc Nhạc dùng một quả cầu mua chuộc. Thấy tề tị đại nhân có vẻ rất hoà nhã dễ gần, cả lũ đều thả lỏng, mỗi đứa 1 câu mà líu ríu nói chuyện.

“Tiểu Nhạc?” Haren kết thúc một ngày làm việc đang chuẩn bị về nhà, liền nhìn đến cách đó không xa Phúc Nhạc bị bọn nhỏ vây quanh, tò mò đi tới.

“Về nhà thôi, nên ăn cơm.” Joe thấy thời gian có chút muộn, liền tiến lên một bước nói với bọn giống cái.

Vừa nghe Joe mở miệng, tất cả mọi người ngoan ngoãn gặt đầu, nhất nhất cùng Phúc Nhạc nói lời từ biệt, tốp năm tốp ba dắt tay đi về nhà.

“Haren.” Phúc Nhạc lúc này mới có thể thoát thân, nhìn thấy Haren rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra... Trẻ con thật không dễ ứng phó a... Các loại vấn đề kỳ quái nhiều không kể xiết, thiếu tí nữa thì Phúc Nhạc hết cả từ mà giải thích.

“Ngạc nhiên nha, A Nhạc cậu nhanh vậy đã chơi với bọn nhỏ được rồi?” Haren trêu chọc nói, chẳng lẽ là muốn sinh 1 thú nhân hay giống cái nhỏ để chơi cùng rồi?

Phúc Nhạc cười đến bất đắc dĩ, Haren luôn nghĩ biện pháp trêu chọc mình, chỉ là không quá đáng, dùng ngôn ngữ trái đất mà nói, chỉ là phun tào mà thôi, mỗi lần đều khiến Phúc Nhạc dở khóc dở cười, thậm chí chờ cậu thành đôi với Whorf xem, coi tôi trêu cậu thối mặt như thế nào!

“Hôm nay cùng ăn cơm đi.” Phúc Nhạc chuyển hướng đề tài mới: “Nhưng không thể ăn không à nha, muốn nhờ cậu hỗ trợ chút nguyên liệu.” Ở chung nhiều, cậu cũng quen thuộc với Haren, tự nhiên cũng ít khách sáo đi, thêm vài phần tùy ý.

“Nguyên liệu gì? Không đúng, ăn ngon? Cậu làm?” Haren ngạc nhiên, liền vội vàng hỏi.

“Ừ.” Phúc Nhạc đắc ý gặt đầu, tuy rằng là 1 trạch nam, tài nấu ăn của cậu cũng không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng đã đến nơi này tuyệt đối có thể miểu sát một đồng lớn người (phải không?) (gào thét -ing)

“Cậu có thực vật nào hương vị lạ không, hay là quả cũng được?” Phúc Nhạc hỏi, bởi vì hành gừng tỏi mấy thứ này đều có hương vị tương đối gay mũi, có chút chua cay, cho nên nói thực dụng thì chúng sẽ rất khó ăn sống, hoặc là không ăn nổi, cũng rất ít có người sẽ suy nghĩ thay đổi cách ăn.

“Ừm... Hắn là có đi?” Haren vượt cảm không xác định nói: “Cậu cũng biết đồ trong phòng tôi quá nhiều, thực vật quả thực đều chất đống một chỗ, cậu đi tìm xem đi? Chỉ có một ít dễ bảo tồn, chưa bị phá hỏng thôi.” Dù sao quả bị hái xuống cũng bảo tồn không được bao lâu, rất nhanh sẽ khô quắt hoặc bị hỏng, nơi này lại không có tủ lạnh, không có khả năng bảo tồn thật lâu.

Nói xong Haren liền dẫn Phúc Nhạc đến gian phòng của mình. Bởi vì tất cả mọi người đều thực thuần phác, tuy rằng không có cửa hay khóa, đồ vật cũng sẽ không bị trộm đi, Haren rất yên tâm.

“Những thứ có thể ăn tất cả đều ở trong này.” Phòng không nhỏ, trên cái bàn đá tràn đầy đồ vật, Haren mang Phúc Nhạc đi vào bên trong, chỉ vào một đồng màu sắc rực rỡ nói như vậy.

Phúc Nhạc ngồi xổm xuống nhìn kỹ, phát hiện đều là mấy thực vật hình thù kì quái, còn có 1 ít trái cây vô cùng cứng rắn, hình như ống trúc phóng lớn vậy.

Nhìn liếc qua... Hình như không có nguyên liệu nào quen mắt... Phúc Nhạc có chút thất vọng, rõ ràng ót cũng có, chẳng nhẽ mấy thứ khác lại không có cái nào?

Chưa từ bỏ ý định mà lấy một gốc cây màu đỏ tím thân to lên ngửi ngửi, ánh mắt Phúc Nhạc bỗng nhiên sáng ngời, lại có chút không hiểu, nếu mũi cậu không có vấn đề, cái này là... Mùi hành?

Lại để sát vào ngửi — đúng vậy!

“A Nhạc, cậu không sao chứ?” Haren cau mày nhìn Phúc Nhạc vẫn ngửi liên tục, có chút lo lắng: “Cái thứ này mùi của nó thật... Đáng ghét!” Cậu ta

thật sự không biết nên nói từ ghê tởm như thế nào...

“Không có cái này đồ tôi làm liền không ngon đó!” Phúc Nhạc ngẩng đầu nhìn cậu ta thần bí mà cười cười, quả nhiên thấy vẻ mặt táo bón của Haren và Joe, cái này ăn ngon á? Có thể suy nghĩ lại hay không?

Phúc Nhạc cười thầm, cúi đầu chuyên tâm đi tìm những thứ khác.

Bởi vì có vết xe đổ của hành tây, Phúc Nhạc thấy những thực vật kì quái cũng sẽ cẩn thận ngửi, nếu ngửi không được thì ngắt xuống 1 ít ném thứ, không thể không nói, thiên nhiên thật sự là tạo hoá vĩ đại nhất, Phúc Nhạc về mặt đau khổ phun ra bông hoa màu đỏ nhạt trong miệng, đáng quá, còn mang theo cái mùi mù tạc nữa!

Haren ở một bên vui sướng khi người gặp họa cười, đừng trách cậu ta không nhắc nhở nhá, đã lâu như vậy, nhiều thứ cậu ta cũng quên luôn hương vị ra sao rồi, tóm lại mùi của bọn nó thật khiến người ta ghét mả.

Cổ lấy dũng khí phát huy tinh thần vĩ đại của lão tổ tông Thần Nông ném bách thảo, Phúc Nhạc sau khi phun hoa hồng kì quái ra thì vẫn tận chức tận trách ném thử mỗi loại.

“Bát giác?”

“Cây quế?”

“Còn có hoa tiêu (hạt tiêu/tân bì)? Gì nữa?” Haren với Joe hai người nhìn Phúc Nhạc nhắc tới những chữ kỳ quái, đem một đồng thực vật Haren mơ hồ còn lưu lại chút ấn tượng không tốt đều chọn ra, sắc mặt hẳn đã muốn từ xanh biến trắng: ăn xong thật sự sẽ không sao chứ? Nụ cười kì quái kia của a Nhạc ... Thật đáng sợ!

Joe ngược lại không hề gì, hẳn lựa chọn vô điều kiện mà tin Phúc Nhạc, hơn nữa cho dù ăn đau bụng cũng không sao, A Nhạc chính là thầy thuốc, dù sao cũng tự cứu được mình.

“Thế mà lại tìm đủ? ... Ồi!” Phúc Nhạc nói thầm ôm lấy một đồng nguyên liệu đứng lên, lại bởi vì ngồi xổm lâu chân tê rần, đứng không yên lão đảo tí nữa thì ngã sấp xuống.

Joe tay nắm lạnh lẽo tiến lên một bước ôm Phúc Nhạc, thuận tiện thừa dịp lúc Phúc Nhạc còn chưa kịp phản ứng sờ soạng thắt lưng cậu 1 phen, mới quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Phúc Nhạc giật giật chân, sắc mặt có chút cổ quái, mới vừa rồi, có người sờ soạng cậu hay sao ấy?

Giương mắt nhìn đôi mắt nghiêm trang chừng chạc hàm chứa lo lắng của Joe, gãi gãi hai má, chẳng lẽ là ảo giác?

“A Nhạc, cậu thật sự muốn dùng mấy thứ này nấu cơm?” Haren không chú ý tới động tác nhỏ của Joe, râm rì sán lại gần về mặt ủy khuất: “Mùi kì lắm.” Cậu ta đứng xa vậy còn ngửi được đây này!

Phúc Nhạc nhìn cậu ta một cái, cười tủm tỉm nói: “Không ăn cũng được, nhưng không được hối hận nha ~”

Chắc chắn như vậy sao?

Haren hồ nghi mà nhìn Phúc Nhạc, chẳng lẽ là bản lĩnh nấu cơm của Phúc Nhạc cũng giống bản lĩnh chữa bệnh, đều thần kì như nhau sao?

Thuộc tính tham ăn trời dấy, Haren lại dao động ...

Ba người cùng đi đến nhà Joe, chú Kanya vừa lúc đi mời chú Adah, còn có 1 nhà Adah, bạn lữ của Adah, Ali còn đặc biệt mang tới con mèo mới dùng để làm thịt nướng. 3 giống cái lo việc nhà thì vừa cười nói vừa vội vàng, hai thú nhân lại yên lặng đứng phía sau bạn lữ nhà mình làm trợ thủ, thoạt nhìn có vẻ rất vui.

“Anh Phúc Nhạc!” Lacey thẳng nhóc này tinh mắt, liếc cái đã thấy được Phúc Nhạc đang đi vào. Lập tức cười nhào lên ôm đùi Phúc Nhạc, vui đến mức tai với đuôi cũng lòi ra.

Phúc Nhạc tò mò mà sờ sờ tai Lai Tây, giống tóc nó, đều là màu vàng kim. Bộ dáng Lacey đáng yêu như vậy, cậu còn tưởng nó là giống cái cơ!

“Lacey, con cũng đã bảy tuổi, phải có bộ dáng của thú nhân chứ!” Adah thấy thế vội vàng khiển trách, từ khi y được Phúc Nhạc chữa khỏi, liền tràn ngập kính sợ đối với vị tể ti nhỏ mới nhậm chức này, sợ hành động không lễ phép của Lacey khiến Phúc Nhạc không vui.

“Thì ra mới bảy tuổi sao?” Phúc Nhạc kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy Lacey cậu còn tưởng thẳng nhóc này hẳn đã 10t rồi, vóc dáng cũng từ từ có thể nhìn ra xu thế thon dài, không nghĩ tới vẫn nhỏ như vậy... Quả nhiên là thú nhân, phát dục nhanh sao...

“Ừm, em đã có thể đi theo đặt phụ quan sát săn bắn rồi!” Lacey kiêu ngạo mà ưỡn ngực nói.

“Giỏi lắm!” Phúc Nhạc nhu nhu đầu nó, trong lòng lại 囧, thực lực của Lacey với dung mạo của nó hoàn toàn không có liên hệ a! Thẳng nhóc này nói không chừng về sau sẽ mê đảo một đồng lớn lớn thú nhân a!

“Tiểu Nhạc, mọi người cùng nhau không sao chứ?” Kanya đi tới hỏi, bởi vì hôm nay Sylve lại đây nói lời cảm tạ, tặng da thú cùng xương thú, Lacey cũng vừa mới đến chơi, hai người đều tỏ vẻ sợ hãi lần hiểu kì với gà rừng bị vật sạch lông tron lảng, Kanya hiểu khách liền mời người hai nhà đồng thời ăn com, loại chuyện này trong bộ lạc rất bình thường, nhưng Kanya thấy Phúc Nhạc trở về, mới nhớ tới không biết Tiểu Nhạc có thể vì thế mà không vui hay không, dù sao cũng là Tiểu Nhạc nấu com.

“Không sao đâu à!” Phúc Nhạc nhanh chóng xua tay, nhiều người mới náo nhiệt chứ! Cậu đã lâu chưa thử qua ăn com cùng nhiều người như vậy, cảm giác còn rất mới lạ. Hơn nữa tất cả mọi người cũng khá quen thuộc, Phúc Nhạc cảm thấy tuy vẫn còn 1 chút không thích ứng, nhưng nhiều hơn là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Phúc Nhạc sau khi trở về trước trồng cây ớt ra sau nhà, còn 1 đồng chiến lợi phẩm thì phơi nắng trên phiến đá, sau đó mới vỗ vỗ tay bắt đầu nấu com.

Bởi vì đột nhiên có nhiều người nên Phúc Nhạc lại làm thịt thêm mấy con gà, chỉ để lại 4 con, để sau này xem có con trống không.

“Tiểu Nhạc, cháu muốn nuôi bọn nó sao? Thế cho bọn nó ăn gì?” Kanya ngược lại tỏ vẻ không hề gì với quyết định của Phúc Nhạc, mấy con gà này sức ăn không lớn hơn Phúc Nhạc là bao, chỉ là...Y chưa thấy lạc đất thú ăn thịt bao giờ?

... Ó, Phúc Nhạc ghen, cậu đã quên vấn đề này.

Chúng nó tự đi tìm đồ ăn bắt sâu giun...Làm chút lá cây cho nó ăn sao?

Phúc Nhạc ngược lại mơ hồ nhớ rõ đã nghe qua người ta nói gà ăn cái gì, ngay cả trứng gà nó còn không kiêng, thế thì dễ nuôi thôi.

“Nó mà không ăn gì thì làm thịt nấu canh gà!” Trong lòng có so đo Phúc Nhạc hí mắt nhìn 4 con gà ngu ngơ không biết gì kia, gõ nhịp nói.

Không biết có phải đột nhiên nghe hiểu Phúc Nhạc ‘uy hiếp’ gì không, lông cổ mấy con gà xù lên 1 vòng, cục tác kêu vài tiếng.

Phúc Nhạc không nói gì...

“A Nhạc, lạc đất thú đều xử lý xong, phải làm sao đây?” Adah rửa tay hỏi. Khi Phúc Nhạc tự mình biểu diễn màn giết gà lấy máu xong, Adah với Kanya đều chờ mong, thân thể chú Sylve không tốt, bởi vậy bị hai vị nhất trí đề xuất không cho động tay.

“Vâng, cảm ơn chú.” Phúc Nhạc nhìn nhìn hai vị có khả năng xử lý gà rừng, lông nhỏ rất sạch, còn 1 ít chỗ khó làm sạch thôi, đương nhiên là sai ngay hai vị bạn lữ khoe khoang tài móng vuốt giỏi làm nhíp nhỏ hết.(=))))) Ali cùng Casar đều yên lặng bất đắc dĩ, việc này quá tinh tế, so với đi săn còn khó hơn á.

Phúc Nhạc nhìn 1 đồng gà tron lảng trên bãi đá, suy nghĩ nửa ngày vẫn quyết định kiên trì làm gà nướng bunn, làm những món khác chỉ sợ mất thời gian.

Bởi vì tìm được rất nhiều nguyên liệu, Phúc Nhạc cũng bỏ lại phương pháp nguyên thủy nhất chọn phương pháp đòi sau sửa đổi dùng.

Lôi từ trong cửa hàng của Haren ra vài thứ đen tuyền trông như ống trúc phóng to, dùng đá tảng đập mở vỏ ngoài cứng rắn, bên trong chảy ra một chất lỏng đen thui, mọi người thấy, cũng nhìn không được lui về phía sau ba bước... Màu thật ghê tởm!

Phúc Nhạc lại cực kì vừa lòng mà gật gật đầu — là xì dầu! Hương vị vừa thơm vừa mặn, cực chính tông!

Ngay sau đó đem mấy con gà bỏ vào cái chậu lớn, lấy ‘quả rượu’ mà cậu đã nhờ Kanya tìm, màu đỏ đích thị là vang đỏ, màu xanh thì vị chỉ như rượu đế nhẹ, dưới tình huống không có rượu gia vị thì đành dùng tạm vậy. Rót hỗn hợp xì dầu và ủ rượu vào trong bồn.

Mọi người nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Phúc trở nên cô quái... Đây mới thật là đang nấu com sao?

Uớp gà đồng thời đem nắm hương hạt lựu, thịt thái hạt lựu trộn với hành gừng băm nhuyễn, cái xẻng bằng xương thú ngoài ý muốn dùng rất nhẹ nhàng, Phúc Nhạc đem xào 1 lượng lớn thức ăn thật mất sức. Bởi vì nơi này mọi người sử dụng mỡ động vật rất thơm, hơn nữa không ngấy như thịt mỡ, trong mùi thơm này còn có chút mùi sữa nên Phúc Nhạc ăn lâu như vậy cũng chưa thấy ngán.

Xào 1 hồi xong, mùi liền lập tức lan toả trong không khí, mùi nắm hương quyện với mùi hành gừng thơm lừng, mọi người theo bản năng hít sâu 1 hơi, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi — thơm quá! Thế mà giống mùi thịt nướng này!

Chỗ này không thể không nói một câu, xào thức ăn kỳ thật là một kỹ thuật sống, vì cái gì lâu như vậy món chính của các thú nhân vẫn luôn là thịt nướng, chưa từng thay đổi?

Có lẽ cũng có người đã thử những phương pháp khác, xào thức ăn tuy rằng không phải là việc gì khó, nhưng muốn vô sự tự thông, cũng phải chậm rãi lần mò tiến bộ, giống cái cũng không kiên nhẫn như vậy, xét cho cùng họ cũng vẫn là đàn ông, rất ít giống cái có kiên nhẫn mà nghiên cứu cái này, thịt nướng dùng ít sức hơn, vừa đơn giản lại thuận tiện, chấp nhận mà ăn đi.

Cứ như vậy, trình độ ẩm thực của mọi người liền chỉ đậm chân tại chỗ.

“Thơm quá anh Phúc Nhạc ơi!” Lacey tâm tính trẻ con, đã chạy tới tò mò nhìn thức ăn còn đang bốc khói trong nồi, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, muốn ăn quá đi!

“Thì ra thịt cũng có thể làm như vậy à?” Kanya cùng Adah ngược lại như có điều suy nghĩ mà lăm bằm lâu bầu .

“Đội lát nữa sẽ càng thơm.” Phúc Nhạc sờ sờ đầu nó cười.

Mỏ bụng gà đã ướp ra, nhét nắm hương xào thịt vào, dùng mỡ với hồi, đinh hương nghiền nát phết lên da, lấy lá cây vò vét được trong quán của Haren gói kỹ — lá này tuy không phải lá sen nhưng cũng có mùi rất tươi mát, Haren nói này mấy lá này phần lớn là các thú nhân trước kia dùng để bao miệng vết thương, cho nên trong quán Haren vẫn luôn trữ 1 ít lá tươi.

“A Nhạc, bunn chuẩn bị tốt rồi.” Joe ôm một cái bình đưa cho Phúc Nhạc. Đây là bunn dựa theo yêu cầu của Phúc Nhạc mà chuẩn bị. . . Mọi người càng không hiểu. Muốn bunn làm cái gì?

Phúc Nhạc lấy 1 mảnh vải buộc lại, rồi bọc lá sen bên ngoài, sau đó bôi 1 tầng bunn thật dày lên.

“A! Anh ơi! Bunn không thể ăn !” Lacey không hiểu, hét lên.

Phúc Nhạc cười hi hi, đốt lửa bắt đầu nướng gà.

Trước kia khi còn bé không biết làm, đành phải đem gà chôn xuống dưới đất, nhóm lửa nướng trên mặt đất, như vậy chín rất lâu, về sau lớn rồi cũng chậm rãi nắm được một ít kỹ xảo, ít nhất có thể nướng chín.

Mấy con còn lại Phúc Nhạc cũng làm như vậy, mặt mày hớn hở đốt lửa to.

“A Nhạc, cái này. . . Thật có thể ăn?” Haren nhìn không được sáp vô hỏi, thật làm cho người ta không nghĩ ra mà. . .

“Cứ chờ là được.” Phúc Nhạc lười giải thích, khoát tay nói.

Tuy rằng tất cả mọi người rất ngạc nhiên, nhưng vẫn còn thứ khác phải làm nên đều bận rộn.

Chờ bên trong lá sen tản ra mùi thơm mê người, tất cả mọi người không tự chủ được mà vây lại đây, ăn được không thì không rõ, nhưng đều rất tò mò Phúc Nhạc có thể làm ra được món ăn kinh người gì. . .

Gỗ rụng bunn bên ngoài, bởi vì bọc rất kỹ nên thịt gà không bị dính bunn. Một mùi thơm nồng đậm, kỳ dị bay vào trong mũi.

“Thơm quá đi!” Lacey cùng Haren sán vô, vẻ mặt say mê, tò mò mùi này thật đặc biệt, không hề có mùi cổ cổ quái quái gay mũi như trong tưởng tượng!

“Ăn được chưa ăn được chưa?” Haren không kịp đợi, gấp gáp hỏi han, đôi mắt lóe sáng y như chó con vậy.

Phúc Nhạc bật cười, dùng lá sen bao tay, xé 2 cái đùi gà đưa cho Haren cùng Lacey, hai người thổi thổi liền nhét vào miệng.

“Oa! Nóng quá!” Haren nóng đến giờ chân, chạy loạn quanh sân.

“Ăn ngon!” Lacey vẻ mặt hạnh phúc khen, đuôi 1 lần nữa thò ra, lắc đến vô cùng hưng phấn.

Phúc Nhạc 囧, cậu vẫn rất tò mò, Lacey rốt cuộc là con gì? Cái đuôi lắc y như chó Husky á!

Mọi người thấy thế, cũng đều động tâm, vây lại chia nhau những bộ phận còn lại của con gà.

Phúc Nhạc có dự kiến trước, biết cuối cùng khẳng định chia không đủ, thừa dịp mọi người còn chưa đuổi ‘ma trảo’ qua mấy con khác, trộm cầm 1 con khá lớn nhét vào tay Joe, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên ăn luôn đi, đừng để bị phát hiện.”

Joe bất đắc dĩ mà cười, cũng rất cảm động, trước đem chân gà đưa cho Phúc Nhạc, theo hần quan sát, đây là chỗ đầy đặn nhất của con gà.

Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà nhận gặm ăn, hương vị cũng không tệ lắm, không có bị cậu phá hỏng.

Hai người chạy đến một bên ngọt ngọt ngào ngào thịt hết 1 con gà, mọi người đã muốn bắt đầu tranh đoạt con còn lại duy nhất, Kanya còn đỡ, thấy 2 đứa nhỏ nhà mình ăn vụng xong liền đi qua hỏi: “Tiểu Nhạc, còn lại mấy con kia sao không giết luôn?”

“A, cháu muốn tìm thêm mấy con trống, còn có trứng ăn nữa chứ!” Phúc Nhạc cười nói, trước kia cậu rất thích ăn trứng ốp la, mỗi ngày dù là chiều tối

hay giữa trưa mới ngủ dậy, đều nhất định phải ăn một cái trứng ốp la thay bữa sáng. Được cái khẩu vị của Phúc Nhạc tương đối kỳ lạ, cậu quen ăn trứng ốp la cả mặn lẫn ngọt trong 1 cái trứng, hương vị rất quái lạ, nhưng cậu lại ăn không phải trả tiền nên không ngại, giờ đã có gà, tự nhiên nhớ mãi không quên trứng ốp la.

“Trứng? Trứng của bọn nó ăn ngon sao?” Kanya theo bản năng hỏi han, về sau tuyệt đối y sẽ không hoài nghi tay nghề của Phúc Nhạc nữa. Trứng lạc đất thú rất tanh, còn có chút thối, (đó là bị hỏng), nấu ra mùi cũng y chang, mọi người vẫn là thích ăn thịt hơn.

“Ừm, kỳ thật có thể làm được rất nhiều món ngon.” Phúc Nhạc cười tủm tỉm nói. Cà chua xào trứng chính là món nhập môn cho người mới môn dinh dưỡng, năm đó cậu cũng phải ăn không ít cà chua xào trứng đen thui đâu.

Gió cuốn mây tan giải quyết hết gà nướng bunn, tất cả mọi người đều trưng ra vẻ mặt thoả mãn, vây quanh phiến đá nướng thịt nói chuyện phiếm, Kanya cùng Adah còn có Sylve nhất tề ra trận, làm thịt nướng cho mọi người.

Cơm no rượu say xong, tất cả mọi người ngồi ở trong sân nói chuyện, Phúc Nhạc ngồi với Joe ở dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, lấp lánh ánh sao, rất là mê người. Thỏa mãn mà thờ dài, cuộc sống thật hạnh phúc!

“Anh Tề ti ơi?” (==)) đùa chứ để xưng hô này bữa v) Phúc Nhạc sững sốt, giương mắt nhìn ra cửa, là bọn nhóc buổi chiều.

Phúc Nhạc nở nụ cười, vẫy tay bảo bọn nó đi vào, vài đứa nhìn nhau, thật cẩn thận mà đi vào trong viện.

Vài cái giống cái cũng không hiểu, mấy đứa nhỏ nào đến đây làm gì nhỉ? Còn ra về là đến tìm Phúc Nhạc ?

Joe ở bên cạnh thấp giọng giải thích hai câu, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Phúc Nhạc ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, đứa nhỏ này thật sự thực thiện lương mà. Kỳ thật việc tìm kiếm bạn lũ trước kia, phần lớn giống cái đều có tính rất kiêu ngạo, đó cũng là do các thú nhân chiều ra.

Dù sao thì ngoại trừ Haren thân thể không tốt, giống cái nào chả không thiếu người theo đuổi, tự nhiên cũng khiến cho bọn họ có chút kiêu ngạo, với nhau cũng âm thầm tranh cao thấp, kín đáo phân bì xem ai hấp dẫn thú nhân nhiều hơn.

Tuy rằng đại đa số giống cái sẽ không bởi vậy mà làm ra hành động gì không tốt nhưng chính bởi cái đơn thuần bộc trực mà tình cảm của bọn họ cũng càng thêm trực tiếp cùng rõ ràng, không chút nào che giấu vui giận hay yêu ghét, phần lớn đều không thân thiết ôn nhu cho lắm. . .

Trong nhóm giống cái “chưa lập gia đình” mà nói, thân thiết ôn nhu có ích lợi gì? Thú nhân thích nhất chính là giống cái khỏe mạnh có khả năng, chỉ cần biết hái trái cây, chế da thú, nấu cơm, thanh khiết đức độ (=.=?), như vậy sẽ cực kỳ được hoan nghênh .

Cơ mà đối với những giống cái ‘đã kết hôn’ như Kanya thì càng yêu thích cái tính cẩn thận ôn nhu này của Phúc Nhạc, rất khiến người ta quý, luôn làm cho người ta thấy được ấm áp cùng cảm động.

“Mỗi người một cái. Phải giữ gìn nha, làm hỏng sẽ không có nữa đâu!” Phúc Nhạc nghiêm túc dặn dò. Trẻ con nhiều mà lông gà không đủ, cậu đánh giá đại lát nữa nói không chừng còn phải xuống tay vặt lông mấy con gà sống kia không biết chừng. . .

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Phúc Nhạc sau khi trở về trước trồng cây ớt ra sau nhà, còn 1 đồng chiến lợi phẩm thì phơi nắng trên phiến đá, sau đó mới vỗ vỗ tay bắt đầu nấu cơm.

Bởi vì đột nhiên có nhiều người nên Phúc Nhạc lại làm thịt thêm mấy con gà, chỉ để lại 4 con, để sau này xem có con trống không.

“Tiểu Nhạc, cháu muốn nuôi bọn nó sao? Thế cho bọn nó ăn gì?” Kanya ngược lại tò mò về không hề gì với quyết định của Phúc Nhạc, mấy con gà này sức ăn không lớn hơn Phúc Nhạc là bao, chỉ là... Y chưa thấy lạc đất thú ăn thịt bao giờ?

... Ó, Phúc Nhạc ghen, cậu đã quên vấn đề này .

Chúng nó tự đi tìm đồ ăn bắt sâu giun. . .Làm chút lá cây cho nó ăn sao?

Phúc Nhạc ngược lại mơ hồ nhớ rõ đã nghe qua người ta nói gà ăn cái gì, ngay cả trứng gà nó còn không kiêng, thế thì dễ nuôi thôi.

“Nó mà không ăn gì thì làm thịt nấu canh gà!” Trong lòng có so đo Phúc Nhạc hí híp mắt nhìn 4 con gà ngu ngơ không biết gì kia, gõ nhịp nói.

Không biết có phải đột nhiên nghe hiểu Phúc Nhạc ‘uy hiếp’ gì không, lông cổ mấy con gà xù lên 1 vòng, cục tác kêu vài tiếng.

Phúc Nhạc không nói gì...

“A Nhạc, lạc đất thú đều xử lý xong, phải làm sao đây?” Adah rửa tay hỏi. Khi Phúc Nhạc tự mình biểu diễn màn giết gà lấy máu xong, Adah với Kanya đều chờ mong, thân thể chú Sylve không tốt, bởi vậy bị hai vị nhất trí đề xuống không cho động tay.

“Vâng, cảm ơn chú.” Phúc Nhạc nhìn hai vị có khả năng xử lý gà rừng, lông nhỏ rất sạch, còn 1 ít chỗ khó làm sạch thôi, đương nhiên là sai ngay hai vị bạn lữ khoe khoang tài móng vuốt giỏi làm nhíp nhỏ hết. (=))) Ali cùng Casar đều yên lặng bất đắc dĩ, việc này quá tinh tế, so với đi săn còn khó hơn á.

Phúc Nhạc nhìn 1 đồng gà tròn láng trên bãi đá, suy nghĩ nửa ngày vẫn quyết định kiên trì làm gà nướng bùn, làm những món khác chỉ sợ mất thời gian.

Bởi vì tìm được rất nhiều nguyên liệu, Phúc Nhạc cũng bỏ lại phương pháp nguyên thủy nhất chọn phương pháp đòi sau sửa đổi dùng.

Lôi từ trong cửa hàng của Haren ra vài thứ đen tuyền trông như ống trúc phóng to, dùng đá tảng đập mở vỏ ngoài cứng rắn, bên trong chảy ra một chất lỏng đen thui, mọi người thấy, cũng nhìn không được lui về phía sau ba bước... Màu thật ghê tởm!

Phúc Nhạc lại cực kì vừa lòng mà gât gât đầu — là xì dầu! Hương vị vừa thơm vừa mặn, cực chính tông!

Ngay sau đó đem mấy con gà bỏ vào cái chậu lớn, lấy ‘quả rượu’ mà cậu đã nhờ Kanya tìm, màu đỏ đích thị là vang đỏ, màu xanh thì vị chỉ như rượu đế nhẹ, dưới tình huống không có rượu gia vị thì đành dùng tạm vậy. Rót hỗn hợp xì dầu và ủ rượu vào trong bồn.

Mọi người nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Phúc trở nên cổ quái... Đây mới thật là đang nấu com sao?

Uớp gà đồng thời đem nắm hương hạt lựu, thịt thái hạt lựu trộn với hành gừng băm nhuyễn, cái xẻng bằng xương thú ngoài ý muốn dùng rất nhẹ nhàng, Phúc Nhạc đem xào 1 lượng lớn thức ăn thật mất sức. Bởi vì nơi này mọi người sử dụng mỡ động vật rất thơm, hơn nữa không ngấy như thịt mỡ, trong mùi thơm này còn có chút mùi sữa nên Phúc Nhạc ăn lâu như vậy cũng chưa thấy ngán.

Xào 1 hồi xong, mùi liên lập tức lan toả trong không khí, mùi nắm hương quyến với mùi hành gừng thơm lừng, mọi người theo bản năng hít sâu 1 hơi, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi — thơm quá! Thế mà giống mùi thịt nướng này!

Chỗ này không thể không nói một câu, xào thức ăn kỳ thật là một kỹ thuật sống, vì cái gì lâu như vậy món chính của các thú nhân vẫn luôn là thịt nướng, chưa từng thay đổi?

Có lẽ cũng có người đã thử những phương pháp khác, xào thức ăn tuy rằng không phải là việc gì khó, nhưng muốn vô sự tự thông, cũng phải chậm rãi lần mò tiến bộ, giống cái cũng không kiên nhẫn như vậy, xét cho cùng họ cũng vẫn là đàn ông, rất ít giống cái có kiên nhẫn mà nghiên cứu cái này, thịt nướng dùng ít sức hơn, vừa đơn giản lại thuận tiện, chấp nhận mà ăn đi.

Cứ như vậy, trình độ ẩm thực của mọi người liên chi đậm dần tại chỗ.

“Thơm quá anh Phúc Nhạc ơi!” Lacey tâm tính trẻ con, đã chạy tới tò mò nhìn thức ăn còn đang bốc khói trong nồi, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, muốn ăn quá đi!

“Thì ra thịt cũng có thể làm như vậy à?” Kanya cùng Adah ngược lại như có điều suy nghĩ mà lăm bằm lâu bầu.

“Đội lát nữa sẽ càng thơm.” Phúc Nhạc sờ sờ đầu nó cười.

Mỏ bụng gà đã ướp ra, nhét nắm hương xào thịt vào, dùng mỡ với hồi, đinh hương nghiền nát phết lên da, lấy lá cây vơ vét được trong quán của Haren gói kỹ — lá này tuy không phải là sen nhưng cũng có mùi rất tươi mát, Haren nói này mấy lá này phần lớn là các thú nhân trước kia dùng để bao miệng vết thương, cho nên trong quán Haren vẫn luôn trữ 1 ít lá tươi.

“A Nhạc, bùn chuẩn bị tốt rồi.” Joe ôm một cái bình đưa cho Phúc Nhạc. Đây là bùn dựa theo yêu cầu của Phúc Nhạc mà chuẩn bị... Mọi người càng không hiểu. Muốn bùn làm cái gì?

Phúc Nhạc lấy 1 mảnh vải buộc lại, rồi bọc lá sen bên ngoài, sau đó bôi 1 tầng bùn thật dày lên.

“A! Anh ơi! Bùn không thể ăn!” Lacey không hiểu, hét lên.

Phúc Nhạc cười hi hi, đốt lửa bắt đầu nướng gà.

Trước kia khi còn bé không biết làm, đành phải đem gà chôn xuống dưới đất, nhóm lửa nướng trên mặt đất, như vậy chín rất lâu, về sau lớn rồi cũng chậm rãi nắm được một ít kỹ xảo, ít nhất có thể nướng chín.

Mấy con còn lại Phúc Nhạc cũng làm như vậy, mặt mày hơn hờ đốt lửa to.

“A Nhạc, cái này... Thật có thể ăn?” Haren nhìn không được sắp vô hời, thật làm cho người ta không nghĩ ra mà...

“Cứ chờ là được.” Phúc Nhạc lười giải thích, khoát tay nói.

Tuy rằng tất cả mọi người rất ngạc nhiên, nhưng vẫn còn thứ khác phải làm nên đều bận rộn.

Chờ bên trong lá sen tản ra mùi thơm mê người, tất cả mọi người không tự chủ được mà vây lại đây, ăn được không thì không rõ, nhưng đều rất tò mò Phúc Nhạc có thể làm ra được món ăn kinh người gì...

Gỗ rụng bùn bên ngoài, bởi vì bọc rất kĩ nên thịt gà không bị dính bùn. Một mùi thơm nồng đậm, kỳ dị bay vào trong mũi.

“Thơm quá đi!” Lacey cùng Haren sán vô, vẻ mặt say mê, tò mò mùi này thật đặc biệt, không hề có mùi cổ cổ quái quái gay mũi như trong tưởng tượng!

“Ăn được chưa ăn được chưa?” Haren không kịp đợi, gấp gáp hỏi han, đôi mắt lóe sáng y như chó con vậy.

Phúc Nhạc bật cười, dùng lá sen bao tay, xé 2 cái đùi gà đưa cho Haren cùng Lacey, hai người thổi thổi liền nhét vào miệng.

“Oa! Nóng quá!” Haren nóng đến giờ chân, chạy loạn quanh sân.

“Ăn ngon!” Lacey vẻ mặt hạnh phúc khen, đuôi 1 lần nữa thò ra, lắc đến vô cùng hưng phấn.

Phúc Nhạc 囧, cậu vẫn rất tò mò, Lacey rốt cuộc là con gì? Cái đuôi lắc y như chó Husky á!

Mọi người thấy thế, cũng đều động tâm, vây lại chia nhau những bộ phận còn lại của con gà.

Phúc Nhạc có dự kiến trước, biết cuối cùng khẳng định chia không đủ, thừa dịp mọi người còn chưa đuổi ‘ma trảo’ qua mấy con khác, trộm cầm 1 con khá lớn nhét vào tay Joe, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên ăn luôn đi, đừng để bị phát hiện.”

Joe bất đắc dĩ mà cười, cũng rất cảm động, trước đem chân gà đưa cho Phúc Nhạc, theo hẩn quan sát, đây là chỗ đầy đặn nhất của con gà.

Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà nhận gặm ăn, hương vị cũng không tệ lắm, không có bị cậu phá hỏng.

Hai người chạy đến một bên ngọt ngọt ngào ngào thịt hết 1 con gà, mọi người đã muốn bắt đầu tranh đoạt con còn lại duy nhất, Kanya còn đỡ, thấy 2 đứa nhỏ nhà mình ăn vụng xong liền đi qua hỏi: “Tiểu Nhạc, còn lại mấy con kia sao không giết luôn?”

“A, cháu muốn tìm thêm mấy con trống, còn có trứng ăn nữa chứ!” Phúc Nhạc cười nói, trước kia cậu rất thích ăn trứng ốp la, mỗi ngày dù là chiều tối hay giữa trưa mới ngủ dậy, đều nhất định phải ăn một cái trứng ốp la thay bữa sáng. Được cái khẩu vị của Phúc Nhạc tương đối kỳ lạ, cậu quen ăn trứng ốp la cả mặn lẫn ngọt trong 1 cái trứng, hương vị rất quái lạ, nhưng cậu lại ăn không phải trả tiền nên không ngại, giờ đã có gà, tự nhiên nhớ mãi không quên trứng ốp la.

“Trứng? Trứng của bọn nó ăn ngon sao?” Kanya theo bản năng hỏi han, về sau tuyệt đối y sẽ không hoài nghi tay nghề của Phúc Nhạc nữa. Trứng lạc đất thú rất tanh, còn có chút thối, (đó là bị hỏng), nấu ra mùi cũng y chang, mọi người vẫn là thích ăn thịt hơn.

“Ừm, kỳ thật có thể làm được rất nhiều món ngon.” Phúc Nhạc cười tủm tỉm nói. Cà chua xào trứng chính là món nhập môn cho người mới môn dinh dưỡng, năm đó cậu cũng phải ăn không ít cà chua xào trứng đến thui đầu.

Gió cuốn mây tan giải quyết hết gà nướng bùn, tất cả mọi người đều trung ra vẻ mặt thoải mái, vây quanh phiến đá nướng thịt nói chuyện phiếm, Kanya cùng Adah còn có Sylve nhất tề ra trận, làm thịt nướng cho mọi người.

Cơm no rượu say xong, tất cả mọi người ngồi ở trong sân nói chuyện, Phúc Nhạc ngồi với Joe ở dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, lấp lánh ánh sao, rất là mê người. Thỏa mãn mà thờ dài, cuộc sống thật hạnh phúc!

“Anh Tế ti oi?” (==)) đùa chứ để xưng hô này bữa v) Phúc Nhạc sững sốt, giương mắt nhìn ra cửa, là bọn nhóc buổi chiều.

Phúc Nhạc nở nụ cười, vẫy tay bảo bọn nó đi vào, vài đứa nhìn nhau, thật cẩn thận mà đi vào trong viện.

Vài cái giống cái cũng không hiểu, mấy đứa nhỏ nào đến đây làm gì nhỉ? Còn ra vẻ là đến tìm Phúc Nhạc?

Joe ở bên cạnh thấp giọng giải thích hai câu, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Phúc Nhạc ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, đứa nhỏ này thật sự thực thiện lương mà. Kỳ thật việc tìm kiếm bạn lũ trước kia, phần lớn giống cái đều có tính rất kiêu ngạo, đó cũng là do các thú nhân chiều ra.

Dù sao thì ngoại trừ Haren thân thể không tốt, giống cái nào chả không thiếu người theo đuổi, tự nhiên cũng khiến cho bọn họ có chút kiêu ngạo, với nhau cũng âm thầm tranh cao thấp, kín đáo phân bì xem ai hấp dẫn thú nhân nhiều hơn.

Tuy rằng đại đa số giống cái sẽ không bởi vậy mà làm ra hành động gì không tốt nhưng chính bởi cái đơn thuần bọc trực mà tình cảm của bọn họ cũng càng thêm trực tiếp cùng rõ ràng, không chút nào che giấu vui giận hay yêu ghét, phần lớn đều không thân thiết ôn nhu cho lắm...

Trong nhóm giống cái “chưa lập gia đình” mà nói, thân thiết ôn nhu có ích lợi gì? Thú nhân thích nhất chính là giống cái khỏe mạnh có khả năng, chỉ cần biết hái trái cây, chế da thú, nấu cơm, thanh khiết đức độ (===?), như vậy sẽ cực kỳ được hoan nghênh.

Cơ mà đối với những giống cái ‘đã kết hôn’ như Kanya thì càng yêu thích cái tính cẩn thận ôn nhu này của Phúc Nhạc, rất khiến người ta quý, luôn làm

cho người ta thấy được ấm áp cùng cảm động.

“Mỗi người một cái. Phải giữ gìn nha, làm hỏng sẽ không có nữa đâu!” Phúc Nhạc nghiêm túc dặn dò. Trẻ con nhiều mà lông gà không đủ, cậu đánh giá đội lát nữa nói không chừng còn phải xuống tay vặt lông mấy con gà sống kia không biết chừng. . .

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Phúc Nhạc nghe được tiếng Joe rời đi mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, có chút ngượng ngùng.

Cậu cũng không biết yêu đương là cái dạng gì, lúc ấy nhất thời nóng đầu mới hôn Joe. Tuy rằng xem như hành động lúc xúc động, nhưng Phúc Nhạc không hối hận, bởi vì cậu nghĩ rất đơn giản, tình nhân trong mộng của mình nên đối tốt với mình, bản thân bị cảm động bởi người đó, những thứ khác đều là mây bay, tuy rằng thời gian quen Joe không dài nhưng Phúc Nhạc tin mình sẽ không nhìn lầm người.

Quan trọng hơn là, cậu sẽ vì những việc Joe làm cho mình mà cảm động cùng. . . vui sướng. Có đôi khi, không phải người khác đối với mình tốt thì mình sẽ cảm động sau đó đáp ứng đối phương bên nhau. Là 1 cảm giác quan trọng hơn, chính là cái gọi là . . . anh tình tôi nguyện.

Tuy rằng cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng là Phúc Nhạc vẫn là có lấy dũng khí hôn, yêu nhau rồi, đều phải hôn hôn đi? Hơn nữa. . . nhớ tới bộ dáng mỉm cười khi đó của Joe, Phúc Nhạc tìm đập hơi nhanh 1 chút, hôn xong, tự mình cũng không thấy không thích hợp, ngược lại có một loại cảm giác càng yên tâm hơn! Cậu đã hôn Joe, quan hệ hẳn là thân thiết hơn đi? Như vậy. . . Joe hẳn là của mình đi? Phúc Nhạc đỏ mặt vui rạo rức mà nghĩ, nhin không được cười ra tiếng.

Joe về mặt đậm ý cười mà đi ra. Kanya cùng Casar ở bên ngoài thấy được có chút ngạc nhiên, con trai cười quá rõ ràng!

“Sao thế? Tiểu Nhạc đáp ứng con rồi hả?” Kanya hỏi, chỉ có chuyện liên quan đến Tiểu Nhạc thì thằng con đầu gối này mới có phản ứng lớn như vậy đi?

“Em ấy đáp ứng con.” Bởi vì lúc ấy rất cao hứng, cho nên Joe quên nói cho hai vị phụ thân rồi. . .

Casar cùng Kanya liếc nhau, hai người đều có vẻ rất kinh hi, nhanh như vậy?

“Phải đối xử tử tế với nó. Nó là 1 đứa nhỏ tốt.” Casar trầm mặc một lát, trịnh trọng nói. Những việc làm lời nói của Phúc Nhạc sau khi xuất hiện, bọn họ đều xem trong mắt, có thể trở thành bạn hữu bảo vệ cho Phúc Nhạc, 1 ý nghĩa nào đó, là Joe may mắn, cũng là hạnh phúc của Phúc Nhạc.

“Vâng, con sẽ.” Joe cũng trịnh trọng hứa hẹn trước 2 vị phụ thân.

.

Ngày hôm sau sáng sớm, Phúc Nhạc rời giường không lập tức tiến đến phòng khám, mà là trước tìm một ít đồ ăn lá cây cho gà, bởi vì không biết mấy con lạc đất thú này thích ăn cái gì, thực vật có thể ăn trong bộ lạc đều được Kanya chỉ đạo Phúc Nhạc hái về, phát hiện đàn gà khác người này thích ăn lá cây, sống chín không ky, rất dễ nuôi.

Bởi vì sợ chúng nó chạy trốn, Joe còn giúp vội dùng nhánh cây làm thành 1 cái vòng, tuy rằng đơn sơ, nhưng cực kì rắn chắc.

Làm xong cái này, Phúc Nhạc mới yên tâm mà đi làm, trong lòng vui vẻ mà tưởng tượng cuộc sống có trứng ộp la tốt đẹp ngày sau. . . Hơn nữa nếu mấy con gà này không chịu được qua mùa đông, giết hết đem hong gió cũng được, gà hun khói ăn cũng ngon lắm. . .

“Tề ti đại nhân?” Bởi vì hôm nay có Joe hỗ trợ làm “chuồng gà”, cho nên Phúc Nhạc không đề cho hắn đưa mình đi làm nữa, đột nhiên thành linh nghe được có người kêu tên mình, hoảng sợ.

Quay đầu lại thấy ngay sói xám Whorf, người này đang vẽ mặt co quắp mà đứng phía sau mình, thoạt nhìn có chút buồn rầu.

Phúc Nhạc cười cười, hiếu kỳ nói: “Làm sao vậy?”

Whorf há mồm, lại nói không ra lời, xem ra là có chút không biết làm sao mở miệng. Phúc Nhạc thấy tầm mắt của hắn một mực yên lặng hướng về phía “quầy bán quả vật” của Haren, có chút hiểu rõ. Nói cảm ơn thì cũng nói rồi, giờ đến tìm mình, hơn phân nửa là vì Haren đi?

“Anh muốn tìm Haren?” Phúc Nhạc chọc trúng tâm tư của hắn: “Ngượng ngùng sao?”

Whorf ngẩn ra, lập tức có chút đỏ mặt, chính là không nhìn rõ trên làn da màu đồng cổ thôi, có chút co quắp mà nắm chặt nắm tay: “Tôi muốn nói cảm

on với cậu ấy.”

“Vây đi a, chẳng lẽ là muốn tôi chuyển lời? Vây không có thành ý cho lắm?” Phúc Nhạc thúc giục nói, thăm nghĩ thuận tiện thổ lộ hộ cái...

“Whorf!” Phúc Nhạc còn chưa có khuyến dụ thành công, đột nhiên nghe được một thanh âm càng xa lạ, không khỏi sững sốt.

Rất nhanh liền có một giống cái tóc nâu chạy tới, đi đến bên người Whorf, vẻ mặt tươi cười: “Đã lâu không gặp!”

Whorf cũng sững sốt, biểu tình có chút nghi hoặc, hiển nhiên là nhất thời không nhớ được người trước mắt là ai, qua một hồi lâu giống cái kia cười đã cứng cả mặt, Whorf mới nhớ ra, gật gật đầu: “A.”

Whorf phản ứng lạnh nhạt lại đồng cứng, nụ cười của giống cái kia nhất thời cương lại.

Phúc Nhạc cố nén cười ra vẻ mình phải giải quyết việc chung đây: “Whorf tự anh nghĩ kĩ đi nhé, tôi đi trước.”

Whorf bắt đầu đi, biết tiểu tể ti không tính giúp mình chuyển lời, đành phải gật gật đầu: “Cảm ơn ngài, trên đường cẩn thận.”

Phúc Nhạc khoát tay, xoay người đi rồi, dư quang lại ngấm thấy giống cái tóc nâu kia vẻ mặt không tốt nhìn mình chằm chằm, có chút buồn bực, chúng ta quen nhau sao? Chẳng nhẽ là không cẩn thận trên chộc người ta?

Chẳng qua rất nhanh Phúc Nhạc liền vứt việc này ra sau đầu, bởi vì vừa vào cửa, đã thấy có mồi làm ăn...a không, người bệnh chứ.

“Tên gọi là gì?” Phúc Nhạc cúi đầu lấy bút ghi trên giấy — cái này là bệnh án giản dị, đối Phúc Nhạc mà nói, mặc dù có chút lãng phí giấy, nhưng là bệnh án vẫn rất cần thiết, bằng không về sau lại xảy ra vấn đề lần hai cũng không tiện khám và chữa bệnh.

“Beica. Ta là ma phụ của Beica, Alze.” giống cái ôm đứa nhỏ ôn nhu nói, thần sắc lo lắng: “Tể ti đại nhân, ngài có thể nhìn ra nó bị làm sao không? Làm sao mà nó cứ kêu đau suốt, cả đêm rồi cũng chưa đỡ hơn.”

Phúc Nhạc dừng bút, cảm thấy có chút quen thuộc, Beica?

“Đứa nhỏ hàng xóm nói có thể tới nơi này tìm ngài khám và chữa bệnh...” Alze ngượng ngùng nói: “Cứ tưởng 1 lúc là khỏi, không nghĩ tới Beica vẫn cứ đau mãi.” Nếu không phải cùng đường, Alze cũng sẽ không qua đây, tiểu tể ti này... tuổi thật sự quá nhỏ.

Phúc Nhạc giật mình, ngày hôm qua quả thật có đứa nhỏ nhắc tới một đứa bị đau bụng, tên là Beica. Ngẩng đầu nhìn giống cái kia trong ngực ôm chính là 1 thằng nhóc 4 5t, không khác mấy so với đàn cừ cái đồ hôm qua, sắc mặt hơi tái, ôm bụng không nói lời nào, nhưng từ bắt quả cần môi muốn khóc không khóc bộ dáng có thể nhìn ra được bụng hẳn là rất đau.

“Có ăn thứ gì đặc biệt không?” Phúc Nhạc sờ sờ đầu đứa nhóc, tận lực hiền lành hỏi han.

“Không có đi?” Giống cái có chút chần chờ nói: “Thức ăn đều giống như trước kia, không có biến hóa, ta cũng nấu qua.”

Phúc Nhạc vừa ghi chép vừa hỏi: “Có bệnh trạng gì đặc biệt không?”

“Bệnh trạng?”

“Chính là phản ứng kỳ quái.” Phúc Nhạc sứt sọc mà giải thích, có chút xấu hổ, có chút từ cậu hay không nhớ nổi nên diễn đạt ra sao.

“Có!” Giống cái nhanh chóng gật đầu: “Buổi tối ăn thứ gì đều nôn ra hết, mùi rất không tốt! Beica cảm thấy rất khó chịu! Hơn nữa...” Nói xong, giống cái có chút do dự.

“Còn có phản ứng gì?” Phúc Nhạc kiên nhẫn hỏi: “Không cần lo lắng, sẽ không nói cho người khác nghe.”

“Phân của Beica có, có chút kỳ quái, hình như có... có rất nhiều nước.” Giống cái có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói.

Phúc Nhạc sững sốt, ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng, hồi lâu mới hiểu được y nói chính là đi tả, lại nhìn đứa nhỏ, mặt đã muốn vùi vào ngực ma phụ không chịu đi ra, tai cũng đỏ bừng.

Nhẹ nhàng kéo tay Beica để trên tảng đá làm bàn, trên mặt trải 1 tấm da thú thật dày, bắt mạch cho nó.

“Beica, không cần lo lắng, có thể chữa khỏi nha.” Phúc Nhạc đối với trẻ con rất có kiên nhẫn, thấp giọng khuyên nhủ: “Có thể nói cho anh biết, em có ăn đồ gì kỳ quái hay không?”

“Không... Không có.” Beica giật giật, nhỏ giọng lí nhí nói.

Phúc Nhạc nghĩ nghĩ, nếu không ăn thức gì kỳ quái, hẳn là sẽ không ngộ độc thức ăn.

“Chú Alze này, thức ăn trong nhà... đã để bao lâu rồi?” Phúc Nhạc trầm tư một lát, nhẹ giọng hỏi.

“A? Để ... hai ba ngày đi...” Alze không xác định nói, bởi vì lần trước bạn lữ đánh bắt về quá nhiều con mồi, thời tiết rất nóng mọi người cũng không quá muốn ăn, cho nên vẫn luôn không ăn hết.

“Thịt có phải đã có chút mùi không giống thường ngày?” Phúc Nhạc hỏi dò, thời tiết này...thịt tươi để 2 3 ngày thiu chắc rồi.

Thanh Tề nghĩ nghĩ, gật đầu: “Ta còn tưởng rằng là ta nghĩ sai cơ... là do thịt sao? ”

Phúc Nhạc gật đầu: “Phải đó, trời nóng nực, thịt rất nhanh sẽ biến chất, người lớn thân thể tương đối tốt, ăn vào còn chưa có phản ứng gì, nhưng trẻ con rất yếu ớt, cho nên sẽ sinh bệnh.”

“Thì ra là như vậy...” Alze cau mày lăm bầm.

“Đừng lo lắng, có thể chữa khỏi.” Phúc Nhạc cười sờ sờ Beica đầu, khai 1 đơn thuốc, đứng dậy ra khỏi phòng đi đến hậu viện.

Những thảo dược cậu trồng giờ đã thu hoạch được, loại tốc độ điện cường này đã đánh nát tam quan của Phúc Nhạc, cậu tưởng khối đất này có vấn đề, liền thử trồng một ít thực vật phổ thông ở bên cạnh, lại phát hiện mọc quá chậm. Phúc Nhạc phỏng đoán, đại khái là những hạt giống này tương đối đặc biệt đi. (hạt giống thuốc thì mọc rõ nhanh =))

Sau nhà phơi nắng không ít thảo dược, trị viêm dạ dày tự nhiên cũng có, nhưng dạ dày trẻ con tương đối yếu, Phúc Nhạc dùng được cũng đều tương đối ôn hòa, liều thuốc giảm bớt cho thích hợp.

Đem thuốc dựa chia làm từng liều, dùng lá cây gói kỹ, giao cho alze.

“Mỗi ngày một bao, nấu lên rồi uống hết, phải dùng 3 chén nước để nấu, nấu thành 1 chén là được.” Phúc Nhạc tính tề dặn dò: “Một khi thịt có hương vị kỳ quái thì tuyệt đối không được ăn, rất dễ dàng sinh bệnh.”

Alze nghiêm túc nghe, lấy được thuốc cảm kích cúi đầu với Phúc Nhạc: “Cám ơn tề ti đại nhân!”

Phúc Nhạc nhanh chóng xua tay, ngồi xổm xuống cười tủm tỉm mà nhìn Beica: “Beica, quả cầu đã nhận được chưa?”

Beica tránh sau ma phụ sợ sệt mà gật đầu: “Cám ơn anh tề ti.”

“Phải uống hết thuốc đây nhé, thuốc tuy rất đắng nhưng nếu tiểu Beica không uống hết, bụng sẽ càng ngày càng đau, như vậy liền không thể cùng mọi người đá cầu rồi!” Phúc Nhạc nghiêm túc nói.

Đại đa số thuốc sắc uống vào đều rất đắng, cho dù không đắng thì mùi cũng không coi là ngon lành gì, bởi vậy Phúc Nhạc có chút lo lắng Beica chịu không nổi mới đặc biệt dặn một phen.

“Ba ngày sau lại qua đây một chuyến, nếu Beica ngoan ngoãn, anh sẽ mang em đi chơi điều hâu bắt gà con, chơi vui lắm!” Phúc Nhạc “Hù dọa” xong lại dỗ ngọt, cười tủm tỉm mà dụ dỗ nói, quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt Beica hơi hơi sáng, rất là chờ mong.

Tiến bước 2 cha con, Phúc Nhạc mới thở dài một hơi.

Bắt quảغم lại, trước kia tại phòng khám bệnh, trẻ con ăn đồ linh tinh hỏng bụng vào mùa hè cũng không thiếu, nhưng hầu hết đều là kem ly gì đó, ăn đồ ăn hồng thì hiếm thấy, dù sao thế kỷ hai mươi mốt mọi người trong nhà đều có tủ lạnh.

Lại nói tiếp, Phúc Nhạc cũng nghe chú Kanya nói qua, sở dĩ bộ lạc mùa đông gian nan, một mặt là bởi vì rét lạnh, mặt khác là bởi vì hức ăn.

Các thú nhân trước kia cũng trữ thức ăn, nhưng số lượng trất hữu hạn, bởi vì đồ ăn cất đi không thể quá sớm, như vậy rất nhiều thịt không đợi được đến mùa đông đã bị hỏng mất, chỉ có trước khi tuyết rơi vài ngày, mọi người săn thú trở về, khi nhiệt độ giảm mạnh mới có thể lưu trữ thời gian tương đối dài, cứ như vậy, trong mùa đông dài, thức ăn không thể tránh khỏi dần trở nên khan hiếm. Bởi vì ngay từ đầu đông, động vật trong rừng đều trốn sâu trong rừng, việc đi săn liền trở nên vô cùng khó khăn.

“Nếu có cái tủ lạnh thì thật tốt a...” Phúc Nhạc thở dài. Nghĩ đến mùa đông gian nan, tâm tình liền nhịn không được trầm trọng lên.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Phúc Nhạc cũng biết ý tưởng của mình hơi không thực tế, cho dù cậu có là người xuyên qua có bàn tay vàng thì cũng không phát minh ra nổi cái tủ lạnh.

Nhưng rồi nghĩ lại, nếu Joe thật có thể làm được kháng thì mùa đông hẳn cũng tốt lên nhiều rồi.

Tiến bước Beica, Phúc Nhạc theo thường lệ đi làm cô tưới nước cho thảo dược, nhưng vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy trong phòng Haren bên cạnh đi ra hai người, đúng là Whorf cùng với giống cái lúc trước.

Phúc Nhạc đứng ở cửa đánh giá một chút, nhỏ hơn Haren một ít, ngũ quan cũng thực nhu hòa, có vẻ càng thêm thanh tú, nếu không muốn nói là giống cái này nãi du tiểu sinh (ngọt ngào, 1 người đàn ông trẻ tuổi nhưng không nam tính), Haren chính là 1 thiếu niên anh tuấn, phong cách chênh lệch khá lớn. Phúc Nhạc tư tâm vẫn thích Haren nhiều hơn một chút, dù sao giống cái này có vẻ... có chút nương. (gái tính ạ)

Haren đứng ở cửa mặt sa sầm tiễn khách, ngược lại giống cái kia cười đến dị thường sáng lạn, xem ra tâm tình tốt lắm, Whorf tuy rằng bản mặt vẫn như cũ nhưng Phúc Nhạc cảm thấy hân hỉ như có chút ừ ừ.

Hai người đi xa rồi Phúc Nhạc mới đi đến bên người Haren, vỗ vỗ bạn tốt vẫn đang ngăn người nhìn chằm chằm phương hướng Whorf ly khai: “Làm sao thế, mắt húng hả?”

Haren chẹp chẹp miệng, trở về phòng.

“Whorf đến làm chi?” tâm tình hóng hót của Phúc Nhạc lại cháy hừng hực, làm hết vụ nhỏ cô tưới nước rồi, linh lợi chấp tay sau hông đi theo Haren vào phòng.

“Nói lời cảm ơn.” Haren buồn rầu chỉnh lý đồ vật, rầu rĩ nói rằng: “Hình như hân biết cây cỏ nhà tôi giúp hân.”

“Vậy cậu còn không vui về?” Phúc Nhạc buồn bực, Whorf chẳng lẽ đã nói gì đó không nên nói sao?

“Người bên cạnh kia... Là người trong lòng hân đi.” Haren ngồi một bên thấp giọng nói, có vẻ rất là mất mát: “Rất xinh đẹp a...”

Phúc Nhạc nhăn nhó cái mũi, nhìn Haren bộ dáng thất hồn lạc phách có chút bất mãn: “Ai nói? Haren mới xinh đẹp nè!”

Haren nở nụ cười, nhưng thoát nhìn có chút đắng: “Làm sao có thể.”

“Cậu thích Whorf à?” Phúc Nhạc không đành lòng nhìn cậu ta ra vẻ thất tình, đơn giản làm rõ: “Thích thì nói cho hân đi, cậu không nói thì làm sao biết hân không thích cậu?”

Haren bị Phúc Nhạc nói hoảng sợ, sắc mặt đỏ bừng, nhanh chóng xua tay: “Không được!”

“Vì cái gì không được?” Phúc Nhạc nhướn mày: “Thân thể của cậu rất nhanh sẽ khỏe mạnh, đến lúc đó cùng những giống cái khác như nhau, có thể theo đuổi thú nhân mình thích, vì cái gì không đi tìm Whorf?”

“Rõ ràng là Kissin xinh đẹp hơn chứ... Hân làm sao có thể chọn mình.” Haren cúi đầu nhỏ giọng nói thầm.

Phúc Nhạc hơi bị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, người này thoát nhìn tùy tiện, thì ra không khác mình là bao, đều không tin tưởng tình yêu!

“Được rồi.” Haren không muốn nhiều lời, khoát tay nói: “Hiện giờ không phải tôi tốt lắm sao? Đừng nói gì với hân nha!”

Phúc Nhạc nhin không được lác đầu, Whorf cũng thật là, ngược y như nhau! Ai biết anh đang theo đuổi người ta chứ!

Haren “quyết giữ ý mình” khiến Phúc Nhạc cho tới trưa đều không yên lòng, trong đầu cứ nghĩ nên làm thế nào tác hợp cho 2 đũa đầu gỗ này. Đặc biệt sau khi mình cố lấy dũng khí thẳng thắn bày tỏ với Joe thì cậu càng cảm thấy tình cảm trân quý phải nắm chặt trong tay mình, để tránh ngày sau hối tiếc không kịp, nếu còn như vậy, không khéo 2 người này sẽ thật sự bỏ qua nhau?

Giữa trưa lúc Joe tới đón, Phúc Nhạc rất nghiêm túc nói ra lo lắng của mình.

Joe nghĩ nghĩ nói: “Rất nhanh thì đến tụ hội mùa thu hoạch, lúc đó là lúc thú nhân cùng giống cái có thể đưa quả rượu cho đối tượng mình ngưỡng mộ trong lòng, Whorf hẳn là sẽ hành động đi.”

Phúc Nhạc có chút hoài nghi: “Không nhất định chứ? Hân trầm mặc như vậy, hôm nay ngay cả cảm ơn cũng định nhờ em chuyển lời.”

Joe nghe xong cũng sững sờ, có chút bất đắc dĩ, Whorf quả thật rất trầm mặc. Joe trầm tư một lát, nghĩ ra 1 biện pháp.

“A Nhạc, chuyện Haren sắp khỏi bệnh hẳn, có thể truyền ra ngoài không?” Joe mở miệng hỏi.

Phúc Nhạc gật gù đầu: “Đương nhiên có thể chứ, có nhân sâm bồi bổ, rất nhanh là có thể điều dưỡng trở lại. Cơ mà... Có tất yếu không?”

“Như vậy thì vào lúc đại hội, hân sẽ có rất nhiều người theo đuổi Haren đi.” Joe khẽ cười: “Whorf không có khả năng không nóng nảy, một khi Haren biểu hiện ra dù chỉ chút xú hảo cảm với người khác, y nhất định sẽ ngồi không yên, chạy tới khiêu chiến.”

“Thật sao?” Phúc Nhạc mở to hai mắt nhìn: “Sẽ không phải là tự mình yên lặng bị thương sau đó chúc Haren cùng những người khác hạnh phúc sao?” Phim truyền hình không phải đều diễn vậy sao!

“Làm sao có thể.” Joe bật cười, xoa xoa đầu Phúc Nhạc: “Thú nhân sẽ không yếu đuối như vậy, chẳng sợ đối phương không thích chính mình, cũng muốn khiêu chiến với thú nhân khác, cố gắng tranh thủ một lần.”

Phúc Nhạc nghe xong điều này mới yên tâm, nếu đến lúc đó Whorf còn không hành động, vậy thì cũng bó tay rồi.

Giải quyết xong “họa lớn trong lòng”, bước chân Phúc Nhạc cũng nhẹ đi 3 phần, cười tủm tỉm mà lôi kéo Joe về nhà. Sau lần đầu tiên dắt tay nhau xong, Phúc Nhạc cảm thấy tay cầm tay cũng không có gì thẹn thùng, dù sao nơi này không có phụ nữ, tất cả mọi người thích đàn ông, cũng sẽ không bị cho là biến thái, nghĩ như vậy, Phúc Nhạc liền thân nhiên hơn nhiều, cũng học được cách chủ động nắm tay Joe, nhớ lại bộ dáng ngốc nghếch trong kinh hi xen lẫn cả không thể tin của đối phương, thật thú vị mà.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Kanya cùng Casar cũng đang thảo luận chuyện tụ hội vụ mùa của bộ lạc, Phúc Nhạc chưa tham gia bao giờ, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

“Chú ơi, đại hội khi nào thì bắt đầu?” Phúc Nhạc bê cái bát đặc chế của mình hỏi. Nơi này không có lịch, mọi người tính toán ngày đều dựa theo thời tiết, ví như trận tuyết đầu tiên rơi xuống chính là bắt đầu mùa đông, trước khi mùa đông chấm dứt sẽ đổ 1 trận tuyết lớn, lúc cuối xuân sẽ có kì mưa thật to, sau đó trời liền nóng lên, mùa thu đến khi lá cây bắt đầu ngả vàng.

“Đại khái chính là mấy ngày nữa đi.” Kanya cười nói: “Suối nước bắt đầu trở nên dòn dập, thời điểm lượng nước đột nhiên tăng mạnh cũng chính là thời điểm đại hội thu hoạch.”

Sống nhiều năm như vậy, bọn họ cũng mơ hồ dự cảm được khi nào trời chuyển mùa.

“Thế đại hội thì làm những gì ạ?” Phúc Nhạc lại hỏi, chẳng lẽ là người toàn thôn tụ tập lại ăn một bữa cơm?

“Hoạt động rất nhiều nha.” Kanya lại nói tiếp cũng hưng trí bừng bừng, bởi vì lần đại hội mỗi năm một lần là ngày hội long trọng nhất đối với bọn họ, tất cả mọi người đều rất chờ mong, hoạt động cũng có nhiều kiểu nhiều loại.

“Đầu tiên chính là bình chọn ra thú nhân trẻ tuổi dũng mãnh nhất cùng giống cái được hoan nghênh nhất.” Kanya giới thiệu nói: “Những thú nhân, giống cái không có bạn lữ cũng có thể tham gia.”

“Giữa các thú nhân chính là khiêu chiến và tỷ thí với nhau, còn các giống cái thì phụ trách nấu cơm, cơm nhà ai ngon nhất là có thể được phần tốt nhất trong các con mồi thú nhân săn được.”

Phúc Nhạc nghe xong gật gù đầu, nghe rất sôi động nha, rất giống là liên hoan lửa trại...

“Joe năm trước là thú nhân lợi hại nhất đó.” Kanya chớp mắt cười nói: “Nếu có thú nhân khác không phục, năm nay cũng có thể khiêu chiến Joe. Cơ mà Joe đã thắng rất nhiều năm rồi!”

“A? Vậy đánh nhau có thể bị thương hay không?” Phúc Nhạc bật người khẩn trương lên, loại tỷ thí giống võ đài này chẳng phải rất nguy hiểm sao? Những người này đều là dã thú a dã thú! Một vuốt tát xuống là có thể da tróc thịt bong!

“Ha ha, yên tâm đi, năm nay Joe sẽ không tham gia. Trừ phi có người theo đuổi con.” Kanya rầu rĩ nở nụ cười: “Một khi có thú nhân theo đuổi con, Joe làm bạn lữ tương lai, nhất định phải tiếp thu khiêu chiến, cái này không thể không ứng chiến.” Tuy rằng tỷ thí là tự nguyện, nhưng đấu tranh giữa những người theo đuổi thì lại không đơn giản như vậy.

“Nếu con cự tuyệt những thú nhân khác, Joe cũng phải tiếp thu khiêu chiến?” Phúc Nhạc cau mày hỏi.

Kanya cùng Casar đều yên lặng gật đầu, lòng tự trọng của thú nhân rất lớn, không cho phép chính mình lùi bước, vì bạn lữ mà chiến đấu, đều khiến người ta tự hào.

Phúc Nhạc mỉm cười, rất bá đạo! Cậu không dám nhìn Joe bị thương.

“Đừng lo.” Nhìn Phúc Nhạc khẩn trương như vậy, Joe trong lòng ấm áp, thấp giọng an ủi.

“Thưa... Sẽ như thế nào?”

“Không sẽ như thế nào cả, nếu Joe thua, mà con lại không lựa chọn người thắng cuộc kia, mọi người nhiều lắm thì sẽ cười nhạo con chọn 1 thú nhân yếu ớt mà thôi.” Kanya nhún nhún vai nói, thoạt nhìn cũng không đồng ý lắm với loại chuyện này, chỉ cần mình thích là tốt rồi, cần phải là người lợi hại nhất cơ chứ?

“Vậy anh không cần rất liều mạng!” Phúc Nhạc khuyên bảo Joe: “Thưa cũng không sao, em sẽ không chọn người khác đâu!” Nói giỡn! Dù có bị cười nhạo cả đời cậu cũng không chọn thú nhân khác đâu! Cường đại thì thế nào? Chính mình tự thấy Joe đối với mình tốt nhất, những người khác dù tốt cũng không liên quan!

Joe mỉm cười, cầm tay Phúc Nhạc, không trả lời.

Buổi chiều đến phòng khám, Phúc Nhạc cũng không có chuyện gì, lượn lờ quanh phòng khám, bởi vì lo có người đến xem bệnh tìm không thấy mình, không dám đi xa.

Từ khi phát hiện sân sau nhà Haren có đầy nhân sâm cùng linh chi, Phúc Nhạc liền cảm giác sâu sắc thể giới này kỳ ba (khó tin, tuyệt vời/ nghĩa mạng là kỳ quái), hiện tại đường thành thói quen kỳ quái, luôn thích đi loanh quanh, nhìn xem có chút dược liệu nào hay không.

Phụ cận quảng trường ngoại trừ chợ thì không có phòng ở nào khác, cực kì trống trải, toàn bộ lạc thành hình tròn lấy quảng trường làm trung tâm hướng ra phía ngoài phân tán, ngoài cùng là 1 mảnh núi, cũng rất xanh um tươi tốt, bao phủ bởi thảm thực vật cùng cây cối rậm rạp. Phúc Nhạc hỏi qua Joe, không có gì nguy hiểm.

Bộ lạc lúc ấy chọn sinh sống ở nơi này cũng là có nguyên nhân, ngọn núi nhỏ này tuy rằng không có cao ngất trong mây, độ dốc cũng thoải, trẻ nhỏ cũng leo được, không có tính phòng ngự dã thú nhưng xét thấy nơi này tứ phía núi vây quanh, suối nhỏ kéo dài không dứt, hơn nữa chung quanh địa thế bằng phẳng, cho nên chỉ cần an bài đầy đủ thủ vệ tiến hành giám thị và tuần tra tại chỗ cao độ thì đã chiếm được ưu thế địa lý có lợi cho cảnh giới.

Một khi có quái vật nào lớn, đứng trên núi sẽ nhìn thấy không sót thứ gì. Cứ như vậy, bộ lạc thú nhân khác hoặc là rất nhiều dã thú muốn đánh lên cũng rất khó khăn, cứ như vậy bộ lạc cũng an toàn hơn nhiều.

Phúc Nhạc cũng lần đầu tiên lại đây, mấy ngày hôm trước cách khá xa, cho rằng ngọn núi nhỏ này không cao bao nhiêu, hôm nay đi đến chân núi, mới phát hiện cũng không phải quá thấp, bò lên cũng mất thời gian.

Phúc Nhạc nghĩ vẫn là đi lên núi 1 chút, nói như vậy, thứ tốt trên núi tương đối nhiều.

Phúc Nhạc vừa đi vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên, thật sự thấy được một ít thảo dược, đều dùng để trị những bệnh thông thường như sài hồ hoàng liên linh tinh, tuy rằng không có Thiên Sơn Tuyết Liên loại kỳ trân khiêu chiến nhận thức của cậu có chút mất mát, nhưng tóm lại là vẫn có thu hoạch.

Chung loại hạt giống trong tay cậu cũng không phải đặc biệt nhiều, dù sao những tật bệnh của loài người thiên kì bách quái, thảo dược càng đủ loại, ngâm lại năm đó quyền 'bách thảo đề cương', một quyển sách đủ để đập chết người, mới biết hiện giờ Phúc Nhạc trừ hàng ít đến đáng thương.

Huống chi ngộ nhờ có người mắc bệnh quái lạ gì đó thì sao, lúc ấy cậu còn có thể lăm trợn mới mài giũa lại chạy lên núi tìm thuốc chắc?

Đương nhiên là phải thừa dịp bây giờ còn thanh nhàn, tận lực truy tìm đủ loại dược liệu. Đại đa số dược liệu phơi nắng rồi sau này cũng bảo tồn được lâu, không lo bị hỏng.

Bắt quả đi đến giữa sườn núi, một trận gió nhẹ thổi qua, bên tai truyền đến tiếng tất tất tốt tốt, trong không khí vờn qua mùi 1 mùi thơm ngát, khiến người đắm chìm trong đó.

Nhìn xung quanh, thu hoạch cũng không nhỏ, Phúc Nhạc vượt cây đại thụ đang tán ra mùi hoa quế này, tính toán có nên ngắt ít hoa về làm bánh hoa quế hay không, cũng không biết có độc hay không...

Vào thời khắc này, chung quanh loạn ngấm đột nhiên bắt được hình ảnh 1 thứ rất quen thuộc, Phúc Nhạc nhú mắt lại, nhìn lại chỗ cách tay trái mình không xa kia, không phải là...

Phúc Nhạc còn chưa kịp chạy tới xác nhận, đột nhiên nghe được tiếng vỗ vụn nho nhỏ, không khỏi sững sờ, dừng cước bộ quay đầu lại nhìn qua hướng phát ra thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Phúc Nhạc nghĩ ngay đến dã thú, có chút khẩn trương, nhưng rồi nghĩ lại thì khả năng này không cao, tiện tay nhặt 1 cành cây thô to nắm chắc giữa vạm nhát... Không có biện pháp, Joe không ở đây khiến cậu có chút bất an, dù sao nơi này khắp nơi đều có sinh vật có lực công kích bùng nổ.

Triền núi không dốc, Phúc Nhạc nhìn xuống, rất nhanh liền thấy được chủ nhân của thanh âm, nhẹ nhàng thở ra, có vẻ là vài giống cái.

Đồng thời mấy người kia vừa nhắc đầu cũng nhìn thấy Phúc Nhạc đang đứng ở trên núi, đều ngẩn người. Song phương nhìn nhau, Phúc Nhạc xấu hổ, cúi đầu nhìn cây gậy trong tay, nhanh chóng ném xuống.

"Là tề ti à." Một giống cái nhỏ giọng nói, 1 giống cái có vẻ như là cầm đầu sững sờ, lông mày thanh tú cau lại, hình như nghĩ đến cái gì đó, Phúc Nhạc nhìn y cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không biết đã gặp nhau khi nào, nhất thời không biết nên nói gì, đành phải ngượng ngùng cười cười: "Chào mọi người."

Giống cái đứng giữa không nói chuyện, nhìn chằm chằm Phúc Nhạc, mặt không đổi sắc.

Phúc Nhạc cười đến cứng đờ cả mặt, đối phương cũng không đáp lại, không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ cậu nói sai gì sao? Minh dùng câu chào hỏi thông dụng nhất mà.

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC.” Phúc Nhạc đứng ngốc 1 hồi, đối phương vẫn bất động, cứ như 2 phe đang giằng co ấy, Phúc Nhạc cảm thấy có chút ngốc, ngượng ngừng nói, nghĩ thầm rằng vẫn là lần sau quay lại vậy.

“CẬU CÓ QUAN HỆ RA SAO VỚI ÔNG BARRE?” Phúc Nhạc ôm một bao lớn thảo dược mới đào được hướng xuống chân núi mà đi, lúc gặp thoáng qua 3 giống cái kia, chợt nghe thấy 1 giọng nói xa lạ trong trẻo.

Phúc Nhạc dừng lại, quay đầu lại nhìn, là giống cái có vẻ như quyền uy xinh đẹp nhất trong 3 người, Phúc Nhạc động động lỗ tai, đột nhiên nhớ ra vì sao thấy quen mặt. Y và Kissin — tình địch giả tưởng kia của Haren bộ dạng rất giống nhau, chắc là người một nhà.

“TÔI... KHÔNG CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI TỘC TRƯỞNG HẾT.” Phúc Nhạc cảm thấy khó hiểu, ngoại trừ tộc trưởng khá rõ ràng lai lịch của mình, kính nhờ mình làm “thầy thuốc chân trần” ra thì hình như không có quan hệ khác gì?

** thầy thuốc chân trần: thuật ngữ xuất hiện những năm 60 70 của thế kỉ trước, xuất hiện giữa thời kì ‘cách mạng văn hoá’, chỉ những thầy thuốc không được đào tạo chính thức, vẫn làm nông, đôi khi vừa làm nông vừa chữa bệnh, là 1 loại hình nhân viên y tế nông thôn.

“KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG.” Giống cái kia phát tay không kiên nhẫn nói: “VÌ SAO ÔNG ẤY LẠI CHO CẬU LÀM TẾ TÌ! TẾ TÌ CHỈ CÓ NHÂN TÀI ĐƯỢC THẦN MINH SÙNG ÁI MỚI CÓ THỂ ĐẢM NHIỆM!”

“ĐỪNG ĐÓ, NẾU KHÔNG CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI TỘC TRƯỞNG THÌ LÀM SAO LẠI CHO 1 GIỐNG CÁI KHÔNG BIẾT TỪ Đâu NHẢY RA LÀM TẾ TÌ? CÒN YẾU NHƯ VẬY...” giống cái bên cạnh cũng nhỏ giọng phụ họa, nhưng không giống với người vừa rồi, ánh mắt của cậu ta chỉ là tò mò sẫm soi thuần túy, không có ác ý gì.

Còn giống cái cầm đầu kia có vẻ có chút ngạo mạn cùng cao cao tại thượng thần nhiên, ánh mắt nhìn Phúc Nhạc có chút bất mãn cùng chất vấn, khiến Phúc Nhạc có chút buồn bực, cậu cũng đâu thể nói cho mấy người này mình là người xuyên qua? Nói không chừng còn bị cho là ngoại tộc!

Phúc Nhạc không có cách nào giải thích, cũng lười giải thích, phớt lờ mà đi xuống chân núi.

Việc mình đột nhiên lên làm cái gọi là tế ti quả thật khiến rất nhiều người bất mãn, chẳng lẽ còn phải đến từng nhà 1 giải thích sao?

“MẶC KỆ CẬU LÀM SAO LỪA ÔNG BARRE VÀ JOE, KÌ ĐẠI HỘI THU HOẠCH NĂM NAY CẬU NHẤT ĐỊNH KHÔNG THẮNG ĐƯỢC TÔI!” giọng giống cái kia thản vang lên từ phía sai, Phúc Nhạc hơi dừng lại, lập tức lại chậm rãi ung dung đi xuống chân núi.

Trở về đem dược liệu trồng vào mảnh đất sau nhà, Phúc Nhạc giờ cũng không cần quan tâm mấy tên nhóc này có bị mình làm chết hay không, chỉ cần đúng giờ tưới nước làm cỏ, cho dù là dược liệu có thuộc tính tương khắc trồng cùng cũng không có vấn đề gì.

Trừ bỏ một ít dược liệu thông thường, Phúc Nhạc còn tìm được một ít đương quy cùng sa sâm. Đương quy và sa sâm cậu đều đào một chút.

Sa sâm tuy không quý được như nhân sâm đại, nhưng cũng là 1 vị thuốc rất tốt, có thể thanh nhiệt mát máu, kết âm sinh tân, hơn nữa ở thế kỷ hai mươi mốt, sa sâm đối với trị liệu u gia đoạn cuối cũng rất tốt. Chẳng qua Phúc Nhạc đào nhiều như vậy là có tác dụng khác.

Cơ mà... Sửa sang lại thảo dược trong mảnh đất, Phúc Nhạc có chút thất thần. Lời của giống cái kia khiến cậu thật để ý.

Chuyện này cùng Joe có liên quan gì? Giống cái kia... Không phải là thích Joe nhà cậu đấy chứ?!

Loại suy đoán này khiến đầu Phúc Nhạc lập tức kéo vang hồi chuông cảnh báo, cậu bật đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng, cậu...có tình địch?

Còn có cái gọi là đại hội... Cậu nhớ rõ giống cái cũng có cái gì phải bình xét! Dựa theo lời chú Kanya, có phải sẽ là giống cái lớn lên rất giống Kissin theo đuổi Joe, sau đó khiêu chiến với mình, nếu mình thua, Joe sẽ bị cười nhạo sao?

Phúc Nhạc có chút buồn rầu vò vò cổ đại, yêu đương sao mà loằng ngoằng vậy?

Đại hội bắt đầu vào mùa thu hoạch, cũng chính là mùa thu sẽ cử hành, thời tiết hiện tại đã có thể cảm thấy càng ngày càng mát mẻ, dựa theo kinh nghiệm của các thú nhân, rất nhanh thời lượng nước suối sẽ đột nhiên tăng mạnh, cũng là lúc đại hội tới.

“Aiz...” Phúc Nhạc nhin không được thờ dài, trù nghệ của cậu coi như không tồi nhưng còn thịt nướng...Không tiện gặp người cho lắm, ở trong nhà chú Kanya ở lâu như vậy, cậu cũng chỉ có thể hỗ trợ nhóm lửa mà thôi, mỗi lần nóng lòng muốn thử thịt nướng đều lấy nửa sống nửa chín hoặc ngoài cháy trong sống mà chấm dứt, thật sự là học không xong a.

Phúc Nhạc nâng cầm ngồi xôm bê ruộng ngăn người nghĩ thầm nếu không làm thịt nướng thì sao nhỉ?

“CÓ AI KHÔNG?”

Hắt xì? Phúc Nhạc kinh ngạc, có người tới cửa nhà?

Hôm nay làm ăn tự nhiên tốt quá.

Phúc Nhạc vỗ vỗ đất trên người, nhanh chóng chạy qua nhà trước, nhìn thấy 1 ông chú vóc dáng cao to đẹp trai đứng ở cửa, mái tóc màu bạc có vẻ vài phần tang thương, khiến giờ nếp nhăn vốn không hề nhiều trên gương mặt anh tuần kia trở nên càng thêm có sức quyến rũ, đôi môi giống như trời sinh

mang theo nụ cười, cười cười nhìn Phúc Nhạc.

Thoạt nhìn không bị thương. Phúc Nhạc cao thấp đánh giá, không có ngoại thương, tứ chi kiện toàn, cũng không có hiện tượng gãy xương trật khớp.

“Xin chào.” Phúc Nhạc thờ tiếp đón nói: “Là tới xem bệnh sao?”

“Đúng vậy, nhóc con.” Ông chú đẹp trai kia hòa ái gật đầu, đi qua sờ sờ đầu Phúc Nhạc, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt Phúc Nhạc bị gọi là nhóc con đã hoàn toàn biến đen. “Nhóc là con trai của tể ti sao? Nghe nói tể ti có thể chữa bệnh, ta tới xem thử, mà phụ của nhóc đâu?”

“... ..” Đây là Phúc Nhạc lần đầu tiên sau khi xuyên qua có người hoài nghi y thuật của cậu, 1 cú thật mạnh, trái tim bé nhỏ của cậu sắp vỡ vụn.

Ông chú đẹp trai qua 1 hồi lâu mới phát hiện thằng nhóc kia về mặt oán niệm nhìn mình, cứ như mình đã làm chuyện xấu gì, không khỏi tò mò: “Làm sao vậy, tể ti không có nhà sao?”

“Tôi chính là tể ti.” Phúc Nhạc sâu kín nhìn y 1 cái, mang theo 1 thân oán khí sắp hoá thành thực thể yên lặng đi vào phòng.

“Ồ...” ông chú đẹp trai ngẩn ra, hoài nghi lại kính hãi mà nhìn Phúc Nhạc, phát hiện đối phương cũng về mặt khó chịu nhìn mình, mới hiểu được giống cái nhỏ này không nói sai, không khỏi xấu hổ mà sờ sờ mũi, âm thầm ở trong lòng nói thầm chẳng lẽ thằng nhóc kia lừa mình? Đứa nhỏ bé xiu như vậy có thể trị bệnh?

Đứng ở cửa nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi vào trong phòng.

“Tên là gì? Chỗ nào không thoải mái?” Chờ ông chú đẹp trai ngồi vào chỗ của mình, Phúc Nhạc mới hỏi.

“Hansen.” Ông chú đẹp trai tự biết đắc tội vị tiểu tể ti thoạt nhìn có vẻ như nhỏ tuổi này, có chút đuối lý, vô cùng phối hợp nói: “Chân đau.”

Phúc Nhạc ngẩng đầu, nâng nâng cằm: “Đem chân giờ ra.”

Hansen nghe theo, Phúc Nhạc cúi đầu nhìn, phát hiện đầu gối người này hình như hơi sưng, còn thoáng hồng hồng.

“Trước kia nơi này từng bị thương sao?” Phúc Nhạc dùng bút nhẹ nhàng chọc chọc đầu gối hắn, hỏi.

Hansen do dự một chút, mới nói: “Ta cũng không biết có tính là bị thương không...”

“Nói.” Phúc Nhạc mặt không đổi sắc nói, giọng điệu không quá tốt, Phúc Nhạc trong lòng nghiêng rằng, cái bộ dáng không thể tin được vừa nãy của người này đã thương tổn nghiêm trọng lòng nhiệt tình chữa bệnh của cậu! Có đẹp trai nữa cũng không thể tha thứ! Hơn nữa, Joe nhà cậu còn đẹp trai hơn!

“Ta nhớ rõ mùa đông năm ấy, tuyết rơi rất to, toàn bộ lạc đều trắng xóa giống như trải thêm 1 tầng muối thật dày...” Hansen khụ hai tiếng, thấp giọng bắt đầu hồi ức, ánh mắt cũng dần dần trở nên xa xăm, mang theo chút hoài niệm.

“... Một năm kia tiểu thú nhân cùng tiểu giống cái được sinh ra đặc biệt nhiều, nhưng thân thể cũng không phải rất khoẻ mạnh, cũng may bây giờ bọn nó đều khoẻ mạnh mà trưởng thành... Thằng nhóc thối nhà ta năm nay cũng nên theo đuổi bạn lữ mình ngưỡng mộ trong lòng rồi, nhưng nghe nói đối phương không phải rất tích cực, không biết đại hội năm nay nó có thành công không, a, nhóc không biết thằng con ta đâu, nó thích người ta tận 10 năm, thế mà còn không cho người ta biết, nếu không giống cái kia...”

“Chú lạc đề rồi chú ơi.” Phúc Nhạc đau đầu, ông chú này chính là 1 tên lảm nhảm a! Từ hồi ức đến hiện tại đã nói mất nửa tiếng, chính mình còn chưa biết y làm sao mà bị thương đầu gối!

“A a, ta quên.” Hansen thật có lỗi mà cười cười: “Một năm kia để lại ấn tượng quá sâu cho ta, khiến ta không nhìn được nhớ lại.”

“Nói chú làm sao bị thương.” Phúc Nhạc nhắc nhở.

“Một năm kia thằng nhóc thối nhà ta sinh ra, thức ăn trong nhà không quá đủ, sau khi Sole sinh ra thằng nhóc thối kia thì thân thể cũng trở nên không tốt lắm, ta liền đi ra ngoài săn thú.” Hansen cười nói.

“Mùa đông đi ra ngoài rất nguy hiểm đi?” Phúc Nhạc khẽ nhủ mày, con mèo tránh ở sâu trong rừng rậm, nếu muốn có thu hoạch, thì phải đi xa gấp đôi vào sâu trong rừng, như vậy mới có khả năng tìm được tung tích động vật ngẫu nhiên đi ra kiếm ăn.

“Ừm, lúc đuổi 1 con thú bạch sừng, không cẩn thận lạc đường.” Hansen sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng.

“Bị nhốt ở trong rừng rậm vài ngày, tìm không thấy đường về, bởi vì tuyết quá dày, cho nên không cẩn thận bị ngã rơi xuống chân núi, lúc ấy chân rất đau, sau nghỉ ngơi một đoạn thời gian thì tốt rồi, nhưng mấy năm gần đây phát hiện có đôi khi đi săn thường xuyên cảm giác được chân rất đau.” Hansen nói vậy, bởi vì cảm thấy vết thương này đã muộn tốt lắm, cho nên Hansen cũng không dám xác định đau đớn có phải do lần bị thương đó mà ra hay không.

“Khó trách...” Phúc Nhạc như có điều suy nghĩ gật đầu, vươn tay xoa bóp đầu gối Hansen: “Như vậy cũng sẽ đau?”

Hansen gật gật đầu, có vẻ có chút bất đắc dĩ: “Gần đây có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng hiện tại không thường đi săn, nhưng bạn lữ Sole của ta rất lo lắng, nên bắt ta tới đây khám bệnh.”

“Ừm, bạn lữ của chú thông minh hơn chú nhiều.” Phúc Nhạc không chút khách khí nói: “Nếu chú mà không trị, chờ về sau già rồi, nhấc chân cũng không nhấc nổi đâu!”

“Không thể nào?” Hansen không cho là đúng: “Mặc dù có chút đau, nhưng ít ra ta còn chịu đựng được có thể đi săn mà.”

“Ha ha... Không sao á?” Phúc Nhạc khẽ cười, không biết làm sao lại khiến Hansen cảm thấy có chút sợ hãi: “Đầu gối tích nước nghiêm trọng, bởi vì phong hàn xâm nhập còn mắc thêm chứng viêm khớp tương đối nghiêm trọng, không trị liệu? Có phải chờ tới lúc cưa rụng chân rồi mới biết sợ?”

Đã đến mức dùng mắt thường cũng thấy đầu gối bất thường rồi mà còn ra vẻ lộn xộn không sợ nước sôi, Phúc Nhạc tức giận nhìn không được âm trầm hù dọa y hai câu. Tuy rằng cắt cái gì đó rất khoa trương nhưng đến lúc tuổi già tuyệt đối không có cách nào hành động tự nhiên là thật, đây là 1 chuyện vô cùng nghiêm trọng đối với thú nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Phúc Nhạc cố ý đem tình huống nói nghiêm trọng 1 chút, hơn nữa còn nói một đồng thuật ngữ chuyên ngành Hansen nghe không hiểu thành công dọa hấn sợ, bằng không lấy cái tính tùy tiện cùng sự tự tin mù quáng với sức mạnh của thân thể mình của thú nhân, hẳn tuyệt đối sẽ không tin chút đau đớn nhỏ này cần phải trị liệu lâu dài mới khôi phục. Hansen trợn mắt há hốc mồm nhìn tế ti về mặt nghiêm túc, nói cũng không trôi chảy: “Thực... Thật sự nghiêm trọng như thế?”

Phúc Nhạc âm trầm nở nụ cười: “Chú cứ nói đi?”

Từ nhân vật sinh hoạt chuyển sang nhân vật thầy thuốc, tính tình của Phúc Nhạc cũng mạnh mẽ hơn nhiều, tập tính ác liệt thích hù dọa những đứa trẻ không nghe lời cũng lời ra, cái gọi là một thầy thuốc, tức là phải dốc toàn lực cứu sống, đối với người bệnh không nghe lời, tuyệt đối không cần khách khí!

Hansen rùng mình, vội vàng hướng Phúc Nhạc xin giúp đỡ: “Tề... Tề ti à, có biện pháp chữa khỏi không?”

“Cũng tạm tạm.” Phúc Nhạc thờ dãi: “Về sau già rồi khẳng định sẽ đau, cái này không có khả năng hoàn toàn hồi phục, nhưng không thể mặc kệ như vậy, nếu không đến mùa đông sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Thật vậy chẳng?” Hansen đôi mắt trông mong mà nhìn Phúc Nhạc: “Tiểu tề ti có biện pháp?!”

Phúc Nhạc gật đầu, vươn tay sờ sờ đầu gối cùng chân Hansen, cứ như thể đang sờ 1 miếng thịt thú đã chết (giống thịt lợn bày ngoài hàng đó =)) khiến Hansen không được tự nhiên, nhìn không được muốn tránh: “Thăng nhóc này, sờ cái gì đó?”

Phúc Nhạc không rảnh phản ứng lại, cúi đầu xoa bóp xương cốt Hansen: “Về sau không cần lại liều mạng như vậy nha, đầu gối và chân chú rõ ràng có thương tích, rất dễ dàng chuyển biến xấu.”

Xương chân bị nứt, hơn nữa còn gãy xương, tuy rằng hiện tại đã muốn khỏi hẳn, nhưng không hoàn hảo, chắc là lúc ấy không có nẹp cố định nên nó không lành hoàn toàn, may mà không thành người què. Cũng may mà thú nhân bản thân có tố chất biến thái, đổi thành người thường, hoặc là giống cái có thân thể rất mạnh cường tráng chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp toi mạng.

Tuy rằng bởi vì Hansen thể sống chết không khỏi, Phúc Nhạc không sờ xương bánh chè, nhưng cũng có thể nhìn ra được xương nơi đó cũng bắt đầu biến hình, chắc là 1 đoạn thời gian sau khi bị thương vẫn gánh vác hoạt động nặng, chẳng qua nó cũng phải vấn đề gì lớn.

“Cái này nhìn ra được?” Hansen ngạc nhiên, sờ sờ xương cốt có thể phát hiện sao?

“Sờ nhiều có thể biết đấy.” Phúc Nhạc nheo mắt: “Biến trở về thú hình, cho tôi nhìn xem.”

Hansen không hiểu, nhưng vẫn thành thật biến về thú hình.

“A! Sói xám? chú có quan hệ gì với Whorf?” Phúc Nhạc kinh ngạc, tò mò hỏi một câu, thú hình của người này hình như là sói xám, chẳng qua màu lông nhạt hơn 1 ít, có vẻ giống màu trắng bạc. Nhưng Phúc Nhạc nhìn thế nào cũng thấy ngũ quan rất giống. Về phần làm sao cậu lại nhìn ra được ngũ quan động vật tương tự được với nhau thì chịu...

“Ha ha, Whorf là con trai nhà ta đó, thế nào, rất đẹp trai giống ta có đúng không?” Hansen ha ha cười nói, biểu tình đắc ý này bày trên bàn mặt con sói uy phong khiến Phúc Nhạc cảm thấy thoáng quý dị...

“Whorf cũng không lắm mồm như ông chú.” Phúc Nhạc phun tào nói, làm sao mà 1 ông bố lắm mồm như thế này lại sinh được 1 thằng con trai đánh 3 gậy cũng không buồn hự 1 cái được nhỉ?

“Chuyện này...” sói bạc về mặt thâm trầm “Thằng nhóc này chả biết giống ai, cả ngày nghiêm mặt không nói lời nào, còn chê ta nói nhiều.”

Thì đúng thế còn gì. Phúc Nhạc âm thầm phun tào, ngồi xỏm xuống nhìn chân sau của sói bạc.

Quả nhiên khôi phục thú hình rồi vẫn có thể thấy được một ít khác thường. Chân sau của sói bạc tuy rằng thoát nhìn vô cùng cường kiện mạnh mẽ nhưng tư thế đứng thẳng đã có chút mất tự nhiên, thậm chí có chút dị dạng. Thú hình sở qua cảm giác càng thêm rõ ràng, xương cốt không gặp vấn đề quá lớn, nhưng phải tăng thêm không chế.

“Chú có nhận trị liệu không?” Phúc Nhạc sờ sờ cằm nói: “Rịt thuốc còn có chằm cứu nữa.”

“Nghe nói con ta chính là do nhóc chữa khỏi.” Hansen đột nhiên không đầu không đuôi phun ra 1 câu.

Phúc Nhạc gật đầu: “Cho nên?”

“Thì ra thật là nhóc a.” Hansen sợ hãi than: “Ta còn tưởng là thằng nhóc kia gạt ta.”

“... ..” Đã nhìn từ nãy đến giờ mà vẫn chưa tin y thuật của mình? Còn cứ chột đứng chỗ đau của cậu nữa!

“Chú rốt cuộc có trị hay không!” Phúc Nhạc nghiêng rằng, còn hoài nghi trình độ của cậu nữa cậu thật sự muốn vi phạm đạo đức nghề nghiệp hành hung diệt khẩu!

“Đương nhiên muốn trị nha.” Hansen cười: “Nếu nhóc con thật là té ti, ta đây an tâm.”

Phúc Nhạc hít sâu một hơi, quyết định không so đo với ông chú thiếu đánh này nữa, xoay người đi làm chuẩn bị.

Đốt nước ấm trước tiên xông hơi cho đầu gối Hansen đã về hình người, Hansen lại nhìn không được bắt đầu cùng Phúc Nhạc tán gẫu.

“Thằng nhóc này rất có khả năng a, có thú nhân thích chưa? Có muốn chú đây giới thiệu cho không?”

Phúc Nhạc bật cười: “Ông chú à, ngài nên quan tâm con trai của ngài đi! Hắn mà còn không hành động thì Haren sẽ bị người khác cướp đi đó!”

Hansen cả kinh “Đến cả nhóc cũng biết thằng nhóc thối kia thích ai sao?”

“Tôi sống gần nhà Haren như vậy, làm sao có thể không biết?” Phúc Nhạc tức giận nói: “Haren còn tưởng rằng Whorf thích 1 giống cái khác, mấy ngày nay vẫn luôn mất hứng.”

“Chắc chắn, hai cái đũa này... Ai!” Hasen thờ dãi: “Nhớ năm đó, ta chính là liếc mắt một cái liền yêu Sole, sau đó lập tức quyết định theo đuổi em ấy thành bạn lữ của ta. Vào lúc ban đêm, ta liền trộm đi tìm Sole, đưa ra thỉnh cầu cử hành nghi thức với em ấy!”

“Sau đó thì sao?” Phúc Nhạc tò mò, bụng một cái chén nhỏ đảo thảo dược vừa nghe Hasen kể chuyện.

“... .. Sau đó em ấy liền đánh cho ta 1 trận rồi đuổi đi.” Hasen khó được trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói.

“Phụt! Ha ha ha!” Phúc Nhạc nhìn không được cười to, Hansen sờ sờ đầu, có chút quẩn bách, không khỏi vì mình tranh luận: “Nhưng mà, cuối cùng Sole vẫn bị ta cảm động! Cho nên nói, thích thì hẳn nên nhanh theo đuổi!”

Phúc Nhạc đồng ý gật đầu: “Như thế, nếu năm nay Whorf còn không có hành động, chỉ sợ thật sự sẽ bỏ lỡ Haren.”

“Lại nói tiếp...” Hansen nhìn thuốc mỡ trong tay Phúc Nhạc sau khi thêm nước nên trở nên dính dính, có chút ngạc nhiên: “Cái thứ này, là chữa bệnh sao?”

Phúc Nhạc gật đầu, tuy rằng cậu còn có miếng dán giảm đau nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy cho thú nhân và giống cái uống thuốc tây không quá thích hợp, chính bởi vì chưa từng có kháng thể và miễn dịch với thuốc nên hiệu quả càng nhanh, nhưng Phúc Nhạc luôn không yên tâm, sợ rằng hiệu quả gấp bội đồng thời tác dụng phụ cũng sẽ tăng lên, cho dù bây giờ không có phản ứng, vậy về sau thì sao? Liệu có thể có tai họa ngầm nào hay không? Tính ra thì thuốc Đông y ôn hòa thông thả càng khiến Phúc Nhạc yên tâm hơn. Dù sao thì nơi này chỉ có mình cậu là thầy thuốc, một khi xuất hiện hiện tượng mất cảm với thuốc hoặc những bệnh trạng khác, những người này cũng không cách nào đi tìm thầy thuốc khác mà chạy chữa, trách nhiệm của cậu khá nặng.

Còn nữa, Phúc Nhạc cũng suy xét đến thuốc tây đã trở thành “tài nguyên không thể tái sinh”, cũng không muốn tùy ý dùng hết, nói không chừng ngày sau có gì ngoài ý muốn, thuốc tây hiệu quả mau còn có thể cấp cứu.

“Có thể khá lâu mới có thể thấy hiệu quả, chú không nên gấp gáp, chuyện đi săn cứ giao cho Whorf làm.” Phúc Nhạc bôi thuốc mỡ, nói. Nếu tiếp tục lao

động quá độ, đầu gối nhất định chịu không nổi, hướng chỉ Hasen tuổi cũng có chút lớn, tương đương với người trung niên 40t ở Thiên triều, tuy không tính là già, nhưng cũng không thể so với người trẻ tuổi, thân thể đang trên đà thoái hóa, càng dễ dàng bị thương, hơn nữa cũng rất dễ lưu lại tai họa ngầm.

“Ta đây còn có thể làm gì?” Hansen mở to hai mắt nhìn có chút kinh tủng: “Làm gì có thú nhân nào không đi đi săn ? Hơn nữa ta vẫn còn trẻ!”

“Không nghe lời liền gãy chân!” Phúc Nhạc bần đầu gối một chút, dùng không ít sức, quả nhiên thấy Hansen mặt cương một chút: “Chú cảm thấy chú có thể chịu, chú không sợ đau, thế còn về sau thì sao? Lúc già rồi, không thể động, muốn liên lụy bạn hữu phải chăm sóc chú, đáng sao? Bị thương không đi săn không phải rất bình thường sao? Còn sợ người khác chê cười? Chú à, đầu chú cũng có bệnh rồi phải không? Thân thể chính mình quan trọng hay là mấy câu thuận miệng của người khác quan trọng?” Phúc Nhạc tà ác giáo huấn nói, mồm mép lưu loát, hoàn toàn không có bộ dáng nói không nên lời như bình thường.

Hansen bị Phúc Nhạc sắc bén giáo huấn một phen, ngớ ngẩn há to miệng, không biết nên nói gì.

Phúc Nhạc nói như súng máy bắn phá Hansen thành thẳng góc rồi, tâm tình rốt cục sáng khoái, vinh quang và sự tự tin mạnh mẽ của thú nhân là tốt, nhưng mà có cật mạnh cái gì cũng phải biết lượng sức mình chứ.

Hansen cũng không dám phản bác, ngoan ngoãn nghe theo, trong lòng nghĩ thẳng thóc này cái đầu không lớn nhưng tính tình lại không nhỏ... Nhưng rồi cẩn thận ngẫm lại, Hansen lại cảm thấy lời cậu ta nói có vẻ khá đúng?

“Tôi bốc thuốc sẵn, chú dùng nước nóng xông 1 chút đầu gối từ sáng tới tối, sau đó lấy bã thuốc đắp lên.” Phúc Nhạc phân phó nói: “Mùa đông cũng phải chú ý giữ ấm, tận lực đừng để cho đầu gối bị cảm lạnh, nếu không sẽ càng đau.”

Hansen yên lặng gật đầu, không dám phản bác chỉ nữa.

“Được rồi!” Phúc Nhạc đem thảo dược đã chia đều giao cho Hansen.

“Cám ơn nhé, nhóc con.” Hansen cảm kích nói, nếu đứa nhỏ này không cảnh tỉnh chính mình, nói không chừng lúc mình về già rồi sẽ thật thê thảm, như vậy sẽ khiến Sole phải chăm sóc cho mình... Điều này tuyệt đối không phải điều Hansen muốn nhìn thấy.

“Đừng nóng vội.” Phúc Nhạc xoay người lôi ra bộ ngân châm từ trong hòm thuốc bảo bối của mình, cười he he: “Còn có châm cứu.”

Hansen đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Lúc Joe tới đón Phúc Nhạc liền nhìn thấy Hansen vẻ mặt u buồn đang ngồi trước cửa phòng khám của Phúc Nhạc, khiến người chú ý chính là, trên đùi y cắm không ít ngân châm.

“Chú Hansen?” Joe chào hỏi: “Chú đang làm cái gì?”

Hansen ngẩng đầu, nhìn thấy là Joe, hữu khí vô lực mà vẫy tay, có vẻ thực uể oải: “Nhóc tới rồi.”

Joe gật đầu, hần tới đón Phúc Nhạc về nhà.

“Chú à, có thể rút châm.” Phúc Nhạc lão đảo đi ra, nhìn thấy Joe đến thì vô cùng vui vẻ: “Joe, anh chờ em 1 chút, xong ngay bây giờ đây!”

Joe gật đầu, nhin không được lại nhìn thoáng qua 1 đồng ngân châm cắm chi chít trên đùi Hansen, vẫn thấy da đầu run lên, những hành động của A Nhạc vẫn như trước làm cảm thấy không thể tưởng tượng, không rõ lạnh run...

“Thì ra tiểu tể ti chính là bạn hữu tương lai của nhóc à.” Hansen nhìn ra sự thân mật trong lời nói của hai người, tiểu tể ti lúc nói chuyện với y cũng không nhu hòa như vậy... Cười nói: “Nhóc thích người đứng là kỳ lạ a.”

Joe hơi hơi sùng sốt, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Hansen, đại khái đoán ra là chuyện liên quan đến trị liệu, khẽ cười cười: “Em ấy không giống người khác.”

“Đúng vậy.” Hansen đồng ý: “Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người có thể chiến thắng tật bệnh, thẳng thóc này quả thật rất thần kỳ.”

Joe hơi hơi lắc đầu, nhưng không có phản bác.

Y thuật của Phúc Nhạc quả thật là độc nhất vô nhị, nhưng đối với Joe mà nói, cái này cũng không phải thứ hấp dẫn hần nhất.

Em ấy thẳng thắn thành khẩn, không chút nào giấu diếm mình không phải là thầy thuốc trong thế giới bên kia, cũng không phải nhân vật thần kỳ, em ấy thiện lương, chưa từng nghĩ chữa khỏi cho người khác sẽ đòi thù lao, lần đầu tiên bạn hữu của Adah đưa tới con mồi, em ấy cảm tạ chân thành mà lại động nhân. Giống như ông Barre nói, có lẽ cái thế giới kia có người còn lợi hại hơn Phúc Nhạc rất nhiều, lại không nhất định có thể trở thành tể ti cho bộ lạc của bọn họ được.

Cho dù Phúc Nhạc không có khả năng trị mọi tật bệnh, Joe cũng vẫn như trước thích giống cái nhỏ nhỏ này, bởi vì trên người em ấy, có 1 thứ rất tốt đẹp.

Rút châm rồi, Hansen mới bớt lo lắng, cái thứ này đâm lên khiến người ta lo lắng đề phòng.

“Để cảm tạ, ta sẽ... kêu Whorf mang tới cho ngài 1 con mồi.” Hansen vốn định nói tự mình đi săn, nhưng nghĩ đến cảnh cáo của Phúc Nhạc, lại thôi.

“Không sao.” Phúc Nhạc xua tay, lập tức nghĩ tới điều gì, thần bí mà cười nói: “Nói không chừng tôi cũng sẽ có chuyện nhờ chú giúp đỡ đó! Cho dù gần đây không thể đi săn, cũng có chuyện rất quan trọng có thể làm.”

Hansen gật gù, vươn tay sờ sờ đầu Phúc Nhạc: “Không thành vấn đề, ta nhất định hỗ trợ!” Thành công đổi lấy một cái xem thường, Phúc Nhạc đã muốn không tôn kính nổi ông chú cần nhà cần nhân này...

Ba người lại hàn huyên vài câu, Hansen liền cáo từ. Joe cùng Phúc Nhạc cũng đơn giản thu thập một chút phòng, liền đi về.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“A Nhạc, em muốn nhờ chú Hansen giúp gì thế?” Joe dắt tay Phúc Nhạc chậm rãi trở về, hỏi.

Phúc Nhạc bị hỏi như vậy, vỗ vỗ đầu, mới nhớ tới chính sự: “Joe, anh theo em lên núi 1 chuyến được không?”

Joe lập tức gật đầu, nhưng lại không rõ Phúc Nhạc định làm gì: “Phát hiện thảo dược sao?”

“Ừm.” Phúc Nhạc cười đến vui vẻ: “Chẳng qua thứ em phát hiện hình như còn tốt hơn!”

Joe kinh ngạc, sờ sờ đầu Phúc Nhạc tán dương: “A Nhạc thật là lợi hại.”

Phúc Nhạc đỏ mặt, hi hi nở nụ cười, lần này nói không chừng thật có thể thu hoạch lớn!

Lôi kéo Joe đi lên núi, Phúc Nhạc nhớ tới mấy giống cái hôm nay đụng phải, không khỏi hỏi: “Joe, bình thường sẽ có người lên núi sao?”

Joe hơi hơi sững sốt, gật đầu: “Em gặp được giống cái khác sao?”

Phúc Nhạc chép miệng: “Ừm.”

“Bọn họ chắc là qua thu thập một ít rau dưa cùng trái cây. Giống cái không giống thú nhân, cứ mãi ăn thịt không ăn rau sẽ không thoải mái, nơi này đều có thú nhân tuần tra gần đó, cho nên rất an toàn, rất nhiều giống cái đều qua đây.” Joe nghĩ ngợi nói thế, việc này hẳn có nghe Kanya nói qua, chẳng qua lúc ấy không thêm đề ý thôi.

“Em đụng phải 1 người rất xinh đẹp.” Phúc Nhạc được Joe dắt đi, tốc độ cũng nhanh không chậm, nhẩn nhẩn mũi tò về mặt buồn bực nói: “Cậu ta cảm thấy em là vì dựa vào tộc trưởng Barre mới lên làm tể ti, lúc đại hội nhất định phải thắng em. Hình như còn quen anh nữa.” Xuất phát từ cảm giác nguy cơ, Phúc Nhạc tự nhiên sẽ không nói cho Joe biết giống cái kia thích bạn dai nhà mình, thế không phải mình tự tìm phiền phức sao!

“Không cần đề ý.” Joe an ủi: “Anh sẽ không ghét bỏ em đâu.”

Lời này tuy không hoa mỹ nhưng lại rất chân thật. Lúc đại hội giống cái sẽ so tài gì? Chính là so thịt nướng a! Cho dù Phúc Nhạc biết làm những món ăn khác còn ngon hơn, mọi người cũng không nhất định sẽ công nhận, bình thường làm 1 chút, người một nhà cùng nhau ăn cho đỡ thèm thì không có gì, nhưng ở đại hội mà làm món ăn hầu hết mọi người đều chưa biết thì có chút tế nhị, cách nấu ăn phá vỡ truyền thống này nhiều lúc cũng không thể khiến mọi người có thêm hảo cảm đối với Phúc Nhạc. Đây là Kanya phân tích cho Phúc Nhạc nghe khi cậu đề xuất làm gà nướng bùn. Hoạt động của giống cái tương đương với toàn dân tham gia, cho dù là có hay chưa “kết hôn”, đều nhất định phải nấu cơm tối cho người trong nhà, cuối cùng mọi người sẽ bình chọn ra 1 người tốt nhất, trong lúc này, giống cái có thể “khiêu chiến” lẫn nhau, mời thú nhân mà họ cùng ngưỡng mộ trong lòng ra làm trọng tài, tuyển ra người có tay nghề tốt hơn, đó cũng là 1 cách các giống cái theo đuổi thú nhân.

“Hơn nữa...” Joe mở miệng, kéo Phúc Nhạc đang miên man suy nghĩ: “Anh căn bản không biết những giống cái khác. Ngoại trừ bạn bè của em và mẹ phụ ra.”

“... ..” Phúc Nhạc 囧, nhìn Joe về mặt thần nhiên thì biết ngay người này không nói láo. Nói nửa ngày, mình là đang lo lắng vô ích sao?

Nhưng mà, Joe vừa nói như thế, Phúc Nhạc ngược lại thả lỏng rất nhiều, không hề buồn nữa. Chỉ cần Joe không thích người khác, những thứ khác ấy à, mới không thêm đề ý nhiều như vậy đâu!

“Anh xem bên kia!” Rất nhanh Phúc Nhạc tìm đến chỗ mà buổi chiều tin chắc mình quả nhiên không nhìn lầm.

“Đây là cái gì?” Joe xoa xoa cây cỏ ó vàng, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Lúa mì (đại mạch)!” Phúc Nhạc mặt mày hớn hờ nói: “Hơn nữa giờ đúng là mùa thu hoạch! Đã chín rồi, hai ngày này tốt nhất là gặt xuống, đợi mấy ngày nữa mưa xuống thì thấm.” Phúc Nhạc hôm nay lúc nhìn thấy nó đã rất kinh ngạc, cậu cứ tưởng là lúa mì đại bình thường thôi, tuy rằng lúa mì đại cũng có thể ăn nhưng lúa mì đại còn gọi là yến mạch, không phải món chính, đối với Phúc Nhạc bây giờ mà nói, làm gì có thứ nào hấp dẫn Phúc Nhạc hơn cả lúa mì chứ?

*** lúa mì, ai cũng biết rồi, bên châu âu trồng chủ yếu loại này thay lúa nước ở VN, làm bánh mì các kiểu

Yến mạch, trông giống lúa mì nhưng bông dài hơn, hạt thu hoạch bị cán dẹp lép cho vô hộp ngũ cốc đồ sữa vô ăn chung đó.

Nhìn mùa thì thấy, mảnh lúa mì này chắc chắn là lúa vụ xuân, mùa thu chín. Khối đất này không nhỏ, vừa lúc lại là mảnh đất giám sát giữa sườn núi, không khác gì đồng bằng mấy, phân tán rải rác cũng phải được 1 mẫu (1/15 ha).

“Lúa mạch? Có thể ăn?” Joe tò mò: “Cái này thoát nhìn không thể ăn.” Không giống rau dưa xanh mượt mà giống cái hay ăn, tuy rằng không vị thịt nhưng tươi giòn ngon mát. Mà cái loại cỏ vàng bé xíu này không hề có sức hấp dẫn nào đối với Joe — ít nhất là trước khi A Nhạc giới thiệu.

“Có cái này, mùa đông nói không chừng sẽ không phải chịu đói nữa!” Phúc Nhạc nhìn thấu Joe ghét bỏ, nhón chân muốn vỗ vỗ bờ vai của hắn, đáng tiếc không với tới, đành phải không tự nhiên mà vỗ vỗ lưng.

“Có thể chứ?” Joe đối với lời Phúc Nhạc nói tin ngay không nghi ngờ, mắt sáng rực lên. Tuy rằng rất khó tưởng tượng cái thứ nhỏ dài kỳ lạ này làm sao có được tác dụng lớn như lời Phúc Nhạc nói, nhưng mà hắn vô điều kiện tin tưởng A Nhạc, A Nhạc nói nhất định là đúng!

“Tốt nhất là sang năm có thể gieo trồng trên diện rộng...” Phúc Nhạc nói nhỏ tính toán: “Trong bộ lạc còn có rất nhiều đất hoang phế phải không?”

Joe gật đầu, hỏi: “Cần rất nhiều đất sao?” Đất thì thật ra có rất nhiều, bởi vì phòng ở của mọi người đều vây quanh dòng suối mà xây dựng, dòng chảy rất dài, quanh co khúc khuỷu che kín toàn bộ bộ lạc, rất nhiều nơi không thể trực tiếp lấy nước đều không có người cư trú, cỏ dại tràn đầy, sắp thành đại thảo nguyên đến nơi rồi.

Các giống cái cũng không phải không nghĩ qua 1 vài thứ, nhưng từ lâu bọn họ đã dựa vào núi, trái cây cùng rau dưa trên núi vẫn đủ dùng, bởi vậy tồn nhân công đi gieo trồng chính là vẽ rắn thêm chân, hướng chi mùa đông cũng không khả năng chỉ dựa vào lượng lớn rau dưa cùng trái cây mà sống qua.

“Càng nhiều càng tốt!” Phúc Nhạc vỗ tay nói: “Hạt lúa mì có thể xay mịn, làm mì sợi làm bánh mỳ làm điểm tâm, nếu tộc trưởng đồng ý, năm nay lượng lúa mì này đều do em làm thành thức ăn, nếu tất cả mọi người có thể tiếp thu, chúng ta tới mùa xuân năm sau là có thể bắt đầu gieo trồng.” Nếu các thú nhân cũng có thể tiếp thu ăn mì phở thì áp lực lương thực vào mùa đông của mọi người ít nhất có thể giảm một nửa!

“Được, anh đi tìm tộc trưởng nói.” Joe đáp ứng luôn nói: “Mấy cây này phải hái hết về sao?”

“Không phải hái.” Phúc Nhạc vội vàng xua tay: “Phải gặt!” Nói xong khoa tay múa chân biểu diễn tư thế, công việc này giống cái cùng thú nhân đều có thể đảm nhiệm, thú nhân có thể thú hoá từng bộ phận, giống như Joe vậy, tuy rằng móng vuốt hình thái báo đen không phải rất dài, nhưng lúc thú hoá bộ phận thì có thể dài gấp đôi lúc ở thú hình, mà vẫn sắc bén như trước.

Giống cái cùng một ít thú nhân già — bọn họ tuy không thể đi săn, nhưng cũng cường tráng hơn người bình thường nhiều, hoàn toàn có thể đảm nhiệm công việc này, như vậy nhà nào cũng có thể có một chút lương thực dự trữ, chẳng sợ về sau có thiên tai, hay chuyện ngoài ý muốn gì, cũng tuyệt đối không chết đói ngay.

Mà vấn đề duy nhất hiện tại, chính là thứ này có được mọi người tiếp nhận hay không.

Joe nhéo một ít hạt bỏ vào miệng, nhai nhai phát hiện hương vị vừa thô ráp vừa nhạt nhéo, ăn chả ngon tí nào.

“Không thể ăn như vậy!” Phúc Nhạc bị Joe chọc cười: “Giúp em gặt về 1 ít đi, về rồi nghĩ biện pháp xay thành bột.”

Joe gật đầu, biến dài vuốt ra, dưới sự chỉ đạo của Phúc Nhạc, gặt 1 bó lúa mì to.

Bởi vì không có công cụ xay, Phúc Nhạc sợ lãng phí, cũng không gặt nhiều, ôm 1 bó lúa mì vàng rực rỡ đi về với Joe.

“A Nhạc, mặt cánh kiến đỏ rất nhanh là có thể tìm được, chúng ta xây phòng ở đi?” Joe giúp Phúc Nhạc ôm phần lớn lúa mì, thấp giọng nói.

Phúc Nhạc sững sốt, có chút phản ứng không kịp, ngay cả khoé miệng vốn đang mỉm cười cũng hạ xuống, có chút bối rối, Joe không muốn ở cùng cậu sao? Bởi vì vẫn luôn ở trong nhà chú nên bị phiền chán sao?

“Em... Em ở 1 mình sao?” Phúc Nhạc mở to hai mắt nhìn Joe, có chút sợ hãi, không tự giác mà đỏ hốc mắt. Anh không phải nói... sẽ không ghét bỏ em sao?

“Không phải!” Joe thấy Phúc Nhạc đột nhiên khổ sở, chắc là hiểu lầm gì rồi, vội vàng lắc đầu, ném lúa mì qua 1 bên ôm Phúc Nhạc, đau lòng mà lau nước mắt cho cậu: “Là phòng của chúng ta, chúng ta hai người!”

Phúc Nhạc sùng sốt, ngo ngác mà ngẩng đầu nhìn hấn.

“Thật đó.” Joe vội vàng gạt đầu: “A Nhạc không muốn ở cùng anh sao?”

Phúc Nhạc phản xạ tính lác đầu, lại cảm thấy không đúng, gạt đầu: “Muốn! Chính là... Vì sao phải xây phòng?”

Vốn Phúc Nhạc tính toán mùa đông mời mọi người hỗ trợ, xây 1 gian phòng dọn ra ngoài, chẳng qua sau khi yêu Joe, Joe liền nói với Phúc Nhạc, hy vọng cậu không cần ra ngoài ở 1 thân 1 mình, nếu ở cùng nhau thì sao còn phải dọn ra ngoài chứ? Mọi người đã là người một nhà rồi mà.

Phúc Nhạc cảm thấy bản thân “ăn uống không phải trả tiền” có chút không ổn, nhưng Joe tỏ vẻ Phúc Nhạc mỗi lần trị bệnh cứu người đều được trả công con mỗi lại giao cho Kanya, hoàn toàn đã trừ hết thậm chí vượt quá tiêu hao ăn ở, ăn không uống không cái gì đó, hoàn toàn không thành lập.

Bởi vì có ước định lúc trước, cho nên Phúc Nhạc mới có thể hiểu lầm

“Bởi vì anh muốn cùng em cử hành nghi thức.” Joe có chút quẫn bách mà sờ sờ mũi, nhưng giọng điệu rất nghiêm túc: “Sau đó chúng ta hai người cùng nhau sống chung. Có bạn lữ rồi, không tiện ở cùng ma phụ đặt phụ.”

A Nhạc càng ngày càng lợi hại, nhất định sẽ có càng ngày càng nhiều người bị em ấy hấp dẫn, hấn không muốn A Nhạc bị cướp đi. Đại hội bắt đầu rồi, A Nhạc nhất định sẽ nhìn thấy những thú nhân khác... Tuy rằng tin tưởng A Nhạc chỉ yêu mình mình, nhưng là tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ thứ gì ngoài ý muốn, biện pháp tốt nhất chính là trước khi đại hội, khiến A Nhạc đáp ứng trở thành bạn lữ của hấn!

Phúc Nhạc nghe xong có chút há hốc mồm, có chút khẩn trương, tay chân cũng không biết để đâu, đụng tới tầm mắt chuyên chú mà nóng rực kia của Joe, không khỏi có chút hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn hấn.

“Hơn nữa chúng ta có thể ở gần ma phụ mà.” Joe nói xong cũng bớt khẩn trương, thanh âm dần dần trở nên ôn nhu mà yêu chiều: “Em muốn trồng thảo được, trồng lúa mạch, chúng ta tìm một khối đất thật lớn...”

Phúc Nhạc tim đập trở nên cực nhanh, tiến thành nghi thức, cũng có nghĩa là... Kết hôn a!

“Ừm.” Phúc Nhạc cúi đầu kêu lí nhí như muỗi, giọng nhỏ đến nỗi bản thân cũng không nghe được.

“Em đáp ứng rồi?!” Joe thoi khắc vẫn chú ý phản ứng của Phúc Nhạc, tất nhiên sẽ không bỏ qua câu kia, mở to hai mắt ngạc nhiên mừng rỡ nói.

Phúc Nhạc không chịu ngẩng đầu, gạt gạt đầu, hấn không thể lấy lá cây bọc mình lại thật kĩ, thế mà lại đáp ứng rồi a! ! Bản thân mình cũng có 1 ngày “Kết hôn”! !

Joe kinh hi đến không lời nào có thể diễn tả được, đành phải ôm thật chặt Phúc Nhạc, trên mặt treo nụ cười dị thường sáng lạn.

Phúc Nhạc bị ôm đến không thở nổi, đầm đầm Joe khiến hấn buông tay, nhô đầu ra chợt dạ mà nhìn chung quanh, may mắn còn ở quang triền núi không có đi qua, nếu không Phúc Nhạc nhất định sẽ xấu hổ và giận dữ muốn chết mất.

“Đi thôi!” Phúc Nhạc oán hận vỗ Joe một chút, đột nhiên tập kích gì đó thật không công bằng mà, thiếu chút nữa hù chết cậu, cứ tưởng là đột nhiên bị thất tình rồi chó! Chính mình tự nhiên kích động lên đáp ứng người này, ngấm lại không gây sức ép anh ấy 1 chút thấy không cam lòng...

Thôi, quên đi, kết hôn rồi thì là người của mình, muốn gây sức ép như thế nào gây sức ép thế ấy!

Nghĩ đến đây, Phúc Nhạc trong lòng mới cân bằng một chút, ôm lúa mì rơi trên mặt đất chậm rì rì đi về nhà, Joe thành thành thật thật theo sau không dám chọc Phúc Nhạc giận nữa.

Joe có chút không hiểu cùng phiền não. Không phải nói, đối phương đáp ứng làm bạn lữ của mình rồi, cả 2 sẽ càng thêm thân mật sao? Cơ mà, sao Phúc Nhạc lại có vẻ giận dữ vậy? Ngày mai nhất định phải hỏi rõ ràng cái tên không đáng tin kia mới được!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hai người vẫn duy trì không khí cứng nhắc này cho đến khi về nhà, Phúc Nhạc lên tiếng chào hỏi với Kanya, ôm lúa mì chuẩn bị ý tưởng biểu diễn.

Kanya nhìn ra Joe về mặt ủ dột, thấy Phúc Nhạc vào phòng, vội vàng lấy khuỷu tay chọc chọc Joe: “Con làm Tiểu Nhạc tức giận à?”

Joe sờ sờ đầu, không biết nên trả lời ra sao. Hắn cũng không rõ A Nhạc rốt cuộc có phải đang tức hay không, đáp ứng mình rồi hẳn phải là không giận, nhưng lại không giống như không giận... Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Joe đành phải đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho Kanya nghe, Kanya nghe đến đoạn Joe thẳng thắn bày tỏ với Phúc Nhạc, đầu tiên là cả kinh, sau đó nghe được Tiểu Nhạc đáp ứng rồi mới yên lòng, lại có chút nghi hoặc: “Tiểu Nhạc thật sự đáp ứng rồi? Không phải là con nghĩ nhiều nghe lầm chứ?”

Joe không nói gì... Làm sao có thể chứ?!

“Ừm... Nói không chừng là bởi vì quá đột nhiên, cho nên có chút ngượng ngùng.” Kanya phân tích, cho thẳng con mình 1 ánh mắt xem thường, tại sao lại có thể đột nhiên liền mở miệng, quá trực tiếp, ngộ nhờ dọa người ta chạy mất thì phải làm sao! ”

“... ..” Joe nhíu mày, hẳn rõ ràng là ám chỉ A Nhạc nha, nói chúng năm tới chúng ta sẽ cùng ở 1 chỗ, khi thú nhân quyết định cùng giống cái cử hành nghi thức không phải đều sẽ nói như thế sao?

“Ngốc a!” Kanya chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhỏ giọng giáo huấn: “Tiểu Nhạc không phải những giống cái khác, làm sao nghe hiểu được! Nói không chừng còn tưởng rằng con muốn đuổi nó đi ấy chứ!”

Không thể không nói, Kanya tâm tư tinh tế đã đoán trúng ý nghĩ của Phúc Nhạc không sai biệt lắm.

Joe bừng tỉnh đại ngộ, khó trách A Nhạc phản ứng kỳ quái như vậy! Không khỏi tự trách, mình quá sơ ý! Có lẽ là bởi vì lúc ấy cũng có chút khẩn trương cho nên không có suy xét đến điều này.

“Joe, có thể giúp em 1 chút không?” Phúc Nhạc ôm lúa mì từ trong phòng đi ra, vẫy tay với Joe.

Joe lập tức thí điền thí điền đi qua: “Muốn làm gì, A Nhạc?”

“Có thể giúp em làm 1 thứ hay không?” Phúc Nhạc đem lúa mì để xuống chân tường, ngộ nhờ buổi tối trời có mưa cũng không dính nước.

Joe gật đầu, A Nhạc yêu cầu gì cũng phải đáp ứng hết!

Phúc Nhạc quả nhiên hào phóng cho hắn một nụ cười tươi, không hề lạnh mặt nữa, Joe nhất thời thở phào một hơi, vừa rồi hẳn còn đang lo làm sao mới đỡ được A Nhạc đây.

Phúc Nhạc đưa cho hắn 1 bản thiết kế vẽ 1 cái cối xay đá, đương nhiên là vô cùng đơn sơ và không chuyên nghiệp.

“Cái này, có thể đem lúa mì xay thành bột.” Phúc Nhạc khoa tay múa chân nói: “Lúa mì phải xay tách vỏ nghiền nát mới ăn được.”

Phúc Nhạc khoa tay múa chân liền đề cập Joe giải thích một chút cái gọi là cối xay đá, vẻ mặt chờ mong mà nhìn Joe: “Có thể làm ra được không?”

Joe vẻ mặt nghiêm túc, nhìn hình suy tư một hồi, có chút khó xử: “Hắn là có thể, chẳng qua có lẽ không tinh tế được như vậy.” Tuy rằng thú nhân có thể tùy ý mà cắt đá thành những hình dạng khác nhau nhưng yêu cầu quá mức cẩn thận chỉ sợ cũng khiến người khó xử.

“Không có việc gì!” Phúc Nhạc vung tay hào khí nói: “Chỉ cần có thể dùng là được!”

Joe đành phải nói: “Anh thử coi sao...” Phúc Nhạc nhanh chóng gật đầu: “Em đem lúa mì đi phơi 1 nắng, chờ phơi khô là có thể xay bột!”

Cối xay lúa gạo kéo Phúc Nhạc không biết rõ là làm như thế nào, cối xay đá thì đã từng nhìn qua cấu tạo bên trong nên mới biết, cối xay gạo kéo mà làm được thì tốt nhất, mấy khối gỗ, 1 khối đá đã làm xong.

Joe cũng rất chờ mong, A Nhạc nói làm bột mì chín rồi sẽ không khó ăn, như vậy mùa đông các thú nhân cũng không cần phải liều mạng như vậy, rất nhiều thú nhân hằng năm bởi vậy mà chết đi, mùa đông đối với họ đều rất ảm đạm.

Kanya thấy 2 đứa đang nhỏ giọng bàn kế hoạch gì đó thì không khỏi tò mò, hình như từ sau khi Phúc Nhạc đến đây, vẫn hay mang về những thứ mọi người cho là vô dụng trên thực tế lại vô cùng có ích, khiến Kanya lúc nào cũng thấy tò mò, đối với mỗi thứ Phúc Nhạc cảm về đều duy trì nhiệt tình và quan tâm cao độ.

Phúc Nhạc thì thầm nói với Kanya 1 hồi, quả nhiên Kanya lập tức như bị tiêm máu gà kích động lên: “Khó ăn thì làm sao! Chỉ cần lấp đầy được cái bụng thì ai còn kén cá chọn canh!”

Phúc Nhạc đồng ý gật đầu, khi còn bé mặc dù ở nông thôn, nhưng là điều kiện sống cũng không tệ lắm, ít nhất trong nhà bà ngoại cũng không phải lo về vấn đề ăn uống, tuy vậy mọi người vẫn luôn quý trọng lương thực, Phúc Nhạc từ khi còn bé chưa bao giờ dám để thừa cơm canh, ăn bao nhiêu hết bấy nhiêu, không biết no chưa nhưng không được thừa, 1 khi lãng phí lương thực, bà ngoại sẽ rất giận, tuy bà tiếc chấu không đánh nhưng Phúc Nhạc lại không muốn làm bà buồn. Mỗi lần không cẩn thận bỏ thừa cơm, bà ngoại đều kể câu chuyện “Lão điệu nha” (lão già cổ lỗ sĩ, không hợp thời, k hiểu lắm =.=), Phúc Nhạc tuổi còn nhỏ, cái hiểu cái không, giờ nghĩ lại, rất có cảm khái. Đợi đến lúc đói chết rồi thì ai còn nghĩ đến chuyện không ăn chứ?

Kanya nghe được chuyện thì phản ứng mạnh hơn Joe lớn, dù sao y đã lớn tuổi rồi, năm nào cũng tận mắt thấy không ít thú nhân bởi vì đủ loại nguyên nhân mà đi săn giữa trời động rét lạnh rồi sau đó luôn có người không trở về...

Xác nhận mãi với Phúc Nhạc rằng thứ này có thể ăn rồi, Kanya hứng thú bồng bồng chạy đi tìm tộc trưởng. Chuyện này phải nhanh chóng quyết định mới được!

Phúc Nhạc cũng không ngăn cản Kanya, chuyện này trên cơ bản đã là chắc chắn, chỉ cần mọi người không sợ phiền toái không sợ mệt, mỗi người chia nhau vài mẫu đất mà trồng trọt, tính diện tích đất của bộ lạc thì dư dả chán. Về phần đất nơi này có thích hợp gieo trồng hay không Phúc Nhạc không lo, không thấy lúa mì trồng nơi đất hoang còn dài hơn đầu người hay sao...

Joe dưới sự chỉ đạo của Phúc Nhạc bắt đầu tìm tảo đá làm cối xay, Phúc Nhạc đứng một bên vây xem, xem tay chân bé tẹo của cậu thì biết không giúp được gì, nhìn một hồi nghe được tiếng gà kêu, Phúc Nhạc nhớ ra hôm nay mình tìm được sa sâm, nhanh chóng chạy vào phòng lấy ra.

Ngoại trừ sa sâm, còn có một ít phục linh bạch thược nữa, chủng loại không ít, nhưng không nặng lắm. Phúc Nhạc lúc còn ở phòng khám đã đem mấy thứ này dùng tảo đá nghiền nhỏ, dùng để chăm cứu cho Hansen rồi cậu vẫn luôn với chuyện lúa mì, thế nên giờ 2 cánh tay đều vừa xót vừa đau, nghĩ thầm khi nào kêu Joe đến xử lí thuốc cho mình, nếu không dùng đá mài thuốc rất dễ đi tong cái mạng...

Đem mấy dược liệu này trộn lẫn vào lá cây Kanya hái về cho gà ăn, đưa vào trong chuồng, mấy con lạc đất thú đói xanh cả mắt xông qua cúi đầu mổ liên tục.

Phúc Nhạc ngồi xổm 1 chỗ nhìn một hồi, phát hiện mấy con gà ngu này không xuất hiện phản ứng bài xích nào mới yên tâm.

Cậu tính nuôi gà thuốc, những dược liệu ôn hoà bổ dưỡng như sa sâm phục linh gì đó, cho dù là mảnh ruộng thuốc nhỏ của cửa hay số lượng trên núi đều vượt xa phỏng đoán của cậu, hoàn toàn có thể yên tâm lớn mật dùng cho bọn gà ngốc này ăn, hơn nữa gà thuốc đối với giống cái thể yếu như Haren và chú Sylve vô cùng có lợi. Huống chi dùng dược liệu cho gà ăn cũng không phải quá đắt đỏ, lượng dùng cũng không lớn, chủ yếu là tích lũy qua thời gian.

Đại khái là cuộc sống bây giờ tương đối nhàn nhã tự tại, không có áp lực công việc gì, Phúc Nhạc nhàn đến mức nắm sẽ cân nhắc 1 chút những thứ có thể nuôi trồng, dưỡng sinh mà, không có chuyện gì xấu.

Người thăm dò chuồng gà đã thấy có mùi khó ngửi, cũng may mấy hôm nay nhiệt độ đã giảm không ít, nếu không mùi này khẳng định xông ngạt chết người. Phúc Nhạc quyết định vẫn là muốn quét tước một chút.

Tưởng tượng như vậy, Phúc Nhạc lại nhớ ra 1 chuyện bị mình ném ra sao đầu — vụ chửi vẫn chưa có tin tức gì!

Lúc ấy quét tước phòng khám bệnh vốn muốn di (tự làm) 1 phen, sau lại bị Haren chen ngang, hai người đến nhà Haren làm khách, sau đó hai người dùng da thú cùng hai khối băng gạc quét dọn phòng khám sạch sẽ, vốn chuyện này đã bị Phúc Nhạc quên mất tiêu...

Cao lương tuế gì đó không cần nghĩ, cậu đến nay chưa từng thấy, đành phải ngẫm lại những thay thế phẩm khác coi sao.

Phúc Nhạc nhìn xem sắc trời, chú Kanya còn chưa trở lại, cậu còn có thể đi ra ngoài lượn một vòng.

Chào Joe 1 tiếng, Phúc Nhạc lượn lờ ngay chỗ gần nhà, bởi vì thực vật kì quái ở khu đất hoang cũng rất nhiều, Phúc Nhạc đang tính xem có tìm được thứ gì thay thế hay không.

Những loại cỏ nào quá cao dài đều chọn sau, chỉ cần nó không mềm nhũn bò lan trên mặt đất, lá cây quá mức thừa thớt, là có thể lấy làm chổi được, dù sao cũng chả cần mỹ quan, miễn cưỡng có thể dùng là được.

Đi không bao xa, vận khí không tồi Phúc Nhạc liền thấy được thứ mình cần, lá cây mịn dày, độ cứng vừa phải.

Cơ mà...Nhỏ không lên! Cắt không đứt! Lôi không đi!!

Phúc Nhạc xoa thất lưng về mặt phần hận nhìn cây cỏ còn cao hơn cả mình, có chút bức mình, rất khi dễ người! Vừa nghĩ tới chút sức lực nhỏ nhoi của mình có chút chuyện này cũng làm không xong, Phúc Nhạc liền không khỏi ủ rũ, chẳng lẽ còn phải chuyển môn kêu Joe theo để cắt cỏ giúp sao?

Thử đi thử lại mới tin mình không làm gì được thứ này, Phúc Nhạc ủ rũ đi về, cậu cần cái liềm, cái liềm!

“Vì sao!”

Ai đó? Phúc Nhạc dừng chân, nhìn không được đào đào lỗ tai, cậu nghe nhầm sao?

“Cậu ta thì có gì tốt? Bệnh tật suốt ngày không biết lúc nào thì chết!”

Phúc Nhạc nhíu mày, tuy không biết là có chuyện gì, nhưng lời này hơi bị vô đạo đức đấy...

“Không liên quan đến cậu.” Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, có thể thấy được chủ nhân của nó vô cùng không vui.

“Ta nhất định sẽ không từ bỏ ! Hơn nữa ta xem, cậu ta căn bản không thích người!” người mở miệng đầu tiên hét lớn, thanh âm mang theo giọng nức nò, có vẻ rất thương tâm.

Nhìn chung quanh, bởi vì có bụi cỏ cùng rừng cây che tầm mắt nên Phúc Nhạc nhìn không được bóng 2 người kia, chẳng qua chung quanh có rất nhiều lối rẽ và đường nhỏ, chắc là có người ở quanh đang nói chuyện.

Người còn lại không thèm trả lời nữa, Phúc Nhạc nghe được tiếng bước chân, lắc đầu đi về, chuyện không liên quan tới mình, mới nghe đã biết là chuyện tình cảm gút mắc rồi, cậu lười nghe.

Đáng tiếc sợ cái gì cái đó đến, Phúc Nhạc buồn đầu trở về, lại vừa lúc bắt gặp 2 người kia.

Phúc Nhạc ngẩng đầu vừa thấy, một thú nhân tóc nâu, một giống cái tóc đỏ, không quen, liền đi dạt vào mé đường.

Hai người kia phòng chừng cũng không bình tĩnh, không để ý đến Phúc Nhạc, càng không nghĩ mình nói chuyện có vị người ta nghe được hay không, nghiêng người nhường đường cho Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc mừng rỡ, nhanh chóng chạy về nhà, trong lòng thuận tiện nghỉ hoặc sao 2 người này lại chọn cái chỗ đó mà thổ lộ chứ, nhờ bị những hộ gia đình xung quanh nghe được không phải rất xấu hổ sao.

Chẳng qua chuyện này cũng chỉ loé qua trong đầu mà thôi, Phúc Nhạc rất nhanh liền quên bống đi, khi về đến nhà, Joe mới đem cối đá lồng vào tay cầm gỗ đặt lên mặt nghiền (chém gió, mời xem hình để tưởng tượng), cối xay đá hình trụ có vẻ rất nặng, phía dưới để 1 mặt đá còn mới. Phúc Nhạc thấy 1 màn như vậy có chút áy náy vì mình hay sai Joe làm việc.

Tay cầm gỗ và trụ quay đều dùng một loại gỗ cực kỳ rắn chắc làm thành, Phúc Nhạc gõ thử, phát hiện loại gỗ này cứng như sắt vậy, đúng là nguyên liệu tốt.

Chờ Joe làm xong mấy nghiền đá, Phúc Nhạc mới nói chuyện đi cát cỏ, Joe vui vẻ đáp ứng, thấy Phúc Nhạc ra vẻ áy náy cùng cảm kích, Joe không khỏi xoa tay cậu thấp giọng nói: “Anh rất vui, A Nhạc cũng cần anh, giống như anh cần A Nhạc vậy.” (nghe xưng hô sến quá =.)

Phúc Nhạc sùng sốt, đỏ mặt, trong lòng lại dễ chịu rất nhiều. Trong lòng cẩn thận nghĩ: a, hai người bọn họ bây giờ là “chuẩn bạn lữ” (chuẩn trong chuẩn mực, nhất định, chắc chắn), Joe đối tốt với mình, trong lòng mình hiểu được là tốt rồi, sau đó đối tốt với Joe gấp bội, từ bây giờ trở đi, liền làm đồ ăn ngon cho anh ấy, tìm càng nhiều thứ tốt giúp anh ấy cường thân kiện thể tránh miễn một ít thương tổn, điều này không phải tốt lắm sao? Bạn lữ không phải là đất tay giúp đỡ nhau cùng tạo ra cuộc sống sao? ! Làm sao mình lại nghĩ rầu rìa nhiều như vậy cơ chứ?

Tự bản thân cũng không phải một chút dùng đều không có sao, Phúc Nhạc lôi kéo Joe đi cắt cỏ, tâm tình sung sướng mà nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cho tới khi có đủ nguyên liệu, hai người mới trở về nhà.

Lúc này Kanya cũng từ chỗ tộc trưởng Barre trở về, vẻ mặt thoải mái tươi cười cho thấy tin y mang về hẳn là không xấu.

Quả nhiên, Kanya vừa vào cửa liền khẩn cấp mở miệng: “Tộc trưởng đáp ứng rồi, năm nay để Tiểu Nhạc thử thức ăn làm từ lúa mì xem sao, nếu mọi người không bài xích, sang năm sẽ bắt đầu để giống cái gieo trồng!”

“Thật sự?” Phúc Nhạc cũng mở to hai mắt, kinh hỉ, có nghĩa là ngoại trừ việc để lại đủ lượng hạt giống cho năm sau thì chỗ lúa mì năm nay kiếm được đều cho cậu “muốn làm gì thì làm”? Ngấm lại số lượng lúa mì ở quanh sườn núi, chỉ cần có thể tìm được đầy đủ lúa mạch, bánh bao lớn cũng có thể cho mọi người ăn no bụng.

Kanya tâm tình vô cùng tốt, đem tin tức tốt nói cho Phúc Nhạc xong, liền cười tủm tỉm đi chuẩn bị cơm chiều.

Joe tiếp tục hoàn thiện những công tác còn lại của cối nghiền đá, Phúc Nhạc thừa dịp còn thời gian, tìm dây thừng bắt đầu tết chổi. Ở chỗ mấy người cao tuổi nơi cậu, muốn tết 1 cái chổi tốt không thể thiếu thanh sắt mỏng, còn phải có dây nylon, nhưng điều kiện không cho phép nên Phúc Nhạc đành chữa cháy tìm cỏ thay thế. Cậu đang nói tới cỏ thừng, là một loại cỏ có lá vô cùng cứng cỏi, vừa dài vừa mảnh, chu kì sinh trưởng lại rất ngắn, có thể tùy ý tìm được bên dòng suối, bị cắt 1 đoạn qua 1 đêm lập tức có thể mọc dài ra, nhưng cũng may chúng sẽ không vô hạn chế mà sinh trưởng. Loại “cỏ thừng” này khá dai, trừ khi dùng móng vuốt của thú nhân hoặc là nhổ tận gốc, nếu không chỉ bằng sức của giống cái thì rất khó cắt được.

Tết chổi cũng không phải chuyện rất khó, Phúc Nhạc ngồi trên băng ghế nhỏ vừa để ý nhìn Joe đang sáng tạo phát minh, một bên nhanh tay quán chổi, Joe thường thường cúi đầu nhìn bên này, hai người ánh mắt chạm nhau, nhìn nhau mỉm cười, Kanya nhìn một màn này, cảm thấy yên lặng mà lại ấm áp.

Trong chốc lát Joe liền đem cối xay đá hoàn thành, giống y đúc Phúc Nhạc đã miêu tả, khiến hẳn không khỏi tán thưởng trí tuệ cùng sự khéo léo tinh xảo của Joe.

Phúc Nhạc nhanh chóng bê một ít lúa mì chuẩn bị thực nghiệm một phen, chỉ cần cái cối xay đá này hoạt động, trên cơ bản có thể xát vỏ lúa mì.

Đem lúa mì bỏ vào mặt đá bên dưới, Phúc Nhạc thử phụ giúp đẩy cối xay, may mà cối xay không quá nặng, Phúc Nhạc dùng hết sức cũng có thể đẩy nó di chuyển. Bản thân lúa mì cũng không nhiều, vỏ lúa cũng bóc ra không tòi lắm, điều này khiến Kanya vậy xem tròn mắt há hốc mồm mà nhìn tảng đá hình trụ nằm ngang được Phúc Nhạc dễ dàng xoay 1 vòng lại 1 vòng, vỏ ngoài của lúa mì rơi ra, đầu y liền châu vô nhìn xem.

Cho đến khi toàn bộ đều tróc vỏ, Phúc Nhạc mới dừng lại, có chút thở dốc, cái cối xay đá vẫn hơi quá sức với cậu.

Joe cùng Kanya nhặt một ít hạt lúa đặt trong tay, nhìn những hạt gạo nhỏ này, đầu óc có chút mơ hồ, nhỏ như vậy, ăn bao nhiêu mới no bụng được đây?

“Giờ còn chưa có cối nghiền đá cho nên chưa nghiền thành bột mì được, nghiền thành bột mì là có thể làm các món ăn khác nhau.” Phúc Nhạc nhìn thấu nghi hoặc của họ, cười giải thích, phải biết, tại phương bắc, bột mì chính là món chính của bọn họ, dù là bánh bao bánh mỳ hay là mì sợi, cuộc sống hằng ngày không thể thiếu chúng, người phương bắc phần lớn không lấy com làm món chính, 1 ngày 3 bữa, buổi sáng bánh bao hoặc bánh mỳ, giữa trưa bánh mỳ, buổi tối mì sợi hoặc bánh mỳ, ngẫu nhiên sẽ ăn một lần com, nhưng không giống người phía nam hầu như mỗi ngày đều lấy com để sống. Bởi vậy Phúc Nhạc với lúa mì cũng có hảo cảm, lúc bản thân sống 1 mình đều đi đến mấy hộ nông thôn ở vùng ngoại ô mua lương thực, ở trong thôn dùng máy xay nghiền tốt rồi, mang về nhà làm bánh mì, cũng không biết là có phải đầu lưỡi mình rất soi mói hay không, bột mì ở chợ bỏ thêm không biết bao nhiêu bột làm trắng cậu không ăn quen mà bột mì nguyên chất cùng làm ra bánh mỳ hoặc bánh bao, kỳ thật bột có hơi ố vàng, nhìn không hề ngon như bánh mì ngoài chợ bán, hơn nữa bánh mỳ tự làm không cần dùng bột lên men mà dùng “bột nở”, như vậy bánh mỳ sẽ xốp nhưng không nở tung, nhẹ nhàng mà không rời, vẫn còn rắn chắc.

“Nghiền bột? Chính là nghiền nhỏ sao?” Joe hỏi.

Phúc Nhạc gạt đầu, không có máy nghiền đều phải dùng máy xay đá, nhưng hiệu suất quá kém, không bằng máy nghiền đá.

Joe nghĩ nghĩ, vốc 1 vốc hạt gạo, hai tay khép lại, dùng sức chà xát, Phúc Nhạc ngạc nhiên bột tinh tế rơi ra từ kẽ tay Joe, biểu tình trên mặt có chút vụn vỡ, mơ nó còn muốn máy nghiền làm cái quái gì, nhà có thủ nhân, mọi chuyện không lo a!

Lấy lại tinh thần rồi Phúc Nhạc nhanh chóng tìm cái chén lớn hứng bột mì bị Joe dùng hai tay “chà xát” ra, không đến một hoi một bó lúa mì to đều bị nghiền thành bột.

“Joe, không cần khách khí, chỗ còn lại đều nghiền thành bột mì đi!” Phúc Nhạc đem đồng hạt gạo vừa xay qua, cười tùm tùm nói.

Joe gạt đầu, đối với thủ nhân mà nói, chuyện này quả thật không phải chuyện gì cố sức, rất dễ dàng nghiền hết chỗ lúa mì đã xát vỏ thành bột mì.

Phúc Nhạc liу lưỡi, cái này có thể sánh bằng tốc độ máy nghiền bột rồi.

Phúc Nhạc ôm một chén lớn bột mì, tính toán làm đồ gì ăn ngon đây, chỉ là ngấm lại ngoại trừ mì sợi đơn giản nhất cùng bánh bao lớn, thì những thứ khác đều phải mất chút công phu, hơn nữa làm bánh mỳ còn cần bột lên men, Phúc Nhạc quyết định chọn mì sợi.

Thừa dịp Kanya còn đang nấu thịt, Phúc Nhạc đặt lên cái bàn gỗ đặc biệt làm cho mình mấy chậu bằng xương, đựng nước và bột mì. Cái bàn này không cần hoi, vẫn là do Phúc Nhạc chỉ đạo Joe làm ra, cũng thành bàn ăn com của cả nhà, so với cái tảng đá lạnh như băng kia thì tốt hơn nhiều, quan trọng nhất là nó khá sạch sẽ, muốn ăn com hay xử lí thịt gì đó làm trên bàn gỗ tốt hơn, đỡ sinh bệnh.

Chẳng qua các thú nhân khá quý trọng cây cối nên Phúc Nhạc cũng không bảo Joe làm nhiều, ngay cả giường cũng chưa đổi thành gỗ, dù sao rừng rậm vô cùng quan trọng đối với các thú nhân. Cũng không phải không có bộ lạc lấy gỗ củi làm nhiên liệu hoặc đồ dùng sinh hoạt, tuy rằng hơi thô ráp nhưng tốt hơn đá nhiều. Khó nổi chỉ tiêu hao rừng rậm mà không trồng lại hậu quả rất đáng sợ, sẽ không chống đỡ được lâu sau đó dẫn đến phá hủy sinh thái. Tuy thú nhân không biết phá hủy sinh thái là cái gì nhưng bọn họ cũng không ngốc, phát hiện cây ít đi thì thú vật cũng ít theo, chậm chí nước cũng thiếu. Cho dù không biết nguyên nhân, các thú nhân cũng ý thức được cái đó và nạn chặt phá rừng không thoát khỏi liên quan.

Bởi vậy, các thú nhân đối cây cối cũng quý trọng hơn, đây là những người đi trước trải qua rồi truyền lại kinh nghiệm và giáo huấn cho đời sau.

Phúc Nhạc nghĩ, cổ lấy dũng khí chạy đến bên chuồng gà, bịt mũi lén lút nhìn trái nhìn phải, đột nhiên 2 mắt sáng lên — quả nhiên có trứng gà !

Phúc Nhạc do dự, đi vào lấy trứng gà có thể bị mổ không đây? Cuối cùng sức hấp dẫn của trứng gà chiến thắng nỗi sợ đối với bọn gà ngốc, cậu cắn răng hé chuồng gà ra 1 đoạn rón rén chui vào, định thừa dịp bọn gà ngu đang bận mổ đồ ăn thì nhanh tay chôm 2 quả trứng rồi bỏ chạy.

“Cục... Cục tác?” Phúc Nhạc chạy trốn quá nhanh, khiến cho lạc đất thú chú ý, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Phúc Nhạc đang chạy như điên khỏi chuồng gà, vỗ vỗ cánh tiếp tục cúi đầu tìm ăn.

Phúc Nhạc chạy ra rồi mới thở phào một hoi, cậu sẽ không nói cho người khác biết khi còn bé từng bị gà mổ cho còn bị chó rượt đâu...

Nhìn trứng gà trong tay còn to hơn trứng ngỗng, Phúc Nhạc không khỏi cười ngây ngô, có thể ở thế giới khác vượt mọi điều kiện khó khăn gian khổ mà ăn được trứng gà là 1 chuyện hạnh phúc cỡ nào chứ!

Cho non nửa quả trứng gà vào bột mì, như vậy lúc nhào bột sẽ càng co dãn, nhưng trước khi thêm trứng gà, Phúc Nhạc lại nhéo ra 1 khối bột mì để sang bên.

Joe đứng bên cạnh nhìn, tò mò hỏi: “A Nhạc, vì sao còn để lại 1 khối?”

“Cái này dùng để làm bột lên men.” Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà giải thích: “Làm bánh mỳ cần bột lên men, cái này có ích. Ngày mai anh sẽ biết.”

Joe gật đầu, tiếp tục đứng sau nhìn Phúc Nhạc cán mì sợi, từ những hạt vàng vàng không hề thu hút biến thành bột phấn trắng mịn rồi lại biến thành những sợi dài mềm mềm, Joe thấy 1 loạt biến hoá của lúa mì, không khỏi cảm thán thực vật này thật thần kỳ.

Chờ Kanya nấu xong thịt rồi, Phúc Nhạc làm 1 ít canh thịt, liền bỏ mì vào. Kanya thuận tiện giúp Phúc Nhạc đi ra ngoài hái 1 chút rau dưa thực dụng — mấy thứ này ra ngoài có thể tùy ý tìm được.

Phúc Nhạc đánh trứng gà rót vào trong nồi, thuận tiện cắt chút nấm hương bỏ vào, từ khi làm gà nướng bunn, mọi người cũng có hảo cảm với loại thực vật tên gọi nấm hương này, rất nhanh trong nồi liền phát ra tiếng ừng ực, mì sợi đã hơi hơi biến sắc, tất cả mọi người ngửi được 1 mùi thơm thần nhiên. Không nghĩ thịt lại thơm như vậy nhưng lại không nồng, có vẻ giống mùi thơm bình thường nhưng lại làm cho người cảm thấy vô cùng kỳ diệu, giống như đang tản ra lực hấp dẫn kỳ dị.

Phúc Nhạc mang về không ít lúa mì, hơn phân nửa đều nghiền làm mì sợi, nấu cho 1 gia đình thú nhân thì từng đó cũng tạm đủ.

Khuấy khuấy nếm nếm, xác định đủ mặn, mì cũng chín rồi Phúc Nhạc liền múc cho mỗi người 1 chén lớn. Cậu không làm mì sợi nước trong mà làm mì sợi hơi có vị mặn, trên bát còn bỏ thêm một ít thịt Kanya nấu, quả trứng thật lớn chần nước sôi cũng chia làm 4, cam đoan mọi người đều được nếm thử.

Mì sợi hiển nhiên không thích hợp dùng tay ăn, Kanya vốn vẫn kiên trì không dùng đũa sau khi lần thứ 3 mì rơi khỏi tay rút cục đầu hàng, Casar thấy thế, lập tức buông bát tìm bó củi lần trước còn thừa, vuron vuốt ra làm 1 đôi đũa.

Kanya lúc này mới vui vẻ lên, không được tự nhiên mà cầm chiếc đũa tính tề, học bộ dáng Phúc Nhạc kẹp mì sợi.

Phúc Nhạc nhìn y học không thạo thì kêu Kanya dùng đũa cuốn mì lại, quả nhiên tiện hơn nhiều. Casar cùng Joe cũng học theo.

“Bản thân hương vị tuy rằng rất nhạt nhưng cũng rất thật, hơn nữa mùi vị rất đặc biệt, khiến người ta rất thích.” Kanya tinh tế nhai mì, gật gật đầu bình luận.

Phúc Nhạc nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, có chút kích động nhỏ: “Không khó ăn đúng không ạ?” Nói ăn rất ngon thì khẳng định không được, bản thân thú thân đều là động vật ăn thịt, hơn nữa bản thân thịt cũng ngon hơn đồ chay, hương vị cũng quá nặng, trừ phi có tài vua đầu bếp nếu không rất khó làm ra đồ chay ngon như thịt.

“Ừm, tuy rằng không thể so với thịt, nhưng giống cái hân sẽ thích món này.” Kanya khẳng định nói, bản thân y cũng rất thích hương vị này, ăn rất chắc bụng, hơn nữa giống cái không có nhu cầu ăn thịt mạnh như giống đực, đối với loại thức ăn nhẹ lại no này tuyệt đối sẽ hoan nghênh.

“Vậy là tốt rồi.” Phúc Nhạc cong mắt cười, nếu tất cả mọi người không tiếp thu được món chính này, vậy cậu cũng không còn cách.

“Ta cũng thấy không tồi.” Casar ăn hết 1 bát mì, buông bát hiếm thấy mở miệng nói: “Có thể ăn thêm thịt.” Không giống rau dưa cùng hoa quả, chỉ ăn cái này cần bản ăn không đủ no.

“Vậy thì tốt quá!” Phúc Nhạc vui vẻ: “Ngày mai cháu lại đi tìm chút lúa mì, làm ít bánh mỳ cùng bánh (bánh bằng bột mì dạng tròn, thường nướng hoặc hấp), cho Haren còn có chú Sylve được nếm thử.”

Kanya cũng đồng ý gật đầu: “Hiện tại có thể xem phản ứng của mọi người ra sao đã, dù sao Tiểu Nhạc cũng nói, muốn gieo trồng cũng phải chờ đến mùa xuân năm sau.”

Nói cho cùng, mọi người đối với đồ ăn mới lạ đều tương đối cảnh giác, sợ ăn rồi sẽ xảy ra vấn đề, nếu không biết lai lịch của Phúc Nhạc, Kanya cũng khẳng định không dám quyết đoán nếm thử như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Mì sợi thoát nhìn mềm nhũn, nhưng quả thật hàng thật giá thật có thể lấp đầy bụng. Kanya lại làm không ít canh thịt, mọi người ăn đến tròn xoe cả bụng, cuối cùng hạng mục thịt nướng bị ăn ý mà buông tha, đột nhiên ăn chút mì phở, đối với chúng thú lần đầu tiên nhìn thấy mà nói, là thể nghiệm tuyệt vời và mới lạ.

Điều khiến Phúc Nhạc cảm thấy tiếc nuối chính là, bản thân không có tay nghề đại trù gì, nếu không phải cảm thấy mì sợi bên ngoài có thêm rất nhiều chất phụ gia kì quái cậu cũng sẽ không nhọc lòng đi học tập tay nghề cán mì sợi, mì sợi làm ra cũng miễn cưỡng, hơn nữa năng lực của cậu chỉ đến đó mà

thời.

Những món ngon liên quan đến mì ở Thiên triều đầu chỉ thiên thiên vụn vặt, đại giang nam bắc đủ loại đặc sắc, mì Tần Cương 1, mì chiến trường Bắc Kinh 2 (đổ nước tương vào ăn sau), mì trộn Vũ Hán 3, mì Lan Châu 4, mì cay thành đô Tứ Xuyên 5... Phúc Nhạc tất cả đều thuộc như lòng bàn tay, ngoại trừ vì sở thích ăn cay mà có thể nhớ rõ cách làm mì cay thành đô Tứ Xuyên giản dị và mì du bát 6, những thứ khác tất cả đều là nước đến chân mới nhảy, tâm huyết dâng trào mới làm theo hướng dẫn từng bước 1, làm xong liền quên sạch cách làm (đừng hoài nghi, trên đời thật sự có người như thế...)

1 2 3 4 5 6 7

“Kỳ thật rất nhiều thực vật không có độc cũng có thể ăn, hoặc là khiến thức ăn có mùi rất ngon.” Phúc Nhạc cùng Kanya rửa chén, thuận miệng nói rằng.

“Con nói đúng lắm.” Kanya vẩy vẩy nước trên tay cười nói: “Trước lúc con đến, cho dù có ném thử những nguyên liệu nấu ăn kì quái như hành gừng tỏi này thì chú cũng không biết nó có tác dụng thần kì như vậy.”

Tuy rằng thịt không thêm gia vị chỉ cần xử lý cẩn thận, nấu ra cũng sẽ không có vị máu, nhưng không thể phủ nhận được thịt ướp hành gừng nấu lên mùi rất thơm, càng thêm thuần túy cùng nồng đậm, còn mang theo mùi hành gừng đặc biệt, ai có thể nghĩ đến, chúng nó trước đây khiến người ta chỉ ngửi mà không dám làm gì chứ?

Mà phát hiện lúa mì của Phúc Nhạc còn lạc quan hơn, loại chuyện có lợi tạo phúc cho nhân loại, a không, thú nhân như thế này, thậm chí có thể cho giống cái 1 cuộc sống thêm khoẻ mạnh, nói không chừng có thể thay đổi tình huống không mấy lạc quan của bộ lạc bấy giờ, điều này khiến Phúc Nhạc đã có chút tình cảm uyển chuyển với nơi này thấy vô cùng vui vẻ.

Trừ bỏ lúa mì, lần trước mấy cây ớt non đánh về cũng kì tích sống tiếp, ớt hái về cũng sắp phơi khô, bởi vì là ớt chỉ thiên đỏ chót nên dựa theo thói quen nơi Phúc Nhạc, đều là phơi nắng để xào rau hoặc là đập nhỏ làm bột ớt.

Rửa bát xong trời vẫn chưa tối hoàn toàn, một cơn gió lạnh thổi tới, Phúc Nhạc hợp thời hắt hơi một cái, Kanya khản trương quay đầu lại, cái này ý biết, là triệu chứng sắp sinh bệnh.

“Tiểu Nhạc, con sao rồi? Không thoải mái?” Kanya quan tâm hỏi, đã hoàn toàn quên đứa nhỏ trước mắt này là thầy thuốc duy nhất có thể chiến thắng bệnh tật.

“Không có việc gì.” Phúc Nhạc xoa xoa mũi than thở: “Thời tiết lạnh nhanh thật.” Tuy rằng lúc xuyên qua Thiên triều vẫn là tháng 7, nhưng có vẻ thời điểm đó đã là cuối hè, đột nhiên 1 trận không khí nóng còn khiến Phúc Nhạc ảo giác mùa thu còn chưa tới cơ.

“Quần thêm da thú đi.” Kanya nói: “Hôm nay chú mới làm xong 1 tấm da thú, vừa lúc may cho con.”

Chế tác da thú không phải chuyện đơn giản, hướng chỉ nơi này thể tích lũ dã thú đều rất khổng lồ, Kanya tuy rằng có khả năng, cũng mất tới 7 8 ngày mới hoàn toàn xử lý tốt nhất 1 tấm da thú.

Muốn khiến da thú trở nên mềm mại, ngoại trừ việc tẩy sạch bên ngoài, còn cần các loại chất lỏng thực vật tẩm vào bên trong, làm mềm da, còn tiêu trừ đi mùi máu dày đặc và mùi thối cho tập tính sinh sống quý dị của những loại mãnh thú khác nhau nữa. Quá trình này vừa cần kiên nhẫn, vừa cần cẩn thận.

Phúc Nhạc nhìn da thú quần đơn giản trên người Kanya, có chút đau đầu. Bởi vì thời tiết chuyển lạnh, giống cái cũng bắt đầu bọc cánh tay lại, nhưng vì dùng 1 khối da thú bao nửa người trên luôn hành động bất tiện, giống cái thông minh 1 chút đã biết chế tác quần áo giản dị, 2 đoạn da thú thật dài giao nhau trước ngực, hai bên xẻ 2 lỗ nhỏ, dùng dây thừng buộc lại, giống như cái áo choàng.

Chẳng qua... “Chú Kanya ơi, bụng cũng phải che lại.” Phúc Nhạc không phiền không chán mà nhắc nhở lần thứ 3 trong ngày, có chút bất đắc dĩ: “Tuy rằng chú có thể không biết lạnh nhưng mặc như vậy rất dễ bị cảm đó.”

Mùa hè thì thôi, thu đông đúng là lúc tang khí, trong trung y thì thu đông là lúc dương khí yếu đi, âm khí phong phú, còn để lộ đầu gối và bụng ra ngoài để tiết dương khí, quả thực chính là tự sát mãn tính. (đi ngủ nhớ đắp chăn 2 chỗ này thêm 2 vai nữa nhé) Tuy muốn giải thích sẽ phải đề cập đến những thứ sâu xa huyền diệu kiểu tầm quan trọng của rốn ròi huyết Thần Khuyết gì đó, nói trắng ra chính là dễ bị cảm lạnh tiêu chảy a.

Kanya xoa bóp 2 má Phúc Nhạc cười: “Biết rồi.” Nhưng rồi lập tức lại thờ dãi: “Da thú dài thêm 1 chút để che bụng thì tay chú không hành động được.” Phúc Nhạc nói nói ý không phải không nghe, thẳng thắn nhất định là muốn tốt cho mình, nhưng như vậy thì hành động bất tiện lắm, điều này đối với Kanya chịu khó mà nói vô cùng khó chịu với không được tự nhiên.

Phúc Nhạc sờ sờ cảm đánh giá da thú trên người Kanya, linh quang chợt lóe, vì cái gì không đem da thú chế tác thành bộ đáng quần áo hiện đại chứ?

“Chú Kanya ơi, biến da thú thành bộ đáng quần áo trên người con thì chú có mặc không?” Phúc Nhạc sán qua chỉ quần đùi và sơ mi chữ T dùng vải dệt trên người mình may thành, cười hi hi hỏi. Tuy rằng đường may có thể thấy rõ ràng, tay nghề vụng về, nhưng mặc vào không có cảm giác không hợp. Nói cho cùng, Phúc Nhạc đốt đặc cán mai cắt được vải thành hình sơ mi chữ T sau đó khâu lại thành hình cũng đã tốt lắm rồi. Tuy vì không đủ kinh nghiệm mà làm hỏng 1 bộ, quần cũng là cậu làm bừa, nhưng cũng tốt hơn váy da thú của người rừng chứ.

Kanya sừng sốt một chút, cẩn thận quan sát đồ Phúc Nhạc đang mặc, cứ tưởng rằng đây là phong tục của quê nhà Phúc Nhạc Kanya cũng không không nghĩ nhiều, nhưng giờ nhìn lại, nếu da thú cũng làm như vậy, quả thật vừa tiện lợi vừa ấm!

Kanya hưng hăng gõ một chút đầu mình: “Chú thực ngốc! Thế mà không sớm để ý tới!” Tiểu Nhạc vẫn luôn ăn mặc như thế này, sao tới bây giờ y lại chưa từng nghĩ qua có thể ứng dụng trên da thú chứ, ngấm lại quả thật xấu hổ, mình quá trì độn mà!

Nghĩ tới ý kiến hay, Kanya liền hí hửng lôi kéo Phúc Nhạc bắt đầu kế hoạch may quần áo, Phúc Nhạc còn đặc biệt lấy cái áo T-shirt mình mặc lúc xuyên qua cho Kanya nghiên cứu, cậu tin tưởng vững chắc Kanya khéo tay hơn mình, nhất định có thể làm ra quần áo càng thoải mái.

Hai người thương lượng trong chốc lát, Kanya không hề tâm linh thủ xảo (sáng tạo, khéo léo), rất nhanh liền biết cách làm, chạy đến phòng cất giữ da thú lôi 1 đồng da thú ra thí nghiệm, Phúc Nhạc tự nhận thủ công không phải thế mạnh, cũng không đi theo giúp vui.

Phúc Nhạc hôm nay ăn hơi quá no, tuy rằng không có đồng hồ báo thức, nhưng là đến đây lâu như vậy, nhìn ánh trăng vị trí cũng đại khái có thể đoán được hiện tại mới không đến tám giờ, buồn ngủ thì cũng quá sớm, dứt khoát lôi kéo Joe đi ra ngoài tản bộ.

“Joe, buổi tối bọn anh không có hoạt động gì thú vị sao?” Phúc Nhạc xoa xoa bụng tiêu thực, đi lung tung trên con đường nhỏ, tuy rằng không có ngọn đèn, nhưng ánh trăng cực sáng, thậm chí có thể nhìn thấy rất xa.

“Không có hoạt động.” Joe đáp: “Ăn xong cơm chiều, liền ngủ say.”

Phúc Nhạc xoa xoa má, quả thật, cậu qua đây lâu như vậy, mỗi ngày đều là ăn xong cơm chiều giúp chú Kanya rửa bát, sau đó bốn người ngồi trong sân tán gẫu 1 chút chuyện xảy ra ban ngày, liền ai về giường nấy ngủ, các hoạt động giải trí hưu nhân có rất ít. Trước kia Phúc Nhạc lúc ở nhà, mỗi ngày đều phải ngồi máy tính máy tiếng, chưa đến nửa đêm chưa đi ngủ, mắt hơi bị cận thị, không biết có phải thói quen sống bây giờ tốt hơn hay không, cậu thấy thị lực và thân thể của mình đều tốt lên nhiều.

Người thường xuyên thức đêm đều sẽ có cảm giác đôi khi đặc biệt mệt mỏi, không chỉ là cước bộ, thậm chí cảm giác tâm trí cũng mờ mịt, Phúc Nhạc cũng coi như nửa thầy thuốc, đương nhiên biết hậu quả của thức đêm vừa nhiều lại nghiêm trọng, nhưng chỉ ở có 1 mình, ại không có người thân bạn bè gì, cho dù có lơ lớt mạng cả đêm cũng không muốn đối diện với trần nhà mà mất ngủ, cái cảm giác kia thật khiến người ta tuyệt vọng.

Joe nắm tay Phúc Nhạc, tìm đập hơi mau, hẳn không nói cho Phúc Nhạc, rất nhiều thú nhân không cần hoạt động gì, ban đêm là thời cơ tốt để cùng bạn lữ thân thiết cố gắng tạo hậu đại, thú nhân cùng giống cái đều vội vàng tận dụng mà.

Đừng nhìn Kanya cùng Casar đã là chồng chồng hơn hai mươi năm mà cho là nhiệt tình giảm. Đó cũng là lí do nhà các thú nhân lại cách nhau xa đến vậy. Phải biết thính giác thú nhân rất sắc bén, nếu không cẩn thận nghe được đông cung sống của người khác chẳng phải quá xấu hổ sao? Nói không chừng chính lúc mình và bạn lữ nhà mình thân thiết cũng sẽ bị người khác nghe được, ai mà chịu được chứ.

Cũng chính bởi vì vậy, sân nhà mỗi hộ đều rất lớn, nhà Kanya có rất nhiều phòng, các phòng cách nhau cũng tương đối xa, Joe cùng Kanya ở tại tiền viện, Joe ở phòng trong sân đối diện cửa ra vào, vừa lúc có thể canh giới, bên phải phòng Joe lại là phòng tạp vật, chuyên môn dùng để chứa xương và da thú đã xử lí, còn có các nguyên vật liệu thường dùng hằng ngày.

Bên trái là chỗ Phúc Nhạc ở, tuy rằng không lớn, nhưng chỉ là phòng ngủ cũng đủ, dù sao lúc ấy xây phòng ai cũng không ngờ còn nhiều thêm 1 người, cho dù về sau Joe có bạn lữ, vậy cũng là ra ngoài ở riêng.

Phía sau phòng 2 người là “phòng bếp”, bên trong để con mồi Joe cùng Casar mỗi ngày bắt được tránh mưa nắng, còn có một ít rau dưa hoa quả, và đồ dùng xương thú nôi xương thú, nếu hôm nào trời mưa thì mọi người sẽ đến phòng bếp dùng cơm. Bởi vì phải chứa được con mồi kích cỡ lớn nên phòng bếp rất rộng.

Sau phòng bếp mới là phòng của Kanya và Casar. Cứ như vậy, hai người cho dù buổi tối làm việc thiếu nhi không nên xem, Phúc Nhạc cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì, về phần Joe, tuy tiện kiểm thứ gì bịt tai lại là xong.

Chẳng qua hiện giờ Joe cứ hờ ra là nghĩ tới A Nhạc đang ở sát vách mình liền cho chút ngựa ngáy, thàn than “chăn đơn gối chiếc khó ngủ”, mỗi ngày đều “trần trọc”.

Việc này Joe không tính nói cho Phúc Nhạc, em ấy rất thận trọng, nói không chừng nghe xong sẽ bỏ chạy không thèm cử hành nghi thức với mình nữa.

“A Nhạc, đại hội chấm dứt rồi, chúng ta liền đi tìm tộc trưởng, cử hành nghi thức đi.” Joe nghe Phúc Nhạc ngâm nga 1 lần điệp xa lạ, thấp giọng hỏi.

Phúc Nhạc khựng lại, không nghĩ Joe sẽ đột nhiên đề xuất chuyện này, đỏ mặt, ánh mắt dao động, thở hồn hển nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Phải nhanh như vậy sao?”

Joe cười: “Anh rất sốt ruột.”

Phúc Nhạc sững sốt, không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Joe ôn nhu mà nhìn cậu, cúi đầu nhẹ nhàng chạm lên môi Phúc Nhạc: “Em quá tốt, anh không muốn cho ai khác cơ hội.” Nếu không đại hội sắp tới, lập tức cử hành nghi thức thì quá mức vội vàng, Joe hận không thể lập tức kéo Phúc Nhạc đi tìm được Tộc trưởng Barre thỉnh cầu ông ấy cử hành nghi thức cho mình và Phúc Nhạc.

Cho dù chỉ là một chút manh mối nhỏ rằng các thú nhân khác có tâm tư, hẳn đều phải bóp chết từ trong trứng nước. Đại hội còn có một phong tục mà mọi người đều ngầm chấp nhận, tuyên bố sắp kết thành nghi thức ở đại hội sẽ không bị quá nhiều khó dễ. Dù sao người ta cũng đã xác định muốn làm

bạn lữ của nhau, nhất định là người tình ta nguyện, tâm đầu ý hợp, là chuyện văn đã đóng thuyền, nếu không chờ sau đại hội nhờ chọn được người càng hợp ý hơn mới quyết định cũng được mà?

Đương nhiên rồi, lấy thực lực của Joe tất nhiên sẽ không sợ thú nhân khiêu chiến, hấn chưa bao giờ dừng rèn luyện sức mạnh, vẫn luôn cố gắng tiến bộ, chỉ là, hấn muốn dập tắt hết những ảo tưởng của các thú nhân không thực tế: hết hy vọng đi, giống cái này, đã là của ta.

Phúc Nhạc hơi ngần ngại, cái gì gọi là không cho người khác cơ hội? cậu cũng đâu có thích thú nhân khác đâu!

“Anh yên tâm, em sẽ không thích người khác.” Phúc Nhạc ngượng ngùng, nghịch tay mình rầm rì nói. Thú hồn duy nhất mà cậu nhìn không thấy hết hồn lúc này chính là của Joe, nếu không phải Joe thì cậu tình nguyện cả đời F.A.

“Không cử hành nghi thức thì bọn họ sẽ không chết tâm” Joe chậm rãi khuyên nhủ, đối với vụ dụ dỗ đứa nhỏ này, hấn luôn phải dùng đến sự thân thiện khác thường còn có cả trí tuệ.

“Ừm... thế, thế, cử hành nghi thức phải làm như thế nào?” Phúc Nhạc lắp bắp hỏi han, khẩn trương vô cùng, cử hành nghi thức chính là kết hôn a! Quang minh chính đại mà cùng người mình thích kết hôn! Đây vốn là chuyện Phúc Nhạc nghĩ cũng không dám nghĩ, hiện tại lại tình hình xảy ra, khiến cậu trở tay không kịp.

“Không cần làm gì cả.” Joe trong mắt ý cười càng sâu, A Nhạc đây là đáp ứng rồi sao?

“Tộc trưởng Barre tại quảng trường sẽ tuyên bố với mọi người trong bộ lạc rằng chúng ta trở thành bạn lữ, sau này muốn giúp đỡ lẫn nhau, cùng sinh sống, không thể vứt bỏ đối phương.” Joe dắt Phúc Nhạc chậm rãi đi, chậm rãi nói, trong giọng nói đượm sự ôn nhu: “Sau đó mời bạn tốt của chúng ta đến nhà làm khách, mời bọn họ nhắm nháp đồ chúng ta làm”

Phúc Nhạc nghe thấy quen quen, cái đó và trình tự kết hôn hiện đại không sai biệt lắm, nhưng lại không cần mời rượu. Chẳng qua khả năng mình phải làm cơm.

“Có thể không làm thịt nướng không?” Phúc Nhạc ngẩng đầu nhìn hấn, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu phải làm thịt nướng, hay là thôi đi.” Chờ cậu luyện tốt kỹ thuật hãy kết hôn!

Joe bật cười, sờ sờ đầu Phúc Nhạc: “Đừng lo, chỉ cần ăn ngon thì làm gì cũng được.” Dù sao đều là bạn tốt và người thân mọi người cũng sẽ không so đo, ít nhất nhìn phân lượng nắm tay của Joe, muốn so đo cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

“Thế thì tùy.” Phúc Nhạc buồn buồn nói, dù sao cậu cũng không có khả năng tìm 1 người bạn trai khác, sớm muộn gì đều là người này, kết hôn sớm 1 chút cũng tốt, đỡ phải nhìn thấy Joe bị đám giống cái cao hơn mình có cơ bắp hơn mình lại xinh hơn mình ngấp nghé như hồ rình mồi!

Nói như vậy... Cậu mới là người nên nóng vội mới đúng!

“Vậy thì tốt rồi!” Joe ý cười tràn ngập, nhẹ giọng nói.

“... .. ừm”

Hai người tâm sự dưới ánh trăng, đem chuyện chung thân đại sự định ước, đi dạo thêm trong chốc lát, liền chậm rì rì trở về ngủ.

Một đêm này, hai người đều có chút khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, giấc ngủ chất lượng kém hiếm thấy còn đang tiếp tục, Phúc Nhạc bị Kanya kéo lên, nhìn Kanya về mặt hưng phấn cầm trong tay quần áo thành phẩm, Phúc Nhạc ngay cả ngáp cũng nuốt vào bụng, không khỏi mở to hai mắt nhìn: “Chú Kanya, ngay cả nút thắt chú cũng làm được?!”

Kanya về mặt đắc ý, tuy rằng đôi mắt đen thui, Casar đang tựa vào cửa mặt càng bất mãn oán khí, nhưng giờ phút này cái gì cũng không ảnh hưởng được tâm tình tốt của Kanya.

“Chú nhớ rõ con nói là áo khoác.” Kanya vui rạo rực nói: “Cũng có giống cái làm da thú thành bộ dáng này. Chú liền sửa 1 chút, quả nhiên dễ dàng hơn nhiều!” Hơn nữa Kanya đặc biệt dựa theo đề nghị của Phúc Nhạc mà cải tiến, không hoàn toàn làm theo áo phong chữ T của Phúc Nhạc, làm thêm ông tay ông quần, y cứ cảm thấy chui từ dưới lên sẽ không tiện, nói không chừng thú nhân hoặc giống cái nào to đầu sẽ rất khó mặc, cân nhắc mãi, Kanya mới lớn mật cắt mở da thú phía trước, làm thành áo khoác dùng dây buộc.

“Thật là lợi hại!” Phúc Nhạc sợ hãi than: “Ngay cả mặt trước mặt sau cũng phân biệt được!” Lúc cậu làm áo phong chữ T hoàn toàn không phân trước sau, mặc trên người có đôi khi sẽ có cảm giác mặc ngược.

Kanya đắc ý gật đầu: “Tất nhiên rồi, bộ quần áo kia của cháu thật thần kì, chú tháo ra mới biết được thì ra mặt trước mặt sau có khác nhau, làm như vậy mặc vào sẽ thoải mái rất nhiều. Chú có thể dạy cháu.”

Phúc Nhạc dùng sức gật đầu, quả nhiên dù ở nơi nào thì trí tuệ của nhân dân lao động cũng vô cùng vô tận!

“Cái này tốt nhất để lại cho Casar, chú với cháu cùng làm cho Joe 1 bộ khác, thời tiết lạnh, vừa lúc mặc luôn.” Kanya ôm thành phẩm hoàn thiện nhất của mình, đi tới cửa sờ sờ bạn lữ anh tuấn nhà mình nói vậy, Casar nghe xong, quả nhiên tâm tình tốt hẳn lên, nắm cầm Kanya hung hăng hôn một cái: “Ta đi ra ngoài.”

Kanya cười tủm tỉm mà gật đầu: “Chú ý an toàn.” Báo lớn nhà mình quả nhiên dễ dãi nhất ~ tuy rằng Joe và Casar đều là người nhà mình, nhưng là đối với giống cái mà nói, bạn lữ vĩnh viễn đều là xếp trước nhĩ tử, bởi vì nhĩ tử sẽ có 1 ngày có bạn lữ của chính mình, người có thể làm bạn cả đời, cho giống cái hạnh phúc chỉ có 1 bạn lữ độc nhất duy nhĩ.

Kanya nhìn theo bạn lữ nhà mình biến thành con báo lớn nhanh như chớp rồi đi, nhìn lại, quả nhiên, Phúc Nhạc đã đỏ bừng mặt, ánh mắt cũng không biết đặt ở đâu.

Nhìn thấy hai người không thèm để ý chút nào mà “liếc mắt đưa tình”, tiểu xử nam ngây thơ vẫn có chút không thích ứng, càng miễn bàn lần đầu tiên thấy Kanya cùng Casar ngang nhiên ôm hôn thì đã hoá đá luôn. Là 1 người Thiên triều hơi bị bảo thủ, ngẫu nhiên gặp những cặp đôi yêu nhau hôn môi trên đường Phúc Nhạc đều thấy không được tự nhiên mà tránh đi.

Kanya bật cười: “Thẹn thùng cái gì, con và thằng gốc Joe về sau cũng vậy còn gì?”

Phúc Nhạc càng 囧, hiện tại cậu đã biết Joe có bao nhiêu thu liễm, ít nhất hai người bọn họ xác định quan hệ rồi còn chưa ôm nhau trước mặt người khác bao giờ...Má ơi mặt nóng quá!

“Lại nói tiếp...” Kanya đi ra ngoài vài bước lại lui trở về, về mặt cười xấu xa nhìn Phúc Nhạc: “Hai đứa biết trở thành bạn lữ rồi phải làm gì không?”

Phúc Nhạc sùng sốt, không hiểu gì, một lát sau mới kịp phản ứng, nháy mắt mặt đỏ rực, sắp bốc hơi đến nơi, Kanya cười he he, đùa con dâu tương lai mỹ mãn mới về phòng tiếp tục nghiệp lớn may quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Bởi vì Kanya trêu chọc, sáng ra Phúc Nhạc cơm cũng chưa ăn đã lén lút tránh Joe như chạy giặc đến phòng khám. Vừa nghĩ tới chuyện chú Kanya nói, Phúc Nhạc liền liên tưởng, tốt xấu gì cậu cũng lén lút xem qua GV, lúc mở ra xem lại bị dọa, từ đó về sau cũng chưa xem lại lần nào.

Nhưng tốt xấu gì cậu cũng biết...Loại sinh hoạt kia ắt là 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống chồng chồng, nhưng biết là 1 chuyện, sợ thì vẫn sợ, chỗ đó...Làm sao đi vào được chứ... Thật là đáng sợ...

Phúc Nhạc vừa ngơ ngẩn vừa phoi được liệu, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, rất là đặc sắc.

“Có ai không?” giọng nói non nớt kéo được Phúc Nhạc đang nảo náo (ngôn ngữ anime, chỉ ảo tưởng trong đầu những chuyện k xảy ra trong hiện thực) trở về.

Phúc Nhạc nhanh chóng buông thảo dược trong tay, đi ra cửa nhìn thấy 1 thứ, thấy thật vui.

Một con hổ con nhìn rất ngốc, đang ló đầu vào nhìn, cái đuôi phía sau linh hoạt quất lên quất xuống, trên làn da màu vàng là những vằn đen được phân bố đều, bởi vì không lớn nên trông có vẻ không có lực công kích, ngược lại khiến người cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Có thể là nghe được tiếng bước chân của Phúc Nhạc, hổ con liền phát hiện Phúc Nhạc đến, lập tức quay đầu, mở to đôi mắt tròn xoe, nghiêng đầu tò mò nhìn Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc bị cặp kia to tròn ướt kia manh (moe, đáng yêu) đến tâm can run rẩy, hổ con a... Chúng loại thật không tồi, hình thể cũng thực bình thường, đường cong thân thể mượt mà, da lông cũng mềm mại, xem ra được chăm sóc rất khá.

“Em tìm tể ti đại nhân.” Hổ con nghiêng đầu, hai người nhìn nhau nửa ngày, hổ con mới mở miệng, một cảm giác con nít mới dứt sữa.

“Em đây.” Phúc Nhạc đến gần vài bước, nâng nâng chân trước của hổ con, ừm, tạm thời không phát hiện chứng bệnh gì.

“Nhóc tên gì?” Phúc Nhạc vẫy vẫy tay với hổ con, ý bảo nó vào nhà, hỏi.

“Em là Theis.” Hổ con ngẩng đầu, trái phải ngó chung quanh mặt tiền cửa hàng, nó không đi nhầm nha, mà phụ không phải nói ngay bên cạnh cửa hàng của anh Haren sao?

Chần chờ một lát, Theis thật cẩn thận mà bước 1 bước nhỏ vào phòng khám.

“Hất xì!” Hổ con cầm đầu hất hơi một cái, lắc đầu đến tự chóng mặt, Phúc Nhạc nhìn mà hít 1 hơi, thật đáng yêu quá!

Theis nhăn cái mũi tròn vo ngửi ngửi, mùi gì kì quái vậy, đó là mùi dung dịch tiêu độc do Phúc Nhạc tự chế. Người hoặc thú đến xem bệnh khẳng định sẽ có người miễn dịch kém, hơn nữa nói không chừng sẽ có một ít người mắc bệnh có tính lây truyền, cậu hy vọng có thể cam đoan hoàn cảnh phòng khám bệnh không lây bệnh cho người khác.

“Nhóc con mấy tuổi?” Phúc Nhạc tiếp đón Theis ngồi vào ghế, nhóc con nghĩ nghĩ, vẫn duy trì hình hồ, nhẹ nhàng nhảy lên trên ghế đá ngồi xỏm.

“Em 5 tuổi.” Theis thành thật trả lời, nhìn té ti còn trẻ hơn ma phụ nhà mình, có chút hoạt bát lên: “Anh té ti bao nhiêu tuổi vậy? Em còn tưởng phải là ông té ti cơ.”

“Anh kêu Phúc Nhạc, hai mươi tuổi nha.” Phúc Nhạc cười đáp: “Nhóc có thể kêu anh là anh Phúc Nhạc.” Bị nghi ngờ tuổi cái gì đó, trước đã kích cầu ông chú lăm mồm, giờ cậu đã hoàn toàn chết lặng.

“Ừm.” Theis dù sao cũng là trẻ con, cũng không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn gật đầu, cũng không có nghi ngờ năng lực của Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc vươn tay sờ sờ thân thể Theis, cách lớp da đã cảm nhận được tình huống cơ bắp xương cốt phát triển, nhìn một chút hình thể của thằng nhóc, còn có móng vuốt, phát hiện nhóc này tuy đã 5t nhưng hoàn toàn không đạt được tiêu chuẩn hồ thành niên trên địa cầu: ba bốn tuổi liền tính là trưởng thành, chỉ có điều đối với thú nhân hình hồ có thể sống lâu hai mươi năm thì chả là gì cả.

Nhưng không thể không thừa nhận là, ở mặt nào đó, bọn họ đích thật là hồ, loại tình huống rối rắm này đều khiến Phúc Nhạc đau đầu, cho dù chứng bệnh lớn hay nhỏ, chỉ cần là thú nhân đến xem bệnh, cậu đều phải đồng thời quan sát hình thú cùng hình người, 2 hình thái có những biểu hiện bệnh không giống nhau, sau đó mới quyết định áp dụng dùng cách nào chữa trị với hình thể nào. May mắn cậu là trung y, phương pháp trị liệu đều tương đối ôn hòa, sẽ không bởi vì thú nhân có đặc thù của dã thú mà không chịu nổi phân lượng thuốc và hiệu quả.

“Theis, vì sao em không đổi về hình người?” Phúc Nhạc hít sâu một hơi, kim lại mong muốn bắt cóc thằng nhóc vẫn luôn ngó nghiêng này về nhà nuôi, cố gắng khôi phục lại tư thế chuyên nghiệp, lãnh tỉnh hỏi.

“A...” Hồ con lấy lại tinh thần, nhăn mặt hồ, có chút khó xử, buồn bực nói: “Hình người... Càng đau.”

“Chỗ nào đau?” Phúc Nhạc nhẹ giọng hỏi, cầm bút cẩn thận nhớ kỹ.

“... Đau răng.” Hồ con có chút ngượng ngùng, ngồi xỏm dưới đất cúi đầu dùng chi trước cào cào, rậm rì hàm hồ nói.

“Đau răng?” Phúc Nhạc dừng bút, trẻ con tuổi này vì ăn rất nhiều đồ ngọt lại không thích đánh răng quả thật rất dễ bị sâu răng, do đó mới cần kem đánh răng, chính là nơi này là thể giới thú nhân, đối mặt cậu chính là 1 con hồ nhỏ...

“Hình người rất đau sao?” Phúc Nhạc tiếp tục hỏi, các thú nhân có chỗ rất kỳ lạ, lúc biến thành hình thú thì cảm giác đau đớn sẽ giảm xuống, đồng thời, nếu sinh bệnh hoặc là bị thương, thì tốc độ khép lại cũng mạnh hơn ở hình người.

“Ừm!” Theis vờ mặt ủy khuất dùng sức gật đầu, trông mắt đen bóng có lấp lánh hơi nước: “Đau đến ngủ không được! Theis không dám nói cho ma phụ, sợ ma phụ nhỡ nanh hồ của Theis. Cho nên Theis trộm lại đây xem bệnh!” Nói đến cuối nhóc con còn rất đắc ý, lại cao hứng, rung đùi đắc ý híp mắt cười he he, lộ ra răng nanh sắc nhọn, hồ con cũng không phải mèo con, đã là mãnh thú có thể cắn xé thịt tươi.

... .. Được rồi, kỳ thật phương pháp của ma phụ thằng nhóc này tuy đơn giản thô bạo, nhưng lại khá hiệu quả.

Phúc Nhạc trầm mặc, cậu không biết có nên thắng thần vs thằng nhóc về mặt hồn nhiên, ánh mắt bao hàm chờ mong trước mặt này, nếu răng nanh bị hỏng thật thì có tìm đến té ti cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh nhỏ răng, cho dù cậu có cam đoan không đau chút nào với nó, chắc nó cũng không tin đâu?

“Hé miệng ra cho anh nhìn coi.” Phúc Nhạc sờ sờ đầu Theis nói, tốt nhất là cứ từ từ chưa nói, nếu kêu nhóc răng thì thằng nhóc này chắc sẽ bỏ chạy mất, bằng vào thể lực của Phúc Nhạc, tuyệt đối là đuổi không kịp. Răng nanh bị hỏng nhất định không thể giữ lại. Phúc Nhạc âm thầm thấy có lỗi với nhóc con này...

Theis đối với danh hiệu té ti của Phúc Nhạc tin tưởng vô điều kiện, đặt đầu trên bàn đá, ngoan ngoãn ngửa đầu há miệng.

Phúc Nhạc hướng ánh sáng, híp mắt lại quan sát, trong miệng hồ con có mùi không được tốt lắm, Phúc Nhạc có chút khó chịu, lại vẫn nhìn vào bên trong, rất dễ hiểu cái mùi này là do lâu ngày ăn đồ ngọt hoặc kẹo lại không chú ý vệ sinh răng miệng mà ra.

Với lại, khiến một con hồ con mỗi ngày 2 lần nghiêm túc đánh răng?

Hơn nữa bởi vì chất nước nơi này càng giống sơn tuyết, có tác dụng rất lớn với vệ sinh răng miệng, chỉ cần chú ý thường xuyên súc miệng, răng nanh thậm chí có thể trắng hơn răng người hiện đại.

Phúc Nhạc đang cầm đầu hồ con hướng ra phía ánh sáng chiếu tốt, cúi đầu nhìn tình huống bên trong miệng nhóc con.

Theis vờ mặt khản trương, miệng mở rộng, chỉ sợ răng nanh sắc nhọn của mình không cẩn thận làm bị thương tay Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc trong tay không có đèn pin, may mắn là bản thân không cận thị, Phúc Nhạc yên lặng phun tào, muốn tôi chơi trò cải cách y thuật gì đó cũng

phải cho chút công cụ phần cứng chứ? Ngay cả dao phẫu thuật cũng chỉ có mỗi 1 cái thường dùng, cũng không sợ tôi làm hỏng hay sao.

“Có một, không đúng, hai cái răng sâu, nha, còn có 1 lỗ sâu rất to nữa nè.” Phúc Nhạc nín thở nhìn vào trong, hồ con híp mắt mở miệng, nhìn rất buồn cười.

Haren lúc tiến vào chính là nhìn đến cảnh này.

“2 người đang làm gì vậy?” Haren nhin cười, hồ con miệng há thật to, ánh mắt cũng không dám chớp mà chờ Phúc Nhạc, thoát nhìn rất khẩn trương.

Phúc Nhạc quét trong quét ngoài 1 vòng, xác định không còn vấn đề gì khác mới buông đầu hồ con ra, ngẩng đầu chào hỏi với Haren: “Haren anh tới rồi?”

Haren gật đầu, thuận tay sờ soạng hồ con 1 phen: “Nhóc là con cái nhà ai đây?” thú hình hồ con nhìn đều giống nhau, nếu không quen thì rất khó nhận ra là ai.

“Theis.” Theis nâng móng vuốt cào cào chòm râu trên mặt đáp lại, ai, đau quá.

“Sao lại chạy qua đây?” Haren hỏi: “Ma phụ nhóc có biết không?”

Theis cứng đờ, chợt dạ mà lắc đầu: “Không sao, ma phụ chỉ nói không cần rời khỏi bộ lạc là được.” Trẻ con thú nhân mỗi ngày cũng không có chuyện gì, trừ kết bạn chơi đùa, chỉ cần không ra khỏi bộ lạc, thì cơ bản không có nguy hiểm gì, hơn nữa chung quanh bộ lạc đều có người tuần tra, ngộ nhờ có trẻ nhỏ không cần thận đi ra khỏi bộ lạc, cũng có thể lập tức bị phát hiện, cho nên các ma phụ đều rất yên tâm để con mình đi chơi.

“Nhóc đó...” Haren bắt đầu đi lắc đầu, nhóc hồ con này cũng quá lớn mặt đi? Tự mình đến tìm tể ti xem bệnh? Ma phụ nó mà biết tuyệt đối sẽ cho ăn đòn.

“Tiểu Nhạc, được liệu đều xử lý tốt rồi chứ?” Haren tạm thời buông tha chuyện dạy dỗ Theis, cậu ta chủ yếu qua hỗ trợ cho Phúc Nhạc. Từ lúc quy mô ruộng thuốc của Phúc Nhạc được mở rộng, công tác mỗi ngày của cậu liền nhiều lên, Haren lúc nhàn rỗi đều sẽ qua hỗ trợ.

“Còn chưa, vừa lúc những dược liệu tôi mới hái còn chưa có phơi nắng đâu.” Phúc Nhạc xoay người tìm công cụ trong cái hòm thuốc nhỏ vụn vặt của mình, đầu không ngẩng lên mà đáp.

Haren gãi đầu, trên mặt hiện lên một tia do dự, vẫn há miệng, qua nửa ngày, lại vẫn không nói gì, sau đó đi ra sau vườn xử lý dược liệu.

Phúc Nhạc đang đảo đồng dược liệu mình đã phơi nắng tốt, cậu không phải nha sĩ, càng không có dụng cụ chuyên nhỏ răng, không có cách nào dùng biện pháp của nha sĩ nhỏ răng cho Theis, chỉ có thể dựa vào thảo dược để giúp nhóc này nhỏ răng.

Theis ngồi xổm ghé trên nhìn bộ dáng bận rộn của anh trai tể ti có chút thấp thỏm, tuy rằng không biết sâu răng là cái gì nhưng hình như phải trị liệu nha.

“Tể ti ca ca, phải nhỏ răng sao?” Theis nhìn chằm chằm bóng dáng của Phúc Nhạc, hỏi rất cẩn thận, đồng thời căng thẳng, quyết định chỉ cần Phúc Nhạc gật đầu hoặc là nói “Phải nhỏ răng”, nó sẽ ngay lập tức chạy trốn!

“Hử? Nhỏ răng? Không cần đâu.” Phúc Nhạc trong tay đầu cầm một bó dược liệu to, quay đầu lại về mặt chân thành mà nhìn Theis: “Nhỏ răng đau như vậy, hơn nữa làm không tốt còn bị nhiễm trùng, yên tâm đi, sẽ không nhỏ răng của em.”

“Vậy...” Theis nghe xong thở phào một hơi, nhưng sau đó lại có chút phát sầu, người lớn nhỏ dường như cau mày, chữ vương trên trán bị nhăn cả lại, nhìn rất buồn cười: “Răng em vẫn đau thì làm sao? Lúc ăn thật rất khó sở đó.”

“Vậy để nó tự rơi xuống nhé.” Phúc Nhạc nháy mắt mấy cái cười nói.

Theis nghiêng đầu, về mặt hoang mang: “Tự... rơi xuống?” Tại sao có thể tự rơi xuống chứ?

“Khẳng định không đau, đừng sợ.” Phúc Nhạc an ủi, cảm thảo dược viết phương thuốc.

Phúc Nhạc vui đầu viết lách. Không ngừng thay đổi phối phương cùng phân lượng, đây là phương thuốc cổ truyền, tuy rằng không thể đạt tới hiệu quả thần kỳ rằng tự rụng ra nhưng cũng đủ để răng hòng từ từ lỏng, cuối cùng dùng thuốc tể nhỏ ra, tuyệt đối không hề đau. Vị sư phụ già dạy cậu trung y chính là truyền nhân của một thế gia trung y, bản thân cậu tuy không phải đệ tử truyền thừa chính thức, nhưng sư phụ dạy cậu không hề giữ lại, ngoại trừ một ít phương thuốc theo quy chế tổ huấn không thể truyền ra ngoài thì sư phụ già không hề keo kiệt đem những phương thuốc trân quý đến độ thậm chí toàn bộ Thiên triều cũng không có quá 30 người biết dạy cho cậu.

Phúc Nhạc tuy rằng không có cách nắm giữ toàn bộ nhưng từ đầu đến cuối đều học rất nghiêm túc, hơn nữa bút ký cũng làm rất cẩn thận, đáng tiếc hiện tại trong tay trống trơn, chỉ có thể dựa vào trí nhớ không tể lăm của mình cố gắng hồi tưởng lại những di sản tinh thần quý giá đó.

“Không gạt người chứ?” Theis ngửa đầu nhìn Phúc Nhạc, cứ xác nhận mãi.

Phúc Nhạc khẳng định mà gật đầu, đã muốn bắt đầu tìm cội đã nghiền thuốc.

“Trước cho em chút thuốc tể giảm đau, sau đó đắp ít thuốc vào là được.” Phúc Nhạc kiên nhẫn giải thích: “Như vậy răng hòng có thể lung lay, gảy 1 cái

là ra. ”

“Thật vậy chẳng?” Theis vừa nghe liền vui, ánh mắt sáng long lanh nhìn Phúc Nhạc, khiến Phúc Nhạc cảm thấy mình như thể chúa cứu thế.

Phúc Nhạc cười, đứa nhỏ không ngang bướng thật đáng yêu mà. Hoàn cảnh công tác ở phòng khám đã định trước Phúc Nhạc phải tiếp xúc đại đa số trẻ con gào khóc hoặc bị bắt đi vào, sau đó lại gào khóc mà khăn cấp rời đi.

Bởi vì danh khí tài năng của sư phụ, người lớn mang trẻ con tới khám bệnh cũng không ít, người khám bệnh là Phúc Nhạc tất nhiên là cái đích để mắng chửi.

Tỷ như loại bình thường: “Đồ đáng ghéttttt không muốn uống thuốc không muốn tiêm!” loại ngốc nghếch***: “Hắc ám đại ma vương! Ta muốn thay mặt nhân loại tiêu diệt mi! Ta không muốn uống thuốc đáng!” còn có loại văn tĩnh: “Chú ơi huhuhu, chú ơi cháu là trẻ ngoan không cần uống thuốc có được không huhuhu...” nhưng tóm lại trong mắt bọn nó tuyệt đối sẽ không có “sùng bái”, hoặc là “cảm kích” như trong mắt Theis.

***Nhị bức (2B) ngôn ngữ mạng, 2 = vô năng, ngốc, B = ý mắng chửi người, là câu cửa miệng của TK 21 thô tục là ‘ngốc nghếch’, giữa bạn bè thân thiết còn có nghĩa ‘đáng yêu’

Sau khi bị vô số trẻ nhỏ mắng chửi đủ mọi cách, bao gồm cả ném giấy, quyền đâm cước đá, chửi ầm lên khiến cho mình đầy thương tích, Phúc Nhạc rốt cục có thái độ ‘trần trọng nhưng không dám lại gần’ với những mầm non của tổ quốc, nếu thật sự làm không được sẽ giả làm kẻ ác cường bức đe dọa, cuối cùng là đoạt được danh hiệu “Đại ma vương”.

“Theis, không phải em ăn rất nhiều đồ ngọt đấy chứ?” Phúc Nhạc vừa nghịch thuốc bột vừa hỏi, kỳ thật ăn cái gì cũng có khả năng dẫn đến sâu răng, một ít thức ăn lưu lại sẽ bị lên men tạo thành sâu răng, chẳng qua nước bọt bản thân nó đã có tác dụng diệt khuẩn, Phúc Nhạc đã quan sát, ngóm tuổi phổ biến của người nơi này không tồi, bởi vì thịt rất dễ bị dất răng khiến người cảm thấy cực kì khó chịu, lâu dài tới nay tích lũy kinh nghiệm, các thú nhân cũng biết súc miệng có thể phần nào giảm bớt tình huống buồn bực đó, do đó cũng khiến răng nanh của họ giảm bớt nguy cơ bị sâu.

“A? Anh, làm sao anh biết!” Theis nghe xong ngẩn ngơ, biểu tình có chút kinh ngạc cùng chột dạ, không biết Phúc Nhạc có hoa mắt không, cứ cảm thấy trong nháy mắt lông hồ xù cả lên, đầu hồ ngơ ngác nhìn Phúc Nhạc, có vẻ ngốc ngốc. Thân là hồ, thích ăn đồ ngọt thật sự rất ngượng ngùng, chuyện này ngay cả ma phụ cùng đạt phụ của nó cũng không biết! Té ti đại nhân quả nhiên có năng lực thần kỳ, ngay cả chuyện này cũng biết!

“Nếu không răng của nhóc cũng không sâu nghiêm trọng tới vậy. ” Phúc Nhạc bật cười, hiện tại thú nhân cũng đều là ăn thực phẩm chín, khả năng thịt tươi có chứa rất nhiều vi khuẩn dẫn đến sâu răng thật sự quá nhỏ.

Theis cảm thấy có chút mất mặt, cúi đầu thực uể oải: “Anh té ti, có thể không cần nói cho người khác biết không? Bọn họ sẽ cười nhạo em!”

Phúc Nhạc nhin cười, quả thật, một con hồ con lại đi thích đồ ngọt, còn gì là uy phong nữa.

“Em ăn bao nhiêu?” Phúc Nhạc tò mò, thế giới này lại không có kẹo, chắc là nó ăn hoa quả có hàm lượng đường cao rất nhiều, chống đỡ đến giờ mới bị sâu răng, thật không dễ dàng a.

“Rất nhiều rất nhiều.” Theis ngượng ngùng mà cười, lộ ra cái răng sắc nhọn, có vẻ rất là hưng phấn: “Em phát hiện một loại trái cây ăn ngon lắm!”

A? Chúng loại mới? Phúc Nhạc lơ tai giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Gỏi bánh bao

Phúc Nhạc vừa nghe đến ăn ngon, đã dựng thẳng lỗ tai.

Haren vừa vào, nhìn thấy Phúc Nhạc đang đảo được, liền hỏi: “Thằng nhóc kia làm sao vậy?”

“Đau răng.” Phúc Nhạc cười đáp: “Vắt vả rồi, hôm nay qua nhà tôi ăn cơm đi.” Haren là người bạn đầu tiên mà cậu quen ở thế giới này, mì sợi cùng bánh mì mình làm cũng muốn cho Haren nếm thử 1 chút.

Haren xì một tiếng cười, hồ con ngồi xổm trên băng ghế ai oán mà trừng mắt một cái, vẫn như trước cười không ngừng: “Tiểu Theis, hồ cũng biết đau răng? Nhóc ăn cái gì không nên ăn hả?”

Theis ánh mắt dao động, hồ thì sao? Hồ thì không thể thích ăn trái cây chắc!

Haren đùa giỡn với hồ con, ngồi một bên nhìn Phúc Nhạc làm thuốc bột, Phúc Nhạc cảm thấy có chút kỳ quái, Haren rất ít khi an tĩnh như vậy, bình thường đều là lú lú rú rú hỏi rất nhiều vấn đề, Phúc Nhạc cũng cảm thấy cao hứng, lúc làm việc có người cùng nói chuyện phiếm là chuyện rất vui, hôm nay

Haren lại an tĩnh, thật kì lạ mà.

Phúc Nhạc nhìn Haren, thấy cậu ta đang bận ngẩn người, ánh mắt vô thần không biết đang nhìn nơi nào, cau mày có vẻ rất buồn rầu, một hồi trầm tư một hồi thờ dài, rồi rầm mà ngủ.

Xét thấy nơi này còn có 1 người bạn nhỏ, Phúc Nhạc cũng không tiện mở miệng hỏi, cũng không quấy rầy Haren, một mình bận rộn. Cậu bôi cho Theis 1 chút thuốc giảm đau, nếu không chỉ sợ nó không ăn được cơm.

Phúc Nhạc bôi xong thuốc giảm đau, hồ con có chút không được tự nhiên, cứ muốn giả nói ngọng liếm thuốc đi, bị Phúc Nhạc nghiêm khắc ngăn lại, vừa nghe nói liếm hết thuốc rồi sẽ đau lại, hồ con liền không dám làm gì nữa.

Bôi xong thuốc, Phúc Nhạc đưa tay gõ đầu hồ con cảnh cáo nói: “Mấy ngày nay không được ăn đồ ngọt nữa, răng nanh sắp hỏng hết rồi, xem nhóc làm sao đi sẵn.” Chờ răng không quá đau nữa, Phúc Nhạc sẽ cho nó thuốc nhỏ răng, thuốc này không dùng chung với thuốc giảm đau được.

Theis nâng vuốt che đầu ngoan ngoãn gật.

“Tốt rồi thì sao?” Theis chờ mong hỏi: “Răng không đau nữa thì có thể ăn đúng không ạ?”

“Vây cũng phải ăn ít lại.” Phúc Nhạc lại vừa bực mình vừa buồn cười, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thằng nhóc thích ăn trái cây đồ ngọt như vậy, nói đến đây đột nhiên nghĩ tới, hỏi: “Theis, em phát hiện trái cây mới chưa có ai ăn sao?” Không biết có thể là loại mới gì không?

“Không có a!” Theis cười hi hi lắc đầu: “Là em phát hiện đó!”

“Là dạng gì vậy, có thể mạng anh đi coi không?” Phúc Nhạc hỏi, hoa quả có lượng đường cao đến mức có thể làm răng hồ cũng phải sâu không phải nhiều lắm.

Theis do dự một chút, nhăn nhó nói: “Đi, nhưng mà anh... Không được nói cho người khác biết.” nó mới không muốn cho thú nhân khác biết đâu!

Phúc Nhạc cực lực nhin cười, cố nghiêm trang gật gật đầu.

Theis lúc này mới yên tâm, nhảy xuống ghế lắc lắc đuôi, quay đầu ý bảo Phúc Nhạc đi theo.

Phúc Nhạc kéo kéo Haren vẫn đang ngẩn ngơ bên cạnh đi theo: “Có muốn đi với Theis nhìn loại trái cây mới không?”

Haren mờ mịt, “Hử?” một tiếng, lung tung gật đầu, lại tiếp tục ngồi trên ghế ngẩn người.

Phúc Nhạc bắt đầu đi, dùng sức kéo Haren cùng đi.

Theis mặc dù là trẻ con nhưng cũng là hồ con, tuy không chạy nhưng tốc độ vẫn không chậm, chưa đến một hồi Phúc Nhạc cùng Haren liền thở hồng hộc.

“Tiểu Nhạc, chúng ta đi chỗ nào đây?” Haren giờ phút này rốt cục phục hồi lại tinh thần, buồn bực nói, cậu ta đi một đến đây người mồ hôi rơi.

Phúc Nhạc tức giận mà nhìn cậu ta một cái: “Rốt cục cũng tỉnh rồi hả? Nghĩ cái gì mà kêu mãi cũng không thừa thãi.”

Haren mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng, vội ho một tiếng nói: “Không có gì...”

Phúc Nhạc chân không ngừng đi, rẽ trái rẽ phải theo Theis, ánh mắt lại hoài nghi mà nhìn chăm chăm Haren, nói không có gì thì nhất định là có gì đó!

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Phúc Nhạc hỏi, Haren một bộ phiền não rất khiến người lo lắng: “Thân thể không thoải mái?”

“Không có.” Haren nhanh chóng xua tay, có chút khó xử, cào cào tóc không biết mở miệng ra sao: “... Đêm qua, có 1 thú nhân tới tìm tôi.”

“Ha?” Phúc Nhạc mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc: “Tìm... Tìm cậu để làm gì?”

“Chính là, chuyện đại hội thu hoạch đó.” Haren xấu hổ, ánh mắt nhìn về nơi khác khô cần mà đáp.

Phúc Nhạc cau mày suy nghĩ nửa ngày, mới không xác định mở miệng: “Ý cậu là... Thú nhân kia muốn theo đuổi cậu?”

Haren bắt đầu đi, gật đầu.

Trước khi thu hoạch, nếu thú nhân có mục tiêu, chỉ là giống cái mà mình ngưỡng mộ trong lòng lại chưa giao lưu với mình, có thể thừa dịp trời tối, lúc trên đường ít người, tiến lên trước đánh tiếng làm quen. Để tránh đến lúc đại hội giống cái đột nhiên bị một thú nhân mới gặp vài lần mà chưa nói chuyện lần nào dọa sợ.

Phúc Nhạc lúc này mới nhớ, hình như mình cùng Joe có thương lượng chuyện Haren đã hoàn toàn khoẻ lại rải ra ngoài, bức Whorf thấy cảm giác nguy cơ, chẳng lẽ là nhanh như vậy đã có người hành động?

“Thế nào? Là thú nhân nào? Lợi hại không? Bộ dáng thì sao? Xinh đẹp không?” Phúc Nhạc cười hi hi hời, tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng thấy thế nào cũng không phải chuyện xấu. Nếu Whorf có cảm giác nguy cơ sau đó hành động tất nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu y vẫn không tính toán tranh thủ, vậy cũng không thể bắt Haren cả đời không tìm bạn lữ chơ y chứ? Huống chi người này còn là 1 tên không tinh tế, chết sống không chịu tin tưởng Whorf thích mình, cũng không chịu biểu hiện tâm ý.

“Tôi có quen hẳn đâu...” Haren chần chờ nói: “Không nghĩ... chuyện trở thành bạn lữ.”

Phúc Nhạc nghe xong, không khỏi thở dài, người này thật sự là... Trong lòng chỉ có Whorf đi.

“Anh Phúc Nhạc, đến rồi.” Hai người đang mãi nghĩ ngợi, giọng của Theis vang lên, Phúc Nhạc hoàn hồn, quay đầu nhìn chung quanh, tròn tròn mắt, vừa rồi bận tâm cũng không biết đã đi theo Theis đến chỗ nào rồi!

Haren cũng nhìn quanh, cậu ta sống ở bộ lạc lâu như vậy, vẫn biết chỗ này, chỉ là có chút kỳ quái: “Theis, sao lại chạy đến chỗ này? Nơi này rất gần biên giới bộ lạc, rất không an toàn.”

“Mới không đâu.” Hồ con nhân tính hóa bĩu môi: “Hơn nữa, những thú nhân khác cũng không muốn chơi với em.”

“A...” Haren hiểu rõ, đồng tình mà ngồi xổm xuống xoa móng vuốt Theis: “Không phải nhóc đánh bại hết bọn nhóc kia đấy chứ?”

“Bọn họ không mạnh bằng em!” Theis giương đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói, sau đó lại cúi xuống: “Bọn họ đánh không lại liền không chơi với em.”

Haren an ủi mà sờ sờ cổ Theis, quả nhiên, bị cô lập nha.

“Đúng rồi, anh tế ti oi, em dẫn anh đi xem trái cây ăn ngon kia!” Theis cũng chỉ là trẻ con, vô tư vô tâm, buồn 1 chút là tươi tỉnh lên ngay, hưng phấn nói.

“Nhìn, chính là loại này.” Theis mang hai người đi vào sâu trong rừng, đuổi móng vuốt chỉ chỉ cái cây bên cạnh mình.

Phúc Nhạc ngẩng đầu nhìn, là một gốc đại thụ rất cao, vừa thô vừa to, cành lá rậm rạp, kỳ lạ nhất chính là, lá cây cùng quả đều có màu trắng.

Ngay cả Haren cũng lấy làm kỳ lạ, cậu ta sống ở bộ lạc lâu như vậy, cho tới bây giờ không chú ý nơi này có loại cây như vậy, giống như trừ bỏ trái cây và rau dưa hay ăn thì có rất ít người chú ý cây cối có dạng gì.

Theis cong lưng, nhảy 1 cái lên cây, móng vuốt sắc nhọn bấm chặt vào vỏ cây, động tác mạnh mẽ 2 3 cú đã nhảy lên cây, một móng vuốt tát về phía nhánh cây nhỏ, trái cây liền rụng xuống 1 mớ.

Làm người ta ngạc nhiên chính là, loại quả thoát nhìn có vẻ căng mọng này rơi xuống đất không vỡ mà giống như bóng cao su nảy lên 2 cái mới quay tròn mà rơi xuống bên chân Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc cầm lên một quả nhéo nhéo, quả nhiên mềm mềm rất đàn hồi, chưa cần để trước mũi người đã ngửi thấy mùi ngọt sắc.

“Cái này có thể ăn sao?” Haren cũng hiếu kỳ mà cầm một quả ở trong tay nghịch, xúc cảm không tồi.

“Đương nhiên! Một lần em ăn được nhiều lắm!” Theis đắc ý nói: “Rất nhiều chim đều ăn, em mới không ngu như vậy đâu!” Nói xong làm cái mặt quỷ với Haren, chọc tức cậu ta.

Phúc Nhạc bóc ra ném ném, lập tức tái mặt, ngọt khé cả cổ!

“Không thể ăn?” Haren thấy Phúc Nhạc phản ứng cô quái, không khỏi hỏi.

Phúc Nhạc vẻ mặt phức tạp mà lắc đầu, sợ hãi mà nhìn hồ con đang khoan khoái moi trái cây trên mặt đất, thầm nghĩ ăn nhiều trái cây ngọt như vậy mà không rụng hết răng, quả thực là kỳ tích!

Phúc Nhạc ăn một miếng rồi thôi, quá ngọt, so với trực tiếp ăn đường trắng còn muốn ngọt hơn.

“Ừm? Mấy trái này khô rồi sao trông kỳ vậy.” Haren đi lại gần nhìn xuống dưới gốc cây, nói rằng.

Phúc Nhạc cũng đi qua, theo tầm mắt Haren nhìn theo, là vài quả rụng dưới gốc cây, khô teo lại nhưng bên ngoài như có 1 lớp tinh thể màu trắng bọc bên ngoài.

Phúc Nhạc tâm nháy dưng, thầm nghĩ sẽ không thần kỳ như thế chứ? Vươn tay cọ một chút chất màu trắng trên trái cây, cho vào miệng ném thử.

“Thật là đường?” Đầu lưỡi là hương vị cực kỳ quen thuộc, ngược lại khiến Phúc Nhạc có chút chần chờ, chẳng lẽ là vận khí bùng nổ? Mỗi lần đi dạo bên ngoài đều có thể tìm được niềm vui ngoài ý muốn?

“Ày, ngọt quá!” Xác định không có độc, Haren tự nhiên cũng nhin không được lòng hiếu kỳ ném thử, không khỏi kinh ngạc: trái cây kia ngọt đến ngạc nhiên.

Liếc mắt một cái, ở dưới đất có khá nhiều quả vỏ cứng bị mổ đôi, đại khái là chim chóc không có hứng thú với loại quả khô quái này.

Đường trắng vị cam tính bình, còn có thể nhuận phế sinh tân, bổ trung thông tả và cấp bách, đối với phế táo ho khan, tỳ hư đau bụng rất có hiệu quả.

Về phần nấu com... Thì càng miễn bàn. Làm com bình thường cho thêm chút đường trắng cũng thơm ngon hơn, khiến hương vị càng thêm nhu hòa, hơn nữa mỹ thực Thiên triều có rất nhiều món ngọt, đều vô cùng được hoan nghênh, Phúc Nhạc yêu nhất chính là đường và dầm đi với nhau, sừn chua ngọt, còn có thịt chua ngọt, cá chua ngọt cải trắng trứng chua ngọt,...Phàm là những món khoai khẩu cậu đều thích biến chúng thành chua ngọt...

Lấy nước đường trắng bên ngoài quả vỏ khô xuống, Phúc Nhạc phát hiện lượng đường trong trái cây này không nhỏ, bóc xuống đường trắng, trong tay cũng chỉ còn lại cái hạt nhỏ xíu.

“Theis, về sau không được ăn loại trái cây này nữa.” Phúc Nhạc tìm mấy cái lá to xung quanh, bắt đầu lấy trái cây, thuận tiện dặn Theis: “Cái này nhiệt lượng rất cao, em lại ăn rất nhiều, không tốt cho thân thể.” Hồ con mỗi ngày ăn nhiều thịt tuyệt đối có thể duy trì chu kì phát triển bình thường, tuy nói đường là một thứ tốt, nhưng tốt quá hoá lớp, dựa theo cái loại ăn ngọt không tiết chế của Theis, sớm muộn gì muốn sẽ có vấn đề, về sau trưởng thành, tim mạch cũng không tốt theo.

“Ồ?!” Theis mở to hai mắt nhìn, có vẻ chịu đả kích: “Vì cái gì? Không có độc mà!”

Phúc Nhạc sờ sờ nó, không biết nên giải thích như thế nào, ăn thành 1 tên béo là không có khả năng, nhưng gây áp lực cho thân thể quá lớn, hiện tại chỉ rụng hai cái răng quả thực xem như may mắn. Giải thích rõ ràng thì quá phát tạp, thằng nhóc này lại nghe không hiểu, nó chỉ biết là thứ này ăn không có việc gì, cùng lắm là đau răng.

“Như thế này nhé, anh làm cho đồ ăn ngon cho em thay thế loại trái cây này được không?” Phúc Nhạc kiên nhẫn thương lượng với Theis: “Trái cây quá ngọt, không tốt cho thân thể.”

“Ngon lắm ạ?” lỗ tai giật giật, tự động loại bỏ “không tốt cho thân thể” cái gì đó.

“Ừ, làm cho em đồ rất ngon!” Phúc Nhạc cười tủm tỉm nói, rất giống 1 ông chú biến thái dụ dỗ tiểu shota...

“Ngọt?” Theis từ trên cây nhảy xuống, cò kè mặc cả nói.

“Chờ rằng em khỏi thì làm ngọt.” Phúc Nhạc chột chột trán nó giáo huấn: “Còn ăn ngọt nữa sẽ biến thành hồ không răng, xem về sau làm sao đi săn?”

Theis cả kinh, theo bản năng mà dùng móng vuốt bưng kín miệng, rốt cục có cảm giác nguy cơ, biểu tình trở nên nghiêm túc hẳn lên, giống người lớn cau mày: hồ mà không thể đi săn không phải thủ nhân tốt!

“Phúc Nhạc anh phải giữ lời đó!” Theis thành công bị thuyết phục, về mặt trình trọng mà gật đầu, đồng ý đề nghị của Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc cười: “Ừ, rất hiểu chuyện, hôm nay giữa trưa đến nhà anh ăn com nhé?” hiện tại cậu phải tận lực lừa mọi người đến ăn thử món ăn làm từ bột mì. Đêm qua cậu đã xử lí hết phần lúa mì còn lại, cũng đã chậm rãi lên men bột mì, Joe sợ không đủ dùng, thậm chí còn kêu Casar cùng nhau chạy lên núi mang thêm về càng nhiều lúa mạch, Phúc Nhạc đơn giản xay một phần, cuối cùng bởi vì bột mì quá nhiều, Phúc Nhạc cảm thấy cánh tay mình sắp đứt lìa nên mới thôi. Như vậy tính ra, cũng đủ hấp 3 vi bánh bao hoặc bánh mì lớn.

Phúc Nhạc tính hấp bằng vỉ, không phải cái loại vỉ hấp bánh bao nhỏ 18 cái, mà là loại vỉ hấp bánh bao quái vật 2 người cũng ôm không hết... Ở nông thôn, Phúc Nhạc nhớ rõ các thân thích đều ở rất gần nhau, dân cư cũng rất nhiều, khi đến lễ mừng năm mới chung bánh bao chung bánh mì, mọi người liền nhắt tề ra trận, các hiền thần thông, bánh bao bánh mì tràn đầy vài cái vỉ hấp, đó là số lượng mọi người ăn trong dịp tết, vỉ hấp chậm rãi chung trên bếp củi cháy to, chờ chung xong thì sẽ phân theo nhân khẩu, rất tiện lợi gọn gàng.

Từ lúc xuyên qua tới nay có qua lại không tới với 2 nhà Haren và Lacey, mấy thủ nhân sức ăn lớn khiến Phúc Nhạc rất áp lực, nghĩ thầm rằng dựa theo vỉ hấp to ở Thiên triều mà tính thì mỗi người một vỉ hấp chỉ là chút lòng thành!

Theis nghĩ nghĩ, có chút do dự: “... Có thể chứ?”

“Không sao!” Không đợi Phúc Nhạc mở miệng, Haren liền thay cậu hỏi đáp, cười tủm tỉm mà vỗ vỗ lưng hồ con: “Tay nghề tề ti của chúng ta tốt lắm nha, không đến sẽ hối hận. Bên chỗ phụ thân nhóc anh sẽ nói cho.”

Theis vừa nghe có ăn ngon, lập tức gật gật đầu, về mặt chờ mong.

Phúc Nhạc tâm tình tốt, rốt cục xách theo hồ con về nhà!

Một người một thú cũng giúp Phúc Nhạc nhặt nhiều trái cây, Phúc Nhạc cũng nhặt 1 ít quả tươi, muốn thử đem về nhà phơi nắng có phơi ra đường trắng được hay không.

Haren cùng Theis về nhà một chuyến, thông báo một tiếng Theis đến nhà tề ti làm khách, thuận tiện đem chuyện thằng nhóc này trộm chạy đi khám răng nói một chút, quả nhiên, ma phụ Theis lập tức trở nên khản trương. Phúc Nhạc phải cam đoan mãi là những cái răng bị sâu của nó ma phụ Theis mới yên tâm, thuận tiện mỉm cười cho con trai không nghe lời nhà mình 1 nụ cười ôn nhu “buổi tối mì chờ cho ta“, khiến Theis nhin không được run lên, không khỏi ừ ừ, ma phụ lại muốn đánh mông nó... Tuy rằng sẽ không đau, nhưng mà rất mất mặt hồ đó!

Hai người trở lại nhà chú Kanya thì Phúc Nhạc đã đang làm bánh mì, Kanya ngồi ở bên cạnh hỗ trợ, khí lực của y lớn hơn Phúc Nhạc, làm dễ hơn nhiều.

“Chú Casar và Joe đâu ạ? Còn chưa trở lại sao?” Haren nhìn nhìn, phát hiện chỉ có hai người bọn họ, hỏi.

“Còn chưa, đại hội sắp bắt đầu rồi, bọn họ cũng đang luyện tập.” Kanya nói, ngón tay vô thức mà cọ hai má một chút, lập tức dính vào bột mì.

“Cái này là gì vậy?” Haren đi qua giúp Kanya lau bột trắng trên mặt, có chút vô lực, Tiểu Nhạc luôn vô cùng vô tận đa dạng, cậu ta đã kinh ngạc rất nhiều lần, hiện tại bình tĩnh hơn nhiều.

Kanya ha ha nở nụ cười, thao thao bất tuyệt mà giới thiệu cho Haren về lúa mì thần kỳ.

Quả nhiên, Haren vẻ mặt như nhìn thấy quỷ mà lắp bắp nói: “Thần a... Tiểu Nhạc nhất định là con trai của thần mình, nhận hết sủng ái của ngài!” Loại đồ vật không dám tưởng tượng này thế mà tồn tại? Hơn nữa còn là đồ ăn! Bọn họ mùa đông có thể không cần lo lắng không có thịt ăn sẽ chết đói?! Loại chuyện này Haren trước kia thật đúng là có nghĩ cũng không dám nghĩ, ngoại trừ thịt, không có gì có thể chấn chỉnh điền đầy bụng!

Phúc Nhạc cũng không nhận ca ngợi của Haren, bay giờ cánh tay cậu sắp tê dại, nhìn bột mì trong mấy cái chậu xương thú to, không khỏi hoa mắt chóng mặt, khi nào thì mới làm xong đây!

Cũng may Joe cùng Casar, và nhóm giống cái được mời lại đây làm khách rất nhanh đã đến, mọi người đều có hứng thú rất lớn với đồng bột mì mềm nhũn này, đồng thời hỗ trợ cho Phúc Nhạc.

Lacey thẳng nhóc này qua đây liền thấy được Theis, hí ha hí hửng chạy tới, thì ra hai thẳng nhóc này quen nhau.

“Đã lâu không gặp cậu, Theis!” Lacey cao hứng mà biến trở về thú hình, Phúc Nhạc nhìn có chút kinh ngạc, có chút giống chó Husky, nhưng lại uy mãnh hơn 1 ít, Joe nói cho cậu biết, Lacey cũng là hình sói, chỉ là không giống như sói xám Whorf, tính tình cũng hoạt bát hơn.

Theis lại không nhiệt tình như vậy, vẻ mặt thối thối mà liếc Lacey một cái, hừ một tiếng quay đầu đi.

“Đừng nóng giận, tớ không phải cố ý không chơi với cậu mà.” Lacey cắn cắn lỗ tai Theis, Theis lại ngoài ý muốn không tức giận, phải biết lỗ tai chính là vùng cấm của đại đa số mãnh thú.

“Tớ kêu cậu chơi với mọi người cậu lại không chịu.” Lacey vẻ mặt buồn bực: “Cậu còn giận sao?”

“Bọn họ đánh không lại tui, lại không chịu nói chuyện với tui!” Theis hừ lạnh nói: “Lại không phải lỗi của tui!”

“Vậy tớ không chơi với bọn họ nữa, được không?” Lacey cọ cọ đầu hổ con: “Cậu đừng giận tớ nha, tớ với chơi với cậu.”

Hổ con sắc mặt lúc này mới tốt lên một ít, mạnh miệng nói: “Đây chính là cậu nói, tớ cũng không bảo cậu đi theo tớ đâu đấy!”

Lacey dùng sức gật đầu: “Ừ.”

Lacey vẻ mặt nghiêm túc mà “dỗ” Theis, Theis nói cái gì nó cũng đáp ứng tuốt, hổ con lúc này mới cao hứng đứng lên.

Rất nhanh hai đứa liền hòa hảo, chạy qua 1 góc thì thầm to nhỏ.

Phúc Nhạc vẻ mặt hứng thú nhìn, nghĩ thầm đại khái cái này gọi là trúc mã trúc mã?

Tạm không đề cập tới 2 thẳng nhóc qua đường (đến chỉ ngồi xem náo nhiệt) không giúp được gì kia, những người khác dù là thú nhân hay giống cái, tất cả đều bị bắt nhào bột, mọi người nhất trí yêu thích cảm giác mềm nhũn của bột mì, không ngừng nặn ra đủ loại kiểu dáng, chơi đến quên trời đất. Phúc Nhạc nhìn một đồng lớn bánh mì hình dạng khác nhau ý, tự an ủi mình: thôi, có thể chín là được...

Bánh mì còn chưa tính, lúc gói bánh bao, đã làm khó đám người kia.

Kanya hái về không ít rau dưa bởi vì ăn không hết, đều bị Phúc Nhạc phơi nắng làm thành rau khô, trộn lẫn với phần lớn thịt ba chỉ và một ít nắm hương, còn bỏ gừng ớt xì dầu và muối, bị Joe băm thành nhân bánh bao, tràn đầy một bồn lớn.

Da bánh bao ngược lại rất dễ làm, một đám cục bột mì tròn vo bị bạn lữ Ali của Adah đập 1 cái, liền bẹp dí thành viên da bánh bao độ dày vừa phải.

Chính là gói bánh bao phải xếp nếp thu nhỏ miệng bánh, đàn thú nhân mảy ừ mặt ề mà nhìn tay Phúc Nhạc linh hoạt như biến ma thuật mà gói ra 1 đám bánh bao xinh đẹp, lại nhìn đến vật thể hình thù kỳ quái trên tay mình, không khỏi khó xử, làm com sao lại đa dạng như vậy?

Adah Kanya còn có Silve ngược lại học rất nhanh, dù sao cũng thường xuyên nấu ăn. Phúc Nhạc bắt tay 1 đám mà dạy, tuy rằng bao không đẹp nhưng cũng không lời nhân.

Nhìn quét một vòng mọi người ngồi quanh mình bận rộn, lại cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy bột mì của mình, Phúc Nhạc đột nhiên cảm thấy là lạ, chính mình cái dạng này, hình như là bạn phụ nam (mấy bà có chồng hay tùm lại vừa làm com vừa tâm sự) a... Một đám đại nam nhân ngồi cùng một chỗ gói bánh bao thuận tiện tâm sự chuyện nhà...

Phúc Nhạc có chút không nghĩ ra: vì cái gì cảnh tượng trước mắt lại tan ra khí tràng “các bà vợ” nồng đậm như thế này lại không hề cảm thấy không

hộp?

“A Nhạc, cái này, có thể chứ?” Phúc Nhạc đột nhiên “tĩnh ngộ”, sâu sắc kiểm điểm bản thân, loại khí tràng có chút bà chủ gia đình này khiến cả người cậu đều hỗn độn. Mặt Joe lại đột nhiên xuất hiện trước mắt Phúc Nhạc, dọa cậu nhảy dựng.

Phúc Nhạc cúi đầu nhìn, trong tay Joe đang để 1 cái bánh bao, tuy rằng xếp xiêu xiêu vẹo vẹo có chút xấu, nhưng tốt xấu cũng hoàn thành, không khỏi cười khen: “Ừm, có thể!”

Joe chiếm được khẳng định, cũng hơi hơi nhếch khóe miệng nở nụ cười, có vẻ rất vui.

Phúc Nhạc nhìn Joe cũng một tay toàn bột mì, lại tiếp tục cầm bánh bao ngốc vụng mà xếp nếp, lắc đầu, cười nhạo chính mình vừa mới nghĩ nhiều quá.

Kỳ thật cuộc sống, cho dù là cuộc sống của 2 người đàn ông với nhau, cũng không cách nào tránh khỏi mà tràn ngập những vụn vặt củi gạo dầu muối đi? Hai người đồng thời sống qua ngày, vẫn nên có một người quan tâm chăm lo cuộc sống. Nếu như có thể chăm sóc cho Joe tốt, chính mình cũng sẽ cảm thấy rất có cảm giác thành tựu đi...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Một đám người vô cùng-náo nhiệt mà gói bánh bao, Phúc Nhạc nhìn trình độ của mọi người trên cơ bản đều đã tạm được bèn yên tâm, đem chuyện này giao cho nhóm giống cái có khả năng, còn mình chỉ huy Joe và Casar bắt đầu bắc bếp (táo thai- 3 ụ đất giống kiềng 3 chân ấy).

Lúc nông thôn lo liệu việc vui, hi yển đều là làm trong ngoài sân lớn, làm thời dùng bùn đất đắp vại cái bếp, đường kính rộng một thước sau đó đặt giá sắt lên, 1 sự phụ giả tay nghề tốt nhất trong thôn trên vai vắt khăn mặt, lưu loát mà trở mình xào nấu những nguyên liệu nấu ăn đã xử lý tốt. Làm xong mà còn chưa dọn lên bàn thì sẽ ủ ấm ở bếp khác, cam đoan đồ không nguội.

Hi yển xong xuôi, bếp cũng không cần nữa, vài người đàn ông liền cầm công cụ đập vại cái, bếp làm bằng bùn sẽ sụp đổ, thu dọn 1 chút thì đã sạch sẽ không còn gì. Ngoại trừ tồn chút củi lửa, đắp bếp không tồn xu nào.

Hiện tại nông thôn điều kiện tốt lắm, trong nhà có chút chuyện nhỏ cũng thích qua nhà hàng, tự mình làm cơm vừa mệt, mùa hè nóng nực đồ ăn lại không trữ được lâu, rất dễ hỏng, vậy còn phiền hơn, còn không bằng qua nhà hàng ăn, bớt việc dùng ít sức.

Chẳng qua bản thân Phúc Nhạc vẫn rất có hảo cảm với cái bếp làm bằng bùn đất kia, cái này cùng đạo lý với “bánh mì nướng bằng củi lửa vĩnh viễn đều thơm hơn so với nướng bằng khí than”.

Làm nhiều bánh mì như vậy, không có chỗ hấp thì có mà làm trò cười.

May mà đắp bếp không phải kỹ thuật gì khó khăn, cũng giống chơi bùn như khi còn bé mà thôi. Ra bờ sông tìm đất, Joe và Casar dưới sự chỉ đạo của Phúc Nhạc đào đất làm bùn.

Khi còn bé vừa nghe được “ăn tiệc bàn lớn” (chỉ ăn cỗ cưới hoặc cỗ tang), trẻ con trong thôn đều như ong vỡ tổ chạy đến gần nhà có cỗ mà ngó nghiêng thập thò, nhìn thấy người lớn bắt đầu đắp bếp mới ngu ngơ xác định là người lớn không gạt người.

Mọi người cũng tốt tính, trong thôn ăn cỗ, phần lớn mọi người đều mang theo trẻ con, cũng không phải muốn ăn nhiều cho bố mà là tiện, buổi trưa đỡ phải nấu cơm cho bọn trẻ. Nhóm người nấu cơm cũng biết vậy, bởi vậy toàn làm cỗ vào thứ bảy chủ nhật, không sợ không kịp đi học bị thầy giáo mắng.

Bọn trẻ cũng vui vẻ, cỗ cưới không thiếu thịt cá, mỗi lần nghe tin được ăn là lại vui vài ngày, người lớn cũng không khách khí, lúc đắp bếp mà có nhìn thấy bọn nhóc thập thò đến “do thám” sẽ trực tiếp gọi qua hỗ trợ.

Mức nước này, rót trà này, đưa khăn lau mồ hôi linh tinh.

Tò mò nên cũng theo đuôi người lớn đi nhào bùn, đắp bếp.

Phúc Nhạc khi còn bé đã ăn “Tiệc bàn lớn” nhiều đêm không xuể, tự nhiên cũng vậy xem vô số lần đắp bếp, tuy không phải có chủ ý học nhưng cũng khắc ấn tượng khá sâu, có thể bắt chước được, dùng được là ok.

Các thú nhân có sức tưởng tượng còn lâu mới bằng nhân dân Thiên triều truyền thừa đã lâu.

Tuy rằng biết bùn gặp lửa sẽ cứng lại, nhưng việc lợi dụng nguyên lý này để làm công cụ nấu cơm lại khiến họ sợ hãi than.

Phải biết, ở phương diện ăn mặc nhân dân Thiên triều sẽ không keo kiệt trí tuệ của mình.

Tuy rằng không thể tùy tiện chặt cây, nhưng cành khô và cây khô cũng đủ để bếp cháy lửa hừng hực.

Phúc Nhạc cũng có ý thức bảo vệ môi trường, sau khi biết các thú nhân rất quý trọng cây cối, liền vắt hết óc nghĩ một ít biện pháp thay thế, khuyến khích Kanya nhặt về những thực vật giống cỏ dẫu lửa. Ven đường về, phơi nắng cho khô thế nhưng phát hiện chỗ cỏ dại này đốt rất đượm, hơn nữa khói rất ít, cực kỳ bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng.

Năng lực của Joe còn mạnh hơn Phúc Nhạc tưởng tượng nhiều, chẳng những thủ đoạn quyết đoán lưu loát, hơn nữa còn lớn mật cẩn thận, chưa bao giờ làm qua loa cho xong, nghiêm nghiêm túc túc dựa theo phân phó của Phúc Nhạc làm từng bước, sau 1 hồi luống cuống tay chân chỉ huy, cậu nhìn cái bếp bằng bùn vàng đã thành hình, ngoại trừ thấy thỏa mãn cả chút đắc ý thì càng nhiều là cảm động và an tâm với thú nhân vẫn luôn dõi theo mình này.

Có một người một mực yên lặng canh giữ bên cạnh mình như vậy, cậu là quá may mắn.

Công cụ hấp bánh mì thì khá dễ làm, dù loại xương thú cũng có không ít loại chịu được nhiệt, Joe cùng Casar xòe móng vuốt, chọc mấy cái lỗ trên 1 cái xương thú bào hình tròn mỏng, 1 cái lồng hấp đơn giản liền hoàn thành.

Dùng xương thú còn có mặt cánh kiến đỏ có độ dính rất tốt tạo lồng hấp hiển nhiên vẫn chưa dùng tốt lắm, xương thú luôn chịu nhiệt kém hơn gang thép, đại khái một tháng phải đổi một lần, bởi vậy nhà nhà đều phải chuẩn bị thật nhiều lồng hấp. Phúc Nhạc vuốt cằm nghĩ thầm có nên thỉnh cầu đại thần xuyên qua khiến cho cậu ngày mai ra khỏi cửa nhất được quãng sát không nhỉ?

Loại ý tưởng được voi đòi tiên này không cần nói cũng biết chỉ có thể là mơ mộng hão huyền, Phúc Nhạc cũng không cảm thấy vận khí mình sẽ nghịch thiên như vậy.

Làm xong hết thảy, Phúc Nhạc trước đem bánh mì bánh bao đã xong bỏ vào lồng hấp, các chú vãn gói bánh, cậu thì ngồi hấp bánh.

Chờ mọi người đều dung hết bột mì, bãi đá trên sân, trên bàn gỗ, những chỗ sạch sẽ có thể đứng được thức ăn đều tràn đầy bánh mì bánh bao, 1 mảnh trắng tinh khiến Phúc Nhạc nhin mà quá mắt. Cuối cùng lồng hấp không đủ, Phúc Nhạc hấp luôn 2 cái bánh bao đường cho Lacey và Theis hấp chung với bánh bao thịt.

Dưới thế lửa hừng hực, rất nhanh một mùi hương xông vào mũi, tất cả mọi người trả giá vất vả cần cù lao động mạo hiểm vây quanh cái lồng hấp toả khói trắng nghi ngút, ngửi cái mùi xa lạ lại làm người ta thư thái này.

Hình như... Là một loại hương khí như có như không, chính là mùi bột mì thoang thoảng, hoàn toàn không trộn lẫn thứ khác. Mọi người đều lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

“Anh ơi, anh ơi, chín chưa?” Lacey cùng Theis tay cầm tay biến thành hình người, đôi mắt trông mong mà ngẩng đầu nhìn cái bếp cao không khác bọn nó là mấy.

Phúc Nhạc cúi đầu nhìn, Lacey thì không cần nói, đáng yêu giống giống cái, ngược lại là Theis, diện mạo khiến Phúc Nhạc có chút giật mình.

Không hổ là vua muông thú, tuổi còn nhỏ đã mang theo một khí thế sắc bén, đại khái là vì muốn biểu hiện trước tên người hầu nhỏ Lacey, nên cái mặt nhỏ vẫn bắt chước người lớn, có vẻ thực nghiêm túc, đã hơi thấy được ngay sau nhất định trở nên càng anh tuấn. Cứ cảm thấy so với lúc hình thú thành thực hơn nhiều, lúc ấy còn hai mắt dằm lệ nhỏ nhẹ mà kêu đau răng, hiện tại lại là một bộ nghiêm túc đứng đắn... Chẳng lẽ là biến thành thú nhân EQ-cũng thoái hóa theo? Chẳng nhẽ... Đó mới là bản tính?

“Sắp được rồi.” Phúc Nhạc cười, vươn tay捏 2 má hơi phúng phính của Theis, Theis hiển nhiên rất không tình nguyện, cau mày giãy dụa một lát, vẫn là bị Phúc Nhạc chụp được, thôi 2 cái răng sâu của mình còn phải dựa vào té ti đại nhân mà.

Phúc Nhạc vươn tay mở nắp lồng hấp, hơi nước dày đặc đập vào mặt, còn có mùi bánh mì nữa.

Lấy chiếc đũa chọc chọc, mềm mềm, cũng hòm hòm rồi.

Không dám xuống tay lấy, đành phải dùng chiếc đũa xiên 1 cái bánh mì ra,捏 chút vỏ bánh mì nếm nếm— chín.

“Chín, cẩn thận nóng, để anh lấy ra đây.”

Các thú nhân không để ý chút độ nóng đó, cũng không sợ nóng, liền giúp đỡ cùng lấy ra.

Phúc Nhạc trước cầm hai cái bánh bao đưa cho 2 đứa nhỏ, 2 đứa đã đói bụng đến không nhẹ, hiện tại cũng đã buổi chiều, vẫn luôn vội đến hiện tại cũng chưa kịp ăn gì.

Hai thằng nhóc nghiêng đầu xoa bóp cái bánh bao nóng bốc khói, thật cẩn thận mà cắn một miếng, vỏ bánh bao da tương đối dày, cái miệng nhỏ chưa cắn đến nhân, chỉ ăn được vỏ bánh thoang có vị ngọt. Ừm... Vị thực xa lạ, nhưng mà không ghét.

2 3 miếng giải quyết một cái bánh bao, Lacey thêm thường mà chẹp miệng, trắng trợn biểu hiện vừa lòng đối với loại thức ăn này. Theis ngược lại hàm súc hơn, chẳng qua biểu tình dụ đi nhiều. Xem ra cũng không bài xích.

Những người khác cũng lấy ăn, giống cái thì chú trọng hương vị, mà các thú nhân thì quan trọng nó có thể điền đầy bụng hay không.

“Mùi vị thật thơm...” Haren trong miệng nhai nhai, lẩm bẩm nói, trong tay lại cầm thêm một cái, ăn đến mặt mày hớn hờ. Bánh bao có bỏ thêm thịt nạc thịt mỡ, hơn nữa còn có 1 ít rau khô nên không đến mức đầy dầu mỡ, hương vị tự nhiên sẽ không kém.

Những người khác cũng phụ họa gật đầu, Kanya chọt chọt cái bánh mì phồng phao: “Chín rồi nỏ to ghê!” trước khi hấp nhỏ xiu, vừa ra khỏi lồng hấp thì to thêm một vòng.

“Cũng điền đầy bụng.” Ali cũng mở miệng nói, nếu như có thể làm đủ phân lượng mì phở, vậy lượng thịt mỗi ngày cũng giảm được 1 nửa, tuy rằng thịt ăn thiếu khiến thú nhân sẽ có chút không được tự nhiên, nhưng mùa đông có thể ăn no mới là vương đạo.

Phúc Nhạc thấy bọn họ cũng khá vừa lòng, mới nhẹ nhàng thở ra: “Loại lúa mì này tự chúng ta cũng có thể trồng! Chỉ cần giữ lại đủ hạt giống, mỗi nhà cũng có thể trồng 1 ít, giữ lại đến mùa đông làm lương thực.”

Đề nghị này khiến mọi người đều rục rịch, mùa đông không cần chịu đói, không cần mạo hiểm nguy hiểm đi săn thú... Đây là 1 hấp dẫn lớn cỡ nào? Tính ra, ăn ít thịt đi 1 tí cũng không sao cả!

3 nhà cứ thế vừa gặm bánh bao bánh mì, vừa thảo luận chuyện lúa mì. Bọn họ đều không có kinh nghiệm gieo trồng loại thực vật này, tự nhiên cần Phúc Nhạc chỉ điểm rõ ràng, có khó khăn, yêu cầu chú ý gì, làm sao thu hoạch, làm sao biến thành thức ăn... Việc này đều phải biết rõ ràng.

Mọi người cùng nhau thảo luận vừa nhanh vừa tốt hơn Phúc Nhạc tự mình nghĩ kế hoạch, một khi đề nghị này có trụ cột, mọi người cũng đều dốc hết toàn lực hoàn thiện nó, tranh thủ có thể khiến toàn bộ lạc gieo trồng qui mô lớn loại thực vật này ngay trong mùa xuân năm sau.

Rất nhiều vấn đề Phúc Nhạc không nghĩ đến, như chuyện làm cỏ tưới nước, thời gian thu hoạch đều được lần lượt nêu ra, sau đó mọi người cùng đồng thời nghĩ biện pháp giải quyết.

Chờ mọi người kịp phản ứng thì thái dương đã sắp lặn. Bất tri bất giác, một buổi chiều đã qua.

“Ngày mai liền bắt đầu chuẩn bị đại hội thu hoạch, nhà các người chuẩn bị sẵn cái gì vậy?” Adah nhìn không được đuôi lưng, chuyển đề tài, chuyện lúa mì đã thảo luận gần hết mọi thứ.

“Tùy tiện đi.” Kanya buông tay: “Joe và Tiểu Nhạc đã định ra rồi, đại khái sẽ tuyên bố ở đại hội. Nhà của chúng ta không ai cần tìm bạn lữ.”

“Nhanh như vậy?!” Những lời này có thể nói trăm miệng một lời, mọi người nhất tề nhìn về phía Phúc Nhạc, khiến Phúc Nhạc có chút quần bách, xấu hổ mà tay chân không biết để đâu cho phải.

“Joe gian trá quá đi, trước khi đại hội đã định ra rồi, giờ tốt rồi, Tiểu Nhạc còn chưa kịp biết đến những thú nhân khác đã bị anh cướp mất...” Haren bĩu môi nói, cậu ta mới không thừa nhận mình đang hâm mộ đâu...

Joe về mặt bình tĩnh ôm Phúc Nhạc, lơ đãng: “Bọn họ sẽ dọa đến Tiểu Nhạc.”

“... ..” Ánh mắt mọi người nhất trí hoài nghi, cái lý do này quá giả đi? ! Thú nhân ở đại hội chỉ là nhiệt tình 1 chút, xúc động 1 chút, lỗ mãng 1 chút...

Phúc Nhạc ngược lại thực nể tình gật đầu, cậu nhất định sẽ bị dọa chạy... Đột nhiên xông ra một thú nhân nói ta thích người cái gì đó, rồi biến thành thú hình khỏe khoắn sức mạnh, cái mồm to như bôn máu nói chuyện với mình... Ngẫm lại thấy da đầu cũng run lên.

Cậu nghe chú Kanya nói các thú nhân ở đại hội đối với “chưa lập gia đình” cực kì nhiệt tình, vượt quá sức tưởng tượng, làm 1 người địa cầu mười mấy năm, trừ bỏ quen thân với mấy người này, tự dung nhìn thấy thú nhân khác biến thân gì đó, Phúc Nhạc cũng không dám cam đoan chính mình sẽ không run chân đầu.

“Đừng rồi! Cho mọi người nhìn cái này.” Kanya nhớ ra cái gì đó, vỗ tay một cái, vội vàng đứng lên trở về phòng.

Chỉ trong chốc lát Phúc Nhạc liền nhìn thấy Kanya cầm vài bộ quần áo thành phẩm đi ra, vừa thấy chính là mấy bộ mới làm xong sáng nay.

Thế nhưng vài giống cái lại kích động, sôi nổi vây quanh Kanya học tập.

Ali cùng Caesar nhìn bạn lữ của mình, cười cười, thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Joe: “Năm nay chắc là phải bị đánh hội đồng đây?”

Joe mỉm cười: “Bọn họ muốn bị đánh thì cứ xông lên.”

Đại hội tỷ thí hẳn sẽ không tham gia, đó là hoạt động tuyển chọn thú nhân mạnh nhất thôi.

Còn khiêu chiến tình địch thì lại là hoạt động khác, bởi vậy không có cách cự tuyệt. Ali thấy, chẳng sợ tộc trưởng có tuyên bố Joe và Phúc Nhạc sẽ cử hành nghi thức, cũng không ngăn cản nổi đám đám thú nhân theo đuổi Phúc Nhạc có bàn tay y thuật thần kì đâu.

Các thú nhân đến chỗ Phúc Nhạc trị liệu ngoại thương cũng không thiếu, mọi người cũng dần dần kháo nhau, tiểu tể ti tân nhậm là một giống cái đáng yêu tâm linh thủ xảo (đẹp người đẹp nét).

Tuyên bố thì làm sao? Còn chưa chân chính cử hành nghi thức mà? Các thú nhân nhớ mãi không quên đối với Phúc Nhạc cũng sẽ không dễ dàng buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

“Anh tế ti tìm được bạn lữ rồi?” Theis cùng Lacey không biết khi nào thì lẫn qua, tò mò hỏi.

Phúc Nhạc xấu hổ, đáp không mà không đáp cũng không phải.

“Làm sao, Theis cũng muốn tìm bạn lữ rồi sao?” Haren trộm cười, đi qua néo mặt nó, sờ mềm mềm thật tốt.

Theis khinh thường mà hừ một tiếng: “còn lâu em mới vội, không giống anh đâu, đến giờ anh còn chưa có bạn lữ.”

Haren nghe mà đơ mặt, nghiêng răng âm trầm cười, oán hận néo lỗ tai Theis: ranh con!

“Không sao đâu, Theis không có ai muốn, em muốn.” Lacey đang nắm tay Theis nhanh chóng xoa tai cho hổ con, còn nhón chân thấu lên thối thối, quả nhiên, hổ con bắt tri tai đỏ, mặt cũng đỏ.

Phúc Nhạc nhìn mà không ngừng cúi đầu buồn cười, Lacey đây chính là đảo thiếp a. (đảo thiếp là mất tiền thay vì được trả =.=, mình nghĩ là Lacey hóng hớt đòi lấy Theis nhưng mà Lacy là thụ nên có vẻ là chịu thiệt =))

Đạt phụ Ali của Lacey, nghe thẳng con mình “Hào ngôn chí khí” mà tái cả mặt, thẳng ngực này sao lại không có tiền đồ như thế chứ! Nhìn Theis như vậy cũng biết về sau thẳng con mình chỉ có thể bị đè thôi!

Theis nghe Lacey nói cũng không nghĩ nhiều như vậy, như hồ rình mồi mà ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lacey, nghiêm túc nói: “Đây là chính cậu nói, nhớ giữ lời!”

Lacey cười đến mắt híp lại, dùng sức gật đầu: “ừ ừ!”

“Vậy nếu có người khác thích cậu thì tốt tính sao?” Lacey đột nhiên nghĩ ra một vấn đề nghiêm trọng, lại lo lắng, về mặt cầu xin có vẻ thực thương tâm, cứ như thể ngày mai hai người có thể lớn lên cưới vợ được rồi ấy.

“Sẽ không!” Tuy rằng biến thành hình người sẽ giả bộ người lớn, đại nhân, nhưng Theis dù sao cũng là trẻ con, vừa thấy Lacey hai mắt đăm đăm lệ rung rung đã khản trương lên, nhanh chóng vươn tay sờ sờ mặt nó lau nước mắt: “Nếu có người thích tốt, tốt sẽ đánh nó chạy luôn!”

Lacey sụt sịt, mở to mắt còn vương hơi nước: “Thật, thật vậy chẳng?”

Theis nặng nề gật đầu, tuy rằng tên ngu ngốc này hơi yếu 1 chút, lại dễ bị lừa, nhưng vẫn miễn cưỡng làm của mình được!

Lacey lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Hai đứa nhỏ nói ba xạo liền đem chung thân đại sự định ra, Phúc Nhạc quay đầu nhìn Ali, quả nhiên là về mặt táo bón, xem ra là đang giấu lại vấn đề giáo dục con cái đây, sao lại đi thích thẳng hổ con thối kia chứ!

Về phần Haren, đã sớm chạy sang một bên hồi hận, Theis nói đúng, cậu ta rất vô dụng, đến giờ vẫn chưa có bạn lữ...

Phúc Nhạc vui tươi hơn hờ mà xem cuộc vui, hai tiểu shota bỏ qua gia trưởng tự định chung thân cả gì đó, ở Thiên triều cũng không có nhiều.

Sáng sớm hôm sau, bỏ bê công việc nửa ngày Phúc Nhạc vẫn như trước không thể đúng hạn đi làm, cũng may nơi này không có chế độ quét thẻ, nếu không tiền lương cũng bị trừ sạch.

Đại hội sắp tới, Joe sáng sớm liền lôi kéo Phúc Nhạc chuẩn bị ngủ nướng đi tìm tộc trưởng thương lượng chuyện nghi thức.

Phúc Nhạc ai oán mà từ từ nhắm hai mắt tùy ý Joe xách cậu đi, ngày hôm qua làm bánh dung rất nhiều sức, buổi tối lúc đi ngủ xương sống thất lưng bắt đầu đau, sáng nay mí mắt cũng không mở ra được.

Nhà tộc trưởng Barre cách nhà Joe cũng không quá xa, Joe hầu như là ôm Phúc Nhạc đi tới, Phúc Nhạc mơ mơ màng màng cũng không cảm giác thời gian, đi 1 lúc liền tới.

Lúc 2 người đến, tộc trưởng Barre đang ở trong hình thú nằm trong sân phơi nắng, Phúc Nhạc hí mắt nhìn một hồi, cũng tỉnh ngủ hơn phân nửa.

Tuy rằng biết Tộc trưởng Barre là một con hồ ly, chẳng qua thấy tận mắt vẫn có chút rung động.

Bộ lông trắng tinh không có tỳ vết nào dưới ánh mặt trời có vẻ dị thường bắt mắt, cái đuôi thật dài nhàn nhã thỉnh thoảng lại động một chút, hồ ly hí hờ mắt đưa đầu lên chỉ trước, miễn cưỡng mà ngáp 1 cái.

Hình như nhận ra tiếng bước chân của 2 người, tộc trưởng Barre lười biếng hí mắt, thấy rõ người tới, chậm rì rì đứng lên, trong nháy mắt, trước mắt xuất hiện lại là ông Barre râu tóc bạc trắng.

Giờ phút này Phúc Nhạc cảm thấy gọi ông ấy là ông hồ ly có chút không hợp, ông ấy thoạt nhìn vẫn vô cùng khỏe mạnh cường tráng mà... Chẳng qua tộc trưởng Barre quả thật đã sống rất lâu.

Nghĩ đến đây Phúc Nhạc có chút thấp thỏm mà sờ sờ cằm mình, từ lúc đến nơi này, râu cậu chưa dài ra.

Người trẻ tuổi 20 mấy đều mọc râu, cho dù bộ dạng mình xem như rất thanh tú, cũng không thể nào không mọc râu. Hơn nữa râu mọc rất nhanh. Không phải cậu không muốn cạo, cũng không phải không có công cụ, mà là nó không dài ra cho.

Buổi sáng trước lúc xuyên qua vẫn còn cạo râu 1 lần, nhưng đã lâu như vậy, râu hình như không có xu hướng mọc.

Phúc Nhạc tự kiểm tra thân thể của mình rồi, không có vấn đề gì, sau khi có thêm hiểu biết về thú nhân cùng giống cái nơi này, cậu liền có chút phỏng đoán. Đại khái... Là cậu bị thể giới này đồng hóa đi.

Ngay cả đôi chân bại liệt đã lâu mà còn bước đi được thì sống lâu gì đó, có vẻ cũng không phải tưởng tượng gì quá đáng. Hơn nữa đây là giải thích hợp lý duy nhất mà Phúc Nhạc có thể nghĩ đến.

Nếu không cảm thấy mình đại khái có thể sống được lâu, Phúc Nhạc cũng không dám dễ dàng đáp ứng Joe, trở thành bạn lữ của hắn.

“À, hai đứa sao lại qua đây thế?” Tộc trưởng Barre cười tùm tùm mà nhìn bọn họ, không hề sốt lại vẻ lười nhác như khi còn ở thú hình, khuôn mặt và cả cơ thể vẫn như trước ẩn chứa sức mạnh.

“Chúng cháu muốn thành bạn lữ.” Joe lời ít mà ý nhiều nói: “sau khi đại hội liền cử hành nghi thức, mời ông chủ trì.”

Barre sững sốt, hiển nhiên là bất ngờ không kịp đề phòng, không khỏi thốt ra: “Nhanh như vậy?”

Tuy rằng ngay từ đầu ông đã nhìn thấu Joe có ý bất thường với Phúc Nhạc, nhưng vẫn bị sự phát triển thần tốc này dọa sợ.

Phúc Nhạc cũng ngưng ngưng, dựa theo tiêu chuẩn Thiên triều, đại khái cậu được gọi là kết hôn chớp nhoáng. Trước kia chưa bao giờ xem trọng loại tình yêu tiến đến hôn nhân, nhưng chờ khi mình tìm được 1 người yêu tâm linh tương tích thì chuyện “Kết hôn” cũng tự nhiên mà nước chảy thành sông.

“Như vậy cũng tốt.” Barre sờ sờ chòm râu gạt đầu nói: “Tiểu Nhạc là một đứa trẻ tốt, cũng không quá quen thuộc với nơi này, giao cho cháu chăm sóc ông cũng yên tâm.”

Joe là thú nhân ưu tú nhất trong bộ lạc của bọn họ, chỉ là mọi ngày thường xuất quỷ nhập thần không thích làm quen với giống cái, khiến rất nhiều người muốn theo đuổi đều phải dừng chân.

Tầm quan trọng của tiểu Nhạc đối với bộ lạc không cần nói cũng biết, huống chi, từ góc độ tộc trưởng, Barre cũng rất tán thưởng sự thiện lương và dũng cảm của Phúc Nhạc. Tuy rằng mọi người trong bộ lạc phần lớn đều chất phác, nhưng chỉ cần là sinh vật có trí tuệ, đều sẽ có bản năng ích kỷ thiên tính và lòng tham, không ai có thể nắm giữ hoàn toàn dục vọng của mình, không làm thất vọng chính bản tâm, có vài người sẽ không hề cố kỵ mà tham lam ích kỷ. Thân là tộc trưởng, ánh mắt của ông chính là sáng như tuyết.

Ít nhất, Joe có đầy đủ năng lực, về sau có thể bảo vệ Phúc Nhạc chu toàn vào những thời điểm bất trắc.

“Cám ơn tộc trưởng.” Joe cười mà nắm tay Phúc Nhạc, có thể đạt được nhận cùng cùng khẳng định của tộc trưởng, hắn cùng A Nhạc nhất định có thể sống bên nhau hạnh phúc.

“à, đại hội chuẩn bị thế nào rồi?” Barre vừa lòng gạt đầu, cứ như vậy, Phúc Nhạc hẳn là sẽ ở lại bộ lạc của bọn họ luôn, đây là 1 tin cực kì vui mừng đối với Barre.

“Hôm nay đi những nơi xa hơn để săn bắn, tìm những con mồi tốt hơn một chút.” Joe đáp, đồ ăn ở đại hội nhà nào cũng phải cung cấp, nếu con mồi ngon thì sẽ rất có mặt mũi.

“mọi người tự quyết định là tốt rồi.” Barre nói: “Đại hội xong thì thừa dịp thời tiết còn chưa lạnh, ông sẽ giúp 2 đứa cử hành nghi thức, đến lúc đó hai đứa phải vất vả một chút.”

Joe cùng Phúc Nhạc nghiêm túc gạt đầu.

Sau đó tộc trưởng Barre lại kỹ càng tỉ mỉ hỏi han Phúc Nhạc về chuyện lúa mì, biết được các thú nhân cũng không bài xích loại thức ăn này, tộc trưởng

Barre cũng yên lòng, trong lòng đã có tính toán, mùa xuân năm sau, bộ lạc nhất định sẽ có sự thay đổi lớn.

Xác định “Hôn sự” rồi, cho dù là Joe hay là Phúc Nhạc vẫn luôn thẹn thùng, trên mặt đều không hên mà cùng hiện lên nét cười, rất nhanh, bọn họ sẽ tạo nên 1 gia đình mới.

Tâm tình vô cùng tốt, Phúc Nhạc tiễn Joe đi sẵn sau, tự nhiên là đi đến phòng khám nhỏ của mình.

Còn chưa đi tới cửa, Phúc Nhạc liền nhìn thấy 1 người đang lén lút trảng bên cửa mà nhìn trộm về phía phòng của Haren, lăm la lăm lét nhìn xung quanh.

Nhìn thân hình thì là một giống cái, lén lút không biết muốn làm gì, Phúc Nhạc đi qua vỗ người nọ từ phía sau một chút, dọa y hoảng sợ, giật mình bước ra — còn không quên che miệng sợ ra tiếng bị phát hiện.

Người nọ quay đầu lại về mặt kinh hoàng mà nhìn “kẻ đánh lén”, Phúc Nhạc đối mặt với y, không khỏi sùng sốt, người này... đã gặp qua.

“Cậu muốn làm gì đây?” Phúc Nhạc không khỏi hỏi, có vẻ người này không có ý tốt. Người này đứng là 1 trong những giống cái mấy hôm trước Phúc Nhạc gặp trên núi, mở miệng nói Phúc Nhạc yếu như vậy, làm sao có thể đạt được danh hiệu tể ti.

Người này mở to hai mắt, có lẽ là bởi vì bị phát hiện, có chút bối rối, chân tay luống cuống: “Ta... Ta...” lí nhí lí nhí nửa ngày, thật sự nói không ra lí do.

Phúc Nhạc hoài nghi mà quét từ trên xuống dưới, giống cái này sạch sẽ gọn gang, mặt búp bê cũng trắng nõn nà, ánh mắt tròn tròn có chút cong cong hình bán nguyệt, bởi vậy khiến người ta cảm giác y đang cười, nói tóm lại, trông vô cùng xinh xắn, ít nhất rất khó khiến người chán ghét.

Phúc Nhạc nhớ rõ lần đầu tiên gặp gỡ người này, y nói chuyện rất thẳng, thậm chí là không khách khí, nhưng là lại khiến cho người ta cảm thấy, y chỉ nghĩ hoặc chứ không có ác ý gì.

Hiện tại cũng là như vậy, Phúc Nhạc nhìn ánh mắt của y, mặc dù có quẫn bách, lại không có né tránh, có vẻ không phải người xấu.

“Cậu tìm Haren có việc?” Phúc Nhạc xem xét Haren đang vui đùa dọn dẹp trong phòng. Đối phương hoàn toàn không chú ý tới nơi này có người đang trộm quan sát mình đâu.

“Không, không có!” giống cái kia nhanh chóng xua tay mở miệng nói.

Phúc Nhạc vừa nghe liền hoảng sợ, càng buồn bực: “giọng cậu làm sao vậy? Sinh bệnh sao?”

Người này cổ họng khàn khàn, nghe cứ như yết hầu bị tổn thương do khói độc trong hoá loạn ấy, còn hơn cả người già bảy tám chục tuổi. Phúc Nhạc nhớ rõ lần đầu tiên gặp y, giọng y vẫn rất trong trẻo mà!

Người nọ ý thức được mình mở mồm nói chuyện, vội vàng che miệng lại, có chút tự ti mà gục đầu xuống, vội vàng vàng vọt lách qua Phúc Nhạc muốn rời đi.

Phúc Nhạc giữ lại, lại quên mình yếu sức, tí nữa thì ngã lặn vào người ta, may mắn đối phương dừng lại đúng lúc, thuận tiện đỡ cậu luôn.

“Cám ơn nhé.” Phúc Nhạc ngượng ngùng mà cười, có chút dọa người...

Người nọ vốn đang khàn trương lại được nụ cười thiện ý lại hơi chút xấu hổ của Phúc Nhạc xoa dịu 1 chút, lắc đầu xoay người rời đi.

“Cậu đừng vội đi!” Phúc Nhạc nhanh chóng mở miệng giữ lại: “Tôi có thể giúp cậu nhìn yết hầu không?”

Người nọ đứng lại quay đầu, có chút nghi hoặc.

Phúc Nhạc lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng chỉ yết hầu chính mình giải thích: “Giúp cậu nhìn nơi này, xem giọng nói có thể khôi phục hay không.”

“Thật, thật sao?” Người nọ bị Phúc Nhạc nói kinh sợ, ngơ ngác hỏi han.

Phúc Nhạc gật đầu, trong lòng có chút tiếc hận, đang yên đang lành giọng nói trong trẻo dễ nghe lại biến thành thô ách như lá khô vò vụn như vậy, cũng quá trêu chọc người. Huống chi, mấy ngày nay cậu cũng chưa nghe qua có chỗ nào cháy, chắc là ăn gì vào rồi, khả năng chữa khỏi cũng khá lớn.

“qua đây đi.” Phúc Nhạc tiếp đón giống cái kia đi vào phòng khám. Không nói đến người này ngay từ đầu đã không có ác ý với mình, chỉ là không hiểu tại sao mình đột nhiên lại trở thành tể ti, nghĩ ngờ cũng phải thôi, Phúc Nhạc cũng oán trách nhiều vì vâu nói “Người yếu như vậy”.

Hơn nữa, cho dù người này thật có ý kiến với mình, Phúc Nhạc cũng không thể thấy chết mà không cứu được, thầy thuốc không thể bởi vì thành kiến của mình mà phân biệt đối xử với bệnh nhân.

Đương nhiên, nếu thật là đồ khốn tội ác tày trời giết người phóng hỏa thì Phúc Nhạc nhất định là không vui lòng cứu, huống chi nơi này đã không phải là xã hội pháp chế như Thiên triều nữa rồi, cậu cũng tự nhận mình không làm được thánh nhân, đối với ác nhân tuyệt không có hảo cảm gì, đừng nói thấy chết mà không cứu, nếu có ngày nào đó gặp nói không chừng còn bỏ cho đối phương 1 đao ấy chứ.

Giống cái có chút co quắp mà vào phòng khám, ngồi trên ghế không nhúc nhích, ngón tay vô thức mà xoắn xuýt cả 1 chỗ, cắn môi, hiển nhiên là cực kỳ

khẩn trương và thấp thỏm bất an .

“Tên là gì?” Phúc Nhạc dạo đầu trước sau như một.

“Jin.” Giống cái đáp, thanh âm mòng manh, chắc là cảm thấy giọng mình quá khó nghe nên không dám lớn tiếng nói chuyện.

“Jin à, tôi là Phúc Nhạc.” Phúc Nhạc khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Cậu đừng sợ, cổ họng của cậu nói không chừng có thể khôi phục đó.”

Jin yên lặng gật đầu, trong ánh mắt dần dần sinh ra một tia chờ mong.

“từ khi nào thì bắt đầu biến thành như vậy?” Phúc Nhạc hỏi.

“Hai ngày trước... Buổi tối.” Jin đáp: “Buổi tối lúc ăn cơm, đau.” Jin chỉ chỉ yết hầu nói.

“Không bị thương chứ?”

“Không có.” Jin lắc đầu.

“Hé miệng ra cho tôi xem.” Phúc Nhạc nói.

Jin đáp ứng, theo phân phó của Phúc Nhạc ngửa đầu há to miệng. Phúc Nhạc hí hóp mắt, dễ dàng liền thấy được yết hầu Jin khác thường, sung đỏ rất rõ ràng, đã lan đến gốc lưỡi, tơ máu đỏ tươi cũng rất bắt mắt, nhưng không có dấu vết ngoại thương.

“Lúc ấy có cảm giác gì?”

“Ăn cơm được một nửa, đột nhiên cảm giác nơi này rất đau.” Jin nói: “Như có gì đâm vào vậy, miệng cũng không có thể động, thờ cũng rất khó chịu.”

Phúc Nhạc cẩn thận nghe, ngay sau đó lại cho bắt mạch cho y, trạng huống thân thể tất tần tật đều có thể thông qua chẩn mạch mà biết, cho dù chỉ là thay đổi nhỏ nhất, biến hóa khí huyết sẽ rất rõ ràng.

Phúc Nhạc học 4 năm y khoa, hai năm cuối vẫn là dựa vào làm thêm tại phòng khám bệnh mới dứt quãng miễn cưỡng học xong, về sau phòng khám bận quá Phúc Nhạc bỏ học luôn, chuyên tâm cùng sư phụ học trung y. Có 4 năm tích lũy tây y, hơn nữa có căn bản đông y, theo lý thuyết Phúc Nhạc hẳn là 1 thầy thuốc không tồi, nhưng bản thân cậu vẫn cho rằng mình nhiều lắm chỉ là tay sai vặt (khám phụ, xử lý những ca thông thường).

Nguyên nhân quan trọng nhất chính là trình độ bắt mạch của cậu còn chưa thuần thục. Cái gọi là thuần thục thức là giống sư phụ, chỉ cần bắt mạch, đã thấy được hết bệnh trạng, từ đó kê đơn thuốc thích hợp.

Muốn đạt tới trình độ kia, chỉ có thể dựa vào luyện tập thực tiễn không ngừng, dựa vào kinh nghiệm tích lũy, đó cũng là lí do mọi người đều tôn sùng lão trung y, bởi vì bọn họ có đầy đủ kinh nghiệm, mà còn được truyền thừa đầy đủ, bọn trẻ ranh mới mấy chục tuổi đầu còn chưa hiểu rõ những tính túy trong trung y. Cách bắt mạch sư phụ có thể dạy nhưng phải chân cụ thể như thế nào, đoạn như thế nào, cũng chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

“ngày đó, cậu có ăn cái gì kỳ quái không?” Phúc Nhạc chẩn mạch xong, hơi hơi cau mày hỏi, người này chỉ sợ là ăn lầm thoả được gì mới có thể thương tổn đến yết hầu.

“Không... Không có đi?” Jin cố gắng nhớ lại, chần chờ nói: “Đều là thứ mọi người đều ăn được, tôi không có ăn bất thứ chưa thấy bao giờ.” Y cũng biết, ăn bất nhẹ thì đau bụng, nặng thì chết, cho nên ngay cả trẻ con cũng biết không thể ăn bất đồ ăn bên ngoài.

“Vậy ngày đó cậu ăn cái gì?” Phúc Nhạc kiên nhẫn hỏi han: “Còn có đồ ăn vài ngày trước thì sao, nói luôn cho tôi đi.”

Jin gật đầu, có vẻ rất cảm kích, cho dù Phúc Nhạc tế ti cuối cùng không có biện pháp chữa khỏi cho mình cũng không sao, cậu ấy nghiêm túc giúp đỡ mình như vậy, không hề để ý mình vô lễ ngày trước... Điều này làm cho Jin rất là cảm động.

Tế ti kỳ cũng giống như tộc trưởng, có thể được bộ lạc tôn trọng, cho dù là thú nhân hay giống cái nào cũng không thể thương tổn tộc trưởng và tế ti, đây là quy tắc của bộ lạc, Jin vốn nghĩ rằng tế ti này là 1 tên yếu ớt không biết gì, lại không nghĩ rằng... Bởi vậy giờ mới đang thấy tự trách về lời nói và việc làm của mình hồi trước.

Phúc Nhạc ngược lại không để trong lòng, cậu đang nghĩ lại xem rốt cuộc thứ gì mới có thể tạo thành lớn kích thích và thương tổn như vậy đối với yết hầu... Nếu không thể đúng bệnh hốt thuốc thì cậu cũng không dám cam đoan mình có thể hoàn toàn chữa khỏi cho Jin.

Jin nhất nhất đem thức ăn mấy ngày nay nói cho Phúc Nhạc, mấy ngày nay khẩu vị của y cũng không tốt lắm, cho nên ăn cũng ít, cũng may giảm bớt khó khăn cho Phúc Nhạc.

“Thịt hẳn là không có vấn đề...” Phúc Nhạc dùng bút chỉ cảm lấm bầm, thịt là thứ các thú nhân thường ăn, hơn nữa rất tươi, những người khác cũng không xuất hiện bệnh trạng loại này.

“Rau dưa gì?” Phúc Nhạc hỏi: “Có phải không cẩn thận ăn nhầm thứ không thể ăn không?”

“Không cẩn thận...” Jin nghĩ nghĩ, cau mày cẩn thận nghĩ lại: “Lần trước đi trên núi hái được một ít rau dưa, đều là loại thông thường mà.”

“Đồ hái được còn thừa không?” Phúc Nhạc vội hỏi.

“Còn.” Jin gật đầu: “Tôi hái nhiều lắm, Kissah lại tặng cho tôi một ít, vẫn chưa ăn xong.”

“Có thể cho tôi nhìn 1 chút ko?”

“Có thể.” Jin gật đầu: “Ngay ở trong nhà.”

Jin nói xong liền chuẩn bị đi lấy, Phúc Nhạc muốn hỗ trợ, nhưng Nhà Jin cách nơi này rất gần, liền đỏ mặt vội vàng vàng chạy mất.

Phúc Nhạc lắc đầu ngồi xuống, nghĩ thầm rằng mặt búp bê này sao tự dưng lại thẹn thùng ?

Jin chân trước mới vừa đi, Haren sau lưng liền đi vào, chỉ thấy được bóng Jin, thuận miệng hỏi một câu: “Có người đến xem bệnh à?”

Phúc Nhạc gật đầu, nhớ tới hành động kahsc thường của Jin, hỏi: “Cậu biết Jin sao ”

“Gặp qua vài lần.” Haren nói: “Cậu ta và Kissin Kissah quan hệ tốt lắm.”

Vừa nói đến Kissin, Phúc Nhạc liền nghĩ tới, không phải đó là “Ngụy tình địch” của Haren hay sao?

“Cổ họng cậu ta có chút vấn đề.” Phúc Nhạc nói, vén tay áo cùng Haren chăm lo cho những tiểu bảo bối sau vườn.

“Kỳ thật cậu ta để ở chung lắm.” Haren nghĩ nghĩ nói rằng: “Chính là Kissah tính tình quá xấu, cho nên tất cả mọi người đều trốn bọn họ. Jin ở cùng với đám giống cái kia thỉnh thoảng còn bị bắt nạt nữa.”

“Vậy tại sao còn muốn dính cùng một chỗ?” Phúc Nhạc không hiểu.

“Ai biết.” Haren bĩu môi, cậu ta cũng rất ít khi hoà mình với nhóm giống cái, những tin tức nhỏ tự nhiên không biết.

Phúc Nhạc càng nghe càng thấy mơ hồ, vậy người này đột nhiên chạy tới trộm quan sát Haren là sao?

Jin quả nhiên trở lại rất nhanh, Phúc Nhạc đứng ở sau nhà gọi, Jin liền ôm rổ rau dưa cò lại đến sau nhà, vừa nhìn thấy Haren cũng ở đó, không khỏi cứng đờ, trên mặt không khỏi xấu hổ.

Phúc Nhạc cười thầm, người này thật đúng là, biểu tình gì cũng viết trên mặt, vừa nhìn đã hiểu.

Haren không rõ cho nên nhìn cậu một cái, tiếp tục làm chuyện của mình.

Jin đứng rất xa trộm quan sát Haren, không biết là đang suy nghĩ gì.

Phúc Nhạc rửa sạch tay, tiếp nhận cái rổ rau dưa màu xanh đã hơi héo lặt lặt.

“Tất cả đều ở chỗ này sao?”

“Ừm, còn lại cũng đã ăn rồi.” Jin đè thấp giọng nói, đại khái là sợ Haren nghe được giọng của mình.

Phúc Nhạc cầm lấy xem từng cọng rau một, bất đắc dĩ mà lắc đầu với Haren đang ở trên ruộng thuốc, người này đảo mắt liền quên luôn đồng thảo được mới xử lý được một nửa... Thôi thì cứu người quan trọng hơn, nếu không mình cũng sẽ không ngày ngày qua đây.

Jin cứ như nàng dâu nhỏ đi theo sau Phúc Nhạc, khẩn trương mà ngại, cái đêm giọng bị hỏng y quả thực sợ hãi, luống cuống chỉ biết khóc, không biết nên làm gì, đặt phụ cùng ma phụ cũng rất khẩn trương, vẫn an ủi y, cho dù uống rất nhiều rất nhiều nước, giảm bớt một ít đau đớn, nhưng giọng của y vẫn biến thành khô ráp khó nghe, ngay cả chính Jin cũng không chịu được, điều này làm cho Jin vẫn luôn vui vẻ vô ưu vô lự lập tức ngã xuống vực sâu tuyệt vọng.

Trừ bỏ những lúc không thể không nói, y vẫn luôn không chịu mở miệng, tình nguyện ra sức xoa tay múa chân, cũng không muốn người khác nghe được giọng nói của mình mà nhũn mảy.

Hiện tại, hình như y lại có hy vọng... . . . Giờ phút này ở trong mắt Jin, Phúc Nhạc quả thực không khác chi thần minh cả.

“Cái này... Là cậu hái về sao?” Phúc Nhạc từ trong đồng rau đại nhật ra một gốc cây ngoại hình có chút khác với những cây bên cạnh, vật 1 mảnh lá nhỏ bằng móng tay cho vào miệng nhai nhai, phun ra rồi hỏi.

Jin ngẩn ngơ, có chút mơ hồ, tuy rằng nhìn rất giống, nhưng y không nhớ nổi mình có từng hái thứ này? Ăn rau dưa nhiều năm như vậy, y tự tin mình sẽ không phạm loại sai lầm này.

Thứ này trong mắt người thường thì không khác cỏ dại là bao, lá hành và lá tỏi thoát nhìn cũng giống nhau cả.

“cậu đó, trúng độc rồi.” Phúc Nhạc lắc đầu, vứt gốc cây kia qua 1 bên, mở miệng nói.

“Trúng, trúng độc? !” Jin hoảng sợ, mặt mũi trắng bệch, run rẩy hỏi. Ở trong mắt thú nhân và giống cái, trúng độc, cũng không khác chết là bao.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Tôi có phải sắp, sắp chết hay không?” Mặt búp bê sợ hãi, giọng nói khàn khàn run rẩy, thoát nhìn bị dọa không nhẹ.

“Không có không có!” Phúc Nhạc không nghĩ tới y phản ứng lớn như vậy, vội vàng giải thích: “Sẽ không chết ! Tôi nhất định có thể trị khỏi cho cậu!”

Bán hạ dùng quá liều quả thật sẽ gây ra mất giọng hoặc là tử vong, cũng may Jin không ăn nhiều, hơn nữa thân thể giống cái cũng mạnh hơn người bình thường một ít, may mà cô họ không hoàn toàn bị hỏng, chỉ là giọng nói biến thành như vậy.

Hơn nữa mặc dù có độc tính, nhưng bán hạ cũng là 1 phương thuốc chữa bệnh hay, có thể tảo thấp tiêu đàm, cùng trung kiện vị, chỉ cần dùng đúng liều đúng cách là được.

“Loại thực vật này có độc tính, về sau nhất định phải chú ý.” Phúc Nhạc cúi đầu kê đơn cho mặt búp bê: “Tôi bốc cho cậu ít thuốc, mỗi ngày một lần, không cần uống nhiều.”

“Có thể, có thể trị được sao?” Jin thật cẩn thận hỏi han, lòng vẫn còn sợ hãi với lời Phúc Nhạc vừa nói.

“Đương nhiên có thể.” Phúc Nhạc cười, nếu do ngoại vật gây ra thương tổn, nói không chừng cậu thật không có biện pháp, không có cách nào phẫu thuật, nói không chừng còn hại người ta, chẳng qua do ngộ độc thì dễ hơn nhiều. Cậu học nhiều năm thuốc cổ truyền như vậy cũng không phải để làm cảnh.

“Gần đây chú ý 1 chút, cố gắng không cần mở miệng nói chuyện.” Phúc Nhạc nhất nhất dặn dò những hạng mục ăn uống cần chú ý nói cho Jin, dặn y chịu khó tĩnh dưỡng.

Jin gật đầu như gà mổ thóc, cảm động đến rơi nước mắt khiến Phúc Nhạc có chút quần bách, loại cảm giác được người trịnh trọng cho là ân nhân cứu mạng thật sự là ‘áp lực như núi đè’...

Lo lắng mặt búp bê không biết sắc thuốc, Phúc Nhạc còn đặc biệt tìm ẩm ở trong sân làm mẫu một lần, cẩn thận nói kỹ xảo sắc thuốc nói cho y, “Nếu không sắc được thì tới tìm tôi, tôi giúp cậu.”

“Cám ơn ngài, tề ti đại nhân.” Jin nhìn Phúc Nhạc vội trước vội sau mà giúp mình sắc thuốc, cảm động đến tột đỉnh, lúc này đứng lên hành 1 đại lễ với Phúc Nhạc khiến cậu sợ tới mức tí nữa đặt mông ngồi xuống đất, đây chính là lễ tiết cao nhất trong bộ lạc, dành cho trưởng bối mình kính trọng nhất. Cậu còn trẻ, cũng không lớn hơn mặt búp bê là bao, không, nói không chừng còn không lớn hơn người ta đâu!

“Thật sự không có gì đâu.” Phúc Nhạc xấu hổ mà vượt đầu giải thích: “Nếu không có tộc trưởng đại nhân và Joe thu lưu tôi, còn có chú Kanya và chú Casar... Nếu như không có mọi người trợ giúp, tôi cũng không sống đến ngày hôm nay, tôi chỉ là muốn vì mọi người làm một chút việc mà thôi.” Nếu mình có năng lực này, tất nhiên muốn hết sức hồi báo những người đã từng giúp đỡ mình, Phúc Nhạc là nghĩ như vậy.

Bởi vậy Jin trịnh trọng thế này khiến cậu không biết làm sao, cảm giác hổ thẹn.

“Cậu cứ gọi tôi là Phúc Nhạc đi. Chắc là tuổi 2 ta không chênh nhau lắm.” Phúc Nhạc khần trương mà cười cười, kết bạn... Hẳn là nói như vậy đi?

“Cám ơn cậu, Phúc Nhạc.” Jin sụt sịt nói, mắt rưng rưng, phỏng chừng là hôm nay tâm tình pháp phòng rất nghiêm trọng.

“Không có gì.” Phúc Nhạc nhẹ nhàng thở ra, âm thầm lau mồ hôi.

Nấu thuốc xong đưa cho Jin uống, Phúc Nhạc lại giúp y châm cứu, cũng may bản thân với thuật châm cứu vẫn rất tâm đắc, ngay cả sư phụ cũng khen mình có thiên phú.

Jin hiện giờ sùng bái Phúc Nhạc vô cùng, cho dù là Phúc Nhạc trực tiếp cầm châm lên người y, y cũng sẽ không nháy mắt mà ngoan ngoãn ngồi bất động, giờ phút này mặt búp bê đã tin tưởng vững chắc tề ti đại nhân tuổi không khác mình là bao trước mắt là con trai của thần mình, tuyệt đối sẽ không hại mình. (raw k có phẩy đầu nhá)

“Phúc Nhạc, cậu... có thể không cần nói cho Haren, tôi trộm... đi...” Jin bị cầm mấy cây châm ngồi trên băng ghế nhìn Phúc Nhạc giúp mình phối

được, đôi mắt trông mong hỏi han.

Phúc Nhạc quay đầu nhìn y, có chút nghi hoặc: “Cũng được, nhưng ... Không phải cậu có chuyện tìm cậu ta sao?”

“Ừm... Không có gì.” Jin đỏ mặt nói: “Chính là muốn nhìn xem, người mà anh Whorf thích là dạng gì thôi.”

“Whorf?” Phúc Nhạc sùng sốt: “Cậu cũng quen anh ta à?”

“Ừ, anh Whorf là hàng xóm.” Jin ngại ngùng mà cười cười: “Chú Hasen nói anh Whorf quá ngu ngốc, thích người ta cũng không theo đuổi, tôi liền... Muốn đến xem. Kissin cũng thích Whorf.”

“Kissin... Tôi nhớ cậu và Kissah quan hệ hình như không tốt?” Phúc Nhạc cười: “Tính toán giúp Kissin thăm dò đối thủ hả?”

“Không có không có!” Jin lắc đầu như trống bỏi: “Giúp anh Whorf thôi! Kissah bọn họ... Mới không cần giúp.” Jin nhăn mũi nhỏ giọng nói, hơn nữa cái mặt búp bê này trông thế nào cũng giống trẻ con.

“Sao thế?” Phúc Nhạc suy nghĩ phân lượng thảo được, thuận miệng hỏi.

“Kissah bọn họ nói giọng của tôi quá khó nghe, không muốn nói chuyện với tôi nữa.” Jin khổ sở mà nắm đầu ngón tay mình, cứ tưởng là bạn tốt, lại vì giọng nói khó nghe mà không thèm nói chuyện? Hơn nữa, chính mình cũng rất hay nói tốt cho Kissin trước mặt anh Whorf, nhưng anh Whorf vẫn không thích Kissin, y biết làm sao đây? Tại sao lại mắng y chứ?

Jin nhỏ giọng nói hoang mang của mình cho Phúc Nhạc nghe, biểu tình thực bị thương, Phúc Nhạc líu lưỡi, mới bị thương có hai ngày, đã thay đổi nhiều như vậy?

Nhìn biểu tình trông mong cầu an ủi của mặt búp bê, Phúc Nhạc 囧 囧 mà cảm thấy mình đang hoá thân làm “anh trai tri tâm”, bản thân cậu đã là 1 đứa không giỏi giao tiếp, làm sao khuyên người ta đây?

“... .. Không có việc gì.” Phúc Nhạc ghen nửa ngày, mặt đều ghen đỏ, chỉ khô cần mà phun ra được một câu.

Ngắm lại cảm thấy rất không thành ý, nhìn Jin đang sứt sứt, thử thăm dò cẩn thận mà bồi thêm một câu: “Không bằng... Cậu đồng ý làm bạn với tôi nhé?”

Nói xong Phúc Nhạc đã nghĩ mình miệng rộng, ngộ nhờ người ta không thích chẳng phải rất xấu hổ sao?

“Cậu không chê giọng tôi khó nghe sao?” Jin thút tha thút thít mà nhỏ giọng nói, khiến Phúc Nhạc có loại ảo giác mình đang dỗ dành trẻ nhỏ...

“Đừng lo.” Phúc Nhạc nhìn không được sờ sờ mái tóc màu nâu của Jin: “Giọng nói rất nhanh có thể khôi phục mà. Cho dù không thể khôi phục, cũng không ghét bỏ cậu.” cậu cũng không phải thanh khổng (luyện thanh, thích giọng nói), để ý đến giọng người ta khó nghe hay không làm cái gì.

“Cậu thật tốt.” Jin hít hít cái mũi hai mắt đầm lệ nói.

Phúc Nhạc bật cười, thật là 1 đứa nhỏ đơn thuần... ..

Phúc Nhạc thu chân cho Jin, y liền đi theo Phúc Nhạc xung phong nhận hỗ trợ ruộng thuốc. Hoàn toàn hóa thân làm người hầu nhỏ của Phúc Nhạc, khiến Phúc Nhạc có chút không thích ứng, nhanh như vậy cậu đã có bạn mới rồi?

Haren đang cần giúp đỡ đây, Phúc Nhạc một khi có người bệnh liền vội vàng, qui mô ruộng thuốc dần mở rộng, cậu ta một người qua hỗ trợ đã thấy hơi vội.

Bởi vì chuyện rình coi, Jin nhìn thấy Haren vẫn có chút ngượng ngùng, giống như nàng dâu nhỏ mà đi theo Haren nhận biết cò đại và thảo dược, Haren kỳ quái mà nhìn bộ dáng chột dạ né tránh của Jin, nghĩ thầm mình có bắt nạt người này hồi nào sao?

Chẳng qua Jin thoát nhìn mơ mơ màng màng, nhưng làm việc lại ngoài ý muốn cẩn thận đáng tin, Haren nói qua những điều cần chú ý y đều cẩn thận mà nhớ kỹ, nghiêm nghiêm túc túc mà làm, không hề oán giận hay mất kiên nhẫn.

Haren nhìn hồi lâu, ấn tượng với y cũng tốt hơn nhiều, cứ tưởng y hay đi cùng Kissah thì tính tình cũng không ra gì, không ngờ lại là 1 giống cái như vậy.

“Cỗ hợng không có việc gì chứ?” Haren hỏi.

Jin cả kinh, lắp bắp nói: “Không, không có việc gì, Phúc Nhạc nói có thể chữa khỏi.”

“Vậy là tốt rồi.” Haren cười: “Cảm ơn cậu đến hỗ trợ, một mình tôi làm chỉ sợ còn lâu mới xong.”

Haren bộ dạng cũng rất tuần lễ, anh khí hơn nhiều giống cái, cho nên cười rộ lên rất dễ nhìn, Phúc Nhạc hay nói, chính là có thể khiến người ta không phòng bị.

Jin cũng đích xác thả lỏng rất nhiều, thử cười lại với Haren: “Không sao, tôi thích Phúc Nhạc.”

“Vậy thường đến hỗ trợ đi!” Haren cười sang sảng: “Sẽ không mệt đâu, Tiểu Nhạc nấu com ngon lắm, chẳng qua thịt nướng coi như xong.”

“Haren, cậu nói xấu tôi!” Phúc Nhạc ới đi qua đã nghe thấy Haren bôi bác mình, về mặt lưng túng nói.

Haren trộm cười, Jin thì há hốc miệng, thì ra té ti cũng có sẽ có thứ không biết làm!

Phúc Nhạc thấy Jin về mặt khiếp sợ không thể tin không khỏi nghẹn đắng, không biết nướng thịt thì sao, cậu cũng không phải thấp hạng toàn năng...

“Không, không sao, tôi có thể dạy cậu.” Jin thấy Phúc Nhạc có chút buồn bực, vội vàng nói: “Tuy rằng tôi nướng cũng không phải tốt nhất... .”

“Cám ơn Jin.” Phúc Nhạc cảm động mà cười cười, thuận tiện trừng mắt Haren đang vui sướng khi người gặp họa.

Jin chậm rãi trầm tĩnh lại, nhìn Phúc Nhạc và Haren thỉnh thoảng cãi nhau, có chút vui vẻ, hai người... đều là người rất tốt.

Bởi vì có Jin hỗ trợ, giữa trưa liền làm xong chuyện trên ruộng thuốc, buổi chiều lại đến chăm cứu thương lệ cho chú Hasen, quan sát tình hình sau khi dùng thuốc, phát hiện thân thể thú nhân biến thái đã bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy, có lẽ người thường một hai năm mới chữa khỏi, y chỉ cần ba tháng là có thể kháng phục, Phúc Nhạc nhìn mà thần thức một trận.

Bản thân trung y hiệu quả cũng rất chậm, khuyết điểm này lại được tổ chất thân thể của cư dân nơi đây bổ khuyết, ít nhất sẽ không bởi vì hiệu quả chậm mà khiến bệnh bộc phát nặng hơn khiến trung y bó tay. Hơn nữa tác dụng phụ rất nhỏ, hoàn toàn là lựa chọn tốt nhất đối với thú nhân và giống cái.

Bởi vì đại hội sắp cử hành, dọc theo đường đi đều có thể đụng tới không ít người, rất nhiều gương mặt xa lạ, nhưng có vẻ ai cũng biết Phúc Nhạc, phần lớn đều mỉm cười gật đầu với cậu, biểu đạt thiện ý của mình. Phúc Nhạc thụ sủng nhược kinh, bởi vì có rất nhiều người cậu căn bản chưa thấy qua, cho dù là người bệnh chỉ ghé qua một hai lần xử lý ngoại thương cậu cũng sẽ có chút ấn tượng, cơ mà rất nhiều người chào hỏi đều là lần đầu tiên gặp mặt, khiến cậu có chút mơ hồ.

Casar cùng Joe đều vội vàng đi săn bắt càng nhiều con mồi chuẩn bị cho đại hội, cho nên mấy ngày nay đều rất bận, Phúc Nhạc liền thường xuyên cùng Haren và Jin ở chung.

Lúc phòng khám không có chuyện, Phúc Nhạc liền cùng hai người đi lên núi, đi khắp nơi tìm lúa mì. Khó lúa mì mà Phúc Nhạc phát hiện ngay từ đầu đã thu gặt toàn bộ, làm thành hạt giống.

Bởi vì số lượng quá ít, Phúc Nhạc đành phải tiếp tục tìm kiếm, hy vọng có thể lại tìm được chút hạt giống, tuy khối lúa mì kia cũng gần một mẫu diện tích, nhưng tính toán lại số dân cư và hộ gia đình trong bộ lạc, mỗi nhà đều phải tự cấp tự túc, lại không có phân hóa học và nông dược, chỉ trông vào nhân lực thủ công thì cũng phải có trên 1 mẫu hạt giống mới đủ, mỗi nhà 15kg, sản lượng hiện có hoàn toàn không đủ để cung cấp cho toàn bộ bộ lạc.

Phúc Nhạc đành phải tiếp tục tìm kiếm, Jin nghe được cũng đi theo đến hỗ trợ, vốn y cũng chẳng có chuyện gì làm, ngoại trừ giúp ma phụ xử lý một chút da thú, hái chút rau dưa hoặc là trái cây linh tinh thì rảnh rỗi, hiện giờ vừa lúc cùng Phúc Nhạc lên núi.

3 người mặc quần áo da thú ống tay dài Kanya đặc chế trong tay đều cầm gậy, Phúc Nhạc đi phía trước mở đường, cẩn thận xua đuổi côn trùng cùng rắn cò.

“Ổng quần nhất định phải buộc chặt, nếu không bị sâu cắn sẽ rất ngứa.” Phúc Nhạc quay đầu nói với Haren cùng Jin còn chưa quen loại trang phục này, trên người cả ba đều 1 gói thuốc nhỏ do Phúc Nhạc làm, có thể đuổi trùng. Nơi này không có kem cũng không có tinh dầu, Phúc Nhạc lại sợ ngứa, hàng năm cuối thu đều làm chút thuốc đuổi trùng, hơn nữa còn có thuốc mỡ chống ngứa, vạn vô nhất thất.

“Quần áo này thật kỳ quái.” Jin cúi đầu nhìn bản thân được bọc đến nghiêm nghiêm thực thực, cảm thấy có chút không được tự nhiên, chẳng qua rất ấm.

“Nhưng mà rất tiện.” Haren nâng đưa tay chân, thuận tiện làm vài động tác phản kích thông thường khi giống cái bị công kích, lưu loát uy vũ sinh phong, thoát nhìn cực kỳ đẹp trai, Jin ôm mặt, hai mắt lóe sáng sùng bái mà nhìn Haren, hoàn toàn bị chinh phục!

“Tiểu Nhạc, cái này bọn tôi cũng có thể học làm không?” Haren càng xem càng thích, chú Kanya hoàn toàn dựa theo thân hình bọn họ mà làm, lớn nhỏ cực kỳ thích hợp, khiến Haren càng mặc càng thích, hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Phúc Nhạc vừa nhìn chung quanh, vừa đáp: “Chú Kanya khẳng định đồng ý dạy mọi người.”

Haren cùng Jin nhìn nhau mỉm cười, quả nhiên, Phúc Nhạc có cái thứ tốt mới mẻ gì chưa bao giờ giữ riêng, hai người trong lòng cũng quyết định, nhất định phải đối tốt với người bạn này.

“A, tìm được rồi!” Phúc Nhạc mất tinh, lộn lờ hơn một tiếng, rốt cục lại thấy được lúa mì vàng óng ả, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ là bởi vì đất được bảo vệ rất khá, cho nên Phúc Nhạc cảm giác phần lớn đất trong thôn đều rất phì nhiêu, mảnh ruộng lúa trước mắt này bông nào bông nấy nặng trĩu, hạt cũng rất mẩy, không hề giống lúa mì đại 1 chút nào.

“Chính là cái này?” Jin còn không chưa thấy qua lúa mì và bột mì, nháy mắt mấy cái hỏi, sao không thấy chúng nó có cái gì đặc biệt nhỉ.

“Chính là mấy thứ đồ chơi này.” Haren nghiêm túc mà vỗ vỗ vai Jin: “Bắt đầu làm việc đi!”

Nhiệm vụ của bọn họ, chính là mau chóng thu gặt. Nếu trời mưa xuống, lúa mì nảy mầm, đến lúc đó lại uống.

Mỗi người bên hông đều treo một cái liềm bằng xương thú sắc bén to bằng hai bàn tay, là Kanya mài giúp bọn họ, chuyên dùng để thu gặt, vốn Kanya cũng muốn đến hỗ trợ, nhưng hai ngày này có rất nhiều người đến tìm Kanya học làm quần áo, Kanya cũng vội đến đầu óc choáng váng, Phúc Nhạc cũng không muốn chú ấy quá mệt mỏi, nên không gọi chú ấy đi cùng.

Tuy rằng chỉ trông vào 3 người bọn họ thì không cắt được bao nhiêu, nhưng Phúc Nhạc cũng không có cách, thời gian các thú nhân đi săn ngày càng dài, những giống cái khác cũng không quen, không tiện nhờ vả, bọn họ cũng chỉ đành tự túc đi làm.

Ba người đều chưa làm việc này bao giờ, Phúc Nhạc khi còn bé cũng chỉ là sờ qua liềm chơi cho vui thôi, chân chính xuống đồng gặt lúa thì chưa bao giờ, chẳng qua hiện tại cũng không cần để ý, chỉ cần cắt xuống là được, dù sao về sau gieo trồng cũng không ở mảnh đất này, không cần suy xét gốc rễ quá dài năm sau sẽ khó xới đất.

Phúc Nhạc gấp gấp ghềnh ghềnh cắt 1 hồi mới nắm giữ được kỹ xảo cầm liềm, không đến mức không chú ý thì sẽ cắt vào tay hay đùi, ngẩng đầu lên nhìn thấy Haren và Jin, không khỏi há to miệng, ba người cùng gặt mà 2 người kia đã chạy tuốt ở đằng trước, dùng liềm bằng xương thú rất thuận tay, tư thế cũng không giống những bác nông dân Phúc Nhạc đời trước gấp qua trên đồng mà là nghiêng người vung liềm, thoạt nhìn rất không tự nhiên, nhưng động tác lại rất nhanh, cắt sát gốc, không chừa lại gì.

Phúc Nhạc yên lặng lau mồ hôi, cậu đã quá coi thường sức chiến đấu của giống cái!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

“Haren, đừng quá sốt ruột, một thì nghỉ 1 chút cũng được.” Phúc Nhạc đứng lên nói với Haren, thân thể còn chưa khoẻ hẳn, liều mạng như vậy cũng không tốt.

“Không sao đâu.” Haren cười, giờ giờ cái liềm trong tay: “Cái này dùng tốt lắm, không phiền phức. Phúc Nhạc nhờ chú Kanya làm dao xương thú thành hình cái liềm, lúc cắt lúa mì có thể bớt rất nhiều sức, chẳng qua phải xoay người có chút không được tự nhiên, nhưng chưa đến độ xương sống thất lưng đau, dù sao thì thân thể của cậu ta cũng khoẻ hơn Phúc Nhạc nhiều.

Phúc Nhạc vừa vui mừng vừa oán niệm, quả nhiên mình lại là người vô dụng nhất...

Chẳng qua nhờ hai người hỗ trợ, Phúc Nhạc trong một ngày đã gặt xong mảnh ruộng lúa mì rộng 2 3 mẫu này, tốc độ nhanh đến mức khiến cậu lú cả lưỡi. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì lúa mì hoang sản lượng thấp, một mẫu không mọc dày như nhà trồng.

Lúc mặt trời sắp xuống núi, Joe đến tìm cậu, là Joe biến thành hình thú dùng khứu giác linh mãnh ngửi theo mùi Phúc Nhạc mà tìm tới (≡)))), Haren cùng Jin nhìn Joe xuất hiện không khỏi cười xấu xa với Phúc Nhạc: quả nhiên những người có quan hệ bạn hữu rất thân mật nha.

Phúc Nhạc cũng lên tinh thần, còn đang lo đồng lúa mì này vác về kiểu gì đây, Joe xuất hiện quá đúng lúc.

“A Nhạc, có mệt không, có bị thương không? Giữa trưa ăn cơm chưa? Khát hay không?” Joe tìm được Phúc Nhạc rồi nhảy mất biến trở về hình người, bước nhanh đến bên người ôm người trong lòng nhà mình, quan tâm hỏi han.

Jin cùng Haren nghe xong đều cúi đầu buồn cười, Phúc Nhạc đỏ mặt, lắc đầu cười với Joe: “Không có việc gì, hôm nay anh thế nào? Thuận lợi không?”

“Ừm, săn được 1 con mồi lớn, trước đại hội mà dùng hết thì lại đi săn.” Joe ôn nhu mà sờ sờ đầu Phúc Nhạc: “Giúp em thu lúa mì.”

“Thật vậy chăng? Thật tốt quá!” Phúc Nhạc mắt sáng ngời, có Joe hỗ trợ, nói không chừng trước đại hội có thể tìm được đủ hạt giống.

Joe giúp đỡ ba người buộc chặt lúa mì đã gặt, một mình nhẹ nhàng gánh hơn phân nửa, chẳng qua vì vấn đề thể tích nên không thể mang hết về trong 1 chuyến.

Haren và Jin hỗ trợ đem lúa mì đưa đến nhà Joe, Phúc Nhạc tự nhiên giữ lại 2 người bạn tốt ăn cơm, dù sao hôm nay 2 người góp công lớn nhất.

“Tiểu Nhạc thật tốt a.” ngồi ở trong sân nhón mấy miếng bánh hoa quế lấp bụng, Jin nhỏ giọng cảm thán nói với Haren.

“Tất nhiên rồi.” Haren ăn đến mặt mày hớn hớn: “Tiểu Nhạc có năng lực lại thiện lương, nếu không Joe cũng sẽ không thích cậu ấy như vậy. Tôi nhớ rõ, Kissah hình như cũng rất thích Joe nhỉ, y xinh hơn tiểu Nhạc nhiều.”

Diện mạo Phúc Nhạc tuy rằng tương đối thanh tú, nhưng dù sao cũng là diện mạo của 1 nam sinh ôn hòa, tuyệt đối không đạt được tiêu chuẩn mặc nữ trang có thể giả gái, tư vấn nhận, trên mặt cũng không có gì mụn trứng cá gì, trắng trẻo sạch sẽ, người ta nhìn sẽ có hảo cảm mà thôi.

Mà nhóm giống cái trong bộ lạc có rất nhiều người có thể nói là rất xinh đẹp, ngũ quan mềm mại, rất giống con gái, Kissah có diện mạo rất tinh xảo, cho nên vẫn luôn được xưng là giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc.

“Kissah...” Jin do dự một chút: “Tuy rằng bọn tôi luôn chơi cùng nhau nhưng mà... Kissah không tốt như Phúc Nhạc.”

Nói xong Jin còn có chút xấu hổ, mặc dù mình là ăn ngay nói thật, nhưng quen biết Kissah lâu như vậy, vẫn cảm thấy có chút khó xử. Kissah chưa bao giờ mời Jin đến nhà làm khách, y mời rất nhiều người nhưng chưa bao giờ mời Jin, hơn nữa Kissah luôn rất ghét Jin, mỗi lần Jin muốn bỏ cuộc, chơi 1 mình thì Kissah sẽ đột nhiên cải thiện thái độ về mặt tươi cười đón chào, thường xuyên khiến Jin đầu óc lơ mơ.

“Cổ họng về sau tốt rồi tôi cũng không muốn chơi với bọn họ nữa.” Jin thấp giọng nói, tuy đã không còn khàn khàn như cát khô lúc đầu nữa nhưng vẫn chưa trong trẻo dễ nghe như ban đầu. Tuy rằng Jin tâm tư đơn thuần cũng không nói nên lời tại sao lại không muốn lại gần bọn Kissah nữa, nhưng y có chút hiểu ra, bạn bè chân chính không giống Kissah.

“Lúc cậu gặp khó khăn lại vứt bỏ, người đó vĩnh viễn cũng không đáng tin tưởng.” Haren nghĩ nghĩ, có chút cảm khái mà mở miệng an ủi, trong mắt hiện lên một tia thương cảm cùng bất đắc dĩ thân nhiên, lập tức lại đuổi thân đuổi người, cong mắt cười cười: “Cậu xem đi, giờ chúng ta đã có 1 đồng bọn cường đại nha.” Phúc Nhạc là 1 người bạn tốt nhất, chân thành nhất mà cậu ta từng gặp qua.

Jin nhìn cùng Joe đang giúp Phúc Nhạc tuốt vỏ lúa, nghiêm túc mà gật gật đầu.

“Hôm nay có 1 con bạch sừng thú xông vào nhà mình.” Kanya ôm bình hứng hạt lúa Casar sàng ra, quay đầu nói với Phúc Nhạc.

“Bạch sừng thú?” Phúc Nhạc tò mò: “Là dạng gì ạ? Ăn ngon không?”

“Ừm...” Kanya bĩu môi lắc đầu: “Hương vị không được tốt lắm, thịt tuy rằng không tồi, nhưng có mùi kì quái, tẩy thế nào cũng không sạch, nấu chín cũng vô dụng. Không thể nào ăn ngon.”

Chẳng qua dựa vào nguyên tắc không lãng phí, Kanya vẫn lấy tảng đá giải quyết con bạch sừng thú không có tính công kích kia luôn, vẫn ném ở phòng bếp không biết xử lý như thế nào đây.

Bộ lạc có thú nhân thú vệ nên sẽ không xuất hiện dã thú có lực công kích gì, chẳng qua động vật ăn cỏ loại nhỏ và 1 ít động vật dụ ngoạn cỡ lớn chạy vào thì họ cũng sẽ không ngăn trở, dễ tự dâng miệng sói, khẳng định chúng sẽ bị thú nhân nhà nào đó tha về ăn luôn thôi mà.

Phúc Nhạc chà xát hai tay đầy vỏ trâu, chạy vào phòng bếp nhìn nhìn, không khỏi vui vẻ: “Là sơn dương a! Đêm nay có lộc ăn rồi!”

“Như thế nào, Tiểu Nhạc, cậu biết làm?” Theo phía sau giúp vui Haren cũng vui vẻ lên, tuy rằng không biết Phúc Nhạc lại có cái thú đoạn ngạc nhiên cỡ quái gì, nhưng chỉ cần Phúc Nhạc vui vẻ, vậy bọn họ khẳng định cũng có thể ăn hồi đồ ngon...

“He he, chúng ta tối nay nấu canh thịt dê uống! Canh thịt dê đương quy!” Phúc Nhạc hai mắt tỏa sáng, xoa xoa tay cười có chút ngây ngô, thịt dê thật bổ dưỡng a! Ngẩng lại lại thấy chảy nước miếng...

Hơn nữa bạch sừng thú ở nơi này to hơn sơn dương nhiều, to như con nghé con vậy, hẳn là không ít thịt.

Jin là lần đầu tiên thấy Phúc Nhạc và Haren hưng phấn như vậy, bản thân y cũng là 1 giống cái tốt biết nấu cơm, không khỏi tò mò: “Tiểu Nhạc, bạch sừng thú hương vị rất khó tẩy đi mà? Nấu ra có mùi rất nặng đó.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà xoa tay: “Tôi có biện pháp!” Mùi nặng đích thật là nguyên nhân quan trọng khiến rất nhiều người không ăn thịt dê, đặc biệt đối với những giống cái rất ít ăn đồ ăn “nặng mùi” quả thật là chỉ có nước đứng xa mà nhìn. Phúc Nhạc khi còn bé cũng đặc biệt chán ghét canh thịt dê, nhưng đến mùa đông, bà ngoại rất thích nấu món này, tuy rằng đã xử lý rất khá, nhưng đầu lưỡi cực kỳ kỳ quái mới như Phúc Nhạc vẫn có thể nếm ra cái mùi đặc trưng này, mỗi lần đều là bịt mũi uống, so với uống thuốc còn kinh hơn, nhưng không thể không nói bản thân thịt dê thịt vẫn rất bổ.

Về sau trưởng thành, không biết làm sao Phúc Nhạc lại dần dần thích ứng với hương vị kia, đáng tiếc đã không còn ai nấu cho cậu nữa. Sau lại tìm đến nương tựa sư phụ già, vào mùa đông sư phụ già hay bắc 1 cái bếp lò nhỏ ở trong phòng nghỉ của phòng khám bệnh nấu canh thịt dê hoặc là lẩu, đương nhiên, đều bỏ thêm nhiều dược liệu tốt.

“Tôi giúp cậu xử lý nhé.” Jin xắn tay áo nói: “Có cái gì phải chú ý không?”

“Ừ... Xương cốt chứa lại 1 chút cho tôi, chân cũng giữ lại, thịt trên xương sườn không cần cắt xuống.” Phúc Nhạc ngồi xổm xuống chỉ vào các bộ phận trên người bạch sừng thú đã chết nói như điều cần chú ý, Jin toàn bộ nghiêm túc nhớ kỹ.

“Đúng rồi, não dê não dê!” Phúc Nhạc vỗ tay một cái, nhớ tới thứ tốt này, vươn tay đến cái đầu thú.

May mắn Kanya dùng khí lực không quá lớn, đầu không bị đập nát, chỉ có cổ bị chặt đứt.

“Cái này cho chú Sylve và Haren ăn luôn, rất có lợi cho thân thể 2 người!” Phúc Nhạc loay hoay nhìn quanh tìm công cụ đập sọ lấy não

Haren sùng sốt, lại cảm động nhưng da đầu run lên: Phúc Nhạc tâm ý cậu ta nhận, chính là... Thật sự phải ăn cái thứ thoát nhìn rất tôm này sao?

Thịt dê ngoại ý muốn xuất hiện khiến Phúc Nhạc có chút điên cuồng, đây đối với Phúc Nhạc ăn nhiều đồ ngoại nhập xuyên qua tới mà nói, có thể sánh bằng lúa mì khiến cậu kích động không ngừng.

Jin xung phong đảm nhiệm việc xử lý con dê này, Haren giúp y, nói thật, loại chuyện này cậu ta còn không thuần thục bằng Jin.

Phúc Nhạc thí điên thí điên chạy về xử lý lúa mì, đồng lúa mì mang về đã chất đầy sân, tuốt vỏ xong có thể dọn ra khoảng trống, cho nên Phúc Nhạc vội xử lý.

Cũng may phu phu hợp tác, Joe đẩy cối xay vừa nhanh lại vừa ổn, Casar và Kanya đồng thời giúp Phúc Nhạc sàng vỏ, tốc độ cũng không chậm.

Thể lực của giống cái cùng các thú nhân đã định trước tốc độ của bọn họ không chậm hơn máy móc là bao, chờ Jin xử lý xong bạch sùng thú, Phúc Nhạc và Kanya cũng dừng tay, bắt đầu nấu cơm.

Sườn dê đuôi dê và tiết dê đều đặt 1 bên, những loại thịt khác cũng được lóc sạch, cắt thành những khối to ngăn nắp, thoát nhìn rất tươi.

“Jin cháu giỏi quá!” Kanya tiến vào nhìn thấy bạch sùng thú được xử lý rất khá, không khỏi kinh ngạc mà nhìn về phía Jin đang đứng một bên có chút khấn trương y như học sinh tiểu học chờ cô giáo đọc điểm, cười khen nói.

“Không, không có gì.” Jin thẹn thùng: “Làm nhiều liền quen.”

Phúc Nhạc vuốt vuốt tay áo, nheo mắt chuẩn bị đại chiến 1 hồi.

Canh thịt dê đương quy tất nhiên là món chính, Phúc Nhạc không có cái khác chứ được liệu thì thừa, nấu 1 nồi canh khoogn thành vẩn đề.

Sau đó lại đem sườn dê chặt nhỏ, ướp ớt khô đỏ rực, nấu 1 nồi thịt dê kho tàu.

Nhiệm vụ nướng đuôi dê tự nhiên giao cho chú Kanya, có hoa tiêu còn có hành gừng, còn có rượu quả, mùi vị tất nhiên không nói chơi, hơn nữa như trước cam đoan thịt dê ngon. Làm xong mấy thứ này, Phúc Nhạc còn xiên 1 ít thịt dê tự mình đi nướng, sau khi nướng khét đến xiên thứ 3 thì đành yên lặng giao chuyện này cho Casar và Joe.

Buổi tối thừa dịp ánh trăng, một đám người vui tươi hơn hồ mà ngồi cùng một chỗ, nhìn Phúc Nhạc bung lên mấy cái nồi nóng hổi, trước mặt mỗi người đều có 1 bát canh thịt dê to.

“Mỗi lần lại đây Tiểu Nhạc đều sẽ làm 1 ít đồ ăn ngon tuyệt nhĩ.” Sylve cúi đầu ngửi ngửi bát canh trước mặt, cười nói.

Phúc Nhạc cười he he, lí tưởng cuộc đời cậu ngoại trừ dùng y thuật trị bệnh cứu người thì chính là làm món ngon. Cho dù là hiện tại điều kiện có gian khổ cậu cũng muốn nghĩ tất cả biện pháp cải thiện thức ăn.

“Đúng rồi. Nào dê Haren và chú Sylve phải ăn hết nhé.” Phúc Nhạc nói Haren vừa nghe lập tức nhăn mặt, có chút buồn bực: “Tiểu Nhạc, thật sự phải ăn sao?”

“Yên tâm, không khó ăn đâu.” Phúc Nhạc vẽ mặt chân thành nói: “Ăn ngon lắm.”

Chờ Phúc Nhạc bung lên, tất cả mọi người không vội ăn canh mà tò mò mà nhìn cái gọi là não dê.

“A, sao lại có màu này?” Haren kinh ngạc nói, cậu ta nhớ rõ bộ da trắng bóng mềm nhũn rất kinh tôm cơ mà.

Não dê trong bát giờ có màu vàng hình chữ nhật, còn bốc lên 1 mùi thơm ngào ngạt.

“Biết ngay cậu không dám ăn mà, tôi phải mất rất nhiều công mới làm hành dạng này đó.” Phúc Nhạc nháy mắt mấy cái, nửa thật nửa giả mà nói như vậy.

Haren cùng Sylve một người một phần, Sylve cũng không bài xích, có lẽ là bởi vì trước kia chưa thấy tận mắt não dê trắng bóng, dùng cái thìa Phúc Nhạc thiết kế mức 1 miếng nhỏ, bỏ vào trong miệng nếm thử.

“Ma phụ, vị như thế nào?” Haren tò mò hỏi.

“Ừm, ăn thật ngon.” Sylve cười nói.

Haren cố lấy dũng khí nếm thử, lập tức mở to hai mắt: “Thơm quá đi.” Bên ngoài thực giòn, bên trong mềm mềm thơm thơm, một chút mùi lạ cũng không có.

“Kia đương nhiên.” Phúc Nhạc đắc ý nói: “Tôi lấy lòng trắng trứng đánh với bột mì bọc lại chiên mà.”

“Tiểu Nhạc cậu thật tốt.” Haren vẽ mặt cảm động, rất nhanh liền ăn sạch chén não dê, còn vẽ mặt thèm thuồng.

Phúc Nhạc vừa lòng gật đầu, nào dè là cái gì, bọn họ bên kia còn ăn cả ve sầu với nhộng cơ mà!

Canh thịt dê đương quy lại tiếp tục khiến mọi người kinh diễm một phen.

“Cái này vào mùa đông chú Sylve có thể uống nhiều một chút.” Phúc Nhạc vừa uống vừa nói: “Có thể bắt mấy con bạch sừng thú nuôi, bọn nó cũng không ăn thịt, mỗi ngày cho ăn chút rau cỏ là đủ rồi.”

“Bắt thì được ngay, chính là...” Casar xen vào nói: “Mùa đông sẽ lạnh chết đi?”

“Ừm... Cũng không nhất định.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ nói, cậu vẫn luôn cân nhắc về chuyện nuôi động vật, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không thoả đáng.

Sức ăn của thú nhân thì nuôi thú qui mô nhỏ căn bản không đáp ứng được, quy mô lớn thì lại không đủ điều kiện, rất dễ phát sinh ôn dịch. Bởi vậy Phúc Nhạc cũng chưa đề cập đến chuyện này.

Nhưng tình huống nhà Sylve tương đối đặc biệt.

Chỉ cần đắp được kháng, lại lợi dụng độ ẩm của nó, hẳn là có thể sống qua một đoạn thời gian, mùa đông lạnh quá cũng có thể giết, cũng không sợ hồng, như vậy có thể thường xuyên uống canh thịt dê rồi. Điều này rất có lợi cho 2 cha con thể yếu, đặc biệt là Haren, vốn sinh ra đã yếu nhược, cần điều dưỡng từ tế.

Phúc Nhạc đem ý tưởng tạo kháng nói cho tất cả mọi người, ai nấy cũng lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

“Cứ như vậy, mặt tường dựa vào kháng cũng sẽ rất ẩm áp, bên ngoài dựa vào đó xây 1 cái chuồng cho bạch sừng thú, hẳn là sẽ không quá lạnh.” Phúc Nhạc giải thích. Cứ như vậy, cậu lại có một ý tưởng mới, các thú nhân hoàn toàn có thể trước mùa đông bắt 1 chút con mồi sống trở về, tận lực dựa vào độ ẩm của kháng nuôi đến mùa đông mới giết, có thể tránh cho con mồi vì giết quá sớm mà thịt bị nám mốc, hay hồng.

“Hơn nữa chúng ta có thể đào hầm, làm thịt khô.” Phúc Nhạc xoè ngón tay kể hết ra những kinh nghiệm qua mùa đông mình biết. Hầm cũng có thể kéo dài thời gian bảo tồn thực vật.

Mọi người vừa ăn, vừa nghe Phúc Nhạc giảng đại kể thần kỳ để qua mùa đông, theo những phương án mà Phúc Nhạc nói ra, trong mắt mọi người cũng dần dần tràn ngập hy vọng, có lẽ... Về sau mùa đông sẽ không đáng sợ như mọi khi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Phúc Nhạc giảng đại kể qua mùa đông khiến mọi người đều thấy được hy vọng, Sylve và Adah hẹn nhau sẽ cùng dựng chuồng sau nhà hoặc trong vườn nuôi động vật nhỏ, Casar và Joe thì đã săn đủ con mồi, nên có thời gian giúp Phúc Nhạc đi khắp núi đồi mà tìm ruộng lúa, có thú nhân hỗ trợ, chỉ dùng nửa ngày liền đi dạo hết ngọn núi nhỏ bao quanh bộ lạc, tìm được vài chỗ có lúa mì hoặc là rất giống lúa mì.

Joe và Casar có tốc độ gặt lúa khiến mọi người trở mắt, cứ như vậy, trước khi bắt đầu đại hội, mọi người liền hoàn thành công tác thu lúa mì.

Trong quá trình vội vàng bận rộn chuẩn bị, đại hội thu hoạch rất cực đúng hạn tới.

Cùng ngày, nhà nhà đều đem con mồi săn được đưa đến quảng trường, mỗi nhà chọn một khối đất, mang theo đá phiến và công cụ dùng để xử lý con mồi, cũng tiện xem xét những trận đấu náo nhiệt cả ngày.

Phúc Nhạc sáng sớm đã tỉnh dậy trong tiếng huyền ảo của lạc đất thú, từ khi thích ứng với hoàn cảnh mới, mấy con gà ngu này càng ngày càng lớn gan, đôi bụng sẽ kêu, ăn no cũng kêu, buổi sáng cũng kêu, mà ngay cả chuồng gà có chút bẩn cũng sẽ kêu, làm người ta bất đắc dĩ nhất chính là, trong nhà có khách thì càng kêu hăng... Phúc Nhạc vẫn luôn hoang mang, mấy con gà này có phải định vị nhằm thân phận của mình hay không.

Chạy tới chuồng gà mò được vài quả trứng về, gà ngu hiếm khi cũng thông minh 1 hồi, trứng gà không thể ấp toàn bộ đẻ bị bọn nó đá vào góc chuồng, vừa hay tiện cho Phúc Nhạc.

Công tác của gà trống tiến hành đến thực gian nan, mỗi lần đều là gà mái sơ sẩy khiến gà trống đập vỡ trứng mà chấm dứt, mỗi lúc này, lũ gà trong chuồng lại 1 hồi gà bay chó sủa...

Đập 2 quả trứng, trộn lẫn với bột mì, bỏ thêm ít nước trộn đều, nêm chút muối và ít ớt khô, đánh thành dung dịch đặc sệt thì rót vào nồi xương thú để bằng, mỡ trong nồi kêu xèo xèo, sau đó 1 toát ra 1 mùi hương hấp dẫn con sâu ham ăn của mỗi người.

Joe không phải người kén chọn, nhưng chỉ không thích ăn hành, Phúc Nhạc đành phải tránh cho hắn trứng không, hơn mười quả trứng để trong đĩa cực kỳ đồ sộ, chỉ là phần ăn của 1 mình Joe. Phúc Nhạc thuần thục trông chừng cái nồi, nghĩ thầm sức mình cũng mạnh thêm không ít, ít nhất là làm điểm tâm cho mọi người cũng không mệt đến mức không nâng nổi tay, nồi xương thú cũng đã dùng tự nhiên được.

Làm xong trứng trắng, ngay sau đó nướng hai xiên thịt dê, hâm nóng canh thịt dê và chân dê nướng tối hôm qua còn lại coi như xong 1 bữa ăn sáng.

Từ khi lần trước uống canh thịt dê đương qui Phúc Nhạc làm, còn có não dê rán, nhiệt tình đối với thịt dê của mọi người gia tăng nhanh chóng, bạch sừng thú cũng dễ bắt, không cần phải vào rừng, trên thảo nguyên gần bộ lạc cũng có không ít, chỉ cần không gặp phải đàn dê thì một giống cũng bắt được. Bởi vậy mấy ngày nay mọi người thường xuyên bắt dê đến làm 1 chậu canh thịt dê.

Tuy rằng mùa thu có chút khô, nhưng thời tiết vẫn coi như mát, mọi người thường ngày cũng rất ít ăn cái này, thường xuyên uống cũng không xảy ra vấn đề gì, đặc biệt là Haren và chú Sylve, thân thể ngược lại có vẻ có chút tinh thần.

Lúc Kanya đỡ thất lưng rời giường thì Phúc Nhạc đã làm xong đồ ăn rồi, canh đang bốc hơi nóng hổi.

“Tiểu Nhạc sớm như vậy, hôm nay chú dậy muộn.” Kanya thật có lỗi nói, âm thầm nghĩ rằng, tên khốn nhà mình kia không biết trứng gió gì, đêm qua đột nhiên trở nên rất kỳ quái, vẫn không chịu buông tha cho mình, gây sức ép đến quá nửa đêm, đã thật lâu y không bị gây sức ép đến không đứng dậy nổi như thế này...

Phúc Nhạc lắc đầu cười, nhìn đến dấu vết màu đỏ trên cổ Kanya có chút đỏ mặt, cậu quên, thịt dê tính nóng, ngày hôm qua mọi người ăn rất nhiều... (=)))

Quả nhiên lúc Joe đứng lên cũng có chút lả lị, tầm mắt dừng trên người Phúc Nhạc còn nóng bỏng hơn so với bình thường, hại Phúc Nhạc cả sáng đều không yên lòng.

Mọi người mỹ mãn ăn cơm sáng, cũng thu thập đồ đi quảng trường, đến quảng trường liền nhìn thấy rất nhiều thú nhân cùng giống cái, đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, thật là có chút cảm giác chợ phiên náo nhiệt.

Haren sớm đã giúp bọn Phúc Nhạc chiếm 1 vị trí rất tốt, ngay gần cái bàn bóng loáng ở trung tâm quảng trường, tầm nhìn trống trải, quan trọng hơn là khi nấu cơm ở đầu gió, mùi thức ăn cũng sẽ bay xa hơn.

Phúc Nhạc nghe xong Haren giải thích có chút ưu tư: “cậu nói coi, liệu có giống cái nào nướng thịt còn khó ăn hơn tôi không?”

“Cái này khó.” Haren buồn cười, đồng tình mà vỗ vỗ vai Phúc Nhạc: “Cho dù là giống cái nấu ăn tệ thì cũng nướng chín được thịt.” Cậu ta vẫn luôn không thể hiểu nổi, Phúc Nhạc làm sao nướng được “ngoài cháy trong sống” chứ, âu cũng là 1 loại thiên phú trời cho.

“Tôi thấy hình như mình nhìn thấy 1 giống cái thích Joe, nhìn có chút giống Kissin, có phải là Kissah mà cậu nói hay không?” Phúc Nhạc nhớ tới giống cái lần trước “Khiêu khích” mình, đầu đầu, vì cái quái gì các thú nhân lại thích ăn thịt nướng chứ? Đổi thành món nào khác cũng được mà!

Người càng ngày càng nhiều, trên quảng trường cũng càng thêm náo nhiệt, Jin cũng chạy tới tìm bọn họ, kéo theo Whorf về mặt thấp thòm.

Haren sững sốt, hơi hơi lui ra phía sau một bước, nghiêng thân đứng sau Phúc Nhạc, để Phúc Nhạc che cho mình.

Phúc Nhạc không hiểu, cũng ngại quay đầu lại vạch trần cậu ta, nghĩ hai người này làm sao lại càng ngày càng không đúng thế này?

Jin về mặt hưng phấn, đẩy đẩy Whorf: “Anh, anh quen Tiểu Nhạc cùng Haren đúng không?”

Whorf có chút quẫn, luống cuống gật đầu: “Chào 2 người.”

“Đúng rồi, Tiểu Nhạc, tôi dạy cậu nướng thịt nhé.” Jin cố ý nháy mắt mấy cái với Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc ngẫm hiểu, lôi kéo Jin đi về phía nhà mình, Jin còn cảm thấy hỏa lực không đủ, đi hai bước lại dừng, nói với Whorf: “Anh Whorf, không phải anh có chuyện muốn nói với Haren sao? Lần trước hiểu lầm còn chưa nói rõ ràng mà!”

Nói xong, liền nhanh chóng lôi kéo Phúc Nhạc chạy.

Phúc Nhạc buồn bực: “Hiểu lầm gì cơ?”

“Tôi nói cho anh Whorf là Haren cho rằng anh ấy thích người khác.” Jin cười hi hi nói, trải qua hai ngày này cùng chung hoạn nạn và làm việc, y cũng tự nhiên với Phúc Nhạc và Haren hơn nhiều, cô họng cũng chuyển biến tốt đẹp, tính cách sáng sủa cũng hồi phục theo.

“Làm tốt lắm!” Phúc Nhạc vừa nghe vừa cười, giơ ngón cái với Jin.

“Tôi cũng hy vọng Haren có thể trở thành bạn lữ của anh Whorf mà.” Jin cười đến ánh mắt híp lại, khuôn mặt búp bê thoát nhìn đặc biệt vui mừng.

Phúc Nhạc cùng Jin liếc nhau, ăn ý mà tránh cách đó không xa trộm quan sát 2 người còn đang cứng ngắc đằng kia.

“Anh... có việc?” Haren vừa mới tròn chưa được 1 lát đã bị Phúc Nhạc và Jin liên thủ “Bán đứng”, chợt thấy Whorf, còn có chút không biết làm sao.

“... ..” Whorf cúi đầu nhìn Haren thật lâu: “Tôi không thích người khác.”

“?” Haren không hiểu ngẩng đầu, nhất thời không hiểu Whorf có ý gì.

“Tôi không thích Kissin.” Whorf giải thích, hần hẩn là nhớ không lầm tên giống cái kia đi?

“... .. A.” Haren có chút há hốc mồm, đại não dừng hoạt động, mãi nửa ngày mới nghẹn ra được 1 chữ.

“VẬY còn em?” Whorf như trước mặt không đổi sắc, thấp giọng hỏi, cứ như đang hỏi Haren “Hôm nay ăn cơm chưa?” vậy.

“A?”

“Em thích người khác sao?” Whorf xem ra là thật nóng nảy, nghiêm túc hỏi han, đáng tiếc Haren không thấy được, tại Whorf có chút phiếm hồng.

“Không... Không có.” Haren rốt cục đã kịp phản ứng, lắp bắp đáp.

“VẬY là tốt rồi.” Whorf nói, hiếm thấy mà lộ ra 1 nụ cười, kỳ thật chính là cứng ngắc mà kéo kéo khóe miệng...

“Whorf! Qua đây đi, sắp đến cậu rồi!” Xa xa có người kêu tên Whorf, Whorf há mồm, lại nuốt lợi muốn nói vào bụng, chần chờ một chút, vươn tay chạm lên mái tóc màu bạc của Haren, xoay người đi mất.

Haren ngốc nghếch mà sờ sờ chỗ tóc Whorf vừa mới chạm qua không biết làm sao, vừa mới, đã xảy ra gì?

“Whorf có phải muốn tham gia tỷ thí hay không?” Jin cùng Phúc Nhạc thấy Whorf đi rồi, lại nhanh chóng sấn qua, bọn họ thấy rất rõ ràng, trước khi Whorf đi có điều muốn nói!

“Tỷ thí? Cái gì tỷ thí?” Haren giờ phút này đầu óc vẫn là một đống sương mù, ngây ngốc hỏi han.

“Đó cũng là lần đầu tiên anh Whorf tham gia đó.” Jin nói rằng: “Tuy không nhất định phải tham gia, nhưng thú nhân trong bộ lạc trước khi có được bạn hữu, đều sẽ lên đài một lần.” Đó là một cơ hội biểu hiện, cho dù không thích thì đó cũng là 1 cơ hội khiến mọi người trong bộ lạc nhận thức người.

Whorf năm nay đại khái là do ông Barre cường chế yêu cầu tham gia, những thú nhân không giỏi giao tiếp, đều sẽ đã bị Tộc trưởng Barre nhiệt tình “giáo dục tư tưởng”, đến khi trong óc người ông vang tất cả đều là những lời thăm thía của tộc trưởng Barre mới thôi. Joe chính là người bị hại năm ngoái.

“Haren Haren, cậu nghĩ thế nào?” Jin không chịu nổi lòng hiếu kỳ, rốt cục hỏi ra miệng.

“... Ồ...” Haren hiếm khi nghẹn lời, mọi khi đều là cậu ta đi trêu người khác, hôm nay lại là ngược lại.

“Đáp ứng người ta đi.” Phúc Nhạc cũng ồn ào theo, cười hi hi nói.

Haren đỏ mặt, vô luận Phúc Nhạc và Jin nói gì cũng ngậm miệng không chịu mở ra nữa, chẳng qua ánh mắt lại không chịu không chế mà vẫn luôn rơi trên người Whorf đúng cách đó không xa...

Tộc trưởng Barre đứng trên đài, làm tộc trưởng phát biểu một bài “Diễn thuyết”, chính là cảm tạ thần minh phù hộ, khiến bộ lạc lại thuận lợi vượt qua một năm, mùa thu hoạch qua đi, thú nhân cũng giống cái sẽ vẫn như trước cần lao động chăm mà cố gắng sinh sống, hy vọng thần minh phù hộ mùa đông sắp tới của họ sẽ không xuất hiện tai nạn.

Không thể không nói Tộc trưởng Barre cũng khôn khéo y như hình thù của mình vậy, 1 phen diễn thuyết khẳng khái trào dâng tuy không có ngôn từ gì hoa lệ trau chuốt, lại làm cho Phúc Nhạc từ nhỏ đến lớn nghe đủ lãnh đạo trường học phát biểu cũng hơi hơi có chút nhiệt huyết, nhất thời cảm thấy cuộc sống tràn ngập hy vọng tốt đẹp, khiến người tin tưởng cứ cố gắng tất sẽ đạt được hồi báo xứng đáng.

Barre nói xong, tỷ thí học hỏi nhau bắt đầu.

Người thứ nhất đi lên là 1 thú nhân cực kỳ cường tráng, cả người toàn cơ bắp thoát nhìn rất có sức bật, đứng ở trên đài trông như một ngọn núi nhỏ, rất có cảm giác áp bách.

Ngay sau đó đi lên chính là Whorf, so sánh ra, dáng người của Whorf liền có vẻ “thon thả” hơn nhiều, chẳng qua Phúc Nhạc cũng không lo lắng, cơ bắp luyện đến trình độ nhất định, ngược lại sẽ giống như Whorf vậy.

Nhưng khiến Phúc Nhạc giật mình chính là, hai người trực tiếp biến thành thú hình tiến hành thi đấu.

Whorf bị thương khỏi rất nhanh, phần lông quanh vết thương cũng đã dài trở lại, chỉ là so với đám lông rậm rạp xung quanh vẫn nhìn ra được 1 chút bất đồng.

Sau khi khỏi hẳn, Phúc Nhạc có giúp Whorf kiểm tra vài lần, xác định không để lại di chứng gì, ngay cả tĩnh dưỡng cũng không cần nữa, hoàn toàn khôi phục trạng thái bình thường, thân thể tốt đến mức biến thái.

Thú nhân cực kỳ cường tráng kia có thú hình là một con giống như tê giác, giữa đỉnh đầu có 1 cái sừng cực kỳ sắc bén, tứ chi tuy rằng không có móng vuốt sắc bén, nhưng lại vô cùng tráng kiện, Phúc Nhạc tuyệt không hoài nghi, một cước giẫm xuống tuyệt đối có thể giết chết 1 đám lớn động vật.

Hình thể khổng lồ cũng không ảnh hưởng gì hoạt động, đối phương dẫn đầu tiến công về phía Whorf, nhanh chóng lui đến chỗ sói xám đang đứng.

Whorf cũng không phải ngồi không, cong người đứng tại chỗ, khi tê giác hào lên trước liền linh hoạt mà uốn éo thân, tiện đà một vuốt hướng về sống lưng tê giác, móng vuốt sắc bén vẽ lên 1 vết máu thật dài, đối phương lại hình như không thấy đau chút nào, vùng thân quăng sói xám đi, hai thú tiếp tục giằng co, rất nhanh lại triển đấu.

Phúc Nhạc xem thấy mà ghê người, nhìn không được nắm chặt tay Joe, trận đấu này tuyệt đối kinh tâm động phách.

Hai thú chiến đấu cũng không duy trì liên tục, song phương tiến công đều là sấm rền gió cuốn, rất nhanh liền phân thắng bại, móng vuốt của Whorf rất nhanh liền đặt lên yết hầu của tê giác, gắt gao mà thú sẵn tư thế có thể một kích trí mạng cũng không có thêm động tác dư thừa nào nữa, Whorf thuận lợi thắng ván đầu tiên.

Song phương thu tay lại, đều biến về hình người, đại hán thờ hồn hèn, hiển nhiên khá mệt mỏi, so ra thì tình huống của Whorf tốt hơn nhiều, chính là trên người cũng khó tránh khỏi bị bầm tím, Haren đứng một bên gắt gao nhìn chăm chăm toàn bộ quá trình, khẩu trương cực kỳ, giờ phút này càng hận không thể trực tiếp đi qua, chỉ là còn có chút do dự.

Phúc Nhạc bắt chập tất cả, chạy đến đón 2 người trước, kéo vấp phòng khám băng bó, thuận tiện còn lôi kéo Haren hỗ trợ.

Joe bắt đầu đi lại một lần nữa bị bỏ qua, đành phải tự đuổi kịp.

“Chút thương nhỏ như vậy cũng không cần trị chứ!” vị tê giác kia ồn ào không tình nguyện mà bị Whorf không phân trần kéo đi, miệng vết thương sau lưng thực đồ sộ, nhìn gần càng khiến người ta chặc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

“Thoa thuốc vào khỏi càng nhanh không tốt hơn chắc.” Phúc Nhạc không thể hiểu nổi thái độ cầu thả của các thú nhân, trừng mắt nói.

Tráng hán vừa thấy tê ti tức giận, lập tức liền ừ rừ, buồn rầu ngồi không lên tiếng. Các thú nhân đi sẵn về thường xuyên sẽ vô tình gặp nhau, bởi vậy rất nhiều lúc sẽ kết bạn trở về, gã đã nghe qua uy danh của vị tê ti đại nhân lợi hại này, rất nhiều thú nhân bị thương đều là tê ti chữa khỏi, tráng hán cũng không muốn mạo phạm một người làm người ta tôn kính như vậy, tuy rằng nhìn tê ti chỉ như 1 đứa nhỏ chưa lớn. . .

Phúc Nhạc đều đã bảo chế sẵn, bởi vì thú nhân bị ngoại thương thật sự nhiều lắm, mọi người hay tùy tiện đánh nhau 1 trận, hoặc là tâm huyết dâng trào chạy đi săn bọ mẫn thú hung tàn, rồi bị thương trở về, bởi vậy Phúc Nhạc bảo chế nhiều nhất chính là thuốc ngoại thương.

“Không xử lý có khả năng sẽ nhiễm trùng mưng mủ, đến lúc đó thì anh ráng mà chịu.” Phúc Nhạc làm nhảm nói, còn nhớ kỹ rửa sạch miệng vết thương, Joe đứng một bên giúp Phúc Nhạc bê nước, mỉm cười nhìn cậu quờ trách tráng hán còn to gấp rưỡi mình.

Haren đứng một bên dựa theo Phúc Nhạc phân phó mà rịt thuốc cho Whorf, tuy rằng không có ngoại thương, nhưng cũng bị đâm không nhẹ, bò tót ý vào hình thể thật lớn, cũng khiến Whorf chịu không ít tội, nhìn xem Haren vẻ mặt đau lòng, mày nhăn gắt gao, ngược lại đương sự là Whorf thì không có cảm giác gì, chỉ biết là yên lặng nhìn cái người đang cúi đầu bận rộn trong lòng mình, ánh mắt kia thật ôn nhu làm sao, hận không thể dính luôn trên người Haren.

“Kế tiếp còn muốn tỷ thí không?” Phúc Nhạc thuận thực giúp đại hán xử lý tốt miệng vết thương, băng bó xong mới hỏi.

“Ta thì không có.” Tráng hán vẻ mặt buồn bực nói.

Phúc Nhạc không quá hiểu biết quá trình thi đấu, không biết là khiêu chiến là như thế nào, theo bản năng nhìn Joe.

Joe rất tinh ý mà giải thích dùm: “Tổng cộng hai mươi trận, người thắng ở mỗi trận có thể tự do khiêu chiến với nhau.”

“Thế nếu tất cả mọi người cùng chọn một người thì sao?” Phúc Nhạc cảm thấy thú vị, không khỏi hỏi, nếu như vậy, đấu luân phiên rồi bị đánh hội đồng chẳng phải là chết chắc rồi sao?

“Vậy cũng phải nhận.” Joe hiếm thấy mà nhướng mày, đáp.

“Hi hi, Joe năm trước chính là bị mọi người đồng thời khiêu chiến nhỉ?” Đại hán cười he he, bội phục nói: “Cuối cùng thắng rất đẹp, mấy người kia... hồi hận muốn chết, về sau thấy người đều đi đường vòng!”

Phúc Nhạc kinh ngạc mà nhìn Joe, đối phương như trước vẻ mặt bình tĩnh: “Bọn họ quá yếu.”

Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà xoa bóp thắt lưng người yêu nhà mình: “Làm tốt lắm.”

Joe theo bản năng mà giật mình, thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia khác thường, khẽ cười sờ sờ đầu Phúc Nhạc.

“Cần phải qua trận đấu sao...” Haren có chút bất mãn mà than thở nói, ngộ nhờ bị thương thì làm sao.

“Đừng lo.” Whorf mở miệng nói, nghĩ 1 chút, vươn tay thử thăm dò giữ chặt lấy tay Haren.

Haren sùng sốt, một tia đỏ ửng hiện lên khuôn mặt, ánh mắt nhìn về phía khác, nhưng không rút tay ra.

Whorf khản trương hề hề quan sát phản ứng của Haren, thấy cậu ta không phản đối, cũng nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng không tự giác rạn nứt, khuôn mặt rất ít cười có chút cứng ngắc, thoát nhìn rất ngu ngốc, cũng rất chân thành.

Phúc Nhạc đang nghe Joe và đại hán kia kể chuyện đại hội năm trước, không có chú ý tới động tác nhỏ giữa Haren và Whorf, không ai quấy rầy nên hai vị hiếm thấy mà nắm tay nhau thật lâu, Whorf tính toán cũng đến lúc phải về đến quảng trường, mới lưu luyến không rời mà buông ra.

“Em... Em có đi xem không?” Whorf đứng lên hỏi, Haren ngẩng đầu, không biết vì sao, liền nhìn ra được 1 tia chờ mong trên khuôn mặt cứng ngắc vô biểu tình của Whorf, nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi đi cùng anh.”

Hai người chào Phúc Nhạc, liền đi về quảng trường, đại hán cũng hưng trí bừng bừng đi vây xem trận đấu kế tiếp, tuy rằng bị đánh bại nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của gã, trận đấu sao, chính là cho vui ấy mà, chỉ cần có thể đi săn là được!

Phúc Nhạc cùng Joe ở lại dọn dẹp những thứ đã dùng, dọn sạch phòng khám đang muốn đi thì lại thấy Jin kéo 1 người qua chỗ này, nhìn thấy Phúc Nhạc còn sốt ruột mà vậy tay, xem ra là có chuyện.

“Là tới xem bệnh sao?” Phúc Nhạc hí hóp mắt xem xét thú nhân bị Jin kéo tới, đoán.

“Phải xem sao?” Joe nhú mày hỏi đạo: “Nếu mệt thì lần sau xem cũng được.”

“Cái này không được.” Phúc Nhạc nhanh chóng khoát tay nói: “Sao lại có chuyện người ta đến nơi rồi lại không xem bệnh chứ, đừng lo.”

Joe có chút đau lòng mà giúp Phúc Nhạc nhu nhu bả vai, hai ngày này Phúc Nhạc vẫn luôn bận rộn với chuyện lừa mị, chưa nghỉ ngơi gì mấy, cảm giác 2 má vừa dường lên được tí thịt lại xẹp xuống rồi, khiến Joe không khỏi hơi nóng nảy.

“Không cần lo lắng.” Phúc Nhạc nhìn thấu Joe lo lắng cho mình, trong lòng âm thầm gật, cười nói: “Với em mà nói, trị bệnh cứu người cũng là một thú vui, ngoại trừ cái này thì em cũng không biết làm cái gì tốt hơn.”

“Không cần em động tay đâu, để đó cho anh.” Joe lập tức nói, A Nhạc đã muốn tốt lắm rồi, còn lại liền toàn bộ giao cho hắn đi.

Hai người nói mấy câu Jin đã đến trước mặt, thú nhân cao ngều đang sau lưng biếng mà treo trên lưng Jin, hí hóp mắt như kiểu chưa tỉnh ngủ, sắc mặt tái nhợt có vẻ uể oải không phấn chấn.

Phúc Nhạc đến gần, nhìn nửa ngày, mới không xác định mà nhìn về phía Jin, hỏi: “Đến xem bệnh?”

“Ừ.” Jin gật đầu, quay đầu lại vỗ tay thú nhân kia: “Tĩnh tĩnh, để tiểu Nhạc giúp anh nhìn xem!”

“Hử? A...” thú nhân kia một bộ mờ mịt, qua 1 hồi mới kịp phản ứng, nhu nhu ánh mắt chậm đứng thẳng dậy.

Phúc Nhạc ngửa mặt nhìn thú nhân đại khái cao đến 2m trước mặt, cảm thấy cổ mình hơi bị đau, cao quá!

Người này hơi giống người Châu Âu, ngũ quan thâm thúy, hai con mắt có màu xám nhạt, mái tóc dài tới thắt lưng buộc sau đầu, có vẻ phi thường anh tuấn.

“Lauth, đây là Phúc Nhạc, tể ti của chúng ta.” Jin nghiêm túc giới thiệu nói: “Phúc Nhạc, cái này là Lauth, bạn tốt của tôi.”

“Hửm? Sao lại là bạn tốt?” Lauth đang lưng biếng ngáp mặt kệ, lại không hề hình tượng mà ôm lấy Jin từ phía sau, dùng sức cọ a cọ: “Ta rõ ràng là bạn tốt của em!”

Jin bị động tác thân mật của Lauth làm đỏ bừng cả mặt, thật vất vả mới tránh được cái ôm của Lauth, “Đừng làm rộn, nhanh chóng cho Phúc Nhạc xem bệnh giúp anh đi!”

“Cậu chính là tể ti mới à?” Lauth nào loạn một hồi, mới khôi phục vẻ nghiêm chỉnh, cúi đầu nhìn Phúc Nhạc, lúc này mới thi lễ: “Cảm ơn cậu đã giúp Jin.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Phúc Nhạc cười gương, cậu thật sự không biết phải làm sao với lòng biết ơn của người khác, hơn nữa thú nhân và giống cái còn luôn dị thường trịnh trọng mà cảm ơn Phúc Nhạc, lần nào cũng khiến cậu nhận mà thẹn.

Đem người mang vào phòng, Phúc Nhạc tò mò mà nhìn Lauth đã thần không biết quỷ không hay bám vào người Jin ôm chặt, nghĩ vị này thật sự là người đó nhà Jin sao? Tính cách quá... kỳ lạ nha.

Jin vẻ mặt xấu hổ, năm lần bảy lượt muốn kéo Lauth từ trên người xuống nhưng không được, tuy rằng thoát nhìn là có bệnh nhưng Lauth cao 2m cũng không phải là dễ làm cảnh

“Về giọng của Jinny, em ấy đã chịu khổ nhiều, mấy ngày nay tôi đều ngủ, hôm nay mới biết được.” Lauth vẻ mặt xin lỗi mà nhìn Jin, thuận tiện hôn trán y, chẳng qua ánh mắt lại lạnh lẽo, thoát nhìn rất bất mãn đối với chuyện Jin bị thương.

Joe ngồi một bên cánh giác, sắc bén cảm nhận được lệ khí như có như không trên người Lauth, xem ra, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy...

Jin ngồi ở một bên có vẻ thực bất đắc dĩ, người này làm cái gì cũng tùy ý, y có phản đối như thế nào cũng vô dụng... Được cái hẳn rất tốt với mình.

“Như vậy, anh có chỗ nào không thoải mái?” Phúc Nhạc cũng mơ hồ nghe ra khẩu khí của Lauth không đúng lắm, nhưng cũng không có hỏi nhiều, khôi phục lại tư thế chuyên nghiệp, nghiêm túc hỏi. Ngủ vài ngày? Không phải là ngủ đông chứ?

“Kỳ thật cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là gần đây luôn muốn ngủ, 1 khi ngủ thì rất lâu.” Lauth sờ mũi nói, tuy rằng hiện tại đã tỉnh táo nhưng từ ánh mắt vẫn thấy được 1 chút mệt mỏi.

“Thú hình của anh là...?” Phúc Nhạc hỏi dò.

Động vật Ngủ đông có 3 loại, một là rắn hoặc là ếch, lưỡng cư, bò sát, 2 là sóc và nhím, 3 còn có 1 số loài gấu. Chẳng qua nhìn hình thể của Lauth, chắc không phải sóc hoặc gấu, cũng không có loài bò sát nào lại âm trầm lặng im như thế, ngược lại hẳn có vẻ rất sắc bén, đại khái cũng là 1 dã thú hung mãnh gì rồi.

Lauth nghe được câu hỏi của Phúc Nhạc, liền đứng lên ngay tại chỗ biến thành thú hình, cơ mà phòng khám quá nhỏ, Lauth đành phải rút nhỏ hình thể, nhưng cũng đủ để Phúc Nhạc hoàn toàn nhận ra người trước mắt này là 1 con sư tử uy vũ hùng tráng.

“Từ khi nào thì bắt đầu?” Phúc Nhạc có chút buồn bực, sư tử mùa thu sẽ thích ngủ sao? Cậu đâu phải nhân viên chăm sóc sở thú, cái này không biết nha.

“Chính là mùa hè năm nay đi.” Lauth hồi tưởng, lại bổ sung: “Tôi cũng không nhớ rõ có ăn thứ gì kì quái hay không nữa.”

“Có phải hay không càng ngủ càng mệt, tỉnh lại thấy rất yếu, muốn tiếp tục nghỉ ngơi?” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ hỏi.

Lauth sững sốt, gật đầu, rốt cục thu hồi biểu tình hồ hững trên mặt, kinh ngạc nói: “Cậu thật sự biết những phản ứng kì quái này là chuyện gì xảy ra sao?”

“Có chút ý tưởng, còn không xác định.” Phúc Nhạc cũng nghiêm túc nói, đây là chứng bệnh khó giải quyết đầu tiên cậu đụng phải sau khi xuyên qua tới giờ, nếu tìm không ra nguyên nhân gây bệnh chỉ sợ không có cách nào đúng bệnh hốt thuốc, loại chứng bệnh này có rất nhiều nguyên nhân, phương thuốc tương ứng cũng có chỗ xung khắc, không cẩn thận 1 cái có thể phản lại, bệnh càng thêm nghiêm trọng.

Biểu hiện bên ngoài chính là ứng với tình trạng bên trong cơ thể, tỉ mỉ bị thượng hỏa (nóng trong người) không thể tất cả đều uống trà hoa cúc hạ hỏa là được, có vài người sẽ càng uống càng nghiêm trọng. Đây là do thượng hỏa cũng chia làm hư hỏa và thực hỏa, cái gọi là hư hỏa, nói dễ hiểu chính là vì âm kém dương, cơ thể con người chú ý âm dương cân bằng, một khi âm hư (kém hơn), như vậy thân thể sẽ có phản ứng tự nhiên là “Dương vượng”, tiện đà biểu hiện ra bệnh trạng thượng hỏa, tỷ như cổ họng đau, lúc này hạ hỏa không chỉ nguyên hạ dương mà còn phải bổ âm, khôi phục trạng thái cân bằng âm dương, tất nhiên hỏa khí cũng tán theo. Nếu chỉ đơn phương hạ hỏa, ngược lại tình trạng sẽ càng thêm nghiêm trọng. (âm vs chấ dương =.)

Bởi vậy, trung y mới vô cùng coi trọng biện chứng, cân bằng, ngũ hành... Mấy thứ này, mặc dù trung y ở Thiên triều cũng vẫn luôn bị tranh luận đủ đường, nhưng có thể truyền thừa tới hôm nay, cũng chứng minh nó có chỗ hơn người, trong đó quan trọng nhất chính là tư duy biện chứng của trung y. không nói đến những tên lang băm giả trung y, nhưng vị trung y giỏi thật sự (QT dùng đại thủ ~ cao thủ) thì cùng 1 chứng bệnh, nếu giảng giải càng thận trọng tinh tế thì nhất định có thể kèm trong đó đạo lý và khoa học, thậm chí rất nhiều đều có thể dùng khoa học giải thích. Càng không thể phủ nhận là đối với một ít nghi nan tạp chứng mà Tây y bất lực, trung y luôn có thể đạt được những hiệu quả trị liệu không tưởng.

Phúc Nhạc cẩn thận giúp Lauth chần mạch, gõ mặt bàn trầm tư nửa ngày, mới nghĩ được bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Tôi không nhất định có thể trị khỏi cho anh, khả năng còn phải quan sát một đoạn thời gian, hiện tại chỉ có thể làm chậm lại, cho anh đỡ buồn ngủ hơn mà thôi.” Phúc Nhạc châm chước nói rằng.

Jin quay đầu nhìn Lauth, vẻ lo lắng không cần nói cũng biết, hiển nhiên không nghĩ tới thể bệnh này lại nghiêm trọng như thế: “Sẽ có nguy hiểm sao?”

“Ừm...” Phúc Nhạc chần chờ: “Tôi chỉ có thể đảm bảo hẳn sẽ không gặp chuyện không may, nhưng có thể chữa khỏi hay không thì... Tôi cũng không dám nói.” Cậu sắp xếp lại vài phương án trị liệu 1 chút, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân bệnh, nếu không cứ tiếp tục như vậy đến mùa đông không biết có nghiêm trọng thêm hay không.

“Không có việc gì.” Lauth xoa bóp bàn tay Jin, tuyệt không lo lắng: “Không chết thì không sao, em sẽ không cần ta nữa đấy chứ?” Nếu Phúc Nhạc té ti

cũng chưa có biện pháp, vậy Lauth cũng biết mình có gì mà thi vọng nữa.

“Đương nhiên sẽ không!” Jin gấp đến độ hốc mắt đều đỏ, vẻ mặt còn khó coi hơn với lúc cổ họng bị hỏng, nghiêm túc nói: “Em sẽ vẫn chăm lo cho anh.”

Lauth cảm động, biểu tình nhu hòa lên, đôi mắt xám mang theo ý cười ôn nhu cúi đầu cọ cọ trán Jin.

“Khụ khụ.” Phúc Nhạc ho khan đánh gãy hai người đang thâm tình, thông báo: “Trước châm cứu cho anh, mấy ngày nay một khi không thoải mái, liền lập tức báo cho tôi biết.”

Lauth không hề gì gật đầu, bản thân hẳn cũng không phải không lo lắng, nhưng chỉ cần còn sống, thì sẽ có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

Phúc Nhạc không dám tùy tiện dùng thuốc cho Lauth, chỉ đành dùng châm cứu mình tương đối sở trường để hoà hoãn bệnh tình, sau đó ngẫm lại biện pháp.

Jin từ khi nghe những lời kia của Phúc Nhạc liền trở nên lo lắng đứng ngồi không yên, Lauth chỉ đành đi qua an ủi ngược.

Giúp Lauth châm kim xong, Jin cùng hắn trở về nghỉ ngơi, tận lực coi chừng không cho hắn tùy tiện ngủ, bảo trì lịch làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Phúc Nhạc và Joe lúc này mới nhớ tới đại hội.

“Không nghĩ tới Jin cũng có người thích.” Phúc Nhạc vừa đi vừa cảm thán nói, cái mặt búp bê non choẹt đó rất khó khiến người ta cảm thấy y đã đến tuổi tìm bạn nữ. Càng khiến người ta ngoài ý muốn chính là, tính cách đối phương cũng thật kì lạ.

“Lauth rất lợi hại.” Joe cho là Phúc Nhạc đang lo lắng cho Jin, liền mở miệng giải thích. Tuy rằng diện mạo nhã nhặn, nhưng hình thù sư tử của Lauth cũng không dễ đối phó, cho dù bình thường lời biếng, nhưng khi nghiêm túc lên Joe cũng không dám cam đoan mình có thể hoàn toàn chiến thắng Lauth.

“Hắn ta rất dính Jin nhỉ.” Phúc Nhạc cười, nhớ lại 1 màn quý dị hồi nãy, thú nhân cao 2 m dính trên thân thể nhỏ bé của Jin, thật sự là... khắc sâu ấn tượng thị giác mà.

“Ừ.” Joe hiếm khi đồng ý mà gật đầu: “Trước kia khi đi săn hắn luôn để lại phần thịt tốt nhất cho Jin.”

Một lần hai lần thì còn hiểu được nhưng lại bắt đầu từ năm mười mấy tuổi vẫn kiên trì đến giờ, quả thật rất khó làm được, gần đây bởi vì thân thể nên không thể tiếp tục, ngay cả Jin cũng mấy ngày chưa gặp được hắn. Tuy rằng Lauth cứ luôn miệng nói không cần để ý, qua một thời gian ngắn sẽ tốt thôi, nhưng Jin thật sự kéo hắn qua gặp Phúc Nhạc, cũng may là làm vậy, nếu không cứ tiếp tục chậm trễ, Phúc Nhạc cũng không dám cam đoan hắn có thể 1 hôm nào đó ngủ đến bất tỉnh luôn hay không...

“Hy vọng sẽ không quá khó khăn.” Phúc Nhạc thở dài, nếu không phải đại hội còn chưa chấm dứt, cậu hận không thể ngay lập tức trở về tranh thủ thời gian nghiên cứu chứng bệnh của Lauth, nhưng cậu cũng biết, việc này không gấp được, chỉ có thể từ từ đến.

“Đừng lo lắng.” Joe nắm Phúc Nhạc tay an ủi: “Em nhất định có thể giải quyết.” Hắn tin tưởng, tuyệt đối không có chuyện A Nhạc không làm được.

Tuy rằng biết Joe là đang an ủi mình, tên này dù thế nào cũng sẽ tin tưởng mình vô điều kiện, nhưng tâm tình rối rắm vẫn bởi thế mà dịu đi một ít. Phúc Nhạc hít sâu 1 hơi, nhắm mắt lại tùy ý Joe kéo tay mình đi, âm thầm khuyên bảo chính mình tỉnh táo lại, kéo tơ bóc kén*, nếu ngay cả cậu cũng luống cuống, vậy thật là hết hy vọng.

Kéo tơ bóc kén: phân tích sự việc/ vật cực kì cận thận, có cấp độ trước sau.

Hai người trở lại quảng trường, người tụ tập dưới đài càng ngày càng nhiều, rất nhiều giống cái đều tụ cùng một chỗ nhỏ giọng bình luận, ánh mắt thường thường rơi trên 1 người trên đài, rồi lại thôi, không khí trở nên rất là nhiệt liệt.

Phúc Nhạc trên người xách cái túi da thú, cái này tất nhiên cũng là kiệt tác của Kanya, từ khi học được cách may quần áo, linh cảm cắt may của Kanya cứ như giáng phun, Phúc Nhạc chỉ cần nói qua 1 chút là Kanya có thể làm được. Trong cái bao này đều là thuốc mỡ cảm máu giảm nhiệt. Cậu đoán như thú nhân bị thương “nhỏ” sẽ lười qua phòng khám xử lý.

Tuy rằng thời tiết đã mát mẻ nhưng không có nghĩa vì khuẩn cũng co mình lại, vết thương có nhỏ nữa 1 khi bị nhiễm trùng cũng rất dễ bị nguy hiểm trí mạng, Phúc Nhạc cũng không dám phớt lờ, hơn nữa không phải thú nhân nào cũng giống Joe nhà cậu được giảng vệ sinh — mỗi ngày lạc thú lớn nhất của cậu chính là bắt Joe biến thành thú hình rồi chài lông tẩy móng hộ, móng vuốt của thú nhân là vũ khí đi săn lợi hại, khi đi săn về sẽ lưu lại rất nhiều

máu thịt vụn và da lông con mồi. Tóm lại tuyệt không sạch sẽ. Nếu không làm vệ sinh tử tế, móng vuốt mà bị thương thì tỉ lệ nhiễm trùng sẽ tăng.

Có Joe hộ giá, Phúc Nhạc hành động tiện lợi hơn nhiều, tuy rằng rất nhiều thú nhân cũng không để vào mắt chút vết thương nhỏ như vậy, nhưng tỉ lệ đã chủ động qua đây cũng không có chuyện cự tuyệt, hướng chỉ, phía sau tiểu tử ti còn kè kè 1 vị hung thần như hổ rình mồi nhìn chăm chăm, ánh mắt kia trắng trợn tuyên bố 1 tin: dám cự tuyệt người nhất định phải chết.

Bởi vì Joe giống như biểu thị chủ quyền công khai mà như hình với bóng cùng Phúc Nhạc, sẵn sàng cẩn thận mà trợ giúp cậu, khiến đám hán tử vừa mới có lấy dũng khí chuẩn bị biểu đạt tình yêu với tiểu tử ti thiện lương có năng lực làm việc nhất thời rút lui, về mặt âm ức buồn bực lại không muốn chết nhìn xem Phúc Nhạc đang chuyển tâm bằng bỏ cho người khác, lại nhìn về mặt ôn nhu nhưng sát khí khắp nơi của Joe, không khỏi hung hăng dậm chân: đánh không lại a!

Đánh không lại chỉ là thứ yếu, tiểu tử ti còn không thèm nhìn bọn họ cơ! Người ta đâu có ý gì với mình đâu!

Joe phóng sát khí, cùng Phúc Nhạc một lòng một dạ hành nghề y, thuận lợi đánh rụng 1 lần sóng lớn những thú nhân đang rục rịch lại không bền tâm, mọi người sôi nổi dời mục tiêu, muốn công phá được tiểu tử ti trước phải qua được ải của Joe! Còn không bằng đi theo đuôi giống cái khác cho lành...

Phúc Nhạc vừa bận rộn đã đến giữa trưa, thú nhân tỷ thí cũng tạm ngừng, giống cái mỗi nhà đều bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Phúc Nhạc cùng Joe cũng trở về vị trí nhà mình, Kanya đã nhóm lửa xong, đang cắt thịt, Casar bên cạnh hỗ trợ chặt con mồi, hai người phối hợp ăn ý, rất nhiều người nhìn xem bên cạnh không ngừng hâm mộ, tình cảm thật tốt nha.

Không thể không nói, Kanya cùng Casar đứng thật cũng là 1 đôi quyền lữ ân ái, một ánh mắt một cái động tác nhỏ đều có thể dễ dàng biết đối phương đang nghĩ gì, mà Joe cùng Phúc Nhạc, cũng theo bản năng lấy bọn họ làm chuẩn, bình thường trong tiềm thức sẽ chịu ảnh hưởng của hình thức ở chung này, chủ động chú ý đối phương, chỉ có quan tâm chân chính mới có thể hiểu được ý tưởng cùng cảm xúc của bạn lữ. Đó cũng là một trong những nguyên nhân Phúc Nhạc cùng Joe kết giao nhanh như vậy lại chưa cãi nhau trận nào, cả 2 đều cố gắng vun đắp cho đoạn tình cảm này.

Phúc Nhạc nhìn tất cả mọi người khí thế ngất trời bắt đầu chuẩn bị thịt nướng, không khỏi ngửa tay, nhưng vừa nghĩ tới ngộ nhờ làm không ra gì lại bị 1 đồng người vây xem, chắc sẽ bị cười nhạo đến thương tích đầy mình mất, Phúc Nhạc lại nao núng...

Đôi mắt trông mong mà nhìn chú Kanya bận rộn trong chốc lát, Phúc Nhạc liền chịu không được, chẳng nhẽ mình không làm được gì? Nhớ tới giống cái thích Joe đã nói sẽ nhất định thắng mình kia, Phúc Nhạc liền càng sầu lo, nếu cả nửa đời cậu cũng không quen nướng thịt, so với ai cũng đều thua... Tuy rằng Joe sẽ không ghét bỏ mình, nhưng Phúc Nhạc vẫn không phục, bị tình địch đè bẹp khiến người canh cánh trong lòng, ở phương tiện này, Phúc Nhạc cũng là 1 người có lòng dạ hẹp hòi.

Nhìn chú Kanya quét 1 lớp mỡ mỏng lên mảnh đá nóng, Phúc Nhạc trong đầu linh quang chợt lóe, ánh mắt sáng ngời — cậu nghĩ ra 1 thứ tốt!

“Joe, có thể lấy giúp em chút đồ được không?” Phúc Nhạc kéo kéo Joe, đôi mắt trông mong hỏi han: “Em muốn làm chút đồ gia vị.”

Joe sừng sốt: “Làm thịt nướng cần dùng sao?”

Phúc Nhạc thật mạnh gật đầu, híp mắt đột nhiên trở nên đờ đờ sát khí: “Tuy rằng thịt nướng em làm không quen, nhưng việc này thì em có biết 1 chút!” Tuy rằng không ngon bằng những cái khác nhưng cũng không thể không làm gì? Ngộ nhờ thực sự có người đến thị uy, chẳng phải sẽ rất mất mặt?!

Phúc Nhạc cậu sẽ chứng minh cho toàn bộ giống cái, cậu rất xứng với Joe!

Joe tự nhiên không có dị nghị, lúc này hóa thành thú hình chạy về nhà, những người vẫn luôn trộm chú ý hai người họ nhất thời đầu óc lơ mơ, đây là... trốn?

Chúng thú nhân tỏ vẻ thật cao hứng.

Joe chỉ cần vừa xuất hiện, lập tức sẽ hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của giống cái, các giống cái cũng mặc kệ hã đã có bạn lữ hay chưa, cũng chẳng cần so tài với Phúc Nhạc, rất nhiều người đều đang cân nhắc có nên đi biểu đạt tâm ý mình lúc người ta đang ăn cơm hay không?

Còn chưa đợi mọi người làm xong cơm, hai người kia lại chuồn mất?!

Các thú nhân vô cùng cao hứng đi lấy lòng người trong lòng.

Phúc Nhạc cùng Joe nói chuyện chỉ có Kanya cùng Casar nghe được, tất cả mọi người cho rằng hai người kia tính 1 đi không trở lại, các giống cái đều thất vọng, đồng thời cũng khá khinh thường Phúc Nhạc, không dám tỷ thí tay nghề cùng người khác sao? Rất không có can đảm đấy?

Nhất cử nhất động của 2 người này đều khiến cho mọi người chú ý, một người là tiểu tử ti từ đâu nhảy ra, 1 người là thú nhân mạnh nhất bộ lạc, có tình cả 2 lại dính lấy nhau khiến rất nhiều người đều có loại cảm xúc phức tạp nói không nên lời. Cũng bởi vì như thế, Phúc Nhạc đột nhiên rời đi, cũng ngoài ý muốn gây ra đủ loại phỏng đoán.

Phúc Nhạc giờ phút này cũng không có tâm tư đi phỏng đoán mọi người nghĩ gì, cậu còn đang tìm các loại gia vị mình phơi nắng đây.

“A Nhạc, em định làm gì?” Joe khẽ cau mày hỏi: “Có phiền không? Mệt thì thôi đừng làm.”

Người khác nói gì hần mới mặc kệ, chẳng sợ Phúc Nhạc cái gì cũng không biết làm, hần cũng sẽ không thay lòng đổi dạ. Huống chi, A Nhạc nhà hần rõ ràng rất có khả năng, ai cũng không có tư cách cười nhạo bạn lữ mà hần nhận định, hoàn thành nghi thức, xây dựng gia đình, là chuyện của 2 người bọn họ!

Nói cho cùng, Joe vẫn là thực đau lòng đối với bộ dáng mày ù mặt ê của Phúc Nhạc khi nghĩ tới đại hội, càng không có hảo cảm gì với mấy giống cái thích mình.

Phúc Nhạc bọc 1 đồng cây cỏ đã phơi nắng, rốt cục cười trở lại, nhìn Joe mặt hơi lạnh, chột chột thất lưng hần — không có biện pháp, lùn mà, không với tới vai người ta được.

“Không cần lo lắng.” Phúc Nhạc vui tươi hơn hờ nói: “Em cũng muốn không thua kém người ta nhé. Em chính là bạn lữ tương lai của anh mà, sao có thể mở to mắt nhìn anh bị người ta cười nhạo được? Xem em đi!”

Joe thấy Phúc Nhạc có vẻ đã có biện pháp ứng phó, thần sắc cuối cùng đỡ căng thẳng, nghe được câu “em chính là bạn lữ tương lai của anh” khiến tâm tình sung sướng hơn nhiều, cúi đầu hôn lên 2 má Phúc Nhạc: “Không cần quá để ý.”

Hai ngày này thường thường bị sán qua găm một cái, Phúc Nhạc da mặt cũng luyện dày, mặt không đỏ tím không đập gât đầu, xoa tay chiến ý nồng đậm.

Phúc Nhạc tìm được nguyên liệu rồi, nhanh chóng đi theo Joe về đại hội ở quảng trường, trong chốc lát, đã lục tục vài nơi truyền ra mùi thịt chín, các thú nhân chung quanh đi bộ cộ ăn, nhà nào cũng sẽ không cự tuyệt, ngược lại còn nhiệt tình mà chiêu đãi thú nhân hoặc là giống cái ngày thường có lẽ không hề qua lại với nhau, đây là ngày duy nhất mọi người có thể tùy tiện cộ ăn cộ uống.

Bầu không khí hòa hợp như vậy khiến Phúc Nhạc xúc động, quan hệ của mọi người như ngăn lại, những xa lạ và xấu hổ thường ngày như biến mất, ăn uống gì đó tuyệt đối là lợi khí tốt nhất để kéo gần khoảng cách mà.

Kanya nhìn Phúc Nhạc ôm 1 đồng đồ trở về, không khỏi sùng sốt: “Tiểu Nhạc, cháu định làm món khác sao?”

Thịt nướng lại không giống xào rau, còn có thể cho thêm gia vị, chẳng lẽ cho thêm lúc nướng? Bản thân gia vị có mùi không được tốt lắm, để lên phiến đá nướng, sẽ không bị đổi mùi chứ?

“Không phải món khác.” Phúc Nhạc thuận tay cầm cái bát bắt đầu nghịch: “Làm chút thịt nướng quét tương. (quét tương rồi nướng)”

Kanya có tay nghề tốt lắm, Phúc Nhạc cũng không phải người có khẩu vị quá nặng, nhất thời ko nghĩ đến vụ làm thịt nướng tương. Vốn thịt ba chỉ nướng đã thơm nức mũi rồi, cho thêm chút muối là được, hương vị nguyên thủy thuần túy, Phúc Nhạc mỗi lần ăn đều cảm thấy mỹ mãn, đã sớm vứt vụ làm nước tương ra sau đầu, nếu không phải lần này cảm giác nguy cơ quá nặng, chỉ sợ phải đợi đến khi cậu ăn ngán vị thịt nướng nguyên thủy may ra mới nhớ phải phá cách...

Kanya biết Phúc Nhạc có chủ ý, cũng không lo lắng, tiếp tục làm thịt nướng của mình, rảnh rỗi thì liến qua chỗ Phúc Nhạc chỗ, học cách cậu làm.

Tay nghề của Kanya hấp dẫn rất nhiều người, hơn nữa có một ít thú nhân cố ý tiện đường đi qua vây xem Phúc Nhạc, Kanya cũng vội quá chừng.

“Joe, anh còn chưa ăn gì đúng không?” Phúc Nhạc buồn đầu nghịch ngợm gia vị, cảnh vật chung quanh lộn xộn, rất nhiều người vừa nói chuyện vừa chò Kanya nướng thịt, Joe đứng 1 bên giúp Phúc Nhạc lấy đồ, đột nhiên cảm giác bốn phía trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, không khỏi ngẩng đầu lên.

Một giống cái nhìn khá quen mắt nhưng không nhớ nổi đang cười cười đi về phía Joe, trong ngực ôm một cái bình, còn bốc khói, phỏng chừng là đồ ăn.

Joe nghĩ, vẫn không nhớ nổi mình có biết người này hay không, hần chỉ quen vài thú nhân có thực lực ngang mình còn có vài giống cái quan hệ tương đối thân mật với ma phụ và bạn lữ nhà mình, những người khác cơ bản nhìn qua là quên luôn.

“Joe, anh còn chưa ăn gì đúng không?” giống cái kia đi đến trước mặt Joe, đặc ý nhìn thoáng qua Phúc Nhạc vẫn đang pha nước tương không ngẩng đầu lên, ôn nhu cười nói với Joe.

Joe nhìn giống cái này một cái, suy nghĩ nửa ngày, mờ mịt hỏi: “Cậu là ai?”

Kissah còn đang cười đến cực kỳ ôn nhu xinh đẹp lập tức cứng mặt, những người vây xem xung quanh tất cả đều cúi đầu buồn cười, che miệng không dám lên tiếng, sợ chọc giận giống cái xinh đẹp nhưng tính tình không tốt này.

“Ta là Kissah.” Kissah cố không tức, cứng nhắc một lát lập tức khôi phục thần sắc tự nhiên, đưa cái bình trong ngực bình cho Joe: “Tặng cho anh ăn nè, nếm thử 1 chút nhé?”

Joe lần này không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

Kissah ngẩn ngơ, không nghĩ tới thế nhưng người ta lại cự tuyệt thẳng thừng như vậy, sắc mặt có chút khó coi, vẻ mặt tự tin tràn đầy cũng biến mất, cau mày cắn môi ủy khuất mà nhìn Joe: “Vì sao?”

“Ta chỉ thích ăn đồ A Nhạc làm.” Joe cũng không ý thức mình làm giống cái người ta tổn thương, đương nhiên mà đáp, lúc nhìn về phía Phúc Nhạc ánh

mất lập tức trở nên nhu hòa, biến hóa rất rất nhỏ cũng đủ để người cảm giác rõ ràng, về mặt lúc này khác 1 trời 1 vực với vẻ mặt đối diện với Kissah hay khi đánh nhau.

“Y có thể làm gì?!” Kissah trừng mắt nhìn Phúc Nhạc vẫn đang bình tĩnh như lúc đầu làm chuyện của mình sau lưng Joe, không khỏi hơi bức mình: “Lâu như vậy cũng không thấy y nướng thịt, chắc hẳn chả thể làm tốt hơn ta được đâu!”

Kissah lời vừa ra khỏi miệng, lực chú ý của mọi người quả nhiên đều chuyển lên người Phúc Nhạc, đúng thật, mọi người giờ mới để ý, tiểu tể ti hình như... không có động thủ nướng thịt.

“Tôi quả thật không biết làm thịt nướng.” Phúc Nhạc vẫn luôn nghe Kissah và Joe đối thoại, chỉ là chưa kịp phản ứng, pha nước tương xong rồi mới ngừng đầu nhìn Kissah, quả nhiên là vị nào ngày đó đụng phải.

“Joe, anh nghe rồi chứ?” Kissah thấy Phúc Nhạc đã vậy còn quá thống khoái thừa nhận y không bằng mình, không khỏi vui vẻ lên, hẳn biết ngay mà, cái thằng lùn không biết chui đầu ra này nhất định không bằng mình!

“Vậy thì sao?” Joe kỳ quái mà nhìn Kissah một cái, không biết y đột nhiên vui vẻ cái gì: “Ta chỉ thích em ấy làm.”

Kissah ghen hòng, một bụng tâm ý nói đều nói không nên lời, ủy khuất mà nhìn Joe: “Anh thích y nhiều như vậy? Y có chỗ nào tốt hơn ta?” Bộ dạng xấu (không đẹp bằng mình chính là xấu!), cũng không biết nấu cơm, còn không biết là lai lịch gì, người như thế dựa vào cái gì có thể trở thành bạn lữ của Joe?!

“Chú Kanya ơi, làm xong rồi nè.” Phúc Nhạc không tiếp tục thảo luận vấn đề ai mới xứng đôi với Joe cùng Kissah nữa, chạy đến bên Kanya đặt cái bát nước tương đặc sệt lên phiến đá bên cạnh, cười nói.

Bởi vì không có thêm mỡ, chỉ có xì dầu tiêu và tỏi băm, lại bỏ thêm quả đại chua ngọt, không ngon được như thịt nướng tương ở Thiên triều, được cái xì dầu ở đây hương vị đã đủ ngon, cũng miễn cưỡng sánh bằng.

“Đó là cái gì?”

“Mau kì quá...”

“Không phải là muốn dùng cái đó nướng thịt chứ?”

Các thú nhân vây xem lập tức chuyển trọng điểm từ gút mắt tình cảm sang bát nước tương màu đỏ trong tay Phúc Nhạc. Tuy rằng Kissin rất xinh đẹp, thịt nướng cũng làm không tồi, chỉ là tính tình quá xấu, luôn sai người khác làm việc, các thú nhân cũng không muốn theo đuổi 1 giống cái như vậy cho lắm. Mang về nhà để cả ngày bị khinh bỉ à.. Bởi vậy, lực hấp dẫn của thịt nướng còn lớn hơn cả Kissah.

Kissah tức điên, phần nộ mà nhìn chằm chằm bóng dáng Phúc Nhạc, đứng im không rời đi, y không tin, giống cái này có thể làm được thứ gì tốt!

“Quét lên miếng thịt là được,” Phúc Nhạc cầm cái mảnh xương nhỏ vốn dùng để quét mỡ, chấm chút tương đem quét 1 lớp mỏng ngoài bề mặt thịt, cẩn thận lật mặt thịt, cũng quét 1 lớp nữa, rất nhanh cùng với tiếng xèo xèo, 1 mùi thơm nức lòng toả ra 4 phía.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chương 42

Kissah gắt gao nắm chặt cái bình, gân xanh trên mu bàn tay như ần như hiện, ngực kịch liệt phập phồng, mặt xanh trắng. Y không phải đùa ngốc, tự nhiên hiểu được ý của Phúc Nhạc.

Mặc dù thừa nhận không am hiểu thịt nướng, nhưng lại làm ra thứ khiến thịt nướng cảm thơm ngon, ti thí giữa 2 người, cao thấp đã phân chia.

“Cái này là cái gì vậy? Sao lại thơm quá?” Thú nhân vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm thịt nướng dần biến sắc trên phiến đá, không khỏi nuốt nước miếng, rốt cục có người nhìn không được hỏi.

“Là nước tương.” Phúc Nhạc giải thích, dùng sức ngửi ngửi, vừa lòng mà gật đầu, hương vị vừa đúng, không làm hỏng. Nước tương kì thật rất dễ làm, chỉ cần có nguyên liệu, nắm chắc phân lượng, thử thêm vài lần, tự mình cũng có thể dễ dàng chế ra món thịt nướng quét tương ngon lành.

Phúc Nhạc cũng không phải thiên tài, lúc ở nhà cũng làm hỏng cả 1 đồng chất đầy thùng rác mới nắm chắc tỉ lệ xì dầu này, nước trái cây này đường này, mấy thứ hỏng không phải quá ngọt chính là quá mặn.

“Đây là từ thứ gì làm ra? Ăn không có việc gì chứ?” Có thú nhân lưu luyến không rời thu lại tầm mắt dán vào thịt nướng, bảo trì lý trí hỏi, ngộ nhờ ăn vào đau bụng hoặc sinh bệnh, vậy cũng không đáng.

“Đừng lo .” Phúc Nhạc bình tĩnh mỉm cười, đem mấy thứ đồ phơi nắng trên phiến đá đưa cho bọn họ nhìn: “Mấy thứ này đều lấy từ chỗ Haren, đồ ở nơi đó đều là mấy người tìm về mà, không có độc gì?”

Các thú nhân kinh ngạc mà há to miệng, theo bản năng mà lắc đầu: “Sao thế được? Đồ chúng ta tìm về khi nào thì thơm như vậy chứ?” Những thứ đó bọn họ đều đã nếm thử, phàm là mùi vị tốt, khẳng định đã quảng cáo cho khắp giống cái trong bộ lạc, cổ vũ mọi người đi hái về!

Phúc Nhạc ha hả cười: “Cái này tôi vừa làm được, dùng chính nguyên liệu này đó. Yên tâm, tuyệt đối có thể ăn.”

Các thú nhân hồ nghi mà nhìn thoáng qua bát trưng sền sệt kia, nội tâm kịch liệt mà giãy dụa: rốt cuộc có ăn hay không đây?

Giờ phút này ai cũng không nhớ rõ Kissah đến theo đuổi Joe, một đám người vây quanh phiến đá nướng thịt nhìn tròn mắt mà không ai dám mở miệng, Kissah bị vắng vẻ đứng cách đó không xa, có vẻ cô đơn biết bao, oán hận trừng mắt nhìn Joe đứng bên người Phúc Nhạc cười khể, ánh mắt người nọ chưa từng rời khỏi người giống cái kia, Kissah không cam lòng mà nhìn hình ảnh thân mật của 2 người bọn họ, dậm chân một cái xoay người rời đi. Nước tương cái gì, y mới không thêm hiểm họa!

Phúc Nhạc thoáng nhìn thấy Kissah rời đi, lúc này mới thở phào một hơi, nếu Kissah cứ muốn so đo tài nướng thịt với cậu thì thật không biết làm sao, cậu xài mảnh khỏe nên không thể là chiến thắng quang minh chính đại, nhưng cũng may người đàn ông nhà mình không bị mất mặt, nếu Joe bị cười nhạo vì yếu một giống cái không biết nướng thịt, Phúc Nhạc sẽ xù lông mất. Nhưng mặc kệ thế nào, đứng là cậu đã ăn gian...

“Anh Phúc Nhạc ơi, anh ở chỗ này à!” Phúc Nhạc nghe được một giọng nói thanh thúy, sừng sốt, nhìn chung quanh xem là ai đang nói chuyện, đột nhiên cảm thấy đuôi mình ẩm ẩm, cúi đầu xuống thì thấy 1 cây củ cải đỏ đang ôm đuôi ngẩng mặt nhìn mình.

“Ồ, Gussy?” Phúc Nhạc nhìn không được nở nụ cười, nhìn cũng thấy thân thiết, đứa nhỏ này là 1 giống cái lần trước nhận được quả cầu của Phúc Nhạc.

Nhìn nhìn lại phía sau, quả nhiên là 1 đội củ cải đỏ, trong tay đứa nào cũng ôm 1 chén nhỏ, dùng để ăn thịt nướng.

Gus dùng đôi mắt to trong suốt ngửa đầu nhìn Phúc Nhạc, so với lần đầu tiên gặp mặt thì hoạt bát hơn nhiều, cũng không sợ Phúc Nhạc: “Anh Phúc Nhạc, ăn cơm chưa? Mẹ phụ làm đồ ngon lắm!”

“Không cần đâu.” Phúc Nhạc ngồi xổm xuống sờ sờ đầu thằng nhóc cười nói: “Ăn no chưa? Chưa thì qua nếm thử thịt nướng của chú Kanya đi!”

“Dạ!” Gus không chút do dự gật đầu, cố gắng ấn ấn cái bụng tròn vo của mình, vì anh Phúc Nhạc, có no cũng muốn ăn nữa!

“Anh ơi, quả cầu... bị hỏng rồi.” 1 đứa nhỏ đứng sau Gus sợ hãi mà tiến lên hai bước, hai mắt đầm lệ khóc nức nở nói rằng: “Thực xin lỗi, anh Phúc Nhạc ơi, em không phải cố ý đâu.”

“Ài?” Phúc Nhạc ngăn ra, rồi sau đó luống cuống tay chân giúp nó lau nước mắt: “Đừng khóc nữa, đừng lo, anh lại làm cho bọn em cái khác.” Phúc Nhạc gấp đến độ chân tay luống cuống, cậu không biết dỗ trẻ con đâu!

“Anh Phúc Nhạc ơi, kỳ thật không phải Andar làm hỏng đâu.” Gus đứng bên cạnh lôi kéo tay đứa bé tay nói: “Andar có 1 đứa em trai, là thú nhân, sức lực quá lớn nên làm hỏng đó.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Phúc Nhạc vội nói, tận lực hiền lành cười cười với đứa nhỏ tên Andar kia: “Anh dạy các em chơi 1 trò rất vui thì sao?”

“Anh không trách Andar à?” thanh âm nức nở của đứa bé nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn lo lắng xác nhận lại.

Phúc Nhạc khẳng định mà gật đầu, nhìn một đồng lớn thú nhân vây quanh, đoán chừng mình còn phải chờ 1 thời gian mới được ăn thịt, dất luôn đám trẻ ra ngoài quảng trường, Joe lo lắng, cũng vội vàng đi theo.

Sập của mọi người đều vây quanh cái bàn đánh bóng giữa quảng trường, bên ngoài không có ai, tìm khối đất trống, nghĩ nghĩ, vẫy tay bảo Joe lại đây, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm một trận, Joe hơi hơi sừng sốt, có chút dờ khóc dờ cười: “Thật sự phải như vậy?”

“Ừm ừm, nhưng đừng quá nghiêm túc là được, vừa mới chơi đã bắt được cũng không vui.” Phúc Nhạc gật gật đầu nói: “Vất vả một chút nhé.”

“... Được rồi.” Joe hiềm thấy do dự cũng không tình nguyện, Phúc Nhạc nhìn không được cười, quả thật làm khó hắn.

“Chúng ta chơi điều hâu bắt gà con nào.” Phúc Nhạc xoa thắt lưng cười he he nói.

Bảo bọn nhỏ đặt bát ăn qua 1 bên rồi xếp hàng, Phúc Nhạc giảng một chút quy tắc, quả nhiên, một đám củ cải đỏ mắt sáng trưng.

Nhưng cũng rất sôi nổi đưa ra nghi vấn của mình.

“Anh ơi, điều hâu không phải biết bay sao?”

” Anh ơi, gà con là cái gì?”

“... ..” Phúc Nhạc nghẹn lời, xấu hổ xua tay: “Không cần nghĩ nhiều như vậy, cách chơi đều đã hiểu rồi chứ?”

“Đã hiểu!” Trăm miệng một lời vang dội nghe rất có tinh thần, khiến Phúc Nhạc cũng vui vẻ theo.

Về phần chọn người làm điều hâu, tự nhiên là bắt Joe làm rồi, chẳng qua phải làm bộ như không bắt được 1 đám giống cái nhỏ, thú nhân ngay thẳng tỏ vẻ thực mất mặt. Khó nỗi chỉ có hần làm mẫu là hợp nhất, hơn nữa A Nhạc cũng làm 1 lượt gà mái, tốt xấu cũng khiến Joe trong lòng cân bằng một chút.

Hai người tự mình làm mẫu một lần, mấy đứa nhỏ liền hiểu biết chơi ra sao, không cần Phúc Nhạc phân phó, liền tự phát tổ đội chọn điều hâu cùng gà mái bắt đầu đùa, chơi đến quên trời đất.

Phúc Nhạc yên lặng lau mồ hôi, cuối cùng cũng dàn xếp xong đám củ cải đỏ này ...

Joe mỉm cười nhìn Phúc Nhạc vẻ mặt như kiểu mới sống sót sau tai nạn vậy, nhìn không được có chút mơ màng, con của hần và A Nhạc, sẽ là dạng gì đây?

Phúc Nhạc nhìn một hồi đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nhìn không được sợ run cả người, ai đang tính kế cậu? !

Chung quanh có thú nhân và giống cái, Phúc Nhạc cũng yên tâm để bọn nhỏ tự chơi, trở lại quảng trường nói cho phụ thân bọn nó 1 tiếng, Phúc Nhạc nhìn quầy hàng vẫn bu chặt kín, không khỏi há hốc mồm, thường thường còn nghe được một tiếng tục tằng : “Ta còn muốn! Chỗ này không đủ a!”

“Em cảm thấy chắc hôm nay không ăn được cơm rồi ...” Phúc Nhạc buồn bực nói, cứ theo đà này, con mồi tưởng là dư dả chỉ sợ không đáp ứng nổi 1 đồng dạ dày không đầy này được.

“Đừng lo, anh đi săn 1 chút, chúng ta làm thêm” Joe dừng một chút, bổ sung nói: “Đừng để bọn họ phát hiện.”

Phúc Nhạc nghe xong, cảm thấy thật là 1 cách hay, vượt cảm nghĩ chính mình góp mặt vào sau đó trộm làm biếng chuẩn mồi hần là không sao đi?

“Em đi với anh!” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ nói. Cậu còn chưa thấy Joe đi săn đâu!

“A Nhạc... Đi săn không dễ nhìn.” Joe do dự nói, tình cảnh máu thịt tứ tung kia quả thật “Không dễ nhìn”.

“Đừng lo.” Phúc Nhạc không thèm để ý chút nào: “Em không muốn chờ 1 mình.” Joe không có ở bên, ngồi đợi 1 cũng không có ý nghĩa.

Joe thấy Phúc Nhạc kiên trì cũng không đành cự tuyệt, hai người chào Casar 1 tiếng liền chuẩn mồi.

Joe hóa thành thú hình, chở Phúc Nhạc chạy về phía rừng rậm ngoài bộ lạc.

Phúc Nhạc ôm chặt lấy cổ Joe sợ bị rơi xuống, tiếng gió vù vù bên tai, thời tiết trở nên mát mẻ, ngay cả gió cũng hơi lạnh lạnh, Phúc Nhạc hận không thể dán cả người vào lưng Joe.

Đội đến nơi, Phúc Nhạc nhảy xuống dậm chân một cái, những nơi gió thổi qua đều nổi da gà.

“Lạnh không?” Joe biến về hình người ôm chặt Phúc Nhạc trong ngực, độ ấm trên người Joe rất cao, có lẽ là bởi vì khí huyết cực vượng, ấm áp dễ chịu như cái lò sưởi.

Phúc Nhạc cọ cọ, quả nhiên ấm áp không ít, bị Joe lôi kéo đi về phía rừng.

“Không được rời khỏi anh, sẽ có nguy hiểm” Joe vừa mở đường vừa dặn dò.

Phúc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, nơi này cũng không phải là công viên trò chơi, mãnh thú chỉ trực chờ ăn thịt người đó.

Joe cũng không đi sâu vào rừng, nơi đó quá nguy hiểm, mang theo Phúc Nhạc không tiện. Động vật trong rừng rậm rất nhiều, có lẽ là do cây cối không bị phá hủy hơn nữa năng lực sinh sản mạnh nên chỉ cần không phải mùa đông, các thú nhân chưa bao giờ phải phát sầu vì không tìm thấy con mồi.

Joe giật giật lỗ tai, dừng cước bộ, Phúc Nhạc không hiểu mà ngẩng đầu nhìn hần, Joe dựng thẳng ngón trỏ ý bảo Phúc Nhạc không cần lên tiếng, hần nghe được động tĩnh của con mồi.

Phúc Nhạc vẫn lơ mơ, sao cậu không nghe được tiếng gì vậy? ngay cả tiếng chim hót cũng không có.

Joe lặng yên không một tiếng động biến trở về thú hình, đôi mắt vàng kim của hắc báo loé ra tia sáng lợi hại, quay đầu lại hátt cằm, ý bảo Phúc Nhạc trốn dưới tàng cây phía sau mình, chờ một lát, đột nhiên chạy ra ngoài!

Phúc Nhạc chỉ nhìn thấy một bóng đen vút qua đã không thấy tăm hơi Joe đâu nữa, trong nháy mắt, một tiếng kêu cuồng nộ vang vọng bên tai, làm kinh hoàng 1 đám chim lớn, Phúc Nhạc cả kinh giật mình một cái, tiếng kêu này cứ như ầm ầm bên tai vậy, khoảng cách gần như thế, thậm chí khiến người cảm giác da đầu cũng sắp nổ tung.

Sau đó là tiếng đánh nhau kịch liệt, Phúc Nhạc lo sợ mà đội trong chốc lát, lại không có thanh âm nào truyền tới, một mùi máu tươi đậm đặc xông vào mũi. Phúc Nhạc học vài năm y khoa, đối với mùi này không thể quen hơn, chẳng qua chưa ngửi thấy mùi nồng như vậy, hơi có chút khó chịu.

Không đến một hồi hắc báo liền chạy vội trở về, nhưng lần này miệng kéo theo 1 con giống lợn rừng đã chết ngắc. bắn trên lông là tung toé vết máu của con mồi, giờ phút này hắc báo vẫn còn sát khí khi đi săn, đôi mắt lạnh băng khiến người không dám tới gần.

Phúc Nhạc lại không nghĩ nhiều như vậy, vội vàng nghênh đón cũng không cố kị vết máu trên người hắn, cao thấp cẩn thận đánh giá Joe có bị thương không.

“Không có việc gì chứ?” Phúc Nhạc lo lắng hỏi, lúc nghe được tiếng rống kinh sợ kia, Phúc Nhạc chân thật cảm giác được dã thú nguy hiểm, Phúc Nhạc bắt đầu lo lắng Joe có thể bị thương hay không.

Joe cúi đầu cọ cọ hai má Phúc Nhạc, mấy cọng lông đen rơi vào mũi khiến Phúc Nhạc nhìn không được hắt hơi một cái.

“Không có việc gì, trở về đi.” Joe thấp giọng nói, thanh âm trầm trầm như một mà nhẹ nhàng băng qua, loại đi săn này đối với hắn mà nói, cũng chỉ là hoạt động tay chân một chút thôi. Muốn nói vì sao chỉ có vài ngày ngắn ngủn trước mùa đông mà thú nhân có thể săn được số động vật miễn cưỡng sống hết có khi phủ kín con mồi trong sân nhà.

“Trở về qua quảng trường sao? Bị phát hiện sẽ không tốt.” Phúc Nhạc nhìn bị Joe cắn đứt yếm hầu con mồi, vuốt đầu khó xử nói.

“Thế ở bên ngoài?” Joe nghiêng đầu hỏi.

“Cũng được!” Phúc Nhạc vỗ tay một cái nói: “Dù sao đồ gia vị đều tìm được ở đây, chúng ta tùy tiện tìm một chỗ ăn no rồi mới trở về đi.”

Joe tự nhiên thích ở riêng với bạn lữ nhà mình rồi, không nói hai lời đáp ứng luôn.

Phúc Nhạc nhớ rõ vị trí lần trước hái gia vị, lại hái thêm chút phụ liệu khi cần làm com, cùng Joe đi ra khỏi rừng.

Hai người cũng không đi về phía thôn, tìm luôn 1 khối đất trống gần bờ sông ngoài bìa rừng chuẩn bị nấu com.

Joe bốn phía đi bộ một vòng, bảo đảm chung quanh không có động vật có tính uy hiếp mới yên tâm, sau đó liền giúp Phúc Nhạc dựng bếp nhóm lửa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 43

Joe đi ra bờ sông xử lý con mồi, Phúc Nhạc ngồi xổm một bên nhìn, cúi đầu nhìn nước sông chảy hơi xiết, xanh ngắt trong veo.

Phúc Nhạc đang muốn vốc nước rửa mặt lại cảm thấy thấy hoa mắt, dụi dụi mắt nhìn kỹ lại — đúng vậy, thật là có cá!

“Joe, chúng ta bắt cá đi!” Phúc Nhạc mừng như điên, vui sướng hài lòng nói.

“Hửm?” Joe giật mình, rất nhanh kịp phản ứng, chỉ chỉ mấy con cá lớn lượn lờ trong lòng sông “Cái thứ này á?”

Phúc Nhạc gật đầu, hai mắt tỏa sáng: “Nấu canh cá!”

“A Nhạc, cái này, đâm đầu lưỡi đó.” Joe không khỏi lo lắng: “Cả người đều là xương, sẽ đâm vào lưỡi.” Cái thứ này không có tên, vì các thú nhân sẽ không bắt cá ăn, cắn xuống 1 miếng toàn xương, chưa nói không bỏ dính răng, phỏng chừng ăn no thì mồm miệng cũng bị đâm nát mất.

“Không sao, em sẽ lọc xương!” Phúc Nhạc không thèm để ý chút nào, ánh mắt nóng cháy mà nhìn chăm chăm dòng sông: “Em nấu canh cho anh uống, bắt 2 con đi.”

Coi như là cải thiện thức ăn, nếm thử thôi.

Phúc Nhạc đã nói là biết làm, Joe tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn lo lắng A Nhạc không cẩn thận bị xương cá đâm trúng mà thôi.

Phúc Nhạc tiếp nhận con mồi Joe đã xử lý đại khái, bắt đầu lọc thịt, Joe đứng bên bờ sông cúi đầu nhìn chăm chăm mặt nước chuẩn bị bắt cá.

Phúc Nhạc vội nửa ngày, Joe còn chưa thành công, ánh sáng ở trong nước sẽ có chiết xạ, Joe không có kinh nghiệm, ngay từ đầu luôn thất thủ, sau mới chậm rãi biết bí quyết.

Cũng may cá nơi này không có tính cảnh giác, lại chưa bị ai bắt qua, lúc nhận ra nguy hiểm thì tốc độ lùi cũng không mau, nếu không chỉ sợ Joe phải cùng đàn cá này vật lộn đến tối.

Phúc Nhạc vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng chật vật kia của Joe, con cá không biết chủng loại còn vẫy đuôi đập nước văng tung toé, khiến mặt và tóc Joe bọt nước rùng rùng.

Joe cũng có chút giận, sao có thể bị xấu mặt trước bạn lữ nhà mình thế được? Ngẩng đầu nhìn Phúc Nhạc một cái, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại như có như không ai oán.

Phúc Nhạc nhanh chóng cúi đầu nhẩn cười, lòng tự trọng của thú nhân không phải lớn bình thường!

Cuối cùng trước khi Phúc Nhạc chuẩn bị nấu com, Joe bắt được 1 con cá lớn.

“Ồ! Con cá chép to quá!” Phúc Nhạc trở mắt nhìn con cá bị cắn rụng đầu, có chút kinh ngạc, con sông này rất sâu, cậu cũng nhìn không cẩn thận, không nghĩ tới con cá chép này lại lớn đến kinh người như vậy.

Kỳ thật muốn nấu canh cá vẫn là bắt cá trích hoang mới ngon nhất, về phần cá chép, khẩu vị riêng của Phúc Nhạc càng thiên về hướng kho tàu.

Trung cầu ý kiến Joe, người này chả có tí hứng thú nào với cá, Phúc Nhạc nói làm cái gì cũng được, yên lặng ngồi một bên giúp Phúc Nhạc làm nôi.

Nôi đá lấy vật liệu tại chỗ khá tiện nhưng tính dẫn nhiệt không giống, lúc đầu Phúc Nhạc chờ nôi nóng chờ đến phát điên, nhưng nghĩ lại, cảm thấy chính mình quá sốt ruột, nóng chậm vậy sớm đốt sớm 1 chút là được, nơi này không ai vội vã ăn com, đặc biệt là com chiều. Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, chậm rì rì mà làm đồ ăn ngon, dễ dàng ăn com, muốn tiến hành loại vận động thành niên hài hòa (hài hoà giống cua đồng, những phần nhạy cảm bị cắt trên mạng) thì sớm lôi kéo bạn lữ trở về phòng, thú nhân không có bạn lữ thì tìm sườn núi nhỏ mà thương cảm với ánh trăng, tiết tấu sinh hoạt cũng không quá nhân nhả. Bởi vậy, Phúc Nhạc cũng dần dần thích ứng với nôi đá vốn rất ghét. Hơn nữa một khi đã nóng, dùng xào nấu đều được, cũng không thể không tiếp thu.

Hai người xử lý tốt đồ ăn thì tìm chỗ sạch sẽ gần đồng lửa ngồi xuống, tựa vào vào thân mật chuyện trò, chờ nôi đá nóng lên. Phúc Nhạc dựa vào ngực Joe ngáp 1 cái thật dài, híp mắt giữa đầu cảm thụ ánh nắng ấm áp, cả người thư thái. Hơn nữa trong ngực Joe cũng ấm cực kì, hạnh phúc vô cùng! Phúc Nhạc phát hiện, càng ngày cậu càng thân cận với Joe, lại càng cảm thấy vui vẻ thỏa mãn, có anh đẹp trai này vẫn luôn ở bên cạnh mình, luôn cảm thấy nhân sinh viên mãn, hận không thể đối tốt với anh ấy hơn nữa, dù chỉ một chút!

Joe ôm Phúc Nhạc, không đến một lúc liền cảm thấy người trong ngực đang run, cúi đầu thì thấy người nhà mình đang cười thấy rằng không thấy mát, về mặt ngốc ngốc lại ngọt ngào, Joe trông mà lòng mềm nhũn, ma xui quỷ khiến mà sát lại hôn lên môi Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc cảm thấy khuôn mặt Joe đột nhiên phóng đại, theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Lúc này đây, Joe không có lướt qua như mọi khi mà lại hướng vào sâu hơn tìm kiếm, cạy mở khớp hàm không hề phòng bị, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi Phúc Nhạc, mãnh liệt lại không mất ôn nhu.

Phúc Nhạc bị Joe đột nhiên tập kích, sợ tới mức lập tức mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn của Joe, khoảng cách thân cận quá, ngay cả từng sợi lông mi cũng đều nhìn thấy rõ ràng, về mặt ôn nhu lại mang theo tình yêu không để cho cự tuyệt.

Phúc Nhạc nao nao, đột nhiên cảm thấy tâm lập tức buông lỏng, lần thứ hai nhắm mắt lại, dần dần đáp lại Joe.

Joe đột nhiên ngừng lại, lập tức sau đó càng thêm kịch liệt hôn, khiến Phúc Nhạc chưa bao giờ trải qua tình cảnh này hơi khó chống đỡ, trong cổ họng tràn đầy khí tức của người này, cảm giác xa lạ khiến Phúc Nhạc không khỏi mê muội, tựa như da đầu sắp nổ tung, cổ tay Joe cũng không thành thật, ôm Phúc Nhạc rồi theo thất lưng chui vào trong quần áo, chậm rãi dọc theo sống lưng gầy yếu thon dài của Phúc Nhạc sờ soạng xuống, không biết có phải quá nhạy cảm hay không, lưng Phúc Nhạc bởi vì Joe hơi ý tứ hàm xúc vuốt ve mà cảm thấy run rẩy.

“Ừm...” Dọc theo xương sống tìm được xương cột, Phúc Nhạc rốt cục nhịn không được kêu rên ra tiếng, thân thể cũng đột nhiên run lên, chỗ kia khiến cậu trong nháy mắt nổi da gà, như là có dòng điện rất nhỏ truyền từ tay Joe ra khắp từ chỉ toàn thân.

Thật lâu sau, Joe mới buông tha Phúc Nhạc đã muốn thở hổn hển, người dưới thân đã sắc mặt ửng hồng hai mắt mù sương, thất thần mà nhìn Joe, hai tay ôm chặt lưng hắn.

Joe thấy thế chỉ cảm thấy bụng nóng lên, vật dưới thân kia đã muốn rục rịch, không khỏi hít sâu 1 hơi, âm thầm khuyên bảo chính mình: phải nhịn xuống, nhanh, rất nhanh là được...

Joe cũng không tính toán đem Phúc Nhạc “ngay tại chỗ từ hình”, muốn đợi cho đến khi chính thức trở thành bạn lữ, đây là hắn tôn trọng A Nhạc.

Phúc Nhạc lần đầu tiên khắc sâu mà cảm nhận được “tình dục”, cậu rõ ràng có thể cảm giác được, chính mình đã ... có chút phản ứng.

Nghĩ đến đây Phúc Nhạc giật mình, rốt cục tỉnh táo lại, theo bản năng mà nghiêng người ngăn tầm mắt Joe, sợ hắn nhìn thấy tình huống xấu hổ của mình, chính là giờ phút này Joe đã óc còn không mang nổi mình óc, không chú ý tới người trong lòng nhà mình cũng giống y như mình...

Hai người không khí ái muội lại xấu hổ, Phúc Nhạc chôn đầu vào bên hông Joe không chịu nhìn hắn, rất thẹn thùng đó!

Cho đến khi nôi đá phát ra tiếng kêu ùng ục, Joe bắt đầu đi nhắc nhở 3 lần, Phúc Nhạc mới chậm chạp đứng lên đi làm com, lúc chạy đi vành tai vẫn đỏ bừng bừng.

Joe mỉm cười nhìn người trong lòng nhà mình, sung sướng mà tính toán ngày cứ hành nghi thức cần săn bao nhiêu con mồi... ..

Phúc Nhạc trộm vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng của mình, nhanh chóng dời đi lực chú ý, đem “thịt heo” bỏ vào bunn 1 lần cho bớt tanh, sau đó rửa sạch máu me mới đem nấu.

Hai người bụng đều đói đến mức thậm thì kêu, Phúc Nhạc buổi sáng dậy sớm, còn mắt không ít công phu làm 1 bàn điểm tâm, hiện tại nhìn thấy thịt heo nửa chín mà mắt sáng trưng, chịu đựng nước miếng nấu canh thịt, xử lí con cá, nội tạng gì cũng rửa sạch hết, để vào 1 nồi đá khác mà nấu. Nồi đá cũng có chỗ tốt, chỉ cần khối đá đủ to là làm được, có thú nhân đi theo, muốn bao nhiêu nồi có bấy nhiêu.

Phúc Nhạc thêm nhỏ dải rồi, làm luôn món thịt kho tàu, nguyên liệu trong rừng đều có, thực dễ dàng tìm được, trước kia cảm thấy thịt kho tàu đầy dầu mỡ, hiện tại ăn vào lại là mềm ngọt thơm ngon, cậu 1 hơi ăn luôn non nửa bát.

Vừa lúc canh cá ăn cũng đỡ ngán, hai người lại làm 2 bát canh cá lớn, Phúc Nhạc cố ý bảo Joe chọn khối thịt bụng mà ăn, thuận tiện chọn xương hết rồi mới yên tâm cho Joe ăn. Sờ sờ bụng mình, có chút lo lắng mình càng ngày càng giống cái thùng com.

Joe hầu như ăn phần lớn con lợn rừng, còn 2 cái chân sau chưa xử lí thì Phúc Nhạc chuẩn bị mang về.

Hai người chuẩn đi âm thầm lại tay trong tay trở về, trong bộ lạc từ nơi rất xa vẫn có thể nghe được âm thanh cổ vũ các thú nhân trên quảng trường, đại khái là tỷ thí vẫn còn tiếp tục.

Phúc Nhạc bớt thời giờ nhìn Lauth 1 chút, Jin cũng đang nhìn y tỷ thí, vẫn rất buồn ngủ những may mà cố kiềm lại.

Phúc Nhạc lại bắt mạch cho y, vẫn như trước vô đầu khó hiểu. Tình trạng của Lauth không quá giống vài loại bệnh cậu phỏng đoán, khiến Phúc Nhạc thật sự là lo đến vô đầu bút tai.

“Đừng lo, từ từ sẽ đến.” Lauth ngáp một cái nói: “Ta cảm thấy buổi sáng tinh thần hơn nhiều.”

Phúc Nhạc thở dài, hiện tại hẳn có thể làm cũng chỉ có như vậy, nhưng nhìn Jin ở bên cạnh vẻ mặt nóng lòng, Phúc Nhạc cũng không nhẫn tâm nhìn Lauth cứ nửa chết nửa sống mà kéo dài.

Buổi chiều Phúc Nhạc có chút không yên lòng, trên đài kịch liệt tỷ thí cũng không khiến cậu chú ý, cuối cùng không có cách nào khác, Haren đành phải thay cậu làm việc, vội trước vội sau rịt thuốc cho những thú nhân bị thương nghiêm trọng.

Whorf giống như cái đuôi đi theo sau không nói lời nào mà bụng nước đưa băng gạc, thoạt nhìn hai người tình cảm nhảy vọt nha.

Phúc Nhạc phục hồi lại tinh thần cũng nhanh chóng hỗ trợ, đồng thời cũng quyết định, nhất định phải mau chóng tìm được nguyên nhân gây bệnh cho Lauth, nếu không cậu vẫn không yên tâm được.

Mặt trời dần dần hạ về phía tây, tỷ thí cũng tiến vào giai đoạn gay cấn, không biết là một ngày trôi qua các thú nhân đã chuẩn bị tốt tâm lí hay vì trời tối mà lá gan lớn lên, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu khiêu chiến tình địch. Trong đó rất nhiều “Tình địch” đều là bị “Oan uổng”, có lẽ là vì vài câu nói đùa của giống cái, có lẽ là bình thường hay qua lại, quan hệ không tồi. Tóm lại, thú nhân nhiệt huyết sẽ khiêu chiến đối thủ có khả năng uy hiếp mình, hỗn chiến lập tức bạo phát. Cũng may mọi người tuy rằng ồn ào mà lộn xộn, nhưng tỷ thí vẫn là một đối một, cuộc chiến cũng chỉ diễn ra trong hai ba phút.

Thừa dịp mn đang nghỉ lại sức, tộc trưởng Barre lại đi lên đài, ho nhẹ hai tiếng ý bảo mọi người im lặng: “Mọi người yên lặng một chút, ở nơi này, ta muốn tuyên bố 1 tin tức tốt.” Barre cười cười. Ông vừa thấy có mấy thú nhân còn chưa có chết tâm liền tiếp quay qua nhìn Phúc Nhạc với Joe, đại khái là muốn theo đuôi Phúc Nhạc.

Đôi vợ chồng son này đã không liên quan đến tin vui, bớt phiền toái. Joe tuy không sợ mọi người, cũng sẽ không lùi bước, nhưng cũng không phải đối phó với kẻ địch, không cần đầu người chết ta sống, nếu đã có phương pháp đơn giản hơn đương nhiên hẳn cũng không ngại dùng 1 chút.

Nếu biết được bọn họ sắp trở thành bạn lữ rồi mà còn không chịu buông tha, kiên trì chỉ muốn khiêu chiến với mình, tất nhiên 1 thú nhân có thực lực lại dung cảm, không phân được cao thấp với mình, cho dù có phải chiến đấu với thú nhân cường đại hơn mình thì Joe tuyệt sẽ không lùi bước, đây là một loại hứa hẹn đối với bạn lữ—ta sẽ bảo hộ em, cho dù gặp bất kì loại khiêu chiến cùng nguy nan nào, tuyệt sẽ không bỏ rơi em.

“thú nhân dũng cảm mà cường đại nhất bộ lạc chúng ta, Joe, và tân nhậm tế ti, sắp cử hành nghi lễ kết thành bạn lữ.” Barre cao giọng tuyên bố, có vẻ thật cao hứng: “Trong ngày toàn bộ lạc chúc mừng mùa thu hoạch, chúng ta hãy vì bọn họ chúc phúc đi nào!”

Toàn trường ồ lên. Các thú nhân mở to hai mắt nhìn, bị tin tức này cả kinh bất ngờ không kịp đề phòng.

Tiểu tế ti không phải lần đầu tiên tham gia đại hội sao! Sao lại ngay 1 cơ hội cũng không cho thú nhân khác chứ? !

Thời gian này tuyên bố sắp trở thành bạn lữ hàng năm đều có, mọi người cũng đều rõ rang trong lòng, ý người ta là: các người ra chỗ khác chơi, chúng ta là vấn đã đóng thuyền, không lẫn lộn với bọn theo đuôi các người, đã là bạn lữ của nhau thì dù người khác có tốt hơn cũng không thay đổi đâu!

Không thể không nói, tình trạng thú nhân nhiều, giống cái thiếu, những giống cái mất thêu hoa thay đổi chủ ý tại đại hội cũng không ít, có lẽ vốn vừa ý 1 người những tại đại hội lại được 1 thú nhân ưu tú hơn theo đuôi, rất ít có giống cái có thể cự tuyệt được.

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là giống cái hoa tâm, mà trong mắt đa số người, tiêu chuẩn kén vợ kén chồng chính là ức mạnh mà thôi. Về phần tình cảm, “lấy rồi” sẽ có đi. Thú nhân cũng giống cái một khi kết thành bạn lữ, rất ít có chuyện phản bội.

Cho nên nói, có dũng khí trước khi thú nhân nhà mình thú nhân bị khiêu chiến đã tuyên bố “Hôn tẩn”, đều là giống cái rất có dũng khí hoặc là cực kỳ kiên trì, bướng bỉnh mà nhận định chỉ 1 thú nhân. Đương nhiên, những người này gia đình cũng thường thường hạnh phúc hơn.

Tộc trưởng Barre còn nói vài câu, đáng tiếc người dưới đài đã không người quan tâm, đông đảo tầm mắt tập trung hết lên người Phúc Nhạc cùng Joe, rất nhiều trái tim thú nhân cùng giống cái tan nát rầm rầm.

Phúc Nhạc đứng vững trước áp lực ngáng đầu ưỡn ngực đứng bên cạnh Joe nắm chặt tay hắn, hừ hừ, cậu cũng sẽ không lùi bước!

“A a, Kì này Joe bị đánh rồi.” Haren lặng lẽ tiến đến bên Phúc Nhạc, nhỏ giọng thì thầm. Whorf theo phía sau đột nhiên mở miệng: “Chúng ta cũng tuyên bố sao?”

“Gi!” Haren cả kinh, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn một cái: “Không được!”

Cậu ta lại không có ai theo đuổi, thời gian này Whorf nếu lại đi ba phải, không phải lại muốn ăn đòn sao!

Whorf thấy Haren kiên quyết phản đối, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, chẳng qua có thể nhìn ra vẻ mặt có chút tiếc nuối.

Quả nhiên, hoạt động khiêu chiến tự do kế tiếp, có không ít thú nhân đều yêu cầu cùng Joe so một hồi. Joe cũng không cự tuyệt, kính nhờ Haren để ý bạn lữ nhà mình, cẩn thận những thú nhân khác thừa dịp xen vào, liên bình tĩnh đi lên đài.

Phúc Nhạc vừa khấn trương lại kích động, nghe nhiều người nói như vậy, cậu cũng hiểu được Joe rất mạnh, kích động chính là rốt cục có thể tận mắt thấy một lần Joe chiến đấu rồi, nhưng dù sao cũng là người trong lòng nhà mình, lo lắng luôn tránh không được.

Joe lên đài liền hóa thành một con báo đen thật lớn, lắc lắc cái đuôi dài, một đôi mắt vàng không chút cảm tình nhìn chằm chằm thú nhân khiêu chiến hắn.

Thú nhân kia cũng 2 mắt ánh lờ, lại nhìn không được hơi hơi ngừng, không khỏi có chút hối hận chính mình nhất thời xúc động, hiện tại lên thì cũng lên rồi, dưới đài 1 đồng ánh mắt đang nhìn đâu, tôn nghiêm của thú nhân không cho phép gã khoogn đánh mà lui. Lúc này hóa thành thú hình, mãnh liệt lao tới Joe.

Phúc Nhạc nhìn xem cẩn thận, phát hiện đối thủ hình nvh cũng thuộc họ mèo, nhưng khoogn phải báo, hình thể so với Joe nhỏ hơn nhiều, giống như mèo rừng, lại khoogn gioosgn trên địa cầu, vốn cái đầu đàn gyeu giosogn mèo bởi vì quá lớn mà có vẻ dữ tợn, thân hình linh hoạt, tốc độ cực nhanh, vút 1 cái chỉ thấy 1 bóng xám nhảy lên.

Joe cũng không phải ngồi không, hai người ưu thế đều ở tốc độ cùng sự linh hoạt, nhưng lực công kích của Joe lớn hơn mèo rừng nhiều, sớm đã đứng dậy chờ gã tiến công.

Hai thú trên đài không ngừng giao thủ, móng vuốt sắc nhọn toé lửa càng khiến người sợ, giống như sắt thép đụng nhau, phát ra tiếng vang chói tai kích động, khiến trái tim Phúc Nhạc cũng chấn động theo.

Đây là tranh đấu chân chính, tuy rằng không có tử vong, nhưng cũng khác hẳn tiểu đánh tiểu nháo, Phúc Nhạc vẫn luôn sinh hoạt tại đại Thiên triều yên ổn hài hòa, ngay cả tụ tập ẩu đá cũng chưa xem qua vài lần, đột nhiên nhìn thấy trận tỷ thí như vậy, tâm tình khó có thể bình phục. Có tán thưởng và kính sợ với sức mạnh tuyệt đối, còn có sợ hãi thương tổn và tử vong... tâm tình Phúc tạp đan chéo cùng một chỗ, khiến Phúc Nhạc gắt gao nắm chặt góc áo Haren trong tay, vô nhâu mà không tự biết.

Cuối cùng Joe tự nhiên là dễ dàng chiến thắng, Phúc Nhạc vừa định chạy tới nhìn xem người đàn ông nhà mình có bị thương không, đã có thú nhân đuổi kịp nhảy lên đài tiếp tục khiêu chiến, Phúc Nhạc dừng bước lại, nghiêng rằng, chân dài nhanh hơn người chứ gì!

Joe cúi đầu hướng phía Phúc Nhạc dưới đài nháy mắt một cái “Yên tâm”, tỏ vẻ chính mình không có việc gì, đôi mắt vàng nhu hòa mà bình tĩnh, tuyệt không lo lắng, Phúc Nhạc dừng một chút, không tiếng động mà nói với đại báo 1 câu “Cố lên”.

giống cái dưới đài nhìn thấy Joe đột nhiên ôn nhu xuống lại một trận xôn xao, mê gái chính là chẳng phân biệt thể giới và kết hôn hay chưa!

Tâm tình Phúc Nhạc căng thẳng cũng nơi lỏng 1 chút, không có việc gì là tốt rồi. Tất cả mọi người ý thức được Joe nhìn ai, các loại ánh mắt đều gom lại trên người Phúc Nhạc, có trên chọc, có xem náo nhiệt, còn có hâm mộ ghen tỵ...

Haren cầm lấy tay Phúc Nhạc đi 1 vòng, cảnh cáo những gioosgn cái sắc mặt không tốt, mọi người không khỏi có chút ngưng ngưng, diện mạo Haren có chút anh tuấn trong sáng, sắc mặt lạnh lùng, còn thật có chút lực uy hiếp.

Whorf đứng phía sau không có động tác, trong mắt cũng nổi lên ý cười, hẳn chính là thích 1 Haren mạnh mẽ như vậy, chẳng sợ người này than thở bốn khoogn tốt lại vẫn luôn muốn mạnh mẽ, chuyện gì cũng không chịu cầu người khác, chỉ trông vào chính mình, khi còn bé khởi điểm chính là tò mò, về sau ánh mắt dần dần dời không ra, mà Haren cũng là cái một đứa ngốc, vẫn luôn coi hắn là bạn, Whorf càng không nói ra, kéo dài như vậy cũng chưa nói ra miệng, nếu không phải đột nhiên nhau ra 1 “Tình địch”, chỉ sợ Haren còn phải thật lâu nữa mới phát hiện ra tình cảm của Whorf đối với mình.

Lục tục có không ít người ngửa tay lên đài khiêu chiến Joe, có vài người đơn thuần là khó chịu vì tên này giành được giống cái tốt như vậy mà thôi, cũng không phải thực có ý tưởng gì với Phúc Nhạc, thậm chí là thuần túy gấu tay, muốn củng cố vị thú nhân mạnh nhất bộ lạc trong mồm tộc trưởng luận bàn 1

chút...

Phúc Nhạc càng xem càng lo lắng, đánh luân phiên như vậy có khiến Joe mệt chết không? Rất nhiều lần muốn ngăn cản, há miệng rồi lại không biết nói như thế nào, Joe tuyệt sẽ không từ bỏ ứng chiến...

Phúc Nhạc kéo Haren càng xem càng lo lắng, tuy rằng Joe vẫn luôn thành thạo, nhưng cũng không phải không hề bị thương, Haren đứng một bên nhìn mà thờ dài, vậy cũng không có biện pháp, Joe mạnh mẽ như thế, chỉ biết sẽ có càng nhiều thú nhân đi lên khiêu chiến, ai cũng không thể nói gì.

Biết trời đã tối rồi, Joe vẫn như trước chưa bại, ánh mắt sắc bén nhìn quét một vòng, lại không ai lên đây, thú nhân khác nhìn về phía hắn mang theo một tia kính sợ, người này cũng thật quá đáng sợ, sao lại càng đánh càng mạnh thế chứ? Cuối cùng hầu như là miêu sát. (1 phát chết luôn)

Đợi hồi lâu cũng không có ai lên, Joe vẫy vẫy cái đầu bởi vì bởi vì chiến ý nồng đậm mà hơi vụng vụng, nhẹ nhàng nhảy xuống đài, chạy vội tới bên người Phúc Nhạc. Phúc Nhạc nhanh chóng ôm lấy đầu Joe vỗ vỗ, hai tay chung quanh sờ sờ, phát hiện không có miệng vết thương nào lớn mới yên tâm. Vừa mới trong lòng bất ổn, hiện tại mới thả lỏng thì thấy chân đều mềm nhũn.

Joe không biết sao, cũng không đổi sang hình người, hít một hơi vào trong ngực Phúc Nhạc, làm nũng mà cọ đến cọ đi.

Phúc Nhạc cảm thấy có chút không đúng, người này sao như thành người khác vậy, giống như con mèo lớn dính người, cúi đầu cẩn thận đối diện với cái đầu hắc bảo trong tay, Phúc Nhạc mới phát giác ánh mắt Joe có chút không đúng, hình như là lưu lại sát khí còn chưa tán đi, có vẻ hơi hung lệ, Phúc Nhạc thử thăm dò vuốt ve cổ hắn, quả nhiên mất hơi nheo lại, vẻ mặt hưởng thụ, cái lưng căng cứng cũng hơi thả lỏng chút.

Xem ra là đánh nhau đánh quá lâu đây mà... Phúc Nhạc nhẹ nhàng thở ra, đại khái là còn chưa có hồi phục lại.

Hai người thân thân mật mật mà ôm nhau, Joe lại vẫn để thú hình, rất luôn là thú hình bộ dáng, rất nhiều người cũng đều nhìn hiểu được, này một đôi nhít tình cảm không chừng so từ tiểu chử đến lớn chơi bạn hoàn hảo, còn tranh thủ cái rắm nha!

“Whorf, ta muốn khiêu chiến với anh.” Haren cùng Whorf còn đang đứng một bên xem náo nhiệt, còn chưa kịp trêu chọc Phúc Nhạc, Haren chợt nghe được 1 giọng nói từ xa lạ vừa từng quen thuộc.

Haren cùng Whorf nhất tề quay đầu lại, Haren nhìn thấy người này, không khỏi biến sắc, có chút đau đầu, người này không phải là mấy ngày hôm trước đi tìm cậu ta, nói là muốn theo đuổi cậu ta sao?

“Tôi đã nói không thích anh rồi mà?” Haren bắt đầu dĩ, mình đã cự tuyệt lúc trước đại hội rồi mà, người này lại còn không chịu hết hy vọng, thú nhân bướng bỉnh thật đúng là không thể xem thường...

Phúc Nhạc giương mắt nhìn nhìn, cũng là sừng sốt, người này cậu cũng chưa gặp qua nha.

Lần trước đi ra ngoài tìm cỏ tết chử, Phúc Nhạc không cẩn thận hóng được bát quái, lúc ấy một vị nhân vật chính, không phải chính là thú nhân đang đứng trước mặt Whorf đây sao?

“Tôi muốn khiêu chiến với anh.” thú nhân kia hình như không nghe được Haren nói, vẫn bướng bỉnh mà nhìn chằm chằm Whorf lặp lại.

Haren không khỏi thấy hơi tức giận, cậu coi như đã hoàn toàn hiểu tâm tình rồi rắm vừa rồi của Phúc Nhạc, khó trách Joe đùa giỡn kiểu gì lại tại đại hội thượng tuyên bố chuyện bạn hữu, nếu không sẽ không biết có bao nhiêu thú nhân muốn lên khiêu chiến được!

“Được.” Whorf cũng không do dự, sáng khoái gật đầu, người y thích tốt như vậy, sao lại không có ai đến tranh chứ? Tuy rằng thật lâu trước kia y đã âm thầm cảnh cáo hết 1 lượt những thú nhân rục rịch có tâm tư với Haren, nhưng khó bảo toàn không có cá lọt lưới.

Việc này Haren tự nhiên là không biết, nhưng Hansen và Jin 1 ông ba, 1 đứa em hàng xóm lại rõ ràng, Jin nhìn mà sốt cả ruột, lúc ấy cổ họng bị đau khổ sở lắm, nhưng vừa nghe có người thích Haren muốn theo đuổi cậu ta, nhất thời quỳnh lên, không quản cổ họng mình có thể khoẻ lên hay không đã vội vàng bỏ chạy thay anh Whorf đi làm thám tử.

Hai thú nhân trầm mặc nhìn nhau một cái, từng người phiết quá đầu đi, chờ cặp trên đài đấu xong, cùng nhảy lên.

Muốn nói Whorf và Haren, sự chú ý cho họ cũng không ít hơn cho Phúc Nhạc, Haren nổi tiếng là chăm chỉ, còn có thân thể yếu, tuy rằng trong ngày thường sấm rền gió cuốn, cả đời có bệnh cũng khoẻ hơn giống cái bình thường nhiều, cho dù là bệnh nhỏ cũng có thể khiến cậu ta nằm liệt giường cả nửa tháng mới đứng lên được. Cũng có thể nói, Haren và ma phụ cậu ta, là số ít giống cái “Bệnh tới như núi sập”.

Haren tướng mạo không quá hợp với thẩm mỹ của các thú nhân, nhưng lại có không ít thú nhân thường thức tính cách sang sảng của cậu ta, ngược lại có rất nhiều bạn tốt, hiện tại nhìn thấy Haren lại cùng 1 chỗ với Whorf, không khỏi cảm thấy lạ, cũng không nói lên được là tư vị gì.

Lần này ngược lại đổi thành Haren bất an, quả nhiên, chẳng sợ là luận bàn hay tỷ thí, cũng tránh không được lo lắng, Haren nghĩ, về sau vẫn là bớt cười Tiểu Nhạc đi, chính mình còn không phải không yên lòng y như cậu ấy sao?

Phúc Nhạc đang bẻ bộn vuốt lông cho đại báo nhà mình, không dính vào chuyện này, thấy Haren cũng đứng ngồi không yên, tiến lên vỗ vỗ bờ vai cậu ta, đột nhiên dừng tay, không hiểu mà quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Làm sao vậy?” Haren không yên lòng, chẳng qua nhìn Phúc Nhạc sắc mặt cổ quái, không khỏi hỏi một câu.

“Không, không có gì.” Phúc Nhạc lắc đầu, nghĩ thầm chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi? Lo lắng mà quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy một bóng dáng, lúc ấy cậu cũng chỉ là nhìn lướt qua, không thấy rõ giống cái kia là cái dạng gì... Nhưng cặp mắt chất chứa phần hận cùng ác ý kia... Rốt cuộc là ai?

Phúc Nhạc có chút bất an, nhìn không được thất thần, nghĩ chính mình hay là Haren rốt cuộc đã đắc tội người nào đây?

“A Nhạc, làm sao vậy?” Joe cắn cắn Phúc Nhạc vạt áo, ngồi dưới đất nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt lệ khí lui đến không sai biệt lắm, cũng không có vừa mới không lắm tình hình bộ dáng. Joe tuy rằng sắc bén, lại chỉ đối sát khí cùng nguy hiểm miễn cảm, bởi vậy cũng không có cảm giác đến.

Phúc Nhạc lắc đầu không nói chuyện, nghĩ thầm rằng có thể là mình nhìn lầm rồi.

Chỉ trong vài phút sừng sốt, trên đài cũng đã phân ra thắng bại, Whorf xuống tay không lưu tình, thủ nhân kia chỗ nào cũng bị đánh, cuối cùng đành phải nhận thua, nhảy xuống đài nhìn Haren 1 cái thật sâu: “Hy vọng hắn đối tốt với cậu.” Nói xong liền đi.

Haren xấu hổ mà gãi gãi đầu, lần đầu tiên cảm thấy có người thích mình cũng không phải chuyện tốt...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Buổi tối sau khi toàn bộ thí thức chấm dứt, mọi người mới bắt đầu làm cơm chiều, cơm chiều sẽ không mấy ai chú ý nữa, Phúc Nhạc nhận bớt việc từ Kanya qua làm. Giữa trưa không giúp được gì, ngược lại còn khiến Kanya bận thêm, Phúc Nhạc có chút áy náy.

“Lần đại hội này so với trước kia náo nhiệt hơn nhiều.” Kanya tựa vào ngực Casar trong ngực nhân nhả trong chốc lát, cười nói.

Tuy rằng giữa trưa bận đến đầu tắt mặt tối, bọn thắng nhóc thối này lại còn chuồn êm, cũng may có Casar hỗ trợ, thể lực của y cũng tốt, không mệt chết, chỉ là vội đến không chịu nổi, không rảnh được phút nào, đây quả thật là 1 khảo nghiệm đối với 1 giống cái làm cái gì cũng không sót ruột chậm rì rì.

“Đó là bởi vì có Tiểu Nhạc ở đây.” Haren cười hi hi, hai nhà gần nhau nhất, nên nấu cơm chung, Haren giúp Phúc Nhạc. Từ khi cợ cơm do Phúc Nhạc và Kanya làm, Haren cũng tự không muốn ăn đồ cho heo mình làm...

Phúc Nhạc muốn bồi thường cho chú Kanya và Casar, làm đồ ngon hơn nhiều, lược nấu chiên xào đều ra trận.

“Tiểu Nhạc, sáng nay cậu làm món bánh trứng ăn ngon lắm, làm 1 chút nhé?” Haren cũng nhân cơ hội xin xỏ tí quyền lợi, Phúc Nhạc một khi làm món gì ngon lạ đều để lại Haren và Jin lưu một phần, hai người này buổi sáng đã ăn nhưng vẫn còn thèm lắm.

“Đó là điểm tâm mà.” Phúc Nhạc buồn cười, nào có ai buổi tối còn ăn cái kia? Tuy rằng buổi tối ăn cũng không sao, nhưng vẫn khiến Phúc Nhạc cảm thấy là lạ. Có thể là ăn sâu bén rễ trong ý thức cho đó là thứ đồ ăn sáng, giống như ở quê nhà buổi sáng không bao giờ ăn cơm vậy(cơm thừa rang lên là ngoại lệ).

“Như vậy, rán bánh bí đỏ cho cậu nhé!” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ, đề nghị 1 món.

“Bánh bí đỏ?” Joe ánh mắt sáng ngời, lại là món mới.

Bí đỏ rất phổ thông trong bộ lạc, dọc trên đường tùy tiện bới trong bụi cỏ cũng rất dễ tóm được bí đỏ, đây cũng là món rau dưa các giống cái thường ăn nhất, tương đối no bụng, hương vị cũng thơm ngọt, thịt ăn ngấy mà thêm rau dưa cũng ăn không đủ no, bí đỏ liền thành món chính.

Phúc Nhạc đi tìm chung quanh, 1 lúc sau đã ôm 1 quả bí trở lại.

“Tiểu Nhạc, sao cậu lại hái loại này?” Haren vừa thấy màu đã thấy không đúng, bọn họ chỉ ăn bí đỏ vàng óng thơm ngọt chứ cái loại màu xanh dài thượt này ăn không ngon.

Phúc Nhạc cười: “Tôi cũng đâu làm bánh bí đỏ ngọt đâu.” Nói xong liền rửa sạch quả bí.

Haren tuy rằng đầu óc lơ mơ, nhưng tin tưởng vững chắc Phúc Nhạc làm gì ăn cũng ngon, nên tranh thủ lúc còn chưa làm cơm đi tìm Jin, có thứ tốt sao lại quên bạn bè được?

Phúc Nhạc thái bí thành sợi, bỏ thêm nước vào chậu bột mì Joe đem tới, bột mì dính dính như hồ dán, lượng nước thêm vào nhiều hơn lúc làm mì 1 ít. (vẫn đặc, k phải nhão như rán bánh khoai đâu)

Sau đó Phúc Nhạc liền đem bí thái sợi đổ vào, trộn với nhau, bí xanh trộn với bột mì trắng, Phúc Nhạc lại bỏ thêm chút muối và ớt bột, tiếp tục trộn đều.

Trộn tất cả lên, sau đó nhéo 1 khối lớn, áp 2 lòng bàn tay vào, vỗ vỗ, được 1 miếng bánh dày, rồi để miếng bánh lên phiến đá rưới dầu đã nóng.

Kanya nhìn, thấy mới lạ, bột mì này cũng có thể nướng giống thịt sao? Hương vị không biết thế nào? Chẳng qua y biết các ý tưởng ăn uống của tiểu Nhạc luôn kỳ quái phong phú, khiến người ta không thể không bội phục.

Từ khi Phúc Nhạc đến đây, tuy rằng Casar cùng Joe vẫn bắt những con mèo bình thường trở về nhưng trình độ thức ăn lại nâng cấp không biết bao nhiêu lần, lượng cơm của mọi người cũng tăng, Kanya còn đang lo mình cứ ăn nhiều như vậy sẽ biến thành 1 ông chú béo mập.

Cầm đôi đũa trở mặt bánh phía dưới đã vàng ruộm lên, tiếp tục chiên mặt còn lại, Kanya hít hà, đã ngửi được một ít mùi thơm.

Tuy rằng không có thịt, nhưng bản thân mỡ thú đã có mùi, bí thơm ngát và mùi dầu chiên quện lại khiến người ta thêm nhỏ dãi — sao lại thơm như vậy chứ?

Tuy rằng thịt nướng vẫn luôn là chỗ đau của Phúc Nhạc nhưng bánh rán thì đơn giản hơn nhiều, bột mì cũng rất quen thuộc, bí đồ cũng thế, chỉ cần bánh không quá dày, lật vừa lúc thì cũng không tệ lắm đâu.

Chẳng qua có người thích ăn mềm, có người thích ăn giòn, nên thời gian chiên phải nắm chắc.

Phúc Nhạc chiên 1 lúc mấy cái bánh bí, lật mặt từng cái 1, lúc sau thì chín hết.

Nơi này không có người lớn tuổi, khẩu vị của mọi người cũng không khác nhau mấy, Phúc Nhạc cứ làm theo sở thích của mình, chiên giòn 1 chút, bên ngoài xốp giòn, bên trong mềm ngọt, dùng không ít mỡ chiên nên có vị mặn mặn, tuy rằng Phúc Nhạc cho rằng loại bánh này hơi nhiều dầu mỡ nhưng ăn ngon hơn thịt nướng nhiều.

“Phù phù! Nóng quá! Ăn ngon...” Kanya ngửi mùi thì bụng đã thèm thì kêu, Phúc Nhạc gấp 1 cái đã chín ra, y liền khấn cấp nhét vào miệng, nóng bỏng cả miệng nhưng vẫn bám riết không tha mà hồ nóng rồi nuốt xuống.

Lúc Haren trở về còn kéo theo 1 hàng người, ngoại trừ bạn trai nhà mình còn có Jin và Lauth nửa mê nửa tỉnh, còn 2 tiểu shota Lacey cùng Theis vô tình gặp được, 2 đứa tay trong tay sôi nổi chạy tới.

Phúc Nhạc vừa thấy cảnh này đã dở khóc dở cười, hình như chỉ cần cậu nấu cơm thì y như rằng phân lượng người 1 nhà ăn là không bao giờ đủ...

Người ngày càng nhiều, Phúc Nhạc đành phải nhận mệnh mà làm nhanh hơn, lại nhanh chóng hái thêm vài trái bí, bởi vì không khó làm, tất cả mọi người đều rất có hứng thú với bánh bí rán, cũng hứa vào giúp làm bánh. Phúc Nhạc cuối cùng mới thoải mái không ít.

“Đúng rồi, anh Phúc Nhạc ơi, anh với anh Joe bao giờ thì cử hành nghi thức vậy?” Lacey cầm bánh bí gặm miệng đầy mỡ, ngẩng mặt lên hỏi.

Mọi người cũng đều quay đầu, đúng rồi, việc này đã công bố, hẳn là sắp cử hành nghi thức đi?

Phúc Nhạc sững sốt, cậu còn chưa nghĩ đến, nhanh chóng quay đầu lại nhìn Joe.

Joe trầm ngâm một lát, hỏi Phúc Nhạc: “Hai ngày sau, có thể chứ?”

“Nhanh như vậy?” Phúc Nhạc giật mình: “Hôm nay anh đánh nhau lâu như vậy, không nghỉ ngơi hai ngày sao?”

“Không có việc gì.” Joe cười cười, vết thương trên người hắn đều rất nhỏ, Phúc Nhạc vẫn khăn trương mà bôi thuốc mỡ, lấy tốc độ khép miệng vết thương của thú nhân, qua 1 đêm là có thể kết vảy.

“Ừm, thế theo anh đi.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ đáp. Nhiệm vụ của mình chính là chiêu đãi khách phải không nhỉ? Đơn giản mà nói thì chính là nấu cơm... Tương tượng như vậy thì kết hôn cũng chỉ có thể...

Mọi người nghe xong đều sôi nổi chúc mừng, Haren lấy khuỷu tay chọc Phúc Nhạc: “Có muốn gì không nào? Bạn bè là phải tặng quà, cậu muốn gì, tôi về tìm cho?”

Phúc Nhạc và Joe đều là người có khả năng, thứ tốt thì họ còn biết nhiều hơn, Haren nghĩ không ra mình có cái gì để tặng.

“Còn phải tặng đồ?” Phúc Nhạc ngốc lảng, muốn cái gì đây? Cậu nhất thời nghĩ không ra: “Không có gì đi...”

“Vậy tự cậu qua cửa hàng của tôi tìm nhé? Nhìn trúng cái gì thì cứ lấy?” Haren thuận tay lại gấp một cái bánh bí mới chín, nhờ Phúc Nhạc dạy, bây giờ bọn họ đều biết dùng đũa.

“Đi.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ nói, cửa hàng của Haren đủ thứ trên trời dưới biển, nói không chừng sẽ đào được thứ tốt gì đó, cùng lắm thì ngày sau làm nhiều thứ bồi thường cho cái tên tham ăn này là được.

“Tôi cũng phải nghỉ ngơi mới được.” Jin sờ sờ đầu buồn rầu nói, đây là lần đầu tiên y được tham gia nghi thức của bạn bè, tuy rằng thật vui vẻ, nhưng lại buồn rầu không biết tặng gì.

“Không cần quá để ý đâu.” Phúc Nhạc cười: “Không bằng như thế này đi, Jin đến hôm đó cậu tới giúp tôi nấu cơm nhé?” Chút sức lực còm cõi của cậu

nhất định không ứng phó nổi, Jin cẩn thận hơn Haren nhiều, tay chân cũng linh hoạt, có y hỗ trợ khẳng định sẽ tiện hơn nhiều.

Jin nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đưa cái gì cũng không bằng đề nghị vừa rồi của Phúc Nhạc, gật đầu luôn.

Hai đứa nhỏ ầm ĩ nói hôm đó muốn ăn đồ ngọt, bị Phúc Nhạc nghĩa chính ngôn từ phủ quyết, nhéo khuôn mặt buồn rầu của Theis: “Đừng quên rằng nhóc đây! Anh vừa mới nhỏ 2 cái đã quên rồi à!”

Theis cả kinh, theo bản năng bưng kín miệng. Tuy rằng sau khi hết đau, té ti đắp cho nó 1 loại thuốc lạnh lẽo, qua 2 ngày răng liền lung lay, lại dùng chút sức nhỏ xuống, cũng chả đau lắm nhưng mà trong miệng thiếu đi 2 cái răng vẫn thấy lạ, hai ngày này nó cũng chưa cùng đạt phụ đi ra ngoài luyện tập đi sẵn, sợ bị cười nhạo.

“Thôi, ăn ít là được.” Theis tự giễu, tiểu nam tử hán phái có khí khái, vừa nghe ảnh hưởng hình tượng thì đành thôi, Lacey liền chớp chớp mắt to về mặt mặt mát, Phúc Nhạc nhìn mà thấy tội lỗi đầy mình, bắt đắc dĩ thỏa hiệp nói.

Hai đứa nhất thời hoan hô ầm lên, Phúc Nhạc thờ dài, quả nhiên cậu không có cách nào với 2 tiểu shota!

Đợi cho trời đầy sao, mọi người cũng ăn xong cơm chiều, lần lượt tản đi, Phúc Nhạc ngồi xếp bằng lâu, vừa đứng lên thì chân tê rần.”Ngao” mà kêu một tiếng mềm nhũn ngã xuống đất, Joe kéo lại tay Phúc Nhạc, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân, chân tê.” Phúc Nhạc cười so với khóc còn khó coi hơn, chân tê đến độ không dám chạm đất, vừa đau vừa tê!

Joe sừng sốt, cầm lấy Phúc Nhạc tay phòng ngừa cậu ngã sấp xuống, nửa ngồi xỏm xuống quay đầu lại nói: “Đi lên, anh công em.”

Phúc Nhạc do dự một chút, cảm thấy đợi mình hết tê chân cũng không biết mất bao lâu, ngẫm lại tối lửa tắt đèn thế này ai mà nhìn chứ, cắn răng một cái liền bỏ nhào lên lưng Joe.

Từ từ nhắm hai mắt cọ cọ, quả nhiên rộng lớn lại an ổn, tiểu thuyết gì đó cũng không phải đều là lừa đảo hết.

Từ từ nhắm hai mắt cọ cọ, quả nhiên rộng lớn lại an ổn, tiểu thuyết gì đó cũng không đều là lừa đảo hết.

Kanya cùng Casar không làm phiền đôi uyên ương này, nắm tay nhau rẽ vào 1 con đường khác về nhà, Joe công Phúc Nhạc chậm rãi trở về, chung quanh thực yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rất nhỏ kêu vang trong bụi cỏ, khiến người ta bỗng dưng bình tâm.

“Joe này, ngoại trừ bộ lạc của chúng ta, còn có những thú nhân khác tồn tại sao?” Phúc Nhạc tựa vào người Joe suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

“Hử? Có chứ.” Joe đáp: “Rất nhiều thú nhân đều tụ tập cùng một chỗ sinh sống, bộ lạc của chúng ta tương đối đặc biệt, các loại thú nhân đều có. Cũng có rất nhiều nơi, chỉ có một loại thú nhân cùng sống với nhau thôi.”

Kỳ thật giống nhau đều là thú nhân đồng loại tạo thành quần thể cùng sinh sống, như vậy sẽ tương đối có ý thức tập thể và sự đồng cảm. Nhưng bộ lạc nơi này của Joe lại khá đặc biệt.

“Nghe tộc trưởng nói, ngay từ đầu tất cả mọi người đều là thú nhân lưu lạc một mình... Sau lại gặp được nhau, kết bạn sinh tồn, chậm rãi gặp được càng nhiều thú nhân, cũng có một ít giống cái. Sau đó liền kiếm được một khối đất thích hợp sinh sống rồi tổ kiến bộ lạc.”

“Thế giữa các bộ lạc có giao lưu không?” Phúc Nhạc tò mò: “Cách khá xa sao?”

“Cũng không phải xa lắm” Joe cười nói: “Nhưng chỗ thích hợp sinh tồn không có khả năng tồn tại hai bộ lạc, con mồi không đủ, sẽ có tranh đoạt, sẽ có xung đột bất hòa.”

“Thế giới này còn có rất nhiều thú nhân thần kỳ, bọn họ có lẽ không đủ sức mạnh nhưng lại có năng lực độc đáo.” Joe chậm rãi giải thích: “Những thú nhân đó rất dễ bị bắt đi làm nô dịch, làm việc cho các bộ lạc mạnh hơn, chỗ thích hợp cư trú của họ cũng sẽ bị chiếm lĩnh.”

“Còn có loại chuyện này? !” Phúc Nhạc mở to hai mắt không thể tin, cậu vẫn luôn cho rằng thế giới này rất hoà bình, lại không thể tưởng được đã sớm có sự tồn tại của thực dân này rồi.

“Tộc trưởng Barre cho rằng loại chuyện này sẽ bị thần minh trách phạt.” Joe thấp giọng nói, hiển nhiên cũng không đồng ý hành vi của những thú nhân này, đây là giết hại đồng loại, các thú nhân cùng giống cái trong bộ lạc đều cho là không đúng, bởi vậy, tuy rằng bộ lạc của bọn họ chiến lực không tồi nhưng chưa bao giờ nghĩ đi “đoạt địa bàn” hoặc là nô dịch các thú nhân yếu thế khác.

Tuy rằng cũng có các bộ lạc khác thêm muốn vị trí cương số lượng con mồi phong phú trong rừng rậm của bọn họ nhưng cũng khoogn dám manh động công kích. Kết quả cho dù có thắng, cũng sẽ lưỡng bại câu thương. Huống chi thế giới lớn như vậy, cần bản không lo tìm không thấy nơi phong thủy tốt để an cư.

Bởi vậy, bộ lạc sinh sống nhiều năm như vậy lại chưa gặp được bao lần nhân hoá, phần lớn là thiên tai, đã trải qua nhiều lần di chuyển, trải qua mưa lớn lũ lụt bao phủ, khô hạn tra tấn, thậm chí còn có cả lũ đất hoặc đất đá trôi đột nhiên tập kích, mấy trăm năm sau mới tìm được mảnh đất này mà hoàn toàn yên ổn định cư.

“Khó trách phải có thủ vệ nhĩ...” Phúc Nhạc lúc này mới hiểu được, thì thảo lắm bầm.

“Anh sẽ bảo vệ em” Joe cam đoan nói.

Phúc Nhạc cười cười, cảm giác 1 cơn gió lạnh, lui lui cổ ôm sát Joe.

Ngay sau đó, trước hôm cử hành nghi thức hai ngày, Phúc Nhạc cùng Joe đều bận việc lu bù.

Kanya cùng Casar đã bị Phúc Nhạc kính nhờ phơi nắng hết chỗ lúa mì đã xát vỏ, bởi vậy ngày nào cũng không được nhàn, Haren giúp cậu đề ý phòng khám và ruộng thuốc, mỗi ngày ngoại trừ chăm lo chỗ thảo dược còn phải đi thông báo cho Phúc Nhạc nếu có người bệnh đến tìm, chuyện làm ăn của “Quầy bán quả vật” cũng vẫn náo nhiệt như trước, bởi vậy cũng vội hình như cái con quay. Phúc Nhạc lại vội tới mức chân không chạm đất xử lý đồng con mồi mà Joe sẵn vềm làm chuẩn bị cho ‘tiệc cưới’.

“Tiểu Nhạc, thịt này để lâu có hỏng không?” Jin hỗ trợ cắt tiết lọc xương, có chút lo lắng nói. Bởi vì rất nhiều thú nhân từng được Phúc Nhạc trị liệu cho tỏ ý muốn đến ăn mừng nên lượng thức ăn phải chuẩn bị nhiều tới mức khiến người lú lờ.

“Không có việc gì, tôi nấu những thứ dễ hỏng trước.” Phúc Nhạc, nhanh nhẹn mà lột da con mồi, vớt nội tạng không thể ăn qua 1 bên, cũng không ngừng đầu lên mà đáp.

Cậu cũng suy xét đến chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có nước dùng nước muối nấu chín toàn bộ, cũng để được 1 ít thời gian, tuy không lâu nhưng chống đến ngày mốt là đủ rồi.

Jin nghe Phúc Nhạc có biện pháp, cũng an tâm, cúi đầu hỗ trợ tạm thời rửa sạch lông thú, chờ về sau xử lý.

Trước khi làm com, Phúc Nhạc đã viết thực đơn, phải làm những món nào.

Cuộc sống khi còn bé ở nông thôn có ấn tượng rất sâu đối với Phúc Nhạc, cậu cũng tính toán làm việc vui giống như ở nông thôn.

Đến lúc đó làm nhiều bàn đá 1 chút, mười người một bàn, mỗi một bàn đồ ăn đều giống nhau, giống cái có thể ngồi cùng một chỗ, miễn cho không được tự nhiên. Sân trong ngoài đều đủ rộng, mấy ngày nay thời tiết cũng quang đãng, ăn com bên ngoài cũng không thành vấn đề.

Về phân đồ ăn và phân lượng, Phúc Nhạc lại điều chỉnh lại 1 chút, dù sao thú nhân nơi này lượng com lớn, cũng không chú ý cái gì tinh xảo xinh đẹp.

Nhà Phúc Nhạc bên kia có nền ẩm thực địa phương nam bắc lẫn lộn, cũng chả phân moscn nào nam món nào bắc, tóm lại là cứ có 1 đĩa trái cây to, hạt dưa, bánh kẹo, sau đó là tám món món nguội, 4 mặn 4 chay, cũng không có quy định gì đặc biệt, thức ăn chay có lẽ là đậu xanh (đậu/đỗ xanh hay dùng xào và luộc ấy), nắm kim châm các thứ linh tinh, món ăn mặn thì chắc không thiếu được thịt gà, thịt bò và tôm, điều này cũng là do thịt gà quay và thịt bò kho bên quê nhà Phúc Nhạc rất nổi tiếng.

Ngay sau đó thì sáu món xào và một vài món canh, hấp, chiên được dọn lên. Bá vương biệt Cơ (gà ác hầm ba ba) tất nhiên là không thể thiếu, còn có cá sốt tương, cá hấp, cá chua ngọt... Thịt dê Tân Cương cuộn tàu hũ ky, bao tử bò xào, cải thìa xào nấm hương, giò heo kho tàu (chân giò chặt nửa trên-phần đùi, k rút xương, đem kho nguyên khối), bánh bí đỏ khoai lang tím rồi com canh ngũ quả (canh ngọt, giống chè)... Cuối cùng là mấy món nóng hồi gà xào cay, bò kho, đùi dê ướp nướng bùng lên, kể đến là mận trâu cỡ lớn (mận trâu không có nhân, bánh bao có nhân), canh rong biển trứng hay là canh cà chua trứng uống liền, một bữa tiệc cưới ăn vào là thấy nỡ mẩn.

Phúc Nhạc lúc tới ngồi nghĩ thực đơn mà cũng nhin không được chảy nước miếng. Khi còn bé khẩu vị ít, chỉ ăn được 1 nửa đã bỏ chạy đi chơi, bây giờ nhớ lại thấy hơi hối hận, giờ muốn ăn mấy thứ này cũng phí không ít công phu đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

Phúc Nhạc cũng biết nếu dựa vào 1 thực đơn mà làm thì sẽ mệt chết mất, dạ dày thú nhân là cái thùng không đáy mà. Nhưng cả đời cũng chỉ có 1 lần làm tiệc cưới, cử hành nghi thức rồi cậu và Joe sẽ chân chính trở thành người một nhà, là chồng chồng hợp pháp, sao có thể làm qua loa được chứ? Chỉ hận không thể khoe hết bản lĩnh ra 1 lần cho thoả.

Nấu com tiệc lớn cũng sớm đắp bếp lớn, nếu không những khối thịt lớn cũng không biết xử lý ra sao. Bọn bè của Joe và Phúc Nhạc tính ra cũng phải non nửa cái bộ lạc, tính sơ cũng phải 5 6 bàn là ít.

Trừ bỏ thịt, đồ gia vị Phúc Nhạc cũng đi 1 chuyến hái về, thuận tiện hái thêm 1 ít cà chua và mộc nhĩ. Về phần rau dưa, chú Adah và chú Sylve cũng đi hái giùm, Phúc Nhạc cũng không cần quan tâm, chỉ cần chuyên tâm nấu com là đủ rồi.

Vội vàng bận rộn chuẩn bị, 2 ngày qua đi rất nhanh.

Phúc Nhạc từ lúc trời tờ mờ sáng đã thức dậy, tuy rằng tiệc cưới là vào buổi tối, nhưng hiện tại cậu phải rửa, thái đồ ăn chuẩn bị trước.

“A Nhạc, cứ từ từ đi, không vội cái này.” Joe nghe được phòng bếp có động tĩnh thì đi vào xem, bắt mắt nhìn Phúc Nhạc như đang chuẩn bị sẵn sàng đón địch mài dao soán soạn.

“Ha?” Phúc Nhạc giờ con dao xương thú thật lớn ngo ngắc hỏi, hai ngày này bận quá, phản ứng của cậu hơi chậm chạp.

“Trước đi tìm tộc trưởng Barre đã.” Joe đi qua lấy con dao trong tay Phúc Nhạc xuống, xoa xao mái tóc lộn xộn của cậu: “Đừng có gấp, tùy tiện làm chút đồ cho bọn họ ăn là được.” Hôm nay quan trọng nhất là nghi thức chứ không phải là nấu cơm.

“Anh không nói thì em tí nữa quên mất.” Phúc Nhạc 囧 nói, ngay từ đầu còn lo lắng mình khản trương, nhưng đến hôm nay lại vội đến độ tí nữa quên mất còn phải cử hành nghi thức.

“Chúng ta phải đi đâu cử hành nghi thức?” Phúc Nhạc xoa xoa tay hỏi, nghĩ nghĩ để hết mấy thứ này qua 1 bên, dọn 1 chỗ trống làm đồ ăn sáng.

Trong đầu lộn xộn, Phúc Nhạc cũng không có tâm trí đâu mà làm gì đa dạng, cắt 1 miếng thịt tái thái nhỏ bỏ thêm gia vị bột mì cho vào nồi rán. Chiên bánh mì xong lại chiên thêm vài cái bánh bao, rồi nướng thêm mấy cái bánh, dù gì cũng biết hôm nay sẽ vội đến tận tối muộn, ăn sáng phong phú 1 chút cũng không sao.

Cho gà ăn xong rồi quét dọn chuồng gà lại đến phòng ở, ít nhất cam đoan hôm nay trong nhà không nhiễm một hạt bụi.

Chờ quét dọn xong, mặt trời cũng đã lên cao, cả nhà ăn sáng xong cùng nhau ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu đây?” Phúc Nhạc đi theo Joe mất nửa ngày, mới phát giác hình như mình còn chưa biết chỗ cử hành nghi thức là ở đâu, chẳng lẽ là ngay trong nhà tộc trưởng?

“Ồ chỗ cử hành tế ti.” Joe quay đầu lại giải thích: “Trước đại hội một ngày, ông Barre từng ở đó cầu nguyện mình tương, kể với thần mình thành tựu cùng khó khăn một năm nay, khẩn cầu thần mình phù hộ chúng ta vào mùa đông sắp tới.”

“Thần miếu?” Phúc Nhạc hỏi tưởng lại lúc mới tới đây Tộc trưởng Barre đã từng mơ hồ nhắc tới chỗ này.

Joe gật gù đầu: “Đôi bạn lữ nào cũng phải đến thần miếu nơi thần mình cư trú để cử hành nghi thức, trước sự chứng kiến của thần mình trở thành người bảo hộ của đối phương, được thần mình phù hộ.”

Cũng chính là người chứng hôn chứ gì? Phúc Nhạc 囧 囧 nghĩ. Tuy có hơi kì lạ nhưng cậu cũng biết, trong lòng thú nhân và giống cái nơi đây thì họ vừa kính sợ vừa cảm kích đối với thần linh.

Rõ ràng có 1 lực lượng thần kỳ nào đó tự dung kéo cậu đến thế giới này, nơi này, có bạn bè không câu nào oán giận giúp cậu chăm lo thảo dược, có trưởng bối làm quần áo cho cậu, còn có 1 người yêu luôn yên lặng bảo hộ mình, có lẽ đều là công của vị thần mình kia đi. Phúc Nhạc vốn cũng không tin quỷ thần giờ cũng sinh ra chút kính sợ với thần mình, quyết định không ngừng cố gắng, muốn giúp các thú nhân giảm bớt tra tấn vì đau ốm.

“Thần mình có thật nha.” Kanya lời kéo tay Caesar tay bước nhanh hơn sóng vai cùng đôi trẻ: “Tộc trưởng Barre trước mỗi lần tai nạn đều sẽ có 1 giấc mơ, mà trong mơ sẽ có 1 ít tiên đoán và gợi ý.”

“Lợi hại như vậy?” Phúc Nhạc há to miệng: “Thế này có thể còn tốt hơn mấy cái máy dự báo động đất linh tinh nha!”

“Nhưng không phải bộ lạc nào cũng được thần mình phù hộ.” Caesar cũng mở miệng nói: “Chúng ta tuy rằng cường đại, nhưng không khi dễ kẻ yếu, cũng không phá hư rừng rậm cung cấp thức ăn cho chúng ta, không lạm sát, tuân thủ quy luật sinh tồn, đó mới là con dân thần mình.”

“Thế nếu không tuân thủ quy luật thì sẽ bị trừng phạt sao?” Phúc Nhạc càng nghe càng cảm thấy huyền huyền, chẳng có nhẽ thần mình cũng sẽ bắt công?

“Đương nhiên là bị rồi.” Kanya cười nói, nhìn thần miếu được kiến tạo bởi những hòn đá lớn chỉnh tề phía xa, ánh mắt ngân nga: “Tuy rằng nhất thời có thể đạt được chỗ tốt, nhưng những bộ lạc thú nhân như thế, chưa từng có thú nhân có thể sống từ tế đến khi sinh mệnh kết thúc đâu”. Loại bộ lạc này, sẽ vì sống không thọ hoặc chuyện ngoài ý muốn, như ôn dịch, thiên tai, rất nhanh sẽ không còn, biến mất, thậm chí, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

“Cho dù là như vậy, vẫn sẽ có thú nhân nghĩ, có lẽ mình sẽ không bị phát hiện, có lẽ thần mình căn bản không tồn tại, vẫn đi phá hư những quy luật kia.” Kanya giận dữ nói.

Phúc Nhạc trầm mặc, đại khái chính là cái gọi là tâm lý may mắn đi. Chỉ cần là sinh vật có trí tuệ, cho dù là trên địa cầu hay nhưng người dân thương đối thuần phác thế giới này, đều không thể loại bỏ bản tính ích kỷ, chính là, có thể nắm giữ tâm tư của chính mình mới chân chính là có trí tuệ.

Mấy người nói chuyện, 1 chốc đã tới nơi gọi là thần miếu, Phúc Nhạc trên đường ngắm vài lần, tuy rằng không nhớ phương hướng, nhưng hẳn là cách quảng trường không xa.

Thần miếu được xây rất dụng tâm, phòng ở ngăn nắp, toàn bộ là dùng đá phiến vuông vức lớn nhỏ xây lên, về phần vì cái gì không dùng đến xi măng lại vẫn có vẻ chắc chắn như vậy, đại khái chính là nhờ công của phong cánh kiến đồ trong lời Joe đi. Toàn bộ thần miếu trông cứ như dùng gỗ xây nên vậy, không biết có phải do nó tương đối cao lớn trông trải hay không, thoạt nhìn thật uy nghiêm.

Barre đã đứng chờ ở cửa, đồng thời còn có hai cái thủ nhân canh cửa, đại khái là thủ vệ trông coi thần miếu.

“Rốt cục cũng đến rồi. Hôm nay thật đúng là 1 ngày làm người ta kích động mà.” Barre cười tủm tỉm vuốt râu nói, Tiểu Nhạc có thể cùng Joe kết thành bạn lữ, khiến ông đây cũng tự đáy lòng thấy vui vẻ.

“Vất vả ngài.” Joe cúi đầu nói.

Barre khoát tay, dẫn Phúc Nhạc cùng Joe đi vào trong phòng.

Bên trong cũng không có cấu tạo gì đặc biệt, chính là một địa sảnh rộng mở. Ánh mặt trời chiếu qua khe đá xiên vào, ánh sáng tinh tể (tia sáng) tập trung lên trên ngói tượng đá, khiến Phúc Nhạc nhìn không được xoa xoa mắt. Không phù hợp khúc xạ ánh sáng còn chưa tính, cái tượng đá tinh xảo trước mắt này căn bản không thể nào là trình độ thủ công của thủ nhân được!

“Thế nào? Thần minh đại nhân thật tuấn mỹ đúng không?” Barre cười hi hi nói.

“Bức tượng này làm sao khắc ra được?” Phúc Nhạc mở to hai mắt nhìn, mặc dù là tượng đá, lại trông rất sống động, ước chừng cao 2m, trên người vây một khối da thú, khoác một cái áo choàng, tóc dài chạm vai, mắt phượng mũi cao, khoe miệng hơi hơi gọi lên, cười như không cười, rõ ràng là 1 người có diện mạo vô cùng hấp dẫn, khiến người đối diện trong lòng sinh kính sợ, chỉ sợ bức tượng này sẽ sống lại.

“Không phải điều khắc.” Barre tôn kính mà nhìn tượng đá nhẹ giọng giải thích: “Thần miếu sau khi kiến tạo xong, đem 1 hòn đá cao bằng người đưa vào thần miếu, để tộc trưởng cử hành hiến tế, dần dà bộ lạc có lòng kính sợ, tượng đá sẽ dần hiện ra bộ dáng của thần minh.”

“Cái này cũng được?!” Phúc Nhạc kinh ngạc quá độ không quên hạ giọng, theo bản năng mà lo lắng nhờ đâu mình không cẩn thận đắc tội cái gọi là thần minh này, ngộ nhờ ông lại đem mình về Thiên triều thì sao.

Barre cười cười không nói chuyện, bọn họ từ đầu đến cuối đều tin tưởng vững chắc thần minh phù hộ không phải không có lý do gì.

Chậm rì rì mà đi đến tượng đá trước mặt, Barre thu hồi tươi cười, chính sắc nhìn dắt tay đứng ở trước mặt hấn hai người: “Thần minh ở trên, Joe, Phúc Nhạc.”

Hai người theo bản năng mà đứng thẳng thân thể nghiêm túc mà nghe tộc trưởng Barre nói tiếp.

“Làm con dân của thần minh, 2 người nếu muốn kết làm bạn lữ, thì phải giúp đỡ lẫn nhau, trung thành với nhau, quyết không vứt bỏ đối phương.”

“Dạ!” Phúc Nhạc cùng Joe nghiêm mặt, nghiêm túc đáp.

“Như vậy, hai người đặt tay lên tượng thần minh.” Đơn giản nói vài câu xong, Barre khôi phục lại vẻ mặt nhu hòa như trước, mỉm cười nói.

Phúc Nhạc cùng Joe liếc nhau, nâng 1 bàn tay nhẹ chạm vào vị trí áo choàng của người nọ.

“Nhắm mắt lại, lắng nghe thần minh chúc phúc.” Barre ở sau người nói.

Thiệt hay giả? Phúc Nhạc trong lòng âm thầm nói, tuy rằng cậu tin tưởng cái gọi là thần minh có tồn tại, nhưng cái chuyện huyền huyền này sẽ không thật phát sinh trước mặt cậu thật đấy chứ?

Tuy rằng hoài nghi, nhưng Phúc Nhạc vẫn theo lời nhắm hai mắt lại, cố gắng tập trung tinh thần, cân nhắc có thể nghe được thần minh lái nhái đôi ba câu thật hay không.

Nhắm mắt lại tay trái dán tại lạnh lẽo trên tảng đá, không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy mê muội, một dòng nước ấm ôn hoà lại mỏng manh chậm rãi truyền ra từ lòng bàn tay đang dán vào tượng đá: “Con dân tới từ dị thể của ta, cảm ơn sự trả giá của người, ta ban cho các người sự chúc phúc vĩnh hằng.”

Thanh âm mờ ảo như từ nơi rất xa truyền đến, lại như gần sát bên tai, giọng nói cũng không nghiêm túc, thần nhiên mà có cảm giác than thiết như trường bối khiến Phúc Nhạc không tự chủ tin tưởng, những lời này là sự thật, mình và Joe thật sự nhận được phù hộ của thần minh.

Ý thức được điều này khiến Phúc Nhạc nổi 1 thân da gà.

Lúc xuyên qua không có cảm giác gì, Phúc Nhạc chỉ cảm thấy đầu đau xót, sau đó là đến một thế giới khác, cũng không có gì cảm thụ trực quan nào. Nhưng thứ này lại chân chính trực tiếp cảm giác được một sức mạnh lớn lao vô cùng có thể không chế hết thảy đang tồn tại.

Ngơ ngác mà mở mắt, xoay mặt nhìn Joe, người nọ quả nhiên cũng về mặt kinh ngạc.

“A Nhạc, em cũng nghe được sao?” Joe nhìn bàn tay vừa mới rút về của mình, phản ứng hơi chậm.

Phúc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói hơi run, không biết là do kinh ngạc hay kích động: “Có một giọng nói, sẽ vĩnh viễn chúc phúc chúng ta.”

Joe cũng gật đầu: “Anh cũng thế.”

“2 đứa thật sự nghe được thanh âm?” Barre nghe rất rõ ràng, thất thanh hỏi lại.

Phúc Nhạc cùng Joe khẳng định mà gật đầu, giọng nói kia vừa giống như từ rất xa truyền tới, vừa giống như vang lên từ dưới đáy lòng vọng ra, hai người cũng nghe được, không có khả năng là ảo giác.

“Quả nhiên quả nhiên hai đứa là những đứa trẻ được thần minh sủng ái.” Barre cười toe toét, râu rung rung, ánh mắt híp lại, “Có rất ít bạn lữ lúc tiến hành nghi thức có thể thật sự nghe được tiếng của thần minh đó biết không.”

Nhận được chúc phúc của thần minh cũng chỉ là một loại nghi thức, dù sao hơn phân nửa thú nhân sẽ cử hành nghi thức như vậy, làm sao có thể mỗi người đều được đến thần minh ưu ái chứ?

Phúc Nhạc cùng Joe hai mặt nhìn nhau, sờ sờ gáy không xác định mà nghĩ, đây là chuyện tốt đi?

“Được rồi, đừng lo lắng, chuyện này ai cũng đừng nói, nói ra biết đâu lại gặp phải phiền toái.” Barre nhìn hai người đang không biết làm sao kia, cười an ủi nói: “Đừng lo lắng, hôm nay còn có rất nhiều chuyện, mau về chuẩn bị đi.”

Phúc Nhạc nghe xong phục hồi lại tinh thần, cùng Joe nói cảm ơn với Tộc trưởng Barre xong, còn mời ông buổi tối qua ăn tiệc cưới mới vội vàng vội vàng ra khỏi thần miếu.

Kanya cùng Caesar còn đang chờ bên ngoài, tuy rằng cho tới bây giờ chưa xuất hiện vụ nào mà nghi thức không thành công nhưng chỉ khi 2 đứa nó hoàn toàn trở thành bạn lữ thì hai người mới xem như chân chính nhẹ nhàng thở ra.

“Joe cũng thành bạn lữ của người khác rồi”, Kanya khoanh tay nhìn thẳng con mình từ trên xuống dưới, nhìn không được cảm khái nói, thẳng nhóc ngày nào nghiêm mặt không biết đùa, không thích cười giờ cũng đã có gia đình, thật khiến người ta có chút sầu não.

“Vào mùa đông thì tự xây nhà ở đi.” Caesar vẻ mặt lạnh nhạt nhìn không ra biểu tình gì, sát phong cảnh mà nói 1 câu, thẳng nhóc thối này rốt cục cũng biết lăn ra khỏi nhà rồi.

“Không sao, bọn con xây nhà không xa chú Kanya và chú Caesar là được rồi.” Phúc Nhạc sớm có tính toán, cười y như con cáo nhỏ. Chỉ cần không đi xa quá, bình thường cũng có thể qua chơi, hơn nữa cậu cũng đã tính chỗ định xây nhà, cách nhà Haren và Jin không xa lắm.

Bốn người về đến nhà, Phúc Nhạc hôm nay ngừng kinh doanh phòng khám một ngày, Haren cùng Jin cũng sớm qua đây để hỗ trợ.

Nấu com phải dùng xoong nồi, bát đĩa số lượng lớn đều giao cho Joe đến phụ trách. Phúc Nhạc dựa theo thực đơn mình nghĩ ra bắt đầu chuẩn bị đồ ăn.

Lục tục đã có thú nhân lại đây đưa con mời làm hạ lễ. Phúc Nhạc hiện tại nhìn con mời đã cảm thấy đau đầu, hai ngày này lột da rút gân làm nhiều đến muốn nôn luôn rồi.

Vì muốn làm ra một bữa tiệc cưới thật hoàn mỹ, Phúc Nhạc coi như đã dùng đến tất cả những nguyên liệu có thể, phơi nắng đầy cả sân, một lọ to đựng ớt bột, một bao bột mì, các loại đồ gia vị phơi nắng, còn có rau dưa ăn được nhiều người khác giúp cậu tìm về, nếu cậu cần thì cùng đi hái số lượng lớn về, dù sao những thứ này mọc trên núi thành cả mảng lớn, không hề sợ thiếu.

Giữa trưa mấy người tùy tiện ăn tạm vài cái bánh bao, đợi đến chiều mặt trời khuất bóng thì Joe cùng Caesar hai người dựa theo yêu cầu của Phúc Nhạc làm cái bàn đá đặt ngoài sân —— không có biện pháp, trong viện vài cái bếp lớn và bàn đá bày đầy đồ ăn chén đĩa đã chiếm hơn nửa, hơn nữa còn có nhiều giống cái chạy tới chạy lui bận rộn, căn bản không có chỗ mở tiệc, đơn giản đều đặt hết ở sân ngoài, mọi người lần lượt ngồi quanh bàn đá, hầu hết đều cảm thấy mới mẻ, tốp năm tốp ba châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận.

Phúc Nhạc trước bày mâm đựng trái cây và tám món nguội lên, dùng xì dầu hạt hồi trộn với rau, thịt trâu, gà luộc, bởi vì cá tôm ăn không quen nên Phúc Nhạc không làm, đổi thành nộm tai heo chua cay. Đương nhiên, chén đĩa bọn họ dùng đều to hơn mặt Phúc Nhạc, thế mà vẫn sợ đám thú nhân này chỉ đủ nhét kê răng. Kanya, Caesar còn có Whorf, Joe nhất tề ra trận giúp đỡ mang thức ăn lên, mấy cái chén đĩa to như vậy, quả nhiên chỉ bọn họ mới bê được.

Khăn cấp không ngừng nghĩ làm tiếp món xào, Phúc Nhạc suy xét đến 1 nửa khách nhân là giống cái, làm rau xào thì kèm nấm, mộc nhĩ chứ không chỉ xào nguyên với thịt.

Mà món nướng, thì từ sáng sớm đã hầm nhỏ lửa nồi thịt to trên bếp, giờ ăn thì thịt càng mềm ngon.

“Cũng hòm hòm rồi nhỉ?” Haren lau mặt đầy mồ hôi vì nóng quá, nhìn về phía Phúc Nhạc.

“Ừ.” Phúc Nhạc gật đầu, thật dài mà thở một hơi, có vài món ăn đặc sắc nguyên liệu không giống nên cậu không làm, như món hoa quả ngào đường (kéo lên sẽ có sợi đường nên gọi là bạt ti-nhà to) phiền toái cũng bỏ đi, nhưng tính ra cũng phải 20 món, xem như 1 bữa tiệc cưới đầy đủ theo phong tục quê cũ.

“Muốn đi ra ngoài nhìn không?” Haren và Jin không hề hình tượng nằm dài trên bàn đá lười biếng hỏi han, hai người bọn họ đã mệt chết rồi, phỏng chừng Phúc Nhạc còn thảm hại hơn, hơn nữa cậu còn phải đi ra ngoài tiếp đón khách khứa.

“Đợi lát nữa đi.” Phúc Nhạc khoát tay ư ử oai nói, cảm giác thất lưng không đứng thẳng nổi, lấy ra 1 cái bát to đựng đầy đồ ăn để lên bàn đá dưới gốc

cây đại thụ: “Ăn trước 1 ít lót dạ đi.”

“Cậu lấy lại lúc nào thế?!” Haren há to miệng, nhìn cái bát to như cái chậu rửa mặt chứa toàn đồ ăn vừa mới bung lên.

“Chút lòng thành.” Phúc Nhạc cười hì hì, lúc bày đồ ăn cậu đều bớt lại 1 ít, để dành cho mình và Haren Jin khai tiệc nhỏ.

“Kanya thức tôi cũng để lại một phần, chúng ta ăn trước.” Phúc Nhạc đưa cho mỗi người một đôi đũa nói rằng.

Ba người cũng không có hình tượng gì mà vui đầu ăn, một buổi chiều vội như con quay khiến ba người đều có chút ăn không tiêu.

“Ợ” Jin không hề hình tượng ăn no ợ 1 cái, xoa xoa bụng tựa vào thân cây đằng sau: “Cũng định học mấy món này, về sau tôi với Lauth cũng làm như vậy, giờ ngâm lại, hay là thôi đi, mệt lắm”

“Vất vả hai người quá.” Phúc Nhạc xin lỗi nói, hai người này còn làm nhiều hơn cậu, nếu không có 2 người bạn tốt giúp đỡ, tiệc cưới hôm nay chỉ trông vào mình cậu chỉ sợ là làm không xong.

“Ăn của Tiểu Nhạc nhiều thứ tốt như vậy, đương nhiên là phải giúp rồi.” Harren lơ đãng nói: “Về sau cậu với Joe ra ngoài ở, chúng ta còn muốn đi cợ ăn cợ uống.”

“Không thành vấn đề!” Phúc Nhạc cười tủm tỉm mà đáp ứng, dù sao cậu cũng thích thử món mới, làm cơm cho 2 người hay 1 đám người thì cũng chỉ khác lượng cơm mà thôi.

Ăn no xong, món chính cũng bắt đầu bung lên, ngoại trừ bánh bao đang hấp và canh đang nấu thì toàn bộ đều đã bung lên.

Phúc Nhạc đi ra ngoài tìm được Joe, đang bị một bàn thú nhân lôi kéo không biết nói gì, vừa nhìn thấy Phúc Nhạc lập tức vẫy vẫy tay.

Phúc Nhạc đi tới, vài cái thú nhân đánh giá một chút, 1 người trong đó đột nhiên đứng lên giả bộ bóp cổ Joe ra vẻ nghiêng lợi khó chịu, nhưng khoe miệng lại treo 1 nụ cười trên tức: “Thằng nhóc thối này vận khí quá không tồi, một đứa nhỏ có khả năng như vậy cũng bị mi đuổi tới tay!”

“A Nhạc, đây là các chú bác đã dạy anh đi săn.” Joe tùy ý để thú nhân lắc, mặt không đổi sắc mà giới thiệu nói. Tuy rằng không đến mức là thầy giáo linh tinh nhưng khi Joe còn bé đi theo Casar học tập đi săn thường xuyên sẽ đụng phải vài người bạn tốt của phụ thân này, mọi người cũng rất nhiệt tình nói cho hắn 1 ít bí quyết nhỏ và tiểu xảo, tuy rằng không phải cùng loại thú hình, nhưng cũng có nhiều chỗ lợi.

“Con chào các chú.” Phúc Nhạc quần bách chào hỏi, đối mặt với 1 bàn các trưởng bối như vậy không khỏi cảm thấy áp lực như núi.

“Ha ha, tiểu Phúc Nhạc là tể ti đúng không?” thú nhân kia cười sang sảng cười, buông ra Joe: “Biết xem bệnh sao?”

“Dạ, biết.” Phúc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, hình tượng gia trưởng xuất hiện hơi trễ đấy!

“Thế có biết xem mắt không?” Đại thúc đầy hứng thú hỏi han, những người khác đều quay đầu nhìn ông, một người khác nhíu mày: “Masen, ông còn không chịu buông tha hả?”

“Sao buông được chứ?” Masen cũng không để ý người nọ, liên tiếp hỏi han.

“Ừm, nếu không phải trời sinh mắt mù thì chắc là được.” Phúc Nhạc chần chờ nói: “Nhưng cũng không nhất định có thể trị khỏi, còn phải xem là có chuyện gì xảy ra.”

“Hửm? Thật có thể khám?” Masen cũng chỉ là thuận miệng hỏi, thấy Phúc Nhạc do dự, đang định nói không sao, ai ngờ lại có 1 đáp án bất ngờ, theo bản năng nhìn Joe, chỉ thấy hắn bình tĩnh gật đầu: “A Nhạc sẽ không lấy loại chuyện này gạt người.” Trên phương diện chữa bệnh thì Phúc Nhạc cũng không dám ba hoa, nếu cho người ta hy vọng rồi lại thất vọng, trong mắt Phúc Nhạc đó là tuyệt vọng gấp bội.

“Mi tìm đâu ra 1 bảo bối như vậy hả?” Mấy người ngồi cùng bàn thấy Masen kinh ngạc đến rớt cả cằm, cũng nhin không được hỏi: “Masen tìm người có thể chữa khỏi mắt đã tìm rất nhiều năm.” Tuy rằng mọi người không biết ông tìm người chữa cho ai, trong bộ lạc cũng không có người mắt không nhìn thấy.

“Chú Masen, cứ ăn cơm trước đi, về sau nói tiếp.” Joe vỗ vỗ vai Masen nói. A Nhạc cũng sẽ không chạy mất, hôm nay là ngày quan trọng nhất cả đời hắn và A Nhạc, chỉ cần là chuyện không phải khẩn cấp thì Joe cũng không muốn bị làm phiền.

“Ừ ừ. Không vội, không vội.” Masen phục hồi lại tinh thần, gật đầu như giả vờ, về mặt kích động ngồi xuống bắt đầu ngây ngô cười, các thú nhân chung quanh cũng nhin không được xê dịch móng cách ông xa 1 chút.

Joe sợ chú Masen đổi ý, lập tức kéo Phúc Nhạc đi mất. Dọc theo đường đi lại không ngừng bị ngăn lại, có người muốn nhìn diện mạo của Phúc Nhạc, có giống cái hỏi bạo rằng sao dạ dày trâu lại bản như vậy, còn có người hỏi Phúc Nhạc có phải chữa được bệnh say sau khi ăn quả rượu thật không, mọi người cũng thả lỏng nhiều, lòng hiếu kỳ sôi nổi hỏi ra hết những điều thường ngày ngượng không dám hỏi. Phúc Nhạc cười gượng ứng phó hết, chờ thuận lợi “Thoát hiểm” thì cũng mất 1 lúc lâu.

Tính toán mọi người đã ăn kha khá, Casar và Joe liền vừa lúc bê bánh bao nóng hầm hập bung lên.

Mấy người thương lượng một chút, cũng không làm nhiều, 1 người 3 cái, còn tính xem trình độ tiếp thu của mọi người, hơn nữa mọi người cũng ăn lưng lưng bụng rồi.

“A, đây là cái gì? Sao mềm thế?”

“Còn có mùi a có thể ăn à?”

“Ta nghe Kanya nói qua một lần, hình như là cái gì bánh bao? Là một loại đồ ăn.”

“Bánh bao? Sao tôi chưa thấy qua món ăn nào mềm như vậy? Sờ vào cũng thấy kì nữa.”

Lấy được bánh bao thì mọi người lập tức thảo luận ong ong liên tiếp.

“Ăn cái này thì thân thể sẽ không sinh bệnh, xin mọi người cứ yên tâm” Kanya đứng giữa bàn ăn nói rằng: “Là một thực vật mới phát hiện, nếu có thể gieo trồng thì mùa đông chúng ta có thể không cần phải lo về vấn đề thức ăn!”

Kanya tiếng nói vừa dứt, chung quanh lập tức yên tĩnh, một thứ đồ ăn mới thì không tính là gì, nhưng sức hấp dẫn lớn từ việc không cần lo lắng thức ăn trong mùa đông lại khiến cho mọi người không hên mà cùng mà yên tĩnh trở lại.

Kanya đại khái giải thích một chút chuyện lúa mạch, báo cáo lại chi tiết đánh giá dự định về sản lượng 1 mẫu của Phúc Nhạc và số bột mì tiêu hao để các thủ nhân ăn no bụng của Phúc Nhạc cho mọi người.

Sau khi nói xong, Kanya thuận tay cầm một cái bánh bao ăn rất tự nhiên —— như vậy tương đối có sức thuyết phục.

Quả nhiên, có Kanya làm “người tiên phong” thì mọi người cũng yên tâm mà nhắm nháp món ăn thần kỳ này.

“Quả nhiên là chú Kanya có biện pháp.” Phúc Nhạc đứng ở phía sau cười khen, chủ ý này là Kanya nghĩ ra, sức kêu gọi của tộc trưởng là không thể nghi ngờ, nhưng nếu bọn họ có thể dệt hoa trên gấm, khiến mọi người tự mình cảm nhận được chỗ tốt của lúa mì thì công to đây.

“Ha ha, nếu cháu không phát hiện ra thứ này, chú có biện pháp có ích lợi gì?” Kanya nháy mắt mấy cái cười nói, tâm tình tốt vô cùng.

Bê bánh bao và canh dưa chua thịt hầm lên rồi, tiệc cưới liền kết thúc. Thủ nhân cùng giống cái không lập tức rời đi, ngược lại như ong vỡ tổ vây quanh Kanya, muốn hỏi chuyện lúa mạch cho kĩ càng tỉ mỉ.

Đợi đến tận tối trời, Kanya mới đuổi hết được đám khách khứa vì chuyện lúa mạch mà trở nên điên cuồng đi, chồng eo chậm chạp trở về phòng, nhào lên giường rồi thì động cũng không muốn động.

Casar đun nước ấm mang vào lau mặt cho y, thấy Kanya còn buồn ngủ, cười: “Mệt?” Người này vẫn luôn nhiệt tình như lửa, ỉu xiu như thế này thật hiếm thấy.

“Tiểu Nhạc quả nhiên là món quà mà thần minh ban cho Joe và bộ lạc” Kanya cúi lưng biếng nhác thở dài: “Thật khiến người cảm thấy không chân thật. Năm mơ cũng thật không ngờ, nó sẽ mang đến nhiều kỳ tích như vậy.”

“Sẽ càng ngày càng tốt.” Casar lặng im một lát, chỉ nói một câu như vậy.

“Ừm” Kanya tựa đầu vào vai Casar, thấp giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46

Thời thơ ấu của Phúc Nhạc vô cùng hạnh phúc.

Tuy rằng ba mẹ vì làm việc rất bận rộn, không có mấy thời gian chơi với cậu, những lúc ở cùng nông thôn với bà nội lại vô cùng phong phú và vui vẻ.

Mỗi ngày buổi sáng thái dương vừa mới dâng lên, trời còn đang tờ mờ sáng, nhờ tiếng gà gáy liên tiếp không ngừng ở trong thôn mà thức dậy, mơ mơ màng màng mà tự mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, nhờ nước giếng lạnh lẽo mà tỉnh táo lại, sau đó lạch bạch chạy qua phòng bếp, giúp bà nội làm bữa sáng.

Phúc Nhạc khi còn bé tính tình xem như là hoạt bát, nhưng so với những thằng nhóc nghịch ngợm hay gây chuyện thì vẫn hơi khác, ít cậu rất nghe lời bà

ngoại, cũng chưa bao giờ chạy loạn, chỉ là thỉnh thoảng sẽ cùng với một số đứa trẻ ở trong thôn làm một số chuyện xấu không lớn không nhỏ, ngẫu nhiên lại làm ra một số trò đùa dai mà thôi.

Bởi vì trong nhà không có người lớn, chỉ có ông bà nội, hành động của người già lại không tiện, rất nhiều chuyện đều lực bất tòng tâm, dưới sự dạy dỗ của cha mẹ, Phúc Nhạc đã tích cực giúp đỡ làm một số việc nhà trong khả năng của mình.

Buổi sáng liền đem màn thầu đặt vào trong nồi làm nóng một chút, lại nấu một nồi cháo, phối hợp với dưa muối nhà làm, một bữa ăn sáng liền hoàn thành rồi, có khi sẽ đổi cháo thành sữa đậu nành, đổi màn thầu thành bánh bao bánh quẩy.

Vị trí địa lý ở quê nhà Phúc Nhạc thật ra thì có chút hơi khó xử, ở phía đông Thiên Triều, vừa đúng nằm gần một con sông phân chia 2 miền Nam Bắc, cái thôn nhỏ liền nằm trong một thành thị gần sông.

Thôn nhỏ của bọn họ có chút đặc biệt, cũng không phải là có một hoặc một số thế gia vọng tộc chiếm giữ một nửa số dân trong thôn, rất nhiều thôn dân là do vào lúc chạy khỏi nạn đói năm đó cùng tụ hợp lại, ở nơi địa phương nhỏ này tuy là có chút lạc hậu, nhưng lại có lịch sử lâu đời định cư. Việc này dẫn đến trong cái thôn xóm nhỏ này lại tập hợp rất nhiều người từ đại giang Nam Bắc.

Vì vậy thói quen ăn uống ở trong thôn thật ra cũng vô cùng hỗn tạp, giống như đậu hũ, đều nói Nam ngọt Bắc mặn, bọn họ ăn đồ mặn, lại giống như bánh chưng, đều nói Nam mặn Bắc ngọt, bọn họ lại là ăn đồ mặn.

Càng tuyệt nữa là, hầu như nhà nào cũng có thể làm ra món Gà cay đại bản mang khẩu vị Tân Cương, hoặc là những món điểm tâm nhỏ có hương vị của Giang Nam, vì vậy Phúc Nhạc cũng không thể nói chính xác bọn họ ở đây đến từ cùng là tình hình gì nữa.

Chẳng qua do đó mà Phúc Nhạc khi còn bé sống rất vui vẻ, cũng bởi vậy mà biến thành một thằng nhóc tham ăn.

Ăn xong bữa sáng, Phúc Nhạc sẽ rất tự giác mà chạy qua dọn bát đĩa, sau đó mới đeo túi sách chậm rì rì đi đến trường, thứ bảy chủ nhật thì lại chạy ra ngoài chơi.

Trong thôn cũng không có sân chơi nào tử tế, bọn nhỏ đều là tụ lại một chỗ tự chơi với nhau. Bọn con trai thì ném bao cát, đánh cung, bọn con gái thì đá cầu, nhảy dây linh tinh.

Cứ như vậy ở nông thôn học xong tiểu học, trong lúc này, cậu gặp được sư phụ dạy mình trung y, nhóc Phúc Nhạc cũng từ một thằng nhỏ chỉ biết chơi đùa nghịch ngợm biến thành một cái đuôi ngoan ngoãn cả ngày đi theo một người đàn ông trung niên nho nhã.

Sau khi học xong tiểu học, Phúc Nhạc đã bị ba mẹ đón về. Ông bà nội tuổi cũng lớn, không chịu vào thành phố ở, cha mẹ Phúc Nhạc đành phải thuê người đáng tin cậy trong thôn chăm lo cho hai ông bà.

Trở lại thành thị sống khiến Phúc Nhạc cực kì không thích ứng, sư phụ bởi vì tu hành, cho nên vẫn ở lại nông thôn, chẳng qua hành tung bất định, đã không còn ở quê của Tiểu Nhạc nữa.

Cuộc sống ở thành thị khác biệt quá lớn khiến Phúc Nhạc hơi trở nên trầm mặc ít lời, mà lúc này, một nhà ba người lại nghênh đón một sinh mệnh mới.

Ba mẹ Phúc Nhạc vô cùng vui mừng, bởi vì sự nghiệp đã hoàn toàn ổn định, đứa con thứ hai sinh ra hoàn toàn không mang đến áp lực cùng gánh nặng nào, lại thêm Phúc Nhạc vẫn luôn không sống cùng bọn họ từ nhỏ nên quan hệ hai bên vẫn luôn ở trong hoàn cảnh hơi xấu hổ và xa lạ. Điều này khiến cho tình thương của họ vốn có phần của Phúc Nhạc giờ lại đặt hết lên người đứa bé này.

Phúc Nhạc trầm mặc ít lời cũng không khiến cha mẹ chú ý, ở nhà, cậu như biến thành người ngoài đến chen chân vào giữa gia đình ba người hạnh phúc nhà bọn họ vậy.

3 năm cấp 3 Phúc Nhạc lựa chọn trọ ở trường. Mà em trai cũng đến tuổi học tiểu học, cha mẹ liền càng quan tâm, đứa bé này là do bọn họ bồi dưỡng từ nhỏ, nhất định phải là ưu tú nhất.

Về phần Phúc Nhạc trầm mặc ít lời, ai nói bọn họ không biết?

Chính là... thật sự không thân. Đứa con này đối bọn họ mà nói, rất xa lạ, lại rất độc lập, hầu như chuyện gì cũng không cần bọn họ quan tâm, điều này làm cho bọn họ theo bản năng mà tránh nói về chuyện liên quan đến cậu.

Lúc tốt nghiệp trung học, Phúc Nhạc thuận lợi thi đậu 1 trường đại học y nổi tiếng trong nước, điều này làm cho ba mẹ ba năm qua chưa từng tham dự vào quá trình trưởng thành của Phúc Nhạc, không hề biết gì về thành tích của cậu vừa ngạc nhiên vui mừng lại xấu hổ, ngượng ngùng nói chúc mừng với con trai.

Phúc Nhạc vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nghi hề đi tìm sư phụ lẫn lộn hai tháng, khai giảng rồi thì đeo balo đi báo danh.

Phúc Nhạc ít cảm tình, đến tận đại học mới chậm chạp phát giác, mình chỉ thích đàn ông.

Khắc khẩu bùng nổ vào 1 đợt nghỉ hè. Phúc Nhạc về nhà một chuyến, chuẩn bị tạm biệt cha mẹ rồi sẽ theo sư phụ xuống nông thôn học tập, thuận tiện thăm ông bà nội. Dù sao ở đây cậu tựa như người ngoài cuộc vậy.

Chính là, cái người không thể nào thân nổi với cậu, thậm chí còn có địch ý đã trộm đi động của cậu, xem trộm tin nhắn.

Người duy nhất biết tính hướng của cậu là sư phụ, vẫn luôn không dứt liên lạc. Chút tin tức nhỏ lộ ra trong tin nhắn đã đủ khiến 1 người trưởng thành sớm từ nhỏ đã tiếp xúc với internet phát hiện vài thứ dị thường. Chuyện rắc rối cũng bị kéo xuống lớp nguy trang, lộ ra chân tướng trắng trợn.

Chuyện của Phúc liền như vậy truyền đến tai cha mẹ.

Lúc đó, lần đầu tiên cậu thấy ba mẹ vẫn luôn ôn hòa với mình cũng sẽ có cảm xúc phức tạp cùng kịch liệt, biểu tình chán ghét mình như vậy.

Phúc Nhạc trầm mặc, nhưng rồi không kiềm được mà mở miệng nói với cha mẹ: “Con về sau sẽ không, con sẽ không thích phụ nữ.”

Cậu có thể cả đời không yêu đương, không tìm bạn trai, nhưng có chết cũng không thích được phụ nữ, đây là bản tính. Cũng không phải là bệnh.

Cậu quý xuống nói không nói gì, tuy rằng không có thân tình, nhưng cha mẹ dường như mình mười mấy năm, tiền bạc chưa bao giờ thiếu thốn, Phúc Nhạc vẫn luôn rất cảm kích họ.

“Mày không thay đổi thì tao đánh gãy chân mày luôn!”

Một câu thành tiên tri.

Cái tính quái cường không biết là di truyền từ ai, một cây gậy sắt đánh vào đầu gối, vợ chồng nhà họ Phúc cũng không ý thức được, Phúc Nhạc cũng không nói gì, vẫn luôn quý, sau một ngày một đêm thì khắp khiêng bị đuổi ra khỏi nhà.

“Từ nay về sau, nhà chúng tao không có loại biến thái như mày!”

“Sâm”, tiếng cửa chống trộm nặng nề vang lên, Phúc Nhạc cũng rút cục, hoàn toàn bị cách ly khỏi thế giới của bọn họ.

Nguồn trợ cấp kinh tế bị chặt đứt, cái chân bị thương bởi vì không được trị liệu đúng lúc nên bị tật, chỉ trông vào làm công để chi trả cho chương trình học vô cùng nhiều môn, Phúc Nhạc cuối cùng vẫn không thể như nguyện hoàn thành việc học của mình.

Cũng may sư phụ già đưa tay giúp đỡ, cho cậu một công việc có thể sống tạm, ngay lúc cậu sắp có thể một mình đảm đương một phía thì vận mệnh kỳ tích đã xảy ra biến chuyển.

Có lẽ, thế giới mới xa lạ mà lại kỳ diệu này... mới là nơi cuộc sống của cậu bắt đầu chăng?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 47

Kết thúc bữa tiệc cưới thì đơn giản hơn rất nhiều, lò đất thì chỉ giữ lại 1 cái để sau này làm com mời khách, những cái khác đều bỏ đi. Đĩa làm từ xương thú cũng không cần phải giữ lại nữa, trong nhà cũng không thiếu xương thú, thời gian rửa sạch mấy cái đĩa này so với việc làm cái mới còn lâu hơn, đơn giản nhất là đào một cái hố đem chôn hết.

Sau khi rửa sạch những đồ còn lại, Phúc Nhạc nhìn đồng con mồi đang chất thành một ngọn núi nhỏ trong sân mà nhin không được phát sầu, nhiệt độ buổi trưa vẫn rất cao, chưa đến chiều mai chắc sẽ biến chất cả mất? ... thấy thế nào thì thịt trong 1, 2 ngày cũng ăn không hết, hướng chỉ đây lại là quả cưới, không thể tặng cho người khác.

“Bỏ đi thì tiếc quá, nhưng mà nhiều như vậy cũng không ăn hết” Phúc Nhạc vuốt cằm trầm ngâm trong chốc lát: “làm thành thịt ướp sấy khô và thịt kho tương đi, lại làm thêm lạp xưởng nữa.”

Thịt ướp sấy khô cậu chưa làm qua mấy lần, nhưng mà thịt kho tương và lạp xưởng thì mỗi năm đều làm, sư phụ già ghét bỏ thịt mặn bán bên ngoài không vệ sinh, liền dạy Phúc Nhạc làm, cuối thu hàng năm, lão nhân đều sai Phúc Nhạc nhanh chóng làm thịt kho tương với lạp xưởng, ai chứ chỉ có đứa đệ tử này là bắt nạt tốt nhất (￣▽￣”)

Tuy rằng loại thịt mặn này ăn nhiều đối với thân thể không tốt lắm, nhưng lão sư phụ không nhìn được cái miệng thêm ăn, cùng với tiểu đồ đệ vắt hết óc suy nghĩ hơn nửa năm, phối một vị thuốc trung y, nghiền thành bột mì trộn vào trong thịt hoặc trong xì dầu, vừa có thể làm giảm sự tổn hại của thịt mặn đối với cơ thể, mà cũng không ảnh hưởng đến mùi vị của thịt, đây cũng là thành quả duy nhất mà Phúc Nhạc cảm thấy tự hào.....

Bây giờ thời tiết đã muốn lạnh rồi, nhưng mà vào buổi trưa, mặt trời giống như hút hết gió đi vậy, vẫn giống như trước nóng đến muốn nướng thịt người, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm lớn đến không có cơ sở khoa học, Phúc Nhạc cũng không dám đảm bảo rằng thịt nguội có thể chịu đựng nổi sự thử thách này hay không.

“A Nhạc, ngày mai lại làm đi.” Joe nhìn thấy dáng vẻ chà xát tay một cách vô lực của Phúc Nhạc không nhìn được nói, rõ ràng tối nay còn có việc quan

trọng khác phải làm.....

“A? Ừm, dạ.” Phúc Nhạc giật mình, không nghe ra ý của Joe, gật đầu đáp, phòng bếp cũng xem như râm mát, để một đêm chắc không sao.

Mãi đến khi Joe kéo cậu vào trong phòng của mình, Phúc Nhạc mới ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng, bọn bọn bọn họ đã kết hôn rồi phải làm việc kia a a a.

Phúc Nhạc trộm ngẩng đầu nhìn Joe, thấy anh không có biểu tình gì, ít nhất ở mặt ngoài rất bình tĩnh, Phúc Nhạc trộm chà chà mồ hôi trong lòng bàn tay, đang nghĩ nên mở miệng như thế nào, Joe đã đi ra ngoài mức nước nóng rồi.

Phúc Nhạc vào mỗi đêm đều sẽ dùng nước nóng ngâm chân, Joe tất nhiên biết được thói quen này của cậu.

Lặng lẽ rửa sạch chân, Phúc Nhạc quan sát xung quanh căn phòng của Joe, một cái giường đá rất lớn đặt ở bên trái của góc tường, phía trên trái một tấm da thú hoàn chỉnh, nhìn qua những tấm lông mượt mà cảm thấy thực ấm áp, ở cuối giường đối diện với tường còn treo một ngọn giáo dài rất lớn, không biết là xương đầu của dã thú nào, lại có thể dài như thế, bên cạnh đầu giường đặt một cái tủ đá, phía trên đặt thêm một vài bộ quần áo da thú dài tay rất dày, là Kanya chuẩn bị cho mùa đông, cả căn phòng cũng không có đồ vật gì khác, có vẻ vô cùng trống trải.

Joe ở phía sau đầu nhìn Phúc Nhạc động cũng không động, giống như đang ngẩn người, có chút kỳ quái: “A Nhạc, không đi ngủ sao?”

“A!? Oh.....” Phúc Nhạc cả kinh, chầm chậm đi đến bên giường.

Joe nhìn Phúc Nhạc, có chút nôn nóng lại có chút bất an, hơi sừng sốt, cho là Phúc Nhạc không vui, nhưng khi ánh mắt rơi xuống hai bên tai đã đỏ bừng của người này, Joe mới bừng tỉnh đại ngộ. Đây là thẹn thùng phải không?

Cái rèm da thú ở ngoài cửa bị Joe kéo xuống, ngăn chặn ánh trăng ở bên ngoài, đi đến bên giường kéo đôi vai đang thấp thỏm của Phúc Nhạc, cúi đầu hôn.

Quần áo da thú so với trang phục hiện đại phức tạp thì dễ thoát hơn nhiều, sau một nụ hôn tràn miên mà nhiệt liệt, Phúc Nhạc đã bị đẩy ngã lên da thú mềm mại, không khí mát mẻ tiếp xúc với làn da trần trụi khiến cho cơ thể Phúc Nhạc hơi run rẩy.

Joe chống đôi tay cúi đầu nhìn Phúc Nhạc, ánh mắt quyến luyến mà nhu hòa, thấp giọng nói: “Không cần sợ.”

Phúc Nhạc hơi híp mắt, ở trong bóng tối, đôi con người màu vàng đỏ giống như đang lóe lên ánh sáng khó hiểu, trong ánh mắt thâm trầm đó mang theo một cổ dục vọng khiến người ta hoảng hốt, giống như phải cắn nuốt cả người cậu, cậu mất tự nhiên mà nghiêng đầu không trả lời, nhưng cũng không bác bỏ cái gì.

Joe mỉm cười, cúi người vùi đầu đem vật ở hạ thân của Phúc Nhạc ngậm vào trong miệng.....

Phúc Nhạc cả kinh, thiếu chút nữa thì từ trên giường ngồi dậy, hút một ngụm khí lạnh: “Joe, Đừng.... Đừng như vậy.....”

Xúc cảm ấm áp ấy đang bao lấy bộ vị nhạy cảm nhất, tất cả máu trong người giống như là tập trung ở nơi đó, Phúc Nhạc từ trước đến giờ chưa từng trải qua cảm giác khiến người ta run rẩy như vậy rất nhanh liền nộ vũ khí đầu hàng, Joe sớm đã có dự cảm, miệng rời khỏi bộ vị đó, tay đẩy nhanh tốc độ giúp Phúc Nhạc giải phóng, không lâu sau chính là một dòng trắng đục.

Phúc Nhạc xấu hổ tới mức chỉ hận không có lỗ để chui vào, gờ cánh tay lên che khuất ánh mắt không chịu nhìn lại.

Joe cười khế, nhẹ nhàng hôn lên cổ Phúc Nhạc, dọc theo bờ ngực tinh tế trắng nõn đi xuống phía dưới, đôi tay dính đầy chất nhầy trắng đục nhẹ nhàng vỗ về sống lưng trơn bóng của Phúc Nhạc, bất tri bất giác sờ soạng đến địa phương kia.

Xúc cảm lạ thường khiến Phúc Nhạc nhin không được mà cương lên, ngay cả những nụ hôn tê dại cũng không thể khiến cho Phúc Nhạc không chú ý đến ngón tay đang tác quái ở cái địa phương khó nói phía sau.

Tuy rằng nóng ruột, Joe vẫn kiềm chế bản thân, ngón tay ở bên trong chậm chậm chuyển động, mãi cho đến khi ngón tay ẩm ướt, không còn khô nữa, Joe mới chậm chậm tiến vào.

“Tê—” Phúc Nhạc hút một ngụm khí lạnh, tuy không thể nhìn thấy, nhưng mà lại có thể cảm nhận một cách sâu sắc cái vật thể to lớn kia đang từng chút từng chút một xâm nhập vào trong cơ thể cậu, mãi cho đến khi hoàn toàn chiếm đoạt.

“A Nhạc..... A Nhạc.....” Joe hôn vào thái dương của Phúc Nhạc, một lần lại một lần thấp giọng thì thầm, trong mắt mang theo ý cười vừa đơn giản lại làm say lòng người, mà Phúc Nhạc do thân sau khó chịu không nhìn được chuyển động, gờ cánh tay lên, chậm chậm vòng qua cổ Joe, người này..... là của cậu rồi.

Joe xem ra ôn nhu rất nhiều, Phúc Nhạc cũng dần dần thả lỏng tâm tình khắt trương của mình, chậm rãi nghênh đón, sự đáp lại của Phúc Nhạc khiến Joe đầy kích động, 2 người làm đi làm lại tới hơn nửa đêm mới yên tĩnh lại.

Phúc Nhạc từ sớm đã xin tha, nhưng trong chuyện này, Joe lại không nghe lời của cậu, cuối cùng Phúc Nhạc mệt đến nỗi ngay cả ngón tay cũng không muốn động, tiểu gia hỏa run rẩy bắn lần cuối cùng, hoàn toàn mệt mỏi rồi, một giây sau, liền chìm vào giấc ngủ.

Joe đầy yêu thương mà nhìn vào khuôn mặt vô cùng mệt mỏi của Phúc Nhạc, đứng dậy đi ra ngoài nấu nước, tuy rằng bản thân cũng là lần đầu tiên trải qua chuyện này, nhưng cũng biết những thứ đó để lại ở trong cơ thể là không tốt.

Ôm Phúc Nhạc đứng dậy rửa sạch những thứ kia, lại thuận tiện rửa một thân mồ hôi của Phúc Nhạc, bọc cậu trong một tấm da thú trở lại giường, còn bản thân thì tùy tiện tắm bằng nước lạnh.

Làm xong mấy việc này thì trời cũng tờ mờ sáng rồi, Joe do dự một lúc, vẫn là quay lại phòng nằm bên cạnh Phúc Nhạc, cẩn thận nghiệm túc mà ôm Phúc Nhạc sợ làm cậu tỉnh giấc, hết sức thỏa mãn mà nhắm 2 mắt lại.

Đợi đến khi Phúc Nhạc tỉnh lại thì Mặt Trời đã lên cao rồi, cậu là bị đói và đau mà tỉnh.

Khấp người nhức mỏi. mặc dù có da thú ngăn cách với giường đá.

Muốn giơ cánh tay lên để dụi mắt, nhưng mà lại phát hiện tứ chi giống như bỏ chì vào vậy không thể động đậy, thắt lưng vừa chua xót vừa đau, cũng may là cái nơi phía sau không có cảm giác khác thường, có lẽ đã được rửa sạch rồi. không dùng đầu cũng biết khẳng định là Joe giúp cậu xử lý, tuy rằng cái gì nên làm đều làm rồi, nghĩ đến đây Phúc Nhạc nhìn không được mặt đỏ tai hồng, thật sự. kì diệu a, vậy mà lại có 1 ngày, cậu cùng một người đàn ông phát sinh quan hệ thân mật như vậy.

Khi Joe bước vào, liền nhìn thấy Phúc Nhạc đang nằm tư thế hình chữ đại ở trên giường trợn mắt nhìn trần nhà một cách đờ đẫn.

“Đói không? Muốn ăn cơm không?” Joe bước tới chậm chậm nâng Phúc Nhạc dậy để cậu tựa vào trong lòng mình, hôn trán cậu hỏi.

Phúc Nhạc mặt vô biểu tình nhìn hắn, nhìn đến nỗi tim Joe nhảy lên, A Nhạc tức giận rồi, lẽ nào là trách hắn tối qua hơi quá đáng rồi, dù sao cũng là lần đầu tiên, ghen lâu như vậy thật sự là có chút không khống chế được, Joe tự cảm thấy mình đuối lý, thấp giọng hỏi: “Tức giận rồi? A Nhạc đừng tức giận, lần sau nhất định nghe lời em.”

Còn lần sau. Khóe miệng Phúc Nhạc co lại, cái này chẳng phải là muốn gây vò cậu sao, thêm vài lần nữa há chẳng phải là trực tiếp nhặt xác luôn sao.

“Ăn cơm trước đi.” Joe không biết nên làm thế nào để trêu đùa, chỉ đành phải sờ sờ cái mũi nói lảng sang chuyện khác.

Phúc Nhạc cũng không lên tiếng, Joe bung lại một chiến canh thịt vừa thơm vừa đặc, Phúc Nhạc nhìn đến trợn mắt, về mặt u ám mà nhìn Joe: “Không ăn cái này, đổi nước mì.”

“Nước mì?” Joe khó xử : “Anh không biết làm...”

“Em nói anh làm!” Phúc Nhạc khua tay quyết định nói: “Dù sao thì cũng không ăn thịt!” Nói đùa, cậu hiện tại vừa mới bị bạo súc, ăn đồ có nhiều dầu mỡ như vậy thì muốn như thế nào đây.

Joe thuận theo mà gạt đầu, giúp Phúc Nhạc mặc quần áo, ôm Phúc Nhạc đang quần tắm tắm da thú đi ra ngoài ngồi trên chiếc ghế đầu dưới bóng râm, dựa theo lời căn dặn của Phúc Nhạc mà đi làm cơm.

“Chú Kanya và chú Casar đâu rồi?” Phúc Nhạc nhìn xung quanh, phát hiện trong viện không có người, bất giác thở ra 1 hơi, hiện tại gặp người khác cậu khẳng định sẽ xấu hổ chết luôn.

“Đi ra ngoài rồi.” Joe vừa nhóm lửa vừa nói: “Ma phụ đi kiểm phong cánh kiến đỏ, trước khi thời tiết chuyển sang lạnh, chúng ta phải xây xong nhà.”

“Mùa đông khi nào thì tới?” Phúc Nhạc ngửa đầu nhìn mặt trời vẫn chói mắt như ngày thường, ngáp dài một cái hỏi.

“Khoảng 50 ngày đi.” Joe suy nghĩ rồi đáp: “Trước đó, thời tiết vẫn luôn ẩm áp”, cũng chính là nói, trước khi mùa đông đến, buổi trưa vẫn luôn rất nóng, chiều tối thì mát mẻ, sau đó vào một đêm tuyết rơi, nhiệt độ giảm xuống dữ dội.

“Ừm. vậy chúng ta chuẩn bị nhiều một chút.” Phúc Nhạc theo thói quen gõ tay xuống mặt bàn trầm ngâm nói. Giống như việc xây nhà vậy, Joe 1 ngày có thể xây xong một phòng, 2, 3 ngày liền có thể tạo ra 1 căn nhà rồi, cái này thì không cần Phúc Nhạc quá quan tâm, nhưng mà hàng rào, cái muối và thịt lại là những thứ mà Phúc Nhạc phải lo lắng.

“Joe, khi xây nhà, thuận tiện xây thêm một cái hầm chứa đi.” Phúc Nhạc nhìn thấy một đồng thịt bởi vì phòng bếp không thể chứa nổi mà bị chất chồng lên ở bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến.

“Hầm chứa?” Joe ngẩng đầu nhìn cậu, các từ mới xuất hiện trong miệng Phúc Nhạc càng ngày càng nhiều, Joe cũng có thể đoán được ý nghĩa đại khái một số từ : “Phòng dưới đất?”

“Ừm. không sai, chính là một cái động dưới đất dùng để bảo vệ thực phẩm” Phúc Nhạc suy nghĩ rồi nói, ở phương Bắc thời tiết rất lạnh, mùa đông đào một cái động sâu một chút, đem rau cải, thịt, tất cả đều bỏ vào trong hầm, như thế này thì có thể có tác dụng an toàn rồi, để thực phẩm không dễ dàng bị hư nữa.

“Nhưng mà, đào hầm, sẽ không sập xuống chứ?” Joe suy nghĩ về cấu tạo mà Phúc Nhạc miêu tả, có chút nghi hoặc nói.

“Phía trên dùng gỗ làm trụ là được rồi.” Phúc Nhạc giải thích: “Xung quanh dùng đá và phong cánh kiến đỏ cố định lại, trên đỉnh thì dùng tấm ván gỗ

chống, à, dùng đá xây cũng được, sau đó đắp rom khô lên.” Bởi vì hầm chứa nhà bà nội thường phải tu sửa lại, cho nên Phúc Nhạc đối với vấn đề này cũng có chút hiểu biết.

“Ừ, em nói, để anh làm.” Joe gật đầu, đáp lại một cách đầy dứt khoát.

Phúc Nhạc lúc này mới lộ ra nụ cười, chỉ huy Joe khuấy đều nước mì đổ vào trong nồi, một lát sau nước mì liền chín.

Phúc Nhạc uống hết một chén lớn nước mì, thật ra cũng chính là bột mì thêm một chút nước đổ vào trong nồi nấu (giống khuấy bột cho trẻ con :3), thật ra thì không thể ăn no. Nhưng mà Phúc Nhạc bây giờ cũng không có khâu vị gì, dứt khoát để buổi trưa tự mình làm một ít thức ăn chay, bây giờ trước tiên xử lý đồng con mỗi ngày cái đã.

Joe nói cái gì cũng không định để Phúc Nhạc động tay, sợ làm mất bầu bạn của mình, Phúc Nhạc chống cằm nhìn Joe vùi đầu tháo dỡ xương cốt, tâm tình tốt lên một chút, cái loại cảm giác mà cái gì cũng không cần bản thân đi làm thật sự rất tốt. ...

Thịt kho tương là làm tốt nhất, đợi đường phen tan ra đem tất cả các vật liệu bỏ vào trong nồi nấu nửa tiếng đồng hồ, lại đem thịt rửa sạch lau khô, bỏ vào trong canh đã được ướp gia vị, đặt ở chỗ râm mát thoáng gió, thường xuyên đảo thịt qua lại để thịt thấm gia vị. Vào buổi trưa nóng như vậy, đem vào trong nhà bếp, chắc sẽ không hư đâu.

Còn về lạp xưởng, ruột để làm lạp xưởng cũng là có sẵn rồi, xử lý những bộ phận và ruột già ruột non đều chất đầy ở 1 bên chuẩn bị vứt bỏ, Phúc Nhạc chọn chọn lựa lựa đem ruột già nhặt ra, vui vẻ mà nhìn sắc mặt tái xanh của Joe khi chạy ra phía sau rửa sạch ruột. Oán giận đối với gia hỏa giày vò cậu nửa đêm cũng tiêu tan đi không ít. Quả nhiên sau khi chiếm được tiện nghi của mình thì càng nghe lời hơn.

Lạp xưởng nếu như làm tốt, vào mùa hè, chỉ cần đặt ở chỗ nào thoáng mát thông gió cũng có thể giữ được 1 thời gian, bởi vì tính ngăn chặn của ruột tốt, vi khuẩn bên ngoài rất khó đi vào thịt bên trong ruột, mà bản thân ruột, chỉ cần trải qua nấu chín, hầu như đều có thể giết hết mọi vi khuẩn, thời gian để giữ lạp xưởng cũng kéo dài hơn.

Phúc Nhạc hiểu rõ chuyện này liền trở nên rất hưng phấn, ngoại trừ ngũ vị hương của gạo nếp, còn có ớt, có thể làm lạp xưởng theo kiểu Quảng, chỉ cần có đủ thịt, bọn họ hoàn toàn có thể làm đủ lượng thực phẩm đáp ứng cho “mất mùa” vào mùa đông, lại thêm hạt lúa mì. tuyệt đối không thể sai sót.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48

Mãi cho đến trưa, Joe mới băm hết nhân thịt, thất lưng của Phúc Nhạc vẫn chưa tốt lên, chỉ đành mở miệng chỉ huy.

Bởi vì lạp xưởng phải để rất lâu, cho nên bên trong thịt băm bỏ rất nhiều muối, sau đó dựa vào khâu vị của từng người mà cho thêm tiêu, ớt hoặc đường, lại cho thêm rượu để làm giảm đi mùi tanh, trộn đều. Nhưng mà Phúc Nhạc lại cho thêm vài vị thuốc Đông y vào, như vậy, cho dù có ăn hết cũng sẽ không gây hại nhiều đối với cơ thể.

Joe mặc dù cẩn thận, nhưng 1 nam nhân thô kệch lại không thể làm được những công việc tỉ mỉ này, Phúc Nhạc chỉ đành đỡ lấy thất lưng chậm chậm đi tới đoạt lấy công việc của mình.

Công việc này ít nhiều gì thì Phúc Nhạc cũng đã làm 3 năm rồi, rất là thành thạo, đỡ miếng vải xô quấn chặt 1 đầu ra, nhét đầy thịt băm vào trong ruột, khi có độ dài thích hợp, lại lấy dây buộc thật chặt lại.

Trong nhà không có người ghét ăn cay, Phúc Nhạc cho thêm không ít ớt, bởi vì ớt hơi nhiều, nên có thể để được lâu hơn.

Làm được một nửa thì bọn người Kanya đều trở về, Haren cùng Jin thế mà cũng theo sang bên này chơi.

“A Nhạc, cậu sao lại thức dậy rồi?” Haren mang một vẻ mặt đầy kinh ngạc, vén tay áo lên, cùng với Kanya đi vào phòng bếp quen thuộc, cũng không quên trêu chọc Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc tức giận mà tròn mắt lên: “Chú Sylve đâu? Sao chỉ có mình cậu?”

“Ma phụ đợi một lát nữa sẽ qua.” Giọng Haren từ nhà bếp truyền ra: “Uổng công tôi còn lo lắng cậu không khỏe, liền nhanh chóng chạy sang đây giúp đỡ.” Kết quả nhìn thấy Phúc Nhạc chẳng làm sao cả.

Phúc Nhạc không nói lời nào, miệng lưỡi tên này từ trước đến giờ không ai đấu lại được.

So sánh với việc muốn biết Phúc Nhạc trải qua một đêm như thế nào, Jin lại càng quan tâm đến lạp xưởng trong tay Phúc Nhạc hơn, học tập hết nửa ngày mới bắt đầu thực hiện. Cậu ta đối với tất cả việc nhà, bao gồm nấu cơm, đều có một loại thiên phú mà đến cả Phúc Nhạc cũng không có hy vọng đuổi kịp, rất nhanh đã thành thạo, thậm chí tốc độ còn nhanh cả Phúc Nhạc.

Bữa trưa là do Kanya và Joe làm, Kanya đương nhiên hiểu rõ chuyện cần phải chú ý sau cái loại vận động đó, thức ăn cho bữa trưa đều có vị thanh đạm, lạp xưởng cũng làm được hơn nửa, mọi người đợi một lát, ma phụ Sylve của Haren vẫn chưa trở về, tất cả mọi người đều có chút lo lắng.

“Tôi đi tìm thử.” Đợi một hồi Casar nói, còn chưa nói xong đã thấy Sylve về mặt lo lắng trở về, nhìn có vẻ hơi không tập trung.

“Ma phụ!” Haren nhanh chóng chạy ra đón, đầy quan tâm hỏi: “Sao trẻ như thế này người mới trở về?”

“Có chút việc.” Sylve vỗ vỗ tay Haren, nhìn Casar và Joe: “E rằng phải nhờ tới sự giúp đỡ của mọi người.”

“Chuyện gì vậy?” Kanya cũng hỏi, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Sylve, chỉ sợ đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Có một giống cái nhỏ đi mất rồi.” Sylve nói: “Tiểu Nhạc còn nhớ đứa trẻ gọi là Gus không?”

Phúc Nhạc gật đầu: “Nhớ, cậu bé không thấy sao?”

“Ừ.” Sylve đầy bất lực nói: “Nghe nói là vào buổi sáng sau khi cùng một đám nhóc chơi đùa, khi mà ai về nhà nấy thì đi mất rồi. Vừa đúng lúc chú đang ở nhà Gus dạy ma phụ của cậu bé làm quần áo..... đứa trẻ đó đến giờ vẫn chưa được tìm thấy.”

“Có khi nào chạy ra bên ngoài bộ lạc không?” Kanya cau mày hỏi, nếu như là chạy ra bên ngoài thì rất nguy hiểm.

“Bây giờ vẫn không biết.” Sylve vô lực đáp: “Đạt phụ của Gus vẫn chưa trở về, ma phụ của cậu bé rất lo lắng, tìm khắp mọi nơi vẫn chưa tìm thấy.”

“Joe, Casar, chúng ta đi tìm phụ đi.” Kanya nói, mũi của thú nhân rất nhạy, có thể ngửi ra được tung tích.

Casar và Joe đều gật đầu, Phúc Nhạc cũng có chút lo lắng, cảm thấy có chút bất an, quay đầu chạy vào trong nhà bếp bao một gói lớn bánh bao nhân thịt cho 2 người mang theo, bữa trưa vẫn chưa kịp ăn, trước mang theo để lót dạ đã.

2 người tùy tiện cắt 2 cái bánh bao, cùng lúc hóa thành 2 con báo đen giống như tia chớp nhảy ra ngoài, trước tiên cần phải đến nhà của tiểu thư tính đó lấy hương vị quen thuộc rồi mới có thể đi tìm.

“Đừng lo lắng, Gus là tiểu gia hỏa rất thông minh, sẽ không tùy tiện ra ngoài đâu.” Kanya nhìn thấy Phúc Nhạc đứng ngồi không yên, không khỏi khuyên nhủ.

Phúc Nhạc miễn cưỡng gật đầu, không biết như thế nào, luôn có một dự cảm không tốt, cũng không nói ra được có bao nhiêu xấu, nhưng chỉ cảm thấy có chút là lạ.

Mọi người đều có chút lo lắng, đứa bé còn nhỏ tuổi, lỡ như thật sự đi mất thì không nói được nó sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, nó cũng không có năng lực tự bảo vệ mình..... Mọi người mất tập trung mà ăn hết bữa trưa, Phúc Nhạc vừa làm lạp xưởng vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa, hi vọng Joe có thể nhanh chóng tìm thấy người.

Không biết trải qua bao lâu, con báo đen quay trở lại, Phúc Nhạc ngay lập tức đứng dậy, nhưng chỉ nhìn thấy có một mình Joe quay lại.

“Vẫn chưa tìm thấy sao?” Phúc Nhạc tràn đầy lo lắng hỏi.

Báo đen lắc đầu: “Có lẽ là đi ra khỏi bộ lạc rồi, đạt phụ đã đi thông báo cho tộc trưởng, anh quay lại để nói cho mọi người 1 tiếng.”

“Vậy các anh phải đi ra ngoài tìm” Jin hỏi.

Báo đen gật đầu, Phúc Nhạc đi lên phía trước 2 bước vỗ vỗ đầu Joe: “Em cũng đi.”

“Ừm..... cũng được.” Joe suy nghĩ rồi đáp. Lỡ như thời gian quá lâu, đứa nhỏ lạc đường ở bên ngoài ăn phải cái gì không nên ăn, có Phúc Nhạc ở đó cũng có thể nhanh chóng cứu về. Dù sao thú nhân đi tìm cũng nhiều, sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Phúc Nhạc gật đầu, khắp khiêng chạy vào lấy hòm thuốc của mình, leo lên lưng của Joe nằm sắp xuống.

Đợi cậu ngồi vững vàng, Joe liền hô lên 1 tiếng nhảy ra ngoài, tốc độ nhanh đến kinh người, lần này không giống những ngày nhàn nhã bình thường mang Phúc Nhạc đi tham quan, Joe chạy rất nhanh, Phúc Nhạc cũng thích ứng nhiều hơn so với trước, nhìn chung là không có bị quăng xuống dưới.

Bộ lạc đã tụ tập 3, 4 thú nhân đi tìm, suy cho cùng trong bộ lạc vẫn còn có rất nhiều giống cái và người già trẻ con, không có khả năng toàn bộ bộ lạc đều đi ra.

“Có thể ngửi ra được mùi của Gus không?” Phúc Nhạc nhìn tình thế cảm thấy có chút không ổn, nhỏ giọng tiến đến bên tai báo đen hỏi.

Joe không khỏi cứng người, không được tự nhiên động vào lỗ tai đáp: “Đã bị giấu đi.” Nếu không thì Casar cũng sẽ không thông báo cho tộc trưởng, nếu như là tự mình chạy ra ngoài, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng này. Mà cái nơi bọn họ đang đứng bây giờ, chính là vùng nằm sát biên giới, là địa phương cuối cùng phát hiện ra mùi của tiểu Gus.

Mấy thú nhận tự mình xác định phương hướng rồi chạy đi, ước định một khi phát hiện mục tiêu thì lấy tiếng gầm để ra hiệu, mọi người cũng có thể ngay lập tức chạy qua.

Phúc Nhạc vỗ vỗ Joe để anh không cần vội vã rồi đi, vịn thắt lưng đang nhức mỏi chậm chậm ngồi xuống, ngồi xổm trên mặt đất xem xét xung quanh.

Một lát sau, Phúc Nhạc từ trong bụi cỏ lộn xộn phát hiện một gốc thực vật bị bẻ gãy, đưa đến bên mũi Joe .

“Hắt xì!” Con báo đen lắc đầu hắt xì mấy cái, dùng hết sức lực lắc đầu đến nỗi có chút chóng mặt : “A Nhạc, cái gì vậy, mùi vị rất nồng.” Nói xong lại thêm một cái hắt xì, Joe không chịu nổi lùi lại 2 bước, mà hễ khi ngửi thấy mùi này thì mũi liền ngứa đến chỉ muốn hắt xì thôi.

“Chính là cái này ảnh hưởng đến khứu giác của anh” Phúc Nhạc cười đáp, cậu căn bản là muốn tìm xem xung quanh có dấu chân nào đáng nghi hay không, trái lại lại vô tình phát hiện cái đồ vật này, tục danh ở dưới quê của nó là cỏ hắt xì, cũng không phải loại thuốc gì, chính là mùi vị hơi khó ngửi, con chó con mèo, thậm chí ngay cả con dê ăn cỏ ở trong thôn cũng tránh xa loại cây này, Phúc Nhạc đã từng cảm nó đùa chó con, hại vật nhỏ đó liên tục hắt xì, về sau nhìn thấy cậu từ xa liền xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Cái cây này vào lúc cậu phát hiện thì đã bị gãy rồi, xem ra là bị bàn tay thô bạo bẻ gãy, 8 phần là có người cố ý để ở đây.

“Tìm kiếm xung quanh xem, hẳn là còn có cái này .” Phúc Nhạc nói, giấu đầu hở đuôi. nếu muốn che giấu mùi, nhất định tất cả các con đường đều để loại cây này, cái này ngược lại khiến Phúc Nhạc có được manh mối tìm người.

“ A Nhạc, a hắt xì, có.....có rồi.” báo đen cẩn thận đánh hơi, quả nhiên ở một nơi không xa tìm thấy loại cây này, vừa hắt hơi vừa nói.

Phúc Nhạc nhanh chóng chạy qua xem, 2 người dựa theo phương hướng của cỏ hắt xì mà đi, vừa hay đây chính là hướng mà Joe muốn đi lúc này.

Đi hết nửa ngày, cỏ hắt xì cũng mất tung tích, Phúc Nhạc và Joe nhìn chung quanh, không biết khi nào thì xung quanh đã trở nên rất hoang vắng, mà cũng không còn thấy ngọn núi nhỏ bao quanh bộ lạc nữa, xem ra đã đi rất xa rồi.

“A Nhạc, nơi này có một sơn động.” Ánh mắt của Joe tương đối tinh, cẩn cẩn quàng áo của Phúc Nhạc ý bảo cậu đi qua xem.

“Đi xem nào.” Phúc Nhạc hí mắt nhìn ra xa thật lâu cũng không nhìn thấy rõ cái gì, dứt khoát nói.

Joe gật đầu, mang theo Phúc Nhạc chạy đến dưới chân núi, cong lưng lại, nhảy lên sườn núi leo lên.

“Không có người.” Joe càng tiếp cận gần, thấp giọng nói với Phúc Nhạc: “Chỉ có một hơi thở rất yếu.”

Trong lúc Phúc Nhạc sững sốt, hoảng loạn thì Joe đã chạy vào trong sơn động.

Sơn động rất sâu, ánh sáng cũng không tốt, bên trong tối om, Phúc Nhạc phải đợi mất hết nửa ngày mới thích ứng được với bóng tối nơi đây.

Ánh mắt của Joe tốt hơn nhiều so với Phúc Nhạc, cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có nguy hiểm, mới đi về phía đã phát ra hơi thở yếu ớt.

“Là Gus!” Joe kinh ngạc nói, hẳn lúc đầu còn cho rằng là một con thú nhỏ nào đó, trái lại không ngờ thật sự là Gus, nhưng mà..... hơi thở sao lại yếu như vậy?

Phúc Nhạc nhanh chóng nhảy xuống chạy qua, đến gần rồi mới miễn cưỡng nhìn rõ, quả nhiên là đứa nhỏ đó, ánh mắt đang nhắm chặt không biết là đang ngủ hay đã hôn mê rồi.

Sao lại chỉ có một mình cậu bé, Joe chậm chậm đi qua, bắt giắc cau mày lại. Việc này nhìn như thế nào cũng không thể là do tự Gus chạy vào, xung quanh cũng không cảm giác ra được hơi thở nguy hiểm.

“Ồ?” Phúc Nhạc xem mạch cho cậu bé, nhưng bắt giắc lại cau mày: “Thằng bécó triệu chứng giống hệt Lauth.”

Joe sững sốt: “ còn có thể tỉnh lại không?”

Phúc Nhạc không có trả lời ngay, mà mở mí mắt của Gus ra xem, lại bắt mạch thêm một lần nữa, cúi thấp đầu sờ cảm không biết là đang suy nghĩ gì nữa, chỉ chăm chú nhìn vào ngũ quan của Gus, đột nhiên, ánh mắt hơi sáng lên, nói : “Em nghĩ đến một khả năng.....Joe, bộ lạc khác có người có thể nuôi dưỡng sâu không?”

Joe hơi lo lắng, nghĩ một lát rồi chậm chậm gật đầu nói: “ Có. Bọn họ tuy rằng rất yếu, nhưng sâu nuôi ra có thể giết chết dã thú, cũng là một loại hình thức săn thú đặc biệt.”

“Thảo nào.....” Phúc Nhạc lẩm bẩm nói, sau đó cầm lấy hòm thuốc vẫn luôn mang theo trên người, lấy ra bộ ngân châm của cậu.

Joe nhìn Phúc Nhạc trước sau bận rộn thật cẩn thận mà đem tất cả ngân châm đều đâm vào người Gus, sau đó, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cậu bé, Gus đáng lẽ đang hôn mê không tỉnh, mí mắt bỗng nhiên chuyển động, đột nhiên “Oa” một tiếng, cúi đầu nôn. Ngay sau đó liền kịch liệt ho khan.

Phúc Nhạc không quản, lại vươn tay bắt mạch, biểu tình trên mặt mới thả lỏng xuống, lau chùi mồ hôi vì châm cứu mà mặt hết cả người, thở ra nói: “Tốt rồi!”

“A Nhạc..... những cái này, là cái gì?” Joe sắc mặt đầy phức tạp mà nhìn những vật thể màu trắng vẫn còn đang bò ngoằn ngoèo trong cái đồng nôn mửa đó, không khỏi cũng có loại xúc động muốn nôn.....

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 49

“Thì ra là có thật.” Phúc Nhạc tiện tay nhặt một cành cây chọc vào đám sâu vẫn còn đang giãy giụa trên mặt đất, vẻ mặt đầy hứng thú: “Em cũng chỉ nghe sư phụ nói qua mà thôi, nghe nói là sâu ngủ.”

Thực ra vào những năm khoa học phát triển nhất, cái khái niệm sâu ngủ này đã bị phủ định rồi, nghe nói chỉ là một thứ gì đó do con người tưởng tượng ra.

Nhưng trên thực tế, trước kia, đặc biệt là ở một số bộ lạc ở phía Tây Bắc và Tây Nam, có một số lão nhân có thể nuôi được sâu, tuy nói là không có loại sâu độc vô cùng kỳ diệu như trong phim hay tiểu thuyết, nhưng mà vẫn có một số loại đặc biệt khác, sâu ngủ cũng chỉ là cái nhũ danh do người đời sau dựa vào đặc tính của nó mà định ra, thậm chí làm như thế nào để nuôi dưỡng ra loại sâu này thì không có ai biết, cùng với sự suy yếu của thôn xóm, làng mạc, những thủ pháp này cũng bị chôn vùi trong cái bụi bặm của lịch sử, Phúc Nhạc lúc đầu cũng chỉ xem đây là một câu chuyện để nghe thôi.

Sâu ngủ không đơn giản chỉ khiến con người ta buồn ngủ, nó có thể ẩn nấp trong cơ thể, dần dần phá hoại thần kinh con người, thân thể từ từ xói mòn, hành động chậm chạp, suy nghĩ ngưng trệ, mãi cho đến khi không thể tỉnh lại nữa.

“Cũng may bây giờ đang là mùa thu, nếu như là mùa hè, vậy thì thảm rồi.” Phúc Nhạc lắc đầu khêu một con sâu, cẩn thận quan sát, lắc đầu nói.

Cậu lúc này cũng chỉ là linh quang chợt lóe lên, đột nhiên muốn thử xem, sâu ngủ rất yếu, hoàn toàn không có khả năng tự mình chui qua da vào trong cơ thể, chỉ có thể từ tai mũi miệng mà vào, thông thường là đem trứng của côn trùng trộn lẫn vào trong đồ để người ăn, sau khi sinh sôi nảy nở 1 vòng, rồi từ từ đi đến từng bộ phận trong cơ thể người, cuối cùng là tập trung ở não, nếu như không cẩn thận chạm vào thứ này, chỉ cần đúng lúc nôn ra là được rồi. Đây cũng là sư phụ dạy cho cậu, sư phụ năm đó cũng là nghe được từ một lão lang trung đến từ Tây Bắc, cũng không để ý, thuận miệng liền đem phương pháp của lão lang trung nói cho Phúc Nhạc biết. Phúc Nhạc cũng không hề nghĩ tới, vậy mà thứ này lại có thực.

“Có thể tìm được cái gì để bao lại mang về thì tốt rồi.” Phúc Nhạc hí hóp nhìn đám sâu mập mạp vẫn đang ngoan cường bò loạn, vô cùng hứng thú nói.

Joe nhìn đáng về 2 mắt tỏa sáng của Phúc Nhạc, lại nhìn đám sâu đang bò ngoằn ngoèo không ngừng, da đầu không khỏi run lên, khẩu vị của A Nhạc quá kì lạ rồi.

“A Nhạc, đừng quên còn có Lauth nữa.” Não của Joe hoạt động rất nhanh, đang nghĩ làm thế nào để ngăn cản Phúc Nhạc, “Mà bây giờ cũng không tiện mang về, trước tiên đưa Gus trở về đi.”

Phúc Nhạc ngẫm lại cũng cảm thấy đúng, dù sao trở về cũng còn một đối tượng để nghiên cứu, Lauth đó phải làm phiền một chút rồi.

“Nhưng mà, đến tốt cùng là ai làm đây?” Phúc Nhạc giúp Joe đem Gus nâng lên trên lưng, sờ cảm suy tư, cái thứ này khẳng định không phải tự mình Gus ăn vào rồi, vậy đến tốt cùng là ai làm đây? Tại sao lại không thấy bóng người.

“Nếu như là thú nhân có thể nuôi sâu thì có lẽ đã phát hiện việc chúng ta tìm qua đây rồi.” Joe nghe xong giống như đang suy nghĩ gì đó buột miệng nói.

“Hửm?” Phúc Nhạc không hiểu ngẩng đầu nhìn hấn.

Bọn họ có thể khống chế sâu nhận biết động tĩnh xung quanh đây, tuy phạm vi không lớn, nhưng cũng đủ để bọn họ thuận lợi bỏ chạy. Joe giải thích, “Tuy là không có lực công kích gì, nhưng mà tốc độ bỏ chạy rất nhanh.”

“Bọn họ là muốn làm gì đây? Lauth cũng vậy, Gus cũng vậy.” Phúc Nhạc cau mày cùng Joe đi ra khỏi sơn động, trèo lên lưng báo đen ngồi vững.

“Trở về hỏi tộc trưởng thử xem.” Joe nói, cũng có thấy có cái gì không thích hợp, giống như có một cái gì đó đang nhắm vào bộ lạc của bọn họ.

Joe gầm lên một tiếng thông báo cho các thú nhân khác vẫn đang tìm kiếm người, mang theo Gus một đường điên cuồng chạy về bộ lạc.

Trước tiên đưa Gus trở về nhà, báo cho ma phụ rằng nó không có chuyện gì, Phúc Nhạc được đưa về nhà, Joe liền quay đầu đi đến nhà tộc trưởng Barre.

“Như thế nào, tìm trở về chưa?” Mọi người đều vây xung quanh quan tâm hỏi. Trẻ nhỏ là hi vọng tương lai của bộ lạc, cho dù là thú nhân hay là giống cái nhỏ, đều trân quý như nhau.

“Tìm được rồi.” Phúc Nhạc đáp, mọi người lúc này mới thở ra một hơi.

Vẫn còn chưa đợi mọi người hỏi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Phúc Nhạc liền nói với Jin: “Lauth bây giờ có đang trong bộ lạc không? Tôi tìm được cách cứu anh ta rồi.”

Jin sững sốt, lập tức mừng như điên, vừa gật đầu vừa chạy ra ngoài, “Có, tôi bây giờ liền mang anh ấy tới!”

Phúc Nhạc gật đầu, dù sao thì hòm thuốc của cậu luôn ở bên người, chỉ cần đi qua là được.

Jin chạy rất nhanh, một lát thì không thấy người đâu, Kanya thu hồi ánh mắt, có chút hoài nghi nói: “Tiểu Nhạc, có chuyện gì với Gus vậy? Không phải là tự mình lạc đường sao?” Gus được xem là đứa trẻ tương đối to gan trong đám nhỏ, đầu óc cũng thông minh, trẻ con trong bộ lạc đều được dạy dỗ rất tốt, tuyệt đối không thể lén lút đi ra ngoài, mà những nơi thường xuyên đi ra đi vào thì đều có thú nhân đi tuần.

Phúc Nhạc đem tất cả mọi chuyện đơn giản nói qua một lần, Kanya và Sylve nghe xong đều có chút kinh ngạc, mảy đều nhấn chặt lại: “Lẽ nào bọn họ muốn đối phó với bộ lạc của chúng ta?”

Tuy Lauth và Gus đều không cần thận nhiễm phải sâu ngủ, nhưng mà nếu muốn dựa vào cách này để đối phó với toàn bộ thú nhân trong bộ lạc rõ ràng là không có khả năng đi?”

“Khi bọn con đi qua, người đã chạy rồi.” Phúc Nhạc vô lực nói.

Mọi người đều có vẻ như đang ở trong sương mù, rất hồ đồ, nhưng mà đáng chúc mừng chính là đứa nhỏ đã tìm được rồi, ngay cả bệnh buồn ngủ cũng có thể được Phúc Nhạc trị khỏi, cho dù bọn người đó có mục đích gì đi nữa, chỉ sợ đều không có biện pháp đạt được.

“Tiểu Nhạc!” Mọi người đang nói chuyện, Jin liền kéo Lauth hùng hực chạy vào trong.

Phúc Nhạc để Lauth ngồi xuống, xem mạch lại một lần nữa, sau khi có mạch mới liền làm tốt hơn nhiều, bởi vì không biết Lauth khi nào thì chạm vào loại trùng đó, tự nhiên không có khả năng đơn giản giống như Gus, nôn ra.

Lúc này ước chừng chẩn đoán được 15 phút đồng hồ, Phúc Nhạc mới nghĩ ra nên làm như thế nào.

Lại một lần nữa mở ra ngân châm, lựa chọn huyệt vị rồi đem từng cái từng cái châm chằm chằm xoay sau đó đâm vào, lần này đâm rất sâu, Jin ngồi bên cạnh nhìn đến phát sợ, không nhịn được muốn che mắt mình lại, nhưng lại sợ bỏ qua phản ứng của Lauth, một mạch rồi rầm, thế mà bản thân Lauth hình như lại chẳng có cảm giác gì.

“Haren, Jin, giúp tôi nấu một nồi nước nóng lớn.” Phúc Nhạc thở ra một hơi ngẩng đầu nói.

2 người nhanh chóng nhóm lửa.

Phúc Nhạc nhìn xung quanh, có chút khó xử: “Chú Kanya, bây giờ có thể lập tức tìm được bọ cánh kiến đỏ không?”

“Con không nói thì chút nữa chú quên mất rồi!” Kanya vỗ đầu nói: “Chú hôm nay đi ra ngoài tìm được một ít, bây giờ thời tiết vẫn chưa lạnh quá, chỉ có một ít, con dùng để làm gì?” Nếu như dùng để sửa nhà thì khẳng định sẽ không đủ.

“Không sao, một ít cũng đủ rồi.” Phúc Nhạc xua tay, vừa đúng lúc Casar cũng quay trở lại, Phúc Nhạc như nhìn thấy cứu tinh: “Chú Casar, giúp con với!”

Casar ngẩn ra, nét mặt nhu hòa một chút, hỏi: “Giúp việc gì?”

Phúc Nhạc làm điệu bộ thì thầm, nói ra một tràng dài, Casar nghe xong, mỉm cười nói: “Không thành vấn đề, rất nhanh liền có thể làm xong.”

Phúc Nhạc mạnh mẽ gật đầu: “Vậy liền nhờ vào chú.”

Casar gật đầu liền xoay người đi ra ngoài.

Kanya hiếu kì: “Tiểu Nhạc, con kêu Casar ra ngoài làm gì vậy?”

“Tình trạng của Lauth nghiêm trọng hơn Gus.” Phúc Nhạc buông tay cười khổ nói, “Con muốn thử xem có thể dẫn bọn sâu ra ngoài không, phải dùng một cái thùng tắm.”

Bình thường Phúc Nhạc đều dùng 1 cái chậu lớn là được, dù sao cũng có cỏ vệ sinh cũng không sợ không sạch sẽ. Thời tiết lạnh thì cách 1 ngày tắm 1 lần, bởi vì trước đây không có tin tức của bọ cánh kiến đỏ, thùng gỗ tắm tâm niệm niệm của Phúc Nhạc vẫn luôn tồn tại trong kế hoạch.

Jin và Haren mỗi người canh một nồi nước sôi, Phúc Nhạc yêu cầu càng nhiều càng tốt, cho nên cần thời gian rất lâu, đủ để Casar đi ra ngoài chặt cây đem vật liệu về làm thùng gỗ.

Casar đi rất nhanh về cũng rất nhanh, nước vẫn chưa sôi thì Casar đã khiêng một cái cây đủ để 2 người ôm trở về. Trước đó Casar đã xử lý qua rồi, cho nên cũng không dài, chỉ cao khoảng 2m5.

Phúc Nhạc không yêu cầu làm thùng gỗ, chỉ là 1 thứ đồ đựng không rò rỉ thì lại đơn giản hơn nhiều, chỉ cần không chảy nước ra ngoài, có thể chứa nước là được rồi.

Cuối cùng thùng gỗ được làm thành hình vuông đem từng tấm từng tấm gỗ nhỏ đã được cắt ra dùng bọ cánh kiến đỏ dán lại, sau cùng tạo ra một hình lập phương.

Mọi người bị hình dáng lạ kì của thùng gỗ dọa sợ, sôi nổi vây xung quanh.

Trong nhà Phúc Nhạc dự trữ không ít thảo dược, hầu như tất cả mọi thảo dược sau khi phơi nắng đều chia ra cho nhà và phòng khám, vì vậy trở về phòng lấy là có thể dùng rồi.

Đem toàn bộ nước sôi đổ vào trong thùng gỗ, cũng may bọ cánh kiến đỏ khi có gió thổi thì đông cứng lại, cho dù dùng lửa đốt cũng không thể hòa tan, chỉ có thể dùng lực mạnh để tách ra.

Thảo dược sau khi đã được phối xong liền bỏ vào trong nước, ngay lập tức bay ra một mùi khó chịu, mọi người đều nhịn không được lui về sau một bước.

Casar đỡ Lauth bước vào trong thùng gỗ, tay Lauth không thể động đậy, nhắm mũi lại chỉ hận không thể nín thở luôn, mùi của nước quá khó ngửi rồi! Nếu không phải Phúc Nhạc ở 1 bên nhìn trông chừng, hẳn nhất định sẽ chạy ra khỏi nơi này càng xa càng tốt!

Mọi người đều hiếu kì xem Lauth ngâm mình, khiến Lauth rất ngượng, ở trong vườn giữa ban ngày ban mặt, tắm rửa một cách công khai như thế này luôn cảm thấy rất kì cục.

Phúc Nhạc không quan tâm Lauth nghĩ như thế nào, cúi đầu nín thở chăm chú, vươn tay cảm từng cái châm bắt đầu đâm xuống, ngân châm dưới ánh sáng mặt trời lóe ra tia phản xạ, mọi người theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, ngàn vạn không được sinh bệnh.

Sau khi châm cứu xong, nhìn mọi người tập trung chú ý mới phát hiện thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, ngay cả nước trong thùng cũng đã không còn tỏa nhiệt nữa, Phúc Nhạc vậy mà lại dùng thời gian dài như vậy.

“Đời nước.” Phúc Nhạc thở 1 hơi vung tay nói, sắc mặt nhìn không tốt lắm nói, tuy là chỉ động tay chỉ huy, nhưng lại khiến người khác cảm thấy rất mệt.

“Tiểu Nhạc, con không sao chứ? Nghỉ ngơi một lát đi.” Kanya có chút lo lắng, chưa trị xong cho Lauth thì Phúc Nhạc đã ngã xuống rồi.

“Không sao.” Phúc Nhạc mỉm cười, ngồi ở 1 bên nghỉ một lát, sau lưng bởi vì phải làm liên tục mà ướt đầm mồ hôi. Đâm châm (đạn châm) là một kỹ thuật sống, khó hơn nhiều so với châm cứu đơn thuần, và không phải tùy tiện đâm châm một cái là được, Phúc Nhạc đã rất lâu chưa luyện tập qua, nhưng mà lão sư phụ nói cậu rất có tư chất, đôi tay trời sinh chính là dùng để châm cứu, cái khác không dám nói, nhưng mà chí ít Phúc Nhạc có tự tin rằng cho dù nhắm mắt vẫn có thể tìm đúng huyệt vị châm cứu.

Chỉ là châm cứu quá tiêu hao tinh lực, Phúc Nhạc mỗi lần luyện tập đều mệt đến cả người đầy mồ hôi, lúc này lại là làm thật, càng mệt nữa là tinh thần phải căng thẳng đến độ 120 phần nghìn.

Liên tục đâm châm 3 lần, đổi 2 lần thảo dược, Phúc Nhạc mới ngừng lại.

“Lauth, đưa tay ra.” Phúc Nhạc lấy một cái ngân châm, nói với Lauth.

Lauth nhìn ngân châm đó, trong trạng thái liên tiếp anh dừng hi sinh vì nghĩa lớn, bất chấp tất cả vươn tay ra.

Phúc Nhạc ở trên ngón trỏ đâm một lỗ không nhỏ, ngay lập tức chảy ra máu. Tiếp theo 4 ngón còn lại cũng đều châm như vậy.

Không để Lauth chảy quá nhiều máu, Phúc Nhạc ngay lập tức gia tăng tốc độ, đem từng ngân châm ở trên mỗi huyệt vị đâm một lần.

“A, đây là thứ gì?” Jin vẫn luôn canh bên người Lauth, cách gần nhất, nhìn thấy ngón trỏ của Lauth vẫn luôn chảy máu, đang đau lòng, đột nhiên che miệng kinh hô lên, vẻ mặt hoảng sợ.

Phúc Nhạc đang đâm châm, Lauth không dám cử động, ánh mắt đang ngắm bàn tay đang vươn ra ngoài thùng gỗ, giống như trong máu đỏ đang chảy ra ngoài còn trộn lẫn một thứ khác ?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50

Phúc Nhạc không quan tâm đám sâu đang theo máu chảy ra ngoài, mà cúi thấp đầu bắt mạch cho Lauth. Sắc mặt của mọi người bao gồm cả Casar đều tái xanh, trầm mặc quay đầu đi không muốn nhìn nữa, trong thân thể tìm được sâu sống, vv... hơi bị khiêu chiến giới hạn con người rồi đấy.

Những con sâu có lớn có nhỏ lục tục không ngừng uốn éo rơi ra từ trên người, Lauth cũng chảy máu không ít, ngay cả mặt cũng đã có chút tái, mãi cho đến khi rất lâu đã không còn sâu rớt ra ngoài nữa, Phúc Nhạc mới để cho Lauth rút tay về, thoa thuốc lên vết thương, máu ngay lập tức liền không chảy nữa.

“Những con sâu này..... không phải là tộc sâu chứ?” Casar nhìn xuống sự khó chịu quan sát những con sâu đang giẫy giụa trong vũng máu, nhìn không được nhẩn nhai lại.

“Tộc sâu?” Phúc Nhạc vừa thu chân vừa hỏi: “Chính là thú nhân có thể nuôi dưỡng sâu?”

“Đúng!” Casar gật đầu: “Nhưng mà bọn họ đều tương đối yếu đuối..... Không giống người có thể làm ra loại chuyện này.”

“Đáng tiếc là chúng ta không thể thấy được người.” Phúc Nhạc băng bó xong ngẩng đầu có chút hối tiếc nói, có thể bọn họ đã đã thảo kinh xa rồi, nếu không đã có thể bắt được người bắt cóc Gus qua tra hỏi.

“Không sao, sẽ có người điều tra.” Casar nói: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Phúc Nhạc gật đầu, chạy vào trong phòng lấy giấy viết kê đơn thuốc cho Lauth, lần này Lauth chảy không ít máu.

“Thật ra chắc có phương pháp khác có thể trị tốt hơn, nhưng mà bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, tôi chỉ có thể chọn phương pháp gốc nhất này thôi.” Phúc Nhạc có chút áy náy nói với Lauth vẫn đang được Jin đỡ lấy. Nếu không phải thú nhân đủ mạnh, phỏng chừng sâu còn chưa lấy ra được, dù may mắn trị khỏi được cũng sẽ nguyên khí đại thương, chẳng biết sẽ lưu lại tai họa ngầm gì không, là biện pháp hại địch 1 ngàn hại mình 800, cho nên Phúc Nhạc mới nói đây là 1 biện pháp ngu ngốc.

Kê đơn thuốc xong đưa Jin đến phòng khám bốc thuốc, trong nhà dù vẫn còn hàng trữ nhưng chỉ dùng cho trường hợp khẩn cấp, lượng cũng không nhiều.

“Lần này may mà có Tiểu Nhạc, nếu không thì không biết Lauth sẽ biến thành cái dạng gì nữa.” Jin và Phúc Nhạc đang đi song song với nhau, Jin liền thấp giọng nói.

Phúc Nhạc cười gượng: “Không có gì, 2 ngày này cậu chăm sóc anh ấy tốt là được rồi, tôi làm anh ta chảy không ít máu đâu.”

Jin nghiêm túc gật đầu, cậu đi theo Phúc Nhạc học làm không ít món ăn, chuẩn bị mỗi ngày thay đổi các món để làm cho Lauth ăn. Phúc Nhạc nghe thế liền nói với cậu chế độ ăn uống dành cho người bệnh, đợi cho đến phòng khám, vừa bước vào cửa nhìn thấy tình hình trong phòng, không khỏi tròn tròn mắt.

“A? Đây là..... có người vào đây?” Jin đứng ở 1 bên xem, cũng không khỏi mở to 2 mắt nhìn, có chút lờ mờ rồi, không thể tin nhìn tình huống ở trước mắt.

“Sớm biết vậy mình đã lắp cái cửa rồi.” Phúc Nhạc nhanh chóng hồi phục tinh thần thì thầm nói đầy oán giận, bước qua cái nơi bị lục lọi mà trở nên vô cùng bừa bộn, đi vào trong phòng xem có mất cái gì quan trọng không.

“Sao lại trở nên như thế này?” Jin nhăn mày nhìn cái tủ bị đẩy ngã và thực vật bị quăng lung tung khắp nơi không khỏi tức giận nói: “Ai lại xấu như vậy!”

“Bệnh án không thấy đâu cả!” Phúc Nhạc lục lọi, hòm thuốc của mình vẫn luôn mang theo trên người đem về nhà, cho nên may mắn thoát nạn, nhưng mà tài liệu bệnh án ghi chép của mình bị người ta lấy đi mất rồi.

“Tiểu Nhạc, thuốc trị ngoại thương cũng không thấy.” Jin giúp đỡ sắp xếp lại, không khỏi lo lắng nói.

Phúc Nhạc bình thường có thời gian rảnh sẽ làm một chút thuốc trị vết thương bị ngã do va đập hoặc là thuốc cầm máu giảm đau, Jin cũng đã từng giúp đỡ, đều chia ra để trong một cái hộp nhỏ làm bằng xương thú.

“Những thảo dược khác không ít đi chứ?” Phúc Nhạc nhìn xung quanh tìm bệnh án, ngẩng đầu hỏi.

“Hình như đã bị động chạm qua.” Jin trả lời: “Hắn là chỉ thiếu một ít.....” cũng có chút nghi hoặc, tại sao chỉ chú ý đến thuốc trị thương thôi.

“Đi ra phía sau tìm” Phúc Nhạc tìm nửa ngày cũng tìm không thấy bệnh án, có chút hoài nghi, tại sao lại có người cầm lấy cái đồ vật đó.

Hai người đi ra vườn sau, phát hiện toàn bộ các loại thảo dược trồng trong đất đều bị nhổ hết, vứt bừa bãi ở trên mặt đất, rất nhiều thảo dược còn bị đạp đến không nhìn ra hình dạng gì.

Phúc Nhạc tức giận đến nỗi tim cũng đau luôn rồi, khuôn mặt bức bối khó chịu đến mức đỏ bừng, nhìn những thảo dược được mình và bọn Haren tận tâm khổ khổ chăm sóc bị chà đạp thành cái dạng này, cuối cùng không nhịn được mà mắng một cách đầy thô tục: “Ta X!”

“Tiểu Nhạc, làm sao đây?” Jin tức đến nổi cứ dậm chân, trong lòng đau đến không biết làm thế nào mới tốt, Jin cùng với Haren mỗi ngày đều chăm sóc tỉ mỉ những cây thảo dược này giống như con trai mình vậy, dù sao cũng là vật cứu mạng..... Bây giờ lại bị người khác không biết quý trọng mà phá hư

hết rồi.

Phúc Nhạc tức đến nỗi đứng ở bên ruộng quay như chong chóng, nghiêng rặng đầy đáng sợ nói : “Đừng để tôi bắt được hán, nếu không thì.....ta nhất định sẽ đâm mi thành cái sàng.”

CÁI SÀNG GẠO

Phúc Nhạc đỏ mắt hít thở sâu thật lâu sau mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, chạy tới chân tường nhìn những thảo dược đang phơi khô. Có thể là cảm thấy những thực vật khô cứng này đã không còn tác dụng rồi, những thảo dược đem đi phơi khô may mắn thoát nạn rồi.

“Bỏ đi, trước tiên bốc thuốc cho Lauth đã.” Phúc Nhạc thở ra một hơi nói, chuyện bệnh án không phải cậu không lo lắng, khi viết cậu đều dùng chữ Hán của Thiên Triều để viết, người khác cầm đi cũng không có tác dụng gì, chỉ là có chút đáng tiếc những cây thảo dược.

Tuy nói ở đây thảo dược lớn lên rất nhanh, nhưng mà cô đại cũng cao nhanh như vậy, mỗi ngày đều phải đi nhổ cỏ tưới nước, tỉ mỉ quan sát xem những cây này lớn lên có tốt không hay là có sinh bệnh không, mà quy mô ruộng thuốc bây giờ đã rất lớn rồi, có khi Haren và Jin đều bận đến không kịp thời, nhưng mà thảo dược lại được chăm sóc rất tốt, khiến Phúc Nhạc vẫn luôn rất cảm kích, cũng luôn sáng tạo ra những món ăn mới cho bọn họ.

“Tôi đi tìm tộc trưởng !” Jin thực sự rất tức giận, cậu đứng thẳng dậy oán hận nói.

“Bỏ đi.” Phúc Nhạc cười khổ: “Cũng không tìm ra là ai làm đâu.”

Bình tĩnh lại mà suy nghĩ, Phúc Nhạc cảm thấy sự việc này e rằng không thể kiểm tra hung thủ, mà còn...cho dù lắp cửa thì như thế nào ? 1 tay của thú nhân liền có thể đẩy ra, sức lực của giống cái bình thường cũng đã lớn, chốt cửa có thể chặn được ai ?

“Rõ ràng vẫn luôn tốt đẹp mà...” Nghe xong lời của Phúc Nhạc, Jin không khỏi ỉu xiu, buông bỏ vai ngồi xồm xuống giúp Phúc Nhạc thu dọn đồ.

“Đại khái là đã đắc tội ai rồi đi.” Phúc Nhạc nói, tuy rằng bản thân chỉ là một tay gà mờ, nhưng mà sau khi đến nơi này cũng chưa gặp phải bệnh tình đặc biệt học búa, trên cơ bản tất cả các bệnh nhân đều đã khỏi bệnh rồi, loại bệnh mà cần phải từ từ điều trị giống như bệnh của chú Hasen hoặc Haren cũng đang dần dần có chuyển biến tốt, chắc là sẽ không có người nào muốn báo thù mình đi ?

“A Nhạc!” Phúc Nhạc đang suy nghĩ xem là ai có thể làm ra cái sự việc này, nghe thấy thanh âm của Joe, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Joe đang đi về phía này, biểu tình cũng giống như Phúc Nhạc lúc đầu kinh ngạc nghi ngờ.

“Ai làm vậy?” Joe đi đến gần vừa đúng lúc nhìn thấy một mảnh ruộng thuốc bừa bộn, chỉ một thoáng ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Phúc Nhạc lắc đầu: “Bỏ đi, đừng quan tâm nữa, trước tiên giúp em thu dọn một tí.”

Joe nghe thấy liền giúp Phúc Nhạc đem toàn bộ thuốc bỏ vào trong phòng, đem cái tủ đã bị đẩy ngã dựng lại chỗ cũ, sắp xếp lại các thảo dược.

Phúc Nhạc cúi đầu đem tất cả các thảo dược đã bị làm loạn phân ra thành từng loại, thuận tiện phối hảo thuốc cho Lauth, Jin và Joe đứng ở 1 bên liếc nhau, đều tỏ ra rất lo lắng, Phúc Nhạc nhìn qua tuy rằng không tức giận, rõ ràng vẫn có chút buồn rầu không vui, rất là mất mát, dù sao thì một phen tâm huyết cũng bị đập hư rồi. Chuyện khiến cho Jin tức giận nhất là, tại sao lại cứ cố tình nhắm vào Tiểu Nhạc? Phúc Nhạc từ trước đến giờ không làm chuyện không tốt với người khác, ngay cả bản thân cũng từng nói những câu không lễ phép mà cậu cũng không có tính toán, vẫn luôn nỗ lực giúp mọi người chữa bệnh, vì cái gì lại nhắm vào tể tử?

“Anh giúp em trông lại.” Joe đi đến bên cạnh Phúc Nhạc, sờ tóc của Phúc Nhạc thấp giọng nói: “Không cần lo lắng.”

Phúc Nhạc khịt mũi ngẩng đầu lên nhìn Joe, vẻ mặt người này nghiêm túc, khi nhìn mình vẫn luôn ảm áp như vậy, Phúc Nhạc không hiểu thì hốc mắt đã có chút đỏ rồi.

“Ừm!”

3 người đơn giản thu dọn một lát, Phúc Nhạc mang đi những thảo dược được xem là trân quý, những thứ còn lại cũng lần lượt mang về nhà, nhìn những đồ vật còn dùng được trong phòng khám cậu cũng không dám để ở đây nữa, lỡ như làm mất những thứ quan trọng, cậu chỉ sợ không thể tìm được cái thứ 2.

“Đừng buồn, Tiểu Nhạc, sau khi Lauth hồi phục tôi cũng sẽ đến giúp đỡ.” Jin đang ôm một đồng đồ đi song song với Phúc Nhạc nói ra câu an ủi.

Phúc Nhạc gật đầu: “May mà thảo dược không bị mang đi, nếu không thì lỡ như có người đến khám bệnh thì thảm rồi.”

“Sau này vẫn là đừng đi phòng khám nữa đi.” Jin nghĩ tương đối nhiều: “Lỡ như cái người đó quay trở lại thì làm sao? Cậu đâu đánh lại người ta.”

Phúc Nhạc không nói gì nhìn trời, quả thật, trừ phi là trẻ con, nếu không lỡ như gặp phải, cậu khẳng định đánh không lại, nếu như bản thân là cao thủ võ lâm có thể phi châm thì tốt rồi, cầm ngân châm đâm chết hán.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Joe cũng mở miệng nói: “Nếu như người đó đến tìm Phúc Nhạc gây phiền phức mà chúng ta lại không có mặt..... rất nguy hiểm.” Haren và Jin không thể cứ nào cũng ở gần đây, có nhiều lúc Haren phải giúp người nhà gửi đồ, Jin cũng phải hái trái cây rau củ quả và xử lý da thú, còn phải nấu ăn, nếu như muốn nhắm vào Phúc Nhạc, không phải không có cơ hội.

“Nhưng mà không thể không xem bệnh?” Phúc Nhạc khó xử: “Ở nhà khám bệnh không tiện lắm.” Thông thường phòng khám chỉ có 1 mình cậu, mỗi ngày đều phải khử trùng, trong nhà người nhiều, lỡ như gặp phải các bệnh có tính truyền nhiễm thì sẽ có khả năng bị lây nhiễm.

“Nhà mới của chúng ta, ở bên cạnh xây một cái phòng để khám bệnh.” Joe nhìn Phúc Nhạc nói.

Phúc Nhạc sừng sốt, cân nhắc lời đề nghị của Joe, hình như... rất là hay?

“Cái này có thể!” Jin nghe xong tinh thần đầy kích động nói: “Joe mỗi ngày liền rất nhanh thì trở về, khi hắn không có nhà thì có chúng tôi ở bên cậu, tuyệt đối không để việc này xảy ra thêm 1 lần nữa.”

Phúc Nhạc nhìn Jin lại biến thành bộ dáng tức giận đùng đùng nghiêng răng nghiêng lợi không khỏi cảm động, tuy rằng cảm thấy Jin hơi bị khản trương quá, nhưng Phúc Nhạc cũng hiểu rõ được đạo lý lẽ như, lẽ như..... Thật sự có người muốn hại mình, đến khi đó lại hối hận không để Jin và Haren lại đây thì trễ rồi.

“Bọ cánh kiến đồ rất nhanh thì có rồi.” Joe nhắc đến việc xây nhà thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều, giọng nói đầy ôn nhu nói: “Trước khi tuyết rơi có thể tìm được lượng vừa đủ.”

“Đúng rồi, phải tranh thủ trước khi mùa đông tới, đào xong hầm chứa.” Phúc Nhạc nghe xong, phiền muộn cũng tiêu tán đi không ít, đột nhiên nghĩ đến.

“Mọi người đều biết cậu và Joe vừa mới trở thành bạn lữ, nếu như không phải là bệnh nặng đại khái cũng sẽ không đến tìm cậu, 2 ngày này cậu hẳn là rất rảnh rồi.” Jin chớp mắt nói: “Thừa dịp mấy ngày này nhanh chóng đào xong cái hầm chứa mà cậu nói đi.”

Phúc Nhạc cười, 3 người rất nhanh liền trở về nhà.

Sau khi về nhà Joe nói cho 2 vị phụ thân biết chuyện phòng khám bị lục lọi và ruộng thuốc bị phá hoại, Kanya không cần phải nói, tức đến dậm chân, ngay cả Casar cũng khó có được hiện ra một khuôn mặt đầy khó chịu.

“Không được, việc này nhất định phải nói cho tộc trưởng.” Kanya nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không thể bỏ qua như vậy: “Ruộng thuốc không phải là việc của 1 mình con, cái này quan hệ tới toàn bộ lạc của chúng ta, lẽ như xảy ra chuyện, những người bị bệnh nặng không thể cứu khỏi, cũng không thể để con gánh trách nhiệm.”

Huống chi, đây quả thật là hành vi phản bội lại bộ lạc, toàn bộ lạc đều biết ruộng thuốc của tiểu tử là thứ chữa bệnh, không có khả năng không có thú nhân hay thú tính không biết như thế này sẽ làm hại đến bộ lạc.

“Mang thuốc trị thương đi..... cái này có chút kì lạ.” Casar nhăn mày lại: “Một chút cũng không để lại sao?”

Phúc Nhạc gật đầu: “Con đã phối qua không ít, kì thật cũng không phải làm từ thảo dược đặc biệt trân quý gì, chỉ là dùng số lượng lớn, tiêu hao đặc biệt nhanh, cho nên con liền làm nhiều để đề phòng.”

“Kỳ lạ.....” Lauth xoa cằm nói: “Nếu muốn thuốc trị thương thì trực tiếp nói với tiểu tử là được? Trừ phi.....Hắn ta có mục đích không tốt.”

“Chuyện kì lạ gần đây không ít a ? ” Haren như suy nghĩ cái gì lầm bầm nói: “Trước tiên là Lauth, tiếp theo là Gus tư dụng chạy mất, còn có sâu kì lạ, bây giờ lại là phòng khám...luôn cảm thấy không còn yên bình nữa rồi.”

“Giao cho chúng ta đi.” Lauth nghĩ một lát rồi đột nhiên cười nói: “Các em chỉ cần đi theo Phúc Nhạc chuẩn bị những thứ để vượt qua mùa đông này, còn những việc này cứ để bọn anh lo.” Nói xong, nhìn Joe và Casar, 2 người đều mỉm cười gật đầu.

Phúc Nhạc đợi người gật đầu, sắp xếp tất cả thảo dược đã mang trở về, hằng hái nhiệt tình bắt đầu kế hoạch đào hầm chứa, tuy rằng có chút khó khăn nhỏ, nhưng mà ngày tháng vẫn trôi qua như bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Phúc Nhạc lúc nhỏ cũng chỉ là hiếu kì mà thôi, chứ cũng không nghiên cứu gì về hầm chứa, nhưng mà cũng nhớ được hình dáng tổng thể, biết nên đào đại khái ra sao, dù sao cũng chẳng phải kĩ thuật phức tạp gì, giống như những đứa trẻ ở dưới quê đại khái đều biết làm sao để làm ra một cái bàn và ghế mà không cần đinh, chủ yếu là do kết cấu lỗ mộng hoặc là thêm cái chêm, cũng không khó, chính là do cơ mưu và trí tuệ của người đi trước để lại.

*榫卯结构 – tenon structure: kết cấu lỗ mộng, đầu nhô ra của 1 miếng gỗ được ghép khớp vào 1 lỗ mộng ở miếng gỗ khác)

Một đám trẻ con khí lực yếu, tuy rằng đối với cái cửa này, cái riu này, các công cụ này đó rất có hứng thú, cũng muốn tự mình cầm dao làm cái bàn cái

ghé thuộc về chính mình, nhưng mà khí lực lại quá yếu, những công cụ đó đều là vũ khí sắc bén, cho dù là người lớn cũng có lúc không cẩn thận bị thương ngón tay hoặc ngón chân, ai dám để cho những đứa trẻ đó đụng vào thực hành.

Công lao thuộc về cuộc sống muôn màu muôn vẻ ở dưới quê, Phúc Nhạc lúc nhỏ cũng được xem là 1 đứa trẻ hoạt bát nhanh nhẹn, cũng không đến nỗi hoàn toàn không biết gì về việc xây dựng hầm chứa, trước tiên là viết viết vẽ vẽ sau đó nhanh chóng phác thảo ra sơ đồ chế tạo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kanya và Haren tiếp tục đi tìm phong cánh kiến đỏ, muốn xây dựng hầm chứa cái này không thể thiếu được, Phúc Nhạc cũng không thể tạo ra xi măng, tuy rằng đốt vôi cũng có thể làm ra xi măng thô, nhưng mà 1 người dân bình thường như Phúc Nhạc quả thật cũng không thể nắm chắc, chỉ đành thành thực đợi phong cánh kiến đỏ thôi.

Joe và Casar sáng sớm đã thức dậy rồi, Phúc Nhạc nghe thấy Joe xoay người muốn ngủ tiếp nhưng lại không ngủ được, Joe biết mình vẫn chưa thích ứng lắm, cho nên ban đêm cũng rất thành thực, chỉ là Phúc Nhạc bị cái thứ to lớn kia chĩa vào cũng không thoải mái, chỉ đành dùng tay giúp Joe giải quyết, trong quá trình thân mật đó còn bị gặm một cái, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng mà thôi.

Phúc Nhạc đã tỉnh táo chỉ đành ngồi dậy, lười biếng mà gắp một cái, Joe cúi đầu hôn vào trán Phúc Nhạc, thấp giọng hỏi: “Anh đánh thức em sao?”

Phúc Nhạc lắc đầu, bây giờ đã không có chuyện phải tăng ca hay trực đêm nữa, mỗi ngày đều ngủ thật đã, ăn đồ thật ngon,

Đứng lên mặc quần áo, ở bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, duỗi tay đá chân, thuận tiện tập một bộ Thái cực quyền dưỡng sinh, hơi thở tỏa ra từ miệng ở trong không khí hình thành nên sương mù trắng mỏng, còn có không khí sáng sớm có chút lạnh buốt cũng đã nhắc nhở mọi người mùa đông sắp đến rồi.

Hôm nay thức dậy cũng xem như sớm đi, Phúc Nhạc nhảy qua nhảy lại một vòng cũng đói rồi, xoa xoa bụng đột nhiên muốn ăn tiểu lung bao (bánh bao nhỏ), mấy ngày nay bị lộn làm thức ăn còn thừa nhiều, Phúc Nhạc vẫn luôn quên dùng, hôm nay vừa hay có chỗ để sử dụng, nhân lúc trời vẫn còn sớm, liền chạy đến phòng bếp chuẩn bị.

Joe và Casar chuẩn bị điều tra kĩ chuyện phòng khám của Phúc Nhạc, vì vậy trong lúc đợi bữa sáng, Joe liền dứt khoát nhân lúc trời còn sớm mà ra ngoài săn bắt, bởi vì khối lượng mỗi lần đem về đều có giới hạn, nên phải chạy vài chuyến, cũng rất tốn thời gian.

Phúc Nhạc chuyển cái ghế đầu vào trong phòng bếp để cán da bánh, tiểu lung bao mà cậu làm là loại bánh bao Hàng Châu, không nói được là có chính thống hay không. Nghe bà nội nói, năm đó khi chạy trốn, có mấy gia đình người Hàng Châu qua đây làm ăn, về sau nhà ở Hàng Châu cũng không còn thân thích nữa, liền không quay về, định cư ở dưới quê luôn, ở trên trần chuyển nhượng cửa hàng, hơn 5 giờ sáng mỗi ngày đều bắt đầu làm bánh bao, người dân ở dưới quê ai cũng thành thật chất phác, gia đình này làm ăn cũng không sợ người có tâm địa xấu xa, bí quyết làm tiểu lung bao cũng không giấu diếm, càng về sau, nhà nhà đều biết làm, chỉ là dù sao cũng không so được với hương vị chính hiệu của gia đình nhiều năm về trước, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Phúc Nhạc thích ăn nhất chính là tiểu lung bao với rau khô mà nhà đó làm, vừa ngon ngọt lại thơm, ăn một miếng hương vị của rau khô và thịt lạnh ở trên đầu lưỡi khiến người ta cảm thấy như muốn thăng thiên luôn.

Nhưng mà thực đáng tiếc, làm rau khô quả thật rất phiền phức, Phúc Nhạc cũng chỉ là tùy tiện bỏ một chút cải thảo vào mà thôi, mùi vị cũng không đến nỗi khó ăn.

Chỉ là mới nghĩ đến rau khô thôi, Phúc Nhạc liền không thể khống chế nghĩ ngay đến rau khô cuốn thịt, thịt vịt nướng rau khô..... Nước miếng ào ào như muốn chảy ra, nghĩ thầm cái này dù sao cũng có thể để lâu, tìm một chút rau cải làm một vò lớn thôi?

Vừa nghĩ đến chuyện làm rau khô, động tác trên tay Phúc Nhạc cũng không ngừng lại, da heo từ sớm liền đã được làm sạch sẽ rồi, Phúc Nhạc sợ hư nên đã luộc qua trước, trong thời gian cán da bánh, Phúc Nhạc cho bị lộn vào nồi ngao, cho đến khi nào keo lại.

Khi Joe quay lại, tiểu lung bao trong nồi thứ 1 vừa lúc bắc lên, bếp tương đối lớn, lửa cũng mạnh, tiểu lung bao cũng nhanh chín, đợi đến chuyến thứ 2 quay về thì cũng vừa đúng lúc bánh bao nóng hổi mới ra lò.

“A Nhạc, bánh bao thật nhỏ.” Joe nhìn thấy tiểu lung bao nhỏ bằng 1/4 bánh bao bình thường thì rất kinh ngạc, A Nhạc nhà hắn thật lợi hại, bánh bao nhỏ như vậy cũng làm ra rất đẹp.

“Cái này còn ngon hơn bánh bao.” Phúc Nhạc cười nói, bởi vì hình dáng nhỏ, Phúc Nhạc gói cũng thuận tay, không cảm thấy mệt, cầm đũa gắp một cái đưa đến bên miệng của Joe, vẻ mặt đầy mong chờ: “Ăn thử xem coi có ngon không?”

Joe trong lòng tràn ngập vui sướng, một ngụm nuốt xuống bánh bao mà Phúc Nhạc đưa đến bên miệng, gật đầu không chút do dự: “Ngon.”

Khỏe miệng Phúc Nhạc co lại, người này trả lời quá nhanh khiến cậu ngược lại lại không có cảm giác đắc ý.....

Bụng của bản thân từ sớm đã kêu ục ục rồi, nhanh chóng cầm lên bánh bao vẫn còn đang tỏa ra hơi nóng nhét vào trong miệng, cảm nhận được hương vị quen thuộc, Phúc Nhạc phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn — cuộc đời này không còn gì đáng tiếc rồi!

Không biết có phải do hương thơm đồ ăn quá thơm hay không, Kanya và Casar cũng đã thức dậy rồi, Phúc Nhạc cũng đã ăn tương đối, nhanh chóng tiếp tục ngồi xuống gói bánh bao, số lượng bị lộn và rau khô vẫn còn nhiều, hoàn toàn không cần lo lắng không đủ ăn, tuy rằng bánh bao hơi nhỏ, nhưng hương vị lại ngon, cả nhà đều ăn không ít.

Ăn xong bữa sáng Casar và Joe liền đi ra ngoài, Haren sau khi đến lấy một vài cái tiểu lung bao liền đi cùng Kanya tìm kiếm phong cánh kiến đỏ, Phúc Nhạc lại tặng cho Jin một ít tiểu lung bao, y mấy ngày nay đều bận rộn chăm sóc Lauth, dần mất nhìn chăm chăm Lauth xem có tình huống bất thường nào hay không.

“Lauth không sao chứ?” Phúc Nhạc hỏi Jin đang phơi rau.

“Không sao.” Jin cười nói, y kiên trì không cho phép Lauth rời khỏi vườn nhà mình, Lauth chỉ đành phải hóa thành hình thú chạy đến cửa nhà Jin phơi nắng ngủ gục.

“Đúng rồi, Gus sao rồi? Đã tỉnh lại chưa?” Jin đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, ngày hôm qua sau khi cứu trở về hình như cũng không có nghe nói cái gì.

“Tôi cũng không biết.” Phúc Nhạc sững sốt, lắc đầu nói: “Hôm qua xem qua cũng không có việc gì, hôm nay chắc đã tỉnh rồi, lát nữa tôi đi xem sao.”

Phúc Nhạc không rảnh đường cho lắm, Jin sau khi làm xong việc trong tay liền cùng Phúc Nhạc đi.

Nhà của Gus cách đây cũng không xa, khi 2 người đến vừa đúng lúc nhìn thấy 1 giống cái đang phơi da thú, nhìn thấy Phúc Nhạc ngay lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy kinh hi chạy ra đón tiếp.

“Tế ti đại nhân, ngài đến rồi.”

Phúc Nhạc cười: “Cháu đến xem xem Gus đã tỉnh lại hay chưa.” Người này hôm qua cậu đã gặp qua rồi, là ma phụ của Gus.

“Đã tỉnh rồi!” Ma phụ của Gus cảm kích cười nói: “May mà có ngài! Xin ngài nhất định phải đề cho chúng tôi biểu đạt sự biết ơn!”

Phúc Nhạc nhanh chóng xua tay: “Tỉnh lại thì tốt rồi, cháu lại nhìn xem cậu bé có triệu chứng khác không.”

Ma phụ nhanh chóng gạt đầu, nghiêng người để Phúc Nhạc đi vào.

Gus đang ở sau vườn ăn bữa sáng, nhìn thấy Phúc Nhạc đi vào ánh mắt sáng ngời lên, quăng chén xuống chạy đến ôm chân Phúc Nhạc vui sướng mà kêu lên: “Anh Phúc Nhạc!”

Phúc Nhạc xoa đầu: “Còn khó chịu không?”

“Không khó chịu nữa!” Gus lớn tiếng trả lời, sau đó muộn măn hỏi: “Em sinh bệnh sao?”

“Bây giờ đã khỏi rồi.” Phúc Nhạc cười, sau đó nghiêm mặt nói: “Hôm qua em như thế nào lại đột nhiên đi ra ngoài? Bên ngoài rất nguy hiểm, nếu như không có Joe, em liền không thể cứu về được rồi.”

“A?” Gus kinh ngạc mở to mắt: “Em không nhớ mình đi ra ngoài a..... ma phụ nói bên ngoài có rất nhiều dã thú, em rất nghe lời, sẽ không tự mình đi ra ngoài!”

Phúc Nhạc sững sốt, ngồi xổm xuống nhìn về mặt không hiểu của Gus hỏi: “Vậy em còn nhớ sau khi em cùng các bạn tách ra thì đi đâu?”

“Về nhà a.” Gus nghiêng đầu nói, sau đó suy nghĩ một lát, đột nhiên mở to 2 mắt, giống như nhớ ra cái gì đó: “Em nhớ ra rồi..... đột nhiên đầu của em rất đau, sau đó cái gì cũng không biết nữa.”

“Còn nhớ là ở đâu không?” Ma phụ của Gus nghe xong liền nhăn mày lại, không khỏi lo lắng, nghe Gus nói như vậy, rất có thể là..... người trong bộ lạc làm sao?

“Không nhớ nữa.....” Gus suy nghĩ nửa ngày, nhăn nhó cái mũi nói.

“2 ngày này liền ở trong nhà chờ đợi vậy.” Phúc Nhạc nói, tiện tay nhìn đầu của thằng bé, quả nhiên ở sau ót phồng lên một vết thương lớn, may mà không có vấn đề gì lớn, không gây tổn hại đến bên trong.

Xem xong Gus Phúc Nhạc liền quay trở về nhà, ma phụ của Gus rất cảm kích Phúc Nhạc đã cứu Gus, liền tặng cho Phúc Nhạc rất nhiều rau tươi và nước trái cây, còn có một đồng thịt.

Phúc Nhạc ôm cái bao nhỏ về nhà, lật qua lật lại 5kg rau củ vậy mà lại phát hiện ra rau cải canh, không nhịn được toét miệng cười, đúng là vừa nói muốn đi ngủ thì có người đưa tới gối đầu, vừa lúc có thể làm rau khô rồi.

Phúc Nhạc ngay lập tức liền nhặt cải canh ra rửa sạch phơi khô, phơi được 1 ngày liền chuyển đến phơi ở nơi râm mát rắc muối lên giã đập.

Phúc Nhạc cảm thấy số lượng ít quá, nhưng mà ma phụ của Gus thuận miệng có nhắc đến là hái ở trên núi, Phúc Nhạc chuẩn bị khi nào có thời gian liền đi càn quét một chuyến, chuẩn bị làm khoảng 50kg.

Khi Joe và Casar quay về vào buổi trưa, về mặt nghiêm túc, xem ra còn chưa tra ra được đầu mối nào.

“Tộc trưởng nói như thế nào?” Khi ăn cơm, Kanya hỏi.

“Tộc trưởng nói nhất định phải điều tra ra.” Joe trả lời: “Chuyện phòng khám của A Nhạc cũng vậy. Thuốc trị thương nếu như bị bộ lạc khác biết được, A Nhạc và bộ lạc đều sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nghiêm trọng như vậy.” Phúc Nhạc kinh ngạc đến nỗi đầu cũng sắp rơi mất rồi: “Cái này cùng với bộ lạc khác có quan hệ gì?”

“Ý của tộc trưởng..... 2 chuyện này không phải là trùng hợp.” Casar thấp giọng nói, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo: “Chỉ sợ lại xuất hiện kẻ phản bội.”

“Lại? Kẻ phản bội?” Phúc Nhạc nhìn về mặt 3 người bao gồm cả Kanya đột nhiên đều trở nên nghiêm trọng, ngây ngốc hỏi.

“Phản bội bộ lạc, đưa tới kẻ xâm chiếm.” Kanya trầm giọng giải thích: “Lần trước xuất hiện loại người này, đã là chuyện của mấy chục năm về trước rồi đi?”

“Khi đó chúng ta còn nhỏ, chỉ là mơ hồ có chút ấn tượng.” Casar thở dài: “Thú nhân thú vệ ban đêm bị kẻ phản bội đến gần, do là thú nhân cùng bộ lạc, cho nên không có quá nhiều cảnh giác, bị kẻ phản bội mang đến nơi bọn xâm lấn ần nấp giết chết.”

“Nếu như không phải tộc trưởng Barre cảnh giác, chỉ sợ bộ lạc tổn thất càng nghiêm trọng.” Cho dù có bị tập kích bất ngờ, sức chiến đấu của bộ lạc bọn họ cũng không thể khinh thường, gia viên bọn họ thủ hộ nhiều năm như thế sao lại dễ dàng để rơi vào tay giặc được, chỉ là khẳng định cái giá phải trả sẽ rất thảm khốc.

“Nhưng mà, nếu có thuốc trị thương, vết thương của thú nhân sẽ nhanh chóng hồi phục, tiếp tục chiến đấu..... cứ như vậy, năng lực của bọn xâm lấn càng được tăng cường.” Joe lạnh nhạt nói.

“Như thế nào lại như vậy.....?” Phúc Nhạc thì thầm, thì ra chiến tranh..... thật sự tồn tại, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có khả năng xảy ra?

****rau khô: rau cải khô bó thành cuộn như mì chữ**

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

“Không nhất định.” Joe lắc đầu nói: “Nhưng nhất định phải cẩn thận phòng bị. Chờ kẻ xâm chiếm đến thật thì đã muộn.”

“Thế nếu thật có kẻ xâm chiếm tới, thì tất cả thú nhân đều phải chiến đấu sao?” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ hỏi.

“Ngoại trừ thú nhân già cả và giống cái, còn có trẻ nhỏ chưa thành niên thì ai cũng phải chiến đấu.” Kanya thở dài, chỉ cần có tranh đoạt, sẽ có thương vong.

“Hiện tại còn chưa biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta phải càng chú ý.” Casar nhẹ giọng nói.

Phúc Nhạc nghe xong không khỏi lo lắng, thành linh nhảy ra 1 tin khiến người trở tay không kịp, Joe cũng đi chiến đấu?

“Đừng lo lắng, hiện tại sắp đến mùa đông, bọn chúng sẽ không dễ dàng tiến công.” Kanya thấy Phúc Nhạc đứng ngồi không yên liền khuyên nhủ: “Thời tiết rét lạnh sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, tổn thất sẽ rất lớn.”

Phúc Nhạc gật gù đầu, vẫn còn gút mắc. Một khi phát hiện có người mơ ước gia viên nhà mình, ai mà yên cho nổi?

Buổi chiều Joe cùng Casar đi ra khỏi thôn, tìm chỗ tộc sâu ần nấp, Phúc Nhạc buồn rầu lượn vài vòng trong sân, trong lòng không sao bình tĩnh nổi, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình cũng phải làm chút gì đó phòng ngừa ngộ nhờ mới được.

Bản thân mình không có khả năng đấu tranh anh dũng, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là tận lực cứu trợ người bệnh cùng dự trữ lương thực.

Dưới sự an bài của tộc trưởng Barre, lục tục có rất nhiều người đều đến lĩnh bột mì, trong nhà Kanya có chứa rất nhiều lúa mì, một nhà ít nhất có thể lĩnh 150kg, tuy rằng số lượng này ứng với khẩu phần của thú nhân mà nói hoàn toàn không có khả năng trụ qua mùa đông giá rét, nhưng có còn hơn không.

Trong nhà trong viện treo đầy lạp xường và thịt kho tương đang phơi nắng, dưới chân tường còn có rau khô đang hong nắng, vốn Phúc Nhạc cảm thấy mấy thứ này hẳn là đã đủ qua mùa đông, nhưng hiện tại lại không giống.

Toàn bộ lạc đang gặp phải nguy cơ bị xâm chiếm, ngoại trừ nhà mình, những nhà khác cũng cần trữ nhiều thức ăn hơn.

Ngay từ đầu cũng không phải không nghĩ dạy cho mọi người cách làm lạp xườn, nhưng Kanya cùng Casar đều cho rằng xuất hiện nhiều món ăn mới quá chỉ sợ mọi người sẽ khó tiếp thu, thậm chí sẽ có vài thú nhân cùng giống cái cố chấp bởi những hành vi nhìn như ‘quái dị’ của Phúc Nhạc mà thấy bài

xích. Những thứ này không giống với thói quen sinh sống truyền thừa từ lâu đời của bọn họ giống như đã bị họ cho là vi phạm, thay đổi chỉ dẫn của thần minh, là không được phép.

Cho dù là thế giới nào thì đều có những người tiên phong tiếp thu những sự vật, sự việc mới, cũng có những người cố thủ ngoan cố không muốn thay đổi.

Phúc Nhạc biết hiện tại không có cách nào khác khiến ai cũng tiếp thu những thứ ‘ngoại lai’ này, nhưng làm nhiều 1 chút để dự trữ cũng không phải chuyện xấu, lập xurun dù có đến cuối mùa xuân cũng không có việc gì, đến mùa hè chỉ cần tránh ánh mặt trời chiếu trực tiếp, cũng có thể tiếp tục bảo tồn, hoàn toàn không cần lo lắng gì.

Ngộ nhờ thật sự bất hạnh như lời Joe cùng Casar, thật sự có bộ lạc muốn xâm chiếm thôn xóm của họ, hoặc là hết mùa động mọi thức ăn đều bắt đầu khan hiếm...chắc chắn sẽ có ích.

Mấy ngày nay, Joe đều theo ý Phúc Nhạc đi săn lượng lớn con mồi, Phúc Nhạc ở nhà với Haren để gia công lập xurun, Kanya tiếp tục làm gia vụ thuận tiện tìm kiếm phong cảnh kiến đồ chung quanh, cứ như vậy qua ba ngày, trong nhà trong viện rậm rạp treo đầy lập xurun, lác lác nhìn đến phát hoảng.

Phúc Nhạc còn đang suy xét có cần tiếp tục trữ lương thực số lượng lớn không thì, có người tới cửa .

“Chú Masen?” Phúc Nhạc nhìn 1 thú nhân kéo một con mồi to hơi xấu hổ đi tới đi lui bên ngoài sân, nghi hoặc mà kêu một tiếng, người nọ là vị trưởng bối ở tiệc cưới hỏi mình có biết chữa mắt không, Phúc Nhạc nhớ rõ rất rõ ràng, bởi vì lúc ấy người này quá mức kích động, thậm chí có thể nói là mừng rỡ như điên, khiến Phúc Nhạc không khỏi suy nghĩ có phải do bạn lữ hoặc con cháu của chú ấy bị bệnh hay không, nhưng về sau nghe ngóng mới biết chú này vẫn không có bạn lữ, trong bộ lạc cũng không có ai mù, khiến Phúc Nhạc đầu óc lơ mơ.

Haren thăm dò nhìn thoáng qua, xác nhận người tới là người quen mới ngồi lại sủa muện mà bấm thịt.

“Ồ... té ti.” Masen ngượng ngừng chào hỏi: “Nhanh như vậy lại qua quấy rầy cháu, thật xin lỗi.”

“Không có việc gì.” Phúc Nhạc cười: “Chú hôm nay... Mang người muốn khám mắt đến sao?”

“Ồ... Cậu ấy không phải người của bộ lạc chúng ta.” Masen khó xử mà mở miệng nói.

“Ai?” Phúc Nhạc kinh ngạc, Masen thấy thế vội vàng giải thích: “Cậu ấy không phải người xấu đâu, là một giống cái rất tốt.”

Giống cái a... Phúc Nhạc nghe xong lập tức hiểu ý, chắc là người chú Masen có cảm tình?

Biểu tình bưng bình của Phúc Nhạc khiến khuôn mặt già nua của Masen đỏ lên, gãi gãi 2 má không nói.

“Người nọ ở đâu rồi ạ?” Phúc Nhạc hỏi.

“Bộ lạc của bọn họ cách chúng ta rất xa, ngày mai chú sẽ dẫn cậu ấy qua đây, có thể chứ” Masen vừa nghe Phúc Nhạc đồng ý liền vui vẻ nói.

Phúc Nhạc gật đầu: “Có thể, ngày mai chú dẫn người ấy qua đây nhé. ”

Masen nhanh chóng gật đầu, đưa con mồi cho Phúc Nhạc, vội vàng rời đi, nhìn bộ dạng chắc là vội vã rời khỏi bộ lạc đi tìm người nọ rồi.

Cười nhìn chú Masen vội vàng vàng rời đi, Phúc Nhạc đầu tiên là nghĩ 1 chút, tự mình làm thịt kho tương khá tốn thời gian, chờ xong việc cũng đã chạng vạng, Kanya cũng đã trở về.

Phúc Nhạc kể 1 chút chuyện của chú Masen, Kanya cũng hơi ngạc nhiên: “Masen thoát nhìn vẫn luôn độc lai độc vãng, tất cả mọi người cho rằng anh ta muốn 1 mình cả đời, không nghĩ tới đã có người thích.”

“Không biết làm sao họ quen nhau nhỉ.” Haren sờ sờ cằm nói, thú nhân cũng có người mang giống cái từ bộ lạc khác về, nhưng tiền lệ này cũng khá ít.

“Nhưng sao chú Masen không mang người kia qua đây cùng chung sống chứ?” Phúc Nhạc nghi vấn: “Tộc trưởng cũng sẽ giúp bọn họ cử hành nghi thức đúng không?”

Kanya gật đầu: “Đương nhiên rồi. Masen thần thần bí bí, cũng không biết anh ta nghĩ như thế nào.”

Ba người hàn huyên nửa ngày cũng không hiểu Masen nghĩ gì, sau đó liền ném ra sau đầu.

Masen qua đây cũng đúng lúc nhắc nhở Phúc Nhạc nên “khởi công”, thuốc trị ngoại thương đều bị cầm đi, Phúc Nhạc không trữ hàng luôn có chút bất an, đành sửa sang lại những thảo dược có thể dùng, một lần nữa bắt đầu chế thuốc.

Sáng sớm hôm sau, Joe hiếm khi không đi ra ngoài, mà ở nhà cùng Phúc Nhạc chờ Masen mang theo giống cái có bệnh ở mắt kia tới cửa, đối với tất cả những người không quen, giờ Joe đều ôm tâm tính cảnh giác. Tác dụng của Phúc Nhạc đối với 1 bộ lạc, hẳn so với ai khác đều rõ ràng hơn. Mặc kệ trả giá đại giới gì, cho dù là ai, Joe cũng không cho phép hấn thương tổn Phúc Nhạc.

Phúc Nhạc ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, thấy Joe hôm nay không ra khỏi cửa thì thấy rất vui, ngâm nga 1 điệu hát dân gian đảo thuốc, thuận tiện cân nhắc xem tậ về mắt thì có những bệnh gì.

Rau khô đã hong nắng được vài ngày, đã bay hết hơi nước, Phúc Nhạc rót cục làm được món bánh bao rau khô.

Ăn xong điểm tâm không bao lâu, Masen đã tới, thật cẩn thận giúp đỡ một giống cái, Phúc Nhạc ngửa mặt xem xét, hai mắt vô thần, chắc là hoàn toàn không nhìn không thấy gì. Masen đi rất chậm, sợ người nọ va đập vào đầu.

Người nọ thoạt nhìn vóc dáng cũng không thấp, chỉ là rất gầy, chắc là không mấy khi đi ra ngoài, làn da rất trắng, khoe miệng hơi mang nét cười, có vẻ tao nhã, khiến ánh mắt đầu tiên nhìn lại đã thấy ảm áp như gió xuân.

“Tế ti à, đã làm phiền cháu, có thể giúp cậu ấy khám bệnh không?” Masen giúp đỡ người nọ ngồi lên băng ghế dưới tàng cây, có chút chờ đợi mà nhìn Phúc Nhạc.

“Cháu tận lực.” Phúc Nhạc nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn cậu. Tôi là Dacide (da-sai).” Người nọ ôn hoà nói vậy, chuẩn xác hướng về phía Phúc Nhạc gật đầu.

Phúc Nhạc biết rất nhiều mù đều khá miễn cảm với âm thanh, nhưng tốt như giống cái trước mắt này thì lại khá hiếm thấy. Có lẽ bởi vì bệnh về mắt đều rất khó chữa khỏi, cùng đường thì người mù mới nhờ đến trung y, nhưng cũng không ôm hy vọng gì, hy vọng duy nhất của bọn họ chính là có người hiến giác mạc.

Kỳ thật loại ý nghĩ và quan niệm này cũng không chính xác, trung y cũng đóng góp rất nhiều đối với cách trị liệu các bệnh về mắt, không ít thì nhiều, rất nhiều vị trung y lão làng đều chữa khỏi nhiều bệnh về mắt, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc, hy vọng hồi phục thị lực là rất lớn.

“Ánh mắt không hề nhìn thấy gì sao?”

Dacide lắc đầu bất đắc dĩ cười nói: “Ngay từ đầu chỉ là không thấy rõ, mắt hơi đau, tôi không để ý, lâu ngày liền... liền không hề nhìn thấy gì nữa.”

“Vậy lúc nhìn không rõ thì có cảm giác gì?” Phúc Nhạc hỏi.

“Ừm... Hình như là có cái gì đó che mắt lại.” Dacide nghĩ nghĩ nói.

“Có thể để cháu nhìn không?”

Dacide gật đầu, thoải mái ngưỡng mặt lên cho Phúc Nhạc tiện xem xét.

Phúc Nhạc để sát vào nhìn mắt Dacide, mới phát hiện trong mắt người này lại có 1 tầng bụi, có chút kinh ngạc: “A?”

“Làm sao vậy? Trị không được sao?” Masen ở bên cạnh còn khăn trương hơn cả đương sự, lập tức hỏi.

“Không có việc gì.” Dacide ngược lại vẫn cười như trước, khuyên nhủ Masen: “Lâu như vậy không phải tôi sống cũng rất tốt sao.”

“Không giống!” Masen nóng nảy, tranh luận nói: “Tôi nhất định phải chữa khỏi mắt cho em!”

Dacide thờ dãi, nhưng cũng dị thường cảm động, chú căn bản không muốn liên lụy đến Masen, nhưng người này vẫn không chịu buông tha...

“Không phải.” Phúc Nhạc đáp, lại nhìn con mắt còn lại, vạch mí mắt cẩn thận quan sát: “Chính là kỳ quái, sao ở độ tuổi này lại có màng mắt.” (mắt ế - đau mắt có màng là ế)

“Màng mắt?” Masen lặp lại từ khó đọc, vẫn mờ mịt.

“Không có việc gì, có thể trị được.” Phúc Nhạc cười nói: “Chỉ là thời gian sẽ lâu chút.”

Màng mắt thì sẽ đến bệnh viện phẫu thuật cắt bỏ, tiểu phẫu mà thôi. Chẳng qua Phúc Nhạc lo lắng động dao kéo lên mắt người ta Masen sẽ không đồng ý, liền không định trị như vậy nữa, chậm rãi rịt thuốc cũng có thể chữa khỏi, hơn nữa sẽ không có tác dụng phụ gì.

Điều khiến Phúc Nhạc kỳ quái chính là, màng mắt đều là người già mới mắc phải, nhìn diện mạo của Dacide, cũng là 1 ông chú ôn nhuận đẹp trai, không phải già mà nhi.

“Có phải chú thường xuyên phải ở nơi có bão cát rất lớn, hơn nữa trong thời gian rất dài?” Phúc Nhạc nghĩ hỏi.

Dacide sững sờ, do dự một lát, mới chậm rãi gật đầu.

Masen mở to hai mắt nhìn rất là kinh ngạc, hiển nhiên không biết chuyện này: “... Vì cái gì?” Y thường xuyên sẽ đi gặp Dacide mang chút con mồi cho cậu ta, nhưng không biết người này lại vẫn phải vất vả như vậy.

“Không có biện pháp a...” Dacide sờ sờ mũi có chút xấu hổ mà cười: “Bộ lạc chúng tôi rất vô dụng, rất khó tìm đến đủ thức ăn, cho nên đành phải không ngừng tìm kiếm, thậm chí chế tạo công cụ nghĩ biện pháp đi săn... Cho dù một mình tôi có thể sống rất khá thì có ích lợi gì? Cũng không thể nhìn mọi người vất vả lại vẫn ăn không đủ no được?”

Masen nghe xong không nói gì, thờ dài trầm mặc, Dacide không chịu cùng ông đến đây sinh sống, là do không bỏ được những người khác trong bộ lạc đây mà.

“Vì cái gì ăn không đủ no?” Joe ở một bên vẫn luôn trầm mặc, giờ phút này đột nhiên mở miệng hỏi.

“Bởi vì... Các thú nhân đều rất yếu ớt.” Dacide cười khò: “Thú hình thú nhân của bộ lạc chúng ta không phải rất mạnh, hình thể cũng nhỏ, thứ duy nhất dùng được đại khái là dùng được chút công cụ đi săn... nhưng sinh sống cũng rất khó khăn.” Dựa vào công cụ để đối phó với dã thú thân thể mạnh mẽ không hề dễ dàng.

“Bộ lạc bọn họ không giống chúng ta là tự phát tụ tập cùng một chỗ, thú nhân trong bộ lạc của Dacide đều gần nhau, từ rất lâu trước kia đã là 1 quần thể, luôn sinh sống cùng nhau...” Masen giải thích: “Bởi vì không đủ cường đại, cho nên tìm được nơi cư trú tốt cũng sẽ bị cướp đi, hiện tại chỗ ở của bọn họ không hề tốt, vừa có gió to lại có cát.” Con mồi thiếu, thực vật cũng ít.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

“Có thể nói cho chúng ta biết, thú hình của thú nhân bộ lạc các người là gì không?” Joe hiếm thấy mà truy vấn, Phúc Nhạc buồn bực, Joe đâu phải loại người sẽ thấy hứng thú với loại chuyện này của người ta chứ.

“A?” Dacide sững sốt, gật gật đầu trả lời: “Là thú Hadar.”

Joe gật gật đầu, cũng không hỏi tiếp.

Phúc Nhạc phối thuốc cho Dacide, đập nát rồi đắp thuốc lên mắt, dùng băng gạc quấn kỹ, nhìn về phía Masen: “Hai ngày này không cần về đâu, tốt nhất không nên tới gần nơi có bão cát lớn.”

Dacide vuốt băng gạc có chút do dự, Phúc Nhạc từ đầu đến cuối đều không nói lời nào, lại cho người ta một cảm giác chắc chắn, khiến Dacide vốn không ôm hy vọng gì trong lòng cũng thoáng có một tia chờ mong: ngộ nhờ thật sự có thể chữa khỏi thì sao?

“Yên tâm đi, tôi đã nói với bạn tốt của em vị trí này, có việc thì cậu ta sẽ chạy tới.” Masen thấy thế khuyên nhủ: “Ở trong này vài ngày đi, chờ khỏi mắt lại đi cũng không muộn.”

Dacide ngẫm lại, liền gật đầu cười nói: “Vây mong anh giúp đỡ nhiều.”

Masen nhanh chóng gật đầu, lại nghĩ ra cậu ta không nhìn được, vội nói: “Không phiền toái không phiền toái!”

“Đúng rồi, chú Dacide, chú mới vừa nói công cụ, có thể nói lại cho bọn cháu được không?” Phúc Nhạc lúc ấy liền sắc bén mà nắm chắc tin tức này, tò mò hỏi.

“Cái này a.” Dacide vừa nghe nở nụ cười: “Kỳ thật cũng không phải công cụ gì rất lợi hại, chính là làm đá tảng hoặc đầu gỗ mài nhọn, hoặc là những dạng khác, có thể khiến dã thú chịu 1 ít thương tổn.”

“Nhưng bàn tay bộ tộc thú Hadar khéo léo lắm nhè.” Masen đứng một bên bổ sung nói: “Giống cái bộ lạc chúng ta làm đồ không tinh tế xinh đẹp được như bọn họ đâu. Hơn nữa công cụ cũng có thể làm thành đủ loại bộ dáng, thực dụng, đỡ tốn sức.”

Dacide nghe Masen khen cũng không phủ nhận, bọn họ tuy rằng năng lực đi săn không mạnh, nhưng có một đôi tay vô cùng linh hoạt cũng là đủ để kiêu ngạo.

“Lợi hại như vậy?” Phúc Nhạc trong lòng vừa động, đột nhiên nhảy ra 1 ý tưởng: “Thế nếu cháu tã bộ dáng, các chú có làm ra được không?”

“Chỉ cần có tài liệu, hẳn là có thể làm ra. Nhưng phải nói kỹ càng tỉ mỉ, nếu không chúng ta cũng không biết làm như thế nào.” Dacide đáp, có chút buồn bực: “Cháu muốn làm gì sao?” Theo lý thuyết bộ lạc này mạnh như vậy, những công cụ phụ trợ đi săn này có thể là trời buộc với thú nhân mới đúng?

“Ừm, cháu muốn làm 1 thứ công cụ mà từ 1 nơi rất xa đã có thể công kích con mồi.” Phúc Nhạc nói đơn giản, cũng không nói rõ là cái gì.

“Cái này sao...” Dacide nhẹ nhàng sờ sờ cằm: “Nếu cháu có thể giăng nó đại khái ra sao, cũng không nhất định làm không được, chỉ là chúng ta chỉ biết làm chứ chưa tưởng tượng ra nổi thứ gì mới có thể từ xa công kích con mồi.” Thứ này nếu thật có thể được phát minh, bọn họ đã sớm không lo không có ăn.

“Ừm, cháu thử xem.” Phúc Nhạc cười cười nói.

Dacide cũng không hỏi nhiều, một lát sau thì Masen dẫn Dacide về nhà, Phúc Nhạc nhìn Masen vẫn luôn nóng tính đột nhiên trở nên thật cẩn thận không khỏi buồn cười, quả nhiên là đặt người ta ở chỗ cao trong lòng mà.

“Joe, anh vừa mới hỏi thú hình của bọn họ... Là có ý gì sao?” Phúc Nhạc hỏi.

“Chú ta là người bộ lạc khác.” Joe thấp giọng giải thích: “Anh lo là người của tộc sâu. Giờ xem ra không phải.”

Phúc Nhạc vừa nghe liền hiểu: “Vậy chú ấy... Hẳn là không vấn đề gì chứ?”

Joe gật đầu: “Thú Hadar nổi danh hiền lành thân thiện, lại cần cù, chỉ là không đủ cường đại, nhưng cũng không đặc biệt yếu ớt, cho nên sẽ không bị thâu tóm.”

“Nếu biết làm đồ vật... Kỳ thật cũng rất lợi hại.” Phúc Nhạc nghĩ nghĩ nói, thuận tiện đem chuyện mình muốn nhờ người bộ lạc Dacide làm vũ khí nói cho Joe, dù sao Dacide chỉ là người mới quen, Phúc Nhạc sẽ không nói kỹ càng tí mị nói.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng cho dù là Thiên triều, 1 quốc gia hoà khí như vậy (v cho e cười 1 cái), cũng vẫn luôn chú ý dự trữ quân sự, Phúc Nhạc tự nhiên cũng muốn gia tăng chút chiến lực cho các thú nhân.

“Người của chúng ta không thể làm sao?” Joe nghe xong suy nghĩ thật lâu mới hỏi.

“Khả năng rất khó.” Phúc Nhạc lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Thứ kia em cũng chỉ biết nguyên lý, nếu thật động tay vào làm, chỉ sợ còn phải khéo tay thông minh, cho dù là bộ tộc thú Hadar cũng chưa chắc có thể thành công.”

“Thú Hadar khá thân thiết chân thành, là bộ tộc rất hòa thuận, ngược lại không cần lo lắng.” Joe trầm ngâm một lát nói: “Chính là... Nếu thật sự yêu cầu rất nhiều vũ khí, thì cũng phải trả thù lao cao tương ứng.”

“Cái này để cho tộc trưởng quan tâm đi.” Phúc Nhạc khoát tay nói: “Em chỉ lo là, 1 khi thú Hadar nắm giữ kỹ thuật chế tác, liệu có thể làm phản đối phó với chúng ta hay không?”

“Không sợ.” Joe chắc chắn mà lắc đầu: “Thú Hadar chưa bao giờ làm loại chuyện này, từ khi xuất hiện tới nay, đều chưa bao giờ. Trong máu bọn họ đã ăn sâu chính trực hiền lành lương thiện, tuyệt không giống các bộ lạc khác có tính xâm lược, chỉ khi bị buộc đến khốn cảnh, mới có thể bất đắc dĩ phản kháng.”

“Tốt như vậy?” Phúc Nhạc kinh ngạc, đồng thời cũng có chút đồng tình với bộ lạc này, rõ ràng tính cách siêu cấp tốt, thế mà cuộc sống lại quá gian nan.

“Hơn nữa bộ tộc thú Hadar may mắn lắm.” Joe hình như nghĩ tới cái gì, cười nói: “Mỗi lần có bộ lạc khác muốn thâu tóm bọn họ đều gặp đủ loại cản trở hoặc là ngoài ý muốn, nhóm thú Hadar cũng không bị tổn thất quá lớn.” Joe nghĩ, có lẽ là do thần minh phù hộ đi, dù sao cũng là những con dân lương thiện, thần minh cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn bọn họ bị giết.

“Cái này thú vị.” Phúc Nhạc nhìn không được cười nói: “Anh nói như thế làm em lại muốn làm bạn với họ.” Người như thế nếu ở Thiên triều, chỉ sợ đi tới chỗ nào cũng rất được hoan nghênh đi.

Joe nghe xong trong lòng vừa động: “Nói không chừng... Thật sự có thể.”

Phúc Nhạc sững sốt, Joe dắt tay Phúc Nhạc: “Nếu không có việc gì thì cùng anh đi tìm tộc trưởng đi?”

Phúc Nhạc không biết Joe nghĩ tới cái gì, gật đầu không hiểu ra sao mà đi theo.

Tộc trưởng Barre đang ở nhà gầy vò đảm thịt, Phúc Nhạc dạy cách làm lạp xườn, thịt kho tương đều dạy cho mấy nhà quen biết, nhà nào cũng bắt đầu dự trữ thịt, có những người khác tò mò đến hỏi, mọi người cũng đều không hề keo kiệt mà giới thiệu 2 món này 1 hồi, không tin thì thấy nhất định thịt sẽ hồng, bán tín bán nghi thì trở về thí nghiệm, đảm cùng làm với bọn họ vẫn là số ít.

“Ông Barre ời.” Joe dẫn đầu kêu một tiếng, Barre ngẩng đầu vừa thấy, nhanh chóng đón bọn họ vào.

“Joe với Tiểu Nhạc tới rồi à?” Barre cười nói: “Gần đây tốt chứ hả?”

Phúc Nhạc gật đầu: “Rất tốt, cảm ơn ông nhớ mong.”

“Ông Barre, có chút việc muốn nói với ông ạ.” Joe đi thẳng vào vấn đề. Barre sững sốt, theo bản năng hỏi: “Không phải lại xảy ra chuyện gì chứ?”

Joe lắc đầu: “Không phải. Là về chuyện bộ tộc thú Hadar.”

Tộc trưởng Barre lúc này mới thở dài một hơi, ý bảo bọn họ ngồi xuống nói: “Thú Hadar làm sao vậy? Yêu cầu trợ giúp sao?”

“Không hoàn toàn.” Joe châm chước nói. Đem chuyện Phúc Nhạc muốn ủy thác bọn họ chế tạo vũ khí nói một lần.

2 mắt tộc trưởng Barre tỏa sáng, vẻ mặt kích động nhìn Phúc Nhạc, liên thanh nói: “Cái này tốt lắm, không cần lo nữa rồi, không cần lo nữa rồi!”

Phúc Nhạc lau mồ hôi, nghĩ thầm rằng không phải do mình cả ngày chỉ nghĩ đến ăn sao, giờ mới nhớ tới chuyện này quả thật hơi muộn... Tốt xấu gì thì mình cũng là một lương dân, bình thường ai lại nghĩ tới vũ khí chứ...

Tộc trưởng Barre thật vất vả mới tỉnh táo lại, bắt đầu cân nhắc lời Phúc Nhạc, ông lão không hổ là lão già, nghĩ nghĩ mỉm cười: “Mấy đứa cảm thấy... Chúng ta và bộ tộc Hadar cùng đồng thời sinh sống thế nào?”

Joe cùng Phúc Nhạc đều sùng sốt. Đề nghị này... Hơi khiến người ta trở tay không kịp.

“Bọn họ... sẽ đồng ý sao?” Phúc Nhạc hoài nghi hỏi, trong lúc nhất thời Phúc Nhạc cũng không biết đề nghị này có tốt hay không, đành phải hỏi.

“Đất đai bộ lạc mình thừa thãi, thức ăn hẳn là cũng có thể ứng phó.” Barre sờ sờ râu bạc trắng chậm rì rì nói: “Bọn họ nếu đồng ý thì mùa đông này sẽ khá gian nan, nhưng về sau khẳng định sẽ càng ngày càng tốt.”

Joe cùng Phúc Nhạc liếc nhau, cảm thấy lời tộc trưởng Barre hình như cũng rất có đạo lý.

“Chuyện này ta đi nói với bọn họ được.” Barre cười meo meo nói, cứ như đã định liệu trước: “Ta qua hỏi ý tứ vị kia nhà Masen đã.”

“Bọn họ còn chưa nói rõ ràng đâu.” Phúc Nhạc nhắc nhở.

“Ha ha, cũng sắp rồi.” Barre xua tay.

Phúc Nhạc cùng Joe nhìn tộc trưởng hí mắt ra vẻ tình thế bất buộc, không khỏi hoài nghi, tộc trưởng có phải đã sớm có quyết định này phải không?

Phúc Nhạc cẩn thận nói về chuyện tiêu thương (cây lao/giáo) và cung tiễn, tộc trưởng lại một lần nữa xác định chuyện kết giao với tộc Hadar là vô cùng tất yếu, thứ tình vì như vậy, chỉ sợ chỉ có bọn họ mới có khả năng làm được.

Phúc Nhạc cùng Joe nói xong chính sự thì về, tộc trưởng Barre dặn Phúc Nhạc gần đây không cần ra ngoài, hiện tại người xông vào phòng khám trọng thuốc trị thương còn chưa điều tra ra, uy hiếp đối với Phúc Nhạc vẫn tồn tại như trước.

Khi về đến nhà, Kanya cũng đã trở lại, đang ở trong sân thu dọn đồ đạc, nhìn thấy hai người về liền cười, vẫy tay: “Mau đến xem, hôm nay ta tìm được không ít phong cánh kiến đỏ!”

Phúc Nhạc cùng Joe nhanh chóng chạy qua, nhìn thấy Kanya kéo lá cây bọc ngoài ra, bên trong có 1 vật đen tuyền giống đá tảng, mặt ngoài gồ ghề như cái tổ ong, nhìn mà phát sợ.

Phúc Nhạc có biết phong cánh kiến đỏ chính là như vậy, lần trước có thấy qua, chính là thấy 1 khối lớn như vậy vẫn hơi không thích ứng.

Phong cánh kiến đỏ đông lại rất nhanh, bởi vậy nhất định phải đợi lúc tảng xác ngoài màu đen vỡ ra, bên trong chảy ra thứ mật dạng lỏng sền, còn mùi ngọt gay mũi, khiến Phúc Nhạc luôn muốn nếm thử 1 miếng, nhưng bị trở ngại vô cùng nghiêm trọng, đùa à, ăn vô miệng bị dính lại luôn đấy!

“Phòng chừng không lâu nữa tuyết sẽ rơi, mấy đứa nên xây nhà cho sớm đi.” Kanya đưa phong cánh kiến đỏ cho Phúc Nhạc dọn dò.

Joe cùng Phúc Nhạc nhanh chóng gạt đầu.

“Phong cánh kiến đỏ đủ dùng chưa ạ?” Phúc Nhạc hỏi: “Cháu muốn trước tiên thử cái hầm với giường sưởi trong nhà.”

Kanya sáng khoái gạt đầu: “Đủ! Chú tìm được không ít, buổi chiều đều mang về cho.”

Phúc Nhạc lúc này mới yên tâm, cao hứng phấn chấn lôi kéo Joe bắt tay vào làm hầm, một khi hầm xây xong, chẳng những thịt kho tương gì gì đó có thể bỏ vào, một ít rau dưa không dễ hỏng cũng có thể cất giữ thật lâu, hơn nữa dưa muối cũng tiện hơn.

Kỳ thật lúc vào đông, độ ẩm trong hầm cao hơn bên ngoài 1 chút, lúc mùa hè lại râm mát hơn, dùng trung y tương đối thông tục nông cạn mà giải thích, là bởi vì khí trên mặt đất cùng dưới đất cũng giống như Thái Cực đồ chế hành lẫn nhau, mùa đông trên mặt đất tương đối rét lạnh, khí đều đọng dưới đất, mà mùa hè, khí cùng năng lượng bên ngoài tràn đầy, dưới đất sẽ “mát mẻ” hơn nhiều.

Trước bữa trưa, Joe đã đào được 1 cái hố đủ sâu, com nước xong, Casar bảo Joe ở lại tiếp tục làm việc, mình thì đi săn.

Joe dựa theo Phúc Nhạc phân phó ở đường biên ngang kéo dài của thông đạo 2 bên đều đắp đá chống đỡ, có phong cánh kiến đỏ dán thêm, tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện sụt lún.

Sau buổi trưa, Jin với Haren đều lôi kéo người kia nhà mình đến vậy xem, tỏ vẻ nhà mình cũng muốn làm thứ như vậy, vài người đều đi xuống xem, phát hiện ở phía dưới râm mát hơn nhiều so với trên mặt đất, chỉ cần thông gió tốt, tuyệt đối là 1 nơi đựng thức ăn tốt.

Đến mùa đông những rau dưa dễ bị đông lạnh làm hỏng hoặc héo, đặt ở hầm trong cũng có thể tốt hơn chút. Tóm lại một câu, hầm chính là 1 bảo vật đông ấm hạ lạnh.

Phúc Nhạc cũng không giúp được gì, bắt đầu đại kể muối đồ ăn, rau dưa trong bộ lạc cũng không thiếu, đủ loại rất phong phú, thường xuyên có thể thấy

cả đỉnh núi đều mọc đầy bí đỏ hoặc khoai tây, mấy món đồ chơi này nhiệt lượng không bằng thịt, ăn cũng chỉ là ăn tươi, không ai nghĩ tới đem nó làm món ăn chính.

Cả nhà Phúc Nhạc cũng không quá chú ý, chỉ cần ăn ngon đều bụng được lên bàn. Hơn nữa mới sáng sớm giống cái cũng không thể nào nuốt trôi thịt, muối chút rau dưa thịt ăn kèm bánh mỳ bánh bao cũng qua bữa sáng.

Phúc Nhạc chọn củ cải. Củ cải ăn dễ đầy bụng, bởi vậy trong bộ lạc không được hoan nghênh lắm, ai cũng không muốn củ cải xanh tươi ngon mọng nước này. Củ cải khô với đồ ăn cay ăn với cơm rất hợp, hơn nữa mùa đông ăn cay tương đối ấm.

Haren cùng Jin không nói hai lời từng người nhỏ 1 đồng củ cải theo chân Phúc Nhạc cùng làm, cần gì biết nó là cái gì hay vị gì, dù sao thì đồ Phúc Nhạc làm chưa bao giờ khó ăn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Phúc Nhạc vừa phơi nắng củ cải vừa đem chuyện đã xảy ra hôm nay giản lược kể cho Haren với Jin, mọi người đều có ấn tượng vô cùng tốt với thú Hadar, Phúc Nhạc nghe Haren cùng Jin kỹ càng tỉ mỉ giải thích mới biết được, thì ra thú Hadar có bộ dáng không khác họ chó lắm, hơn nữa hàm hậu thành thật, thiên tính không biết dối gạt hay hại người, cũng không phải là tính cách, có vẻ như loại phẩm chất này ăn sâu vào máu vậy, bởi vậy mọi người mới đều dị thường tin tưởng bọn họ.

“Kỳ thật bọn họ tới ở cùng chúng ta cũng tốt mà.” Jin cười tùm tùm nói: “Tuy rằng bọn họ đi săn không tốt, nhưng lại vô cùng chăm chỉ, có thể trồng cây lúa mì.” Đến lúc đó dùng lúa mì cũng đổi được đủ thịt, hơn nữa càng khiến người ta hâm mộ chính là vận may của thú Hadar tốt lắm, bọn họ hình như luôn có thể phát hiện vài thứ tốt, không riêng gì đồ ăn, còn có động vật có chất thịt ngon vô cùng, rất nhiều thứ mà giờ mọi người thích ăn đều là do tổ tiên của thú Hadar phát hiện ra. Chỉ là mấy năm gần đây hình như bọn họ cũng không có phát hiện gì mới.

“Nhưng mà... Bọn họ sẽ đồng ý sao?” Phúc Nhạc cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản giống tộc trưởng nghĩ như vậy, bộ lạc chúng ta mạnh như vậy, thú Hadar không sợ bị chúng ta tiêu diệt sau đó bị nô dịch sao?

Phúc Nhạc đem nghi vấn của mình nói cho bọn Haren nghe, Haren cùng Jin hơi sửng sốt, nở nụ cười: “Cái này không cần lo lắng. Có thể để hai tộc trưởng tuyên thệ dưới tượng thần mình, hơn nữa tượng thần mình của bộ lạc nào càng rõ ràng thì hiệu lực lời thề càng lớn.”

“Còn có loại chuyện này nữa sao?” Phúc Nhạc mở to hai mắt ngạc nhiên nói: “Thực sự đúng sao?”

Jin cùng Haren khẳng định gật đầu a gật đầu: “Cũng không phải không có chuyện làm trái với ước định, nghe nói người muốn giết chết toàn bộ thú nhân, chỉ giữ lại tộc trưởng giống cái đã bị sét đánh chết lúc nửa đêm.”

“Đánh chết?” Phúc Nhạc lắp bắp mà lắp lại, thật cẩn thận hỏi han: “Thiên lôi đánh xuống? Sẽ không... phải trùng hợp chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Hai người trăm miệng một lời: “1 nhát chết luôn 1 người. Những thú nhân khác chuẩn bị ra tay nhìn thấy rồi đều sợ hãi, cuối cùng đều trộm chạy trốn.”

“Thật thần kỳ!” Phúc Nhạc sợ hãi than, loại chuyện này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thần quái cổ đại thể mà thật sự đã xảy ra...

“Hơn nữa đất đai bộ lạc mình rất lớn mà.” Haren cười nói: “Nhiều thêm chút hàng xóm cũng tốt, bình thường cũng rất khó nhìn thấy những người khác.” Bộ lạc chiếm cứ một mảnh lớn bình nguyên mà, rất nhiều chỗ đều bỏ hoang, cỏ dại còn cao hơn người, bình thường cũng không có nhân khí mấy. Ít nhất là nhiều người càng mạnh.

“Bộ lạc mình cũng đâu có ý bắt nạt bọn họ đâu.” Jin xen mồm nói: “Giúp đỡ nhau là tốt rồi.”

Phúc Nhạc gật đầu, cậu cũng hy vọng chuyện này có thể thành công, dù sao thì có vũ khí bộ lạc mới an toàn hơn 1 chút.

Thái củ cải thành sợi trải đều dưới nắng hong bớt nước, tới lại thu vào, liên tục phơi nắng vài ngày thì củ cải sẽ mềm nhũn, rắc thêm muối, chút ớt bột và đường trắng, bỏ vào thùng gỗ lấy tảng đá lớn đè nắp lại, đặt ở nơi kín gió giữa bụi, đợi mấy hôm nữa lại lấy ra phơi nắng, rắc thêm 1 tảng muối là cũngหอม hờm.

Đồ ăn cay thì phiên toái hơn 1 chút, có thái hạt lựu cay và thái sợi cay đều làm từ củ cải nhưng Phúc Nhạc cảm thấy hương vị 2 món này không giống nhau. Thái sợi cay ăn ngon hơn 1 chút. Đồ cay làm hơi phức tạp, phải trộn lẫn hoa tiêu (hạt tiêu/tàn bì gai TQ) cùng nhiều dầu, ớt xào thơm, vừa béo ngậy vừa thơm vừa giòn, rất dễ gây nghiện, ăn với cơm cũng rất ngon.

Phúc Nhạc trải củ cải khô xong cũng không còn chuyện gì làm, vừa làm thuốc cao vừa nói chuyện phiếm với bọn Haren, thường thường còn liếc mắt về phía Joe đang làm việc.

“Tiểu Nhạc, bên trong còn muốn to nữa không?” Joe tham đi lên hỏi.

Phúc Nhạc đi qua lau mồ hôi cho hần: “Anh xem rồi làm, đừng to quá là được. Trước lên nghỉ 1 lát đi. ”

Joe gạt đầu, nhảy lên đây, Whorf cùng Lauth cũng theo sát sau đó. Giữa trưa còn rất nóng, phía dưới tuy rằng giờ đang mát mẻ, những mấy người này làm việc cũng ra cả người mồ hôi, huống chi lạnh cũng là tương đối mà nói, tuyệt đối không mát mẻ giống buổi sớm. Haren ba người nhanh chóng nhường chỗ nằm mát cho bọn họ, Phúc Nhạc thuận tiện qua phòng bếp một chuyến, lúc ra cầm theo 1 cái rô, chia cho mỗi người 1 bát lớn chè hoa quả đã nguội.

Thú nhân không ghét ăn ngọt, nhưng cũng không coi là thích, Phúc Nhạc liền làm khá nhạt, hoa quả ăn vào lại ngon miệng giải khát, chính mình và Jin còn có Haren cũng mỗi người cầm 1 chén, uống mấy ngụm mà thở dài 1 cái — quá thoải mái.

Nghỉ ngơi trong chốc lát Joe liền tiếp tục đi xuống làm việc, tranh thủ trước khi trời tối chuẩn bị cho tốt, hần cũng cảm thấy hứng thú với cái này, bởi vậy tốc độ cũng nhanh hơn.

Ba thú nhân gia tăng tiến độ, cuối cùng trước khi trời tối đã chuẩn bị đại khái được cái hầm, phong cánh kiến đỏ gió thổi qua liền khô, phía dưới rất chắc chắn, Phúc Nhạc cũng an tâm.

Phía dưới không có ánh sáng chiếu vào, bởi vậy tối vô cùng, Phúc Nhạc hí mắt một hồi lâu mới nhìn được, bên trong trụ lụi, bốn phía đều dùng đá đắp lên, có vẻ chắc chắn vô cùng, có thể cũng coi là 1 tầng ngầm cực lớn.

“Quả nhiên có chút lạnh a.” Đi theo Phúc Nhạc xuống, Jin cùng Haren chà xát cánh tay: “Cảm giác có gió thổi vào hay sao ấy.”

Phúc Nhạc gạt đầu: “Đến lúc đó che mặt trên lại, gió sẽ không vào được nữa.” Bình thường muốn gió thổi vào cũng dễ, mở nắp hầm ra là gió “vù vù” thổi vào trong.

“Trở về chúng mình cũng làm 1 cái đi?” Haren nhìn Whorf, bọn họ cũng tính toán mấy ngày nữa liền cử hành nghi thức, cho nên gần đây cũng đang thương lượng chuyện phòng ở, Haren với Jin đều nói với Phúc Nhạc rồi, 3 nhà ở gần nhau 1 chút, như vậy về sau tiện sang chơi.

Whorf nghe xong tự nhiên gạt đầu, cái này hầm dù là chứa đồ gì cũng được, về sau ngộ nhờ thật sự có chuyện, Haren cũng có thể trốn vào tị nạn, Whorf cùng bọn Joe có nói qua chuyện này, đều cảm thấy phải phòng ngừa vạn nhất, bọn họ không có khả năng suốt ngày canh giữ bên người bạn lữ, trong nhà có 1 chỗ bí mật thì cũng an toàn hơn.

Kỳ thật căn hầm này trong nhà dân ở Thiên triều cũng có tác dụng như thế, chẳng qua Phúc Nhạc sinh muộn, ở nông thôn hầm cũng không tắt yếu dùng để chạy trốn tị nạn, Phúc Nhạc cũng không nghĩ tới tác dụng này.

Dọn vài cái bàn đá và mảnh đá để đồ, Phúc Nhạc đem một phần lạc xườn và thịt kho tương đã hong gió khô rồi cho vào trong hầm, bởi vì rộng rãi nên cho nhiều thịt vào như vậy cũng chỉ chiếm 1 góc nhỏ.

Buổi tối tất cả mọi người đều ở lại, cái hầm mà Phúc Nhạc nhớ mong mãi rốt cục cũng xong, cả người nhẹ nhõm hơn hẳn, hơn nữa phong cánh kiến đỏ nhiều, giường sưởi cũng có thể tùy thời khởi công, mùa đông cậu sợ lạnh nhất, khi còn bé lại không thích bọc thành quả cầu giống gấu bắc cực ra đường, bởi vậy thường xuyên dán vào giường sưởi đọc sách, xem TV, cái gì cũng ấm áp.

Lửa rau khô đầu tiên đã phơi khô, lửa sau Phúc Nhạc hái về cũng sắp ăn được, thịt kho tương muối cũng ngon miệng, vừa lúc để làm cái khô bọc thịt.

Theo lý thuyết rau khô bọc thịt là dùng thịt ba chỉ, nhưng mà thịt kho tương bên nhà Phúc Nhạc mới muối không lâu, ăn cũng khá ngon miệng, làm ra cũng có một phen mùi vị độc đáo.

Vì khao mấy nhân công này, Phúc Nhạc cố ý làm một chậu to thịt, chú Caesar mang về không ít con mồi, từ sau khi biết Phúc Nhạc có biện pháp trữ được đồ ăn, số lượng con mồi trong nhà vĩnh viễn là siêu nhiều. Phúc Nhạc cũng không lo không có thịt làm, còn có vài món khá phiền phức Phúc Nhạc cũng chịu khó làm vài món, dù sao cũng không vội vã ăn cơm.

“A, nếu mỗi ngày đều như thế này thì tốt quá.” Haren ngửa mặt thở dài, thỏa mãn sờ cái bụng tròn vo của mình.

“Cũng không phải không có khả năng mà.” Kanya hé miệng cười nói, hiện tại không phải là càng ngày càng tốt ?

Haren hi hi cười sờ mũi, ngẫm lại nếu hiện tại lại bắt cậu ta cứ như ngày trước ăn thịt nướng, uống canh thịt, khẳng định sẽ rất không quen. Bất tri bất giác rất nhiều thứ đều đang thay đổi. . .

Cơm chiều xong, mọi người tâm sự tiêu cơm xong liền đi về cả, dù sao Phúc Nhạc đã là người có bạn lữ, bọn họ cũng sẽ không quấy rầy người ta vợ chồng son tương thân tương ái.

Joe cũng có tính toán nhỏ nhất, thất lưng Phúc Nhạc đã tốt lắm rồi, hôm nay hần là có thể khao mình một chút. . .

Chẳng qua, buổi tối Phúc Nhạc tắm rửa xong mới vừa trèo lên giường đã nghe tiếng gào to “Tê ti! Tê ti cứu mạng!”

Phúc Nhạc cả kinh tí nữa lăn từ trên giường xuống đất, Joe nhanh chóng ôm lấy cậu, khẽ nhủ mày: “Anh ra xem sao.”

Phúc Nhạc gật đầu, thờ dài bắt đầu nhận mệnh mặc quần áo.

Joe vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một cái thú nhân đang xoay quanh ở trước cửa, cũng may còn chưa mất đi lý trí, không trực tiếp xông vào trong nhà.

“Chuyện gì?”

“Bạn lữ nhà ta, bụng... đau bụng! Có phải sắp sinh hay không!” Thú nhân nhìn thấy Joe như gặp được cứu tinh, bắt lấy hân hoan lo lắng hỏi.

Joe sững sốt, vỗ vỗ vai y nói: “Cậu chờ một chút, chúng tôi lập tức qua.”

Thú nhân này không biết có phải trời sinh lớn giọng hay không, Phúc Nhạc ở trong phòng cũng nghe thấy, nhanh chóng đeo hòm thuốc chạy ra, Joe thấy lập tức biến thành thú hình, gật đầu với thú nhân kia, ba người một đường chạy như điên đến nhà thú nhân nọ.

Phúc Nhạc ôm hòm thuốc có chút thấp thỏm, cậu quên một vấn đề rất nghiêm túc — cậu không biết đàn ông làm sao sinh con!

Nhưng mà hiện tại... Nhìn đôi mắt thú nhân trông mong đang nhìn mình, Phúc Nhạc đành phải kiên trì đi vào trong, Joe không tiện đi vào, đành phải canh giữ ở cửa.

Phúc Nhạc vào phòng liền nhìn thấy 1 giống cái nằm trên giường đá, dưới thân trải da thú thật dày, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, nhìn thấy Phúc Nhạc tiến vào miễn cưỡng gật gật đầu, há mồm suy yếu nói: “Đứa nhỏ...”

“Anh đừng động.” Phúc Nhạc vội vàng đi qua: “Tôi xem cho anh.”

Nhìn thân hình bụng không tính là to, Phúc Nhạc trước khi vào đã trộm hỏi Joe về chuyện trẻ con ở nơi này được sinh ra như thế nào, Joe nói cho hắn biết chính là ở trong bụng đựng dục sáu tháng, sau đó sinh ra một giống cái hoặc thú nhân nho nhỏ, dựa theo Joe khoa tay múa chân, em bé mới sinh đều vô cùng vô cùng nhỏ bé, Phúc Nhạc nghĩ thầm đại khái cậu đã biết đứa nhỏ là từ đâu chui ra...

“Mấy tháng?” Phúc Nhạc tiếp tục bắt mạch hỏi.

“Ba, ba tháng.” Người nọ đứt quãng nói: “Cầu ngài, cứu lấy nó.”

Phúc Nhạc gật gật đầu không nói chuyện, thời gian ở nơi này tính từ lúc xuất hiện bệnh trạng nôn mửa lần đầu, khác nhiều với thế giới kia, Phúc Nhạc cũng không dám tùy ý có kết luận, chẳng qua bắt mạch vẫn có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Xem mạch xong Phúc Nhạc liền châm cứu cho người này: “Đứa nhỏ không có việc gì, về sau không cần quá mệt mỏi, nghỉ ngơi nhiều.” Mạch biểu hiện là động thai khí, nói thật xem ra hi vọng cho 1 người đàn ông thật đúng là có chút ngượng vị trần tạp...

“Cảm ơn ngài.” Người nọ cảm kích cười nói, thờ dài 1 hơi, một lát sau quả nhiên cảm thấy không quá đau nữa, ánh mắt nhìn về phía Phúc Nhạc lập tức thay đổi. Châm cứu xong dặn y nghỉ ngơi cho tốt, mình thì đi ra ngoài.

Bạn lữ của giống cái kia rất lo lắng là chạy qua hỏi: “Sao rồi?”

“Không có việc gì.” Phúc Nhạc cười: “May mắn anh phát hiện sớm, nếu về sau còn thấy đau, ngàn vạn không cần chịu đựng, nhất định phải tìm tôi.”

Thú nhân kia nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt xin lỗi nhìn Joe cùng Phúc Nhạc: “Trẻ như thế còn bắt té ti chạy một chuyến, vất vả ngài quá.”

Phúc Nhạc lắc đầu, loại chuyện này đầu thế thoải mái, do dự một chút, Phúc Nhạc vẫn nói với thú nhân kia: “Nếu anh đồng ý tin tôi thì... tôi cho anh 1 biện pháp, anh dựa theo phương pháp kia mỗi ngày nấu canh cho cậu ấy, hẳn là có thể đỡ, thân thể cậu ta hơi yếu, ... về sau lúc sinh có khả năng gặp nguy hiểm.”

Thú nhân vừa nghe bật người khấn trương lên, nhanh chóng gật đầu: “Ngài nói!”

Phúc Nhạc từ trong hòm thuốc cầm mấy thứ thảo dược phơi nắng đưa cho y nhìn: “Ngày mai anh tới chỗ tôi lấy thảo dược này, sau đó lúc nấu canh thì bỏ vào cùng với thịt là được.” Phúc Nhạc định bỏ khí cố nguyên, phương thuốc thích hợp cho phụ nữ có thai, đối với giống cái hẳn cũng có tác dụng tương tự, cho dù hiệu quả không lớn cũng sẽ không hại.

Thú nhân miệng đáp ứng liên thanh, Phúc Nhạc hiện tại chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất của y, nói gì cũng đáp ứng hết.

Sau khi nói cho y 1 ít thứ phải kiêng ăn và những công việc phải chú ý, những điều này đều là tham khảo từ phụ nữ có thai, Phúc Nhạc cảm thấy chú ý một chút cũng sẽ không sai, liền nói tắt tắt cho thú nhân thoát nhìn tùy tiện lại rất cẩn thận này. Giảng co một hồi lâu, hai người mới trong lời cảm ơn vô tận của thú nhân nọ rời đi.

Phúc Nhạc cảm thấy lạnh, Joe đành phải vác cậu chậm rãi đi về, Phúc Nhạc phát giác đột nhiên hỏi Joe: “Chúng mình cũng sẽ có con sao?” Minh nói thế nào cũng là 1 kẻ ngoại lai, cũng sẽ có công năng này sao?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Joe nghe xong Phúc Nhạc nói, chân bước chậm lại, “Làm sao vậy?”

Phúc Nhạc sờ sờ mũi có chút xấu hổ, cậu thật sự cảm thấy rất 囧 mà, trước kia vẫn cảm thấy chỉ có phụ nữ mới có thể sinh trẻ con, sau khi tới đây tuy đã biết giống cái có thể đẻ đẻ hậu đại, cũng chỉ hơi kinh ngạc rung động một chút, cũng không giống hôm nay chân thật nhìn thấy một giống cái bụng lớn, cũng không phải bài xích, chỉ là cảm giác có chút kỳ quái.

“Chính là hơi kinh ngạc, anh biết đấy, ở chỗ chúng em, đàn ông không sinh con được.” Phúc Nhạc thành thật hồi đáp.

Joe gật đầu thật sâu, kỳ thật hẳn cũng không hy vọng nhanh như vậy đã có con, con trẻ dính người, nhìn thái độ của A Nhạc đối với bọn nhỏ trong bộ lạc thì biết cậu rất thích trẻ con, Joe tư tâm không muốn nhanh như vậy đã có thêm 1 đứa con tới tranh A Nhạc với hắn.

“Đều theo A Nhạc.” Joe đáp.

Phúc Nhạc càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể nào sinh nổi 1 thằng nhóc phá phách đâu, tuy rằng đã thích ứng với nơi này, cũng “nhập gia tùy tục” mà lượng cơm ăn càng lúc càng lớn, nhưng không đại biểu có thể sinh con chứ?

Nói ý tưởng của mình cho Joe, Phúc Nhạc trong lòng có chút áy náy, không biết Joe có khổ sở hay không.

“Không sao đâu.” Joe bình tĩnh mà trả lời: “Rất nhiều người cũng không sinh tiểu thú nhân cùng tiểu giống cái, bởi vì gặp nguy hiểm.” Đẻ đẻ tiểu hài tử sáu tháng trong bụng 1 giống cái phải thật cẩn thận bảo vệ tốt sinh mệnh nhỏ này, nếu không rất dễ chết non hoặc khó sinh. Cho nên có rất nhiều bạn lữ không muốn có con.

Phúc Nhạc nghe xong Joe giải thích mới bừng tỉnh đại ngộ, quan niệm của mình vẫn chưa thay đổi hoàn toàn, người nơi này đâu để ý đến cái chuyện “không con tam đại bất hiếu” đâu.

Hai người chậm rãi đi bộ về nhà, Phúc Nhạc đêm nay bị dọa một thân mồ hôi lạnh, trở lại phòng nhào lên trên giường cọ cọ da thú ấm áp, nhắm mắt lại bất tri bất giác liền ngủ mất, Joe bất đắc dĩ nhìn bạn lữ nhà mình đã cuộn tròn lại, ngửa mặt lên trời thở dài, hẳn không nghĩ muốn có con, không có nghĩa là không muốn làm a!

Nhưng buồn bực thì buồn bực, Joe cũng đau lòng cậu lắm, giằng co nửa ngày cũng không nhẫn tâm làm gì cả, đành phải giúp Phúc Nhạc đắp da thú, ôm cậu ngủ say.

Buổi sáng sau khi tỉnh lại, Joe đã đi ra ngoài đi săn, Phúc Nhạc đuổi người lười biếng nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã treo cao, hôm nay hiếm khi ngủ nướng, bên ngoài mơ hồ có thể nghe được tiếng Haren cùng chú Kanya, đại khái là đang nói chuyện phiếm.

Phúc Nhạc xỏ đôi dép lê da thú chú Kanya sáng tạo ra, lẹ xẹ đi ra ngoài rửa mặt, chạy đến trong viện nhìn thấy có thật nhiều người, ngoại trừ Haren cùng Kim, ngay cả tộc trưởng cùng Masen, Dacide đều đến đây, một đám người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, Phúc Nhạc cào cào cái đầu tổ chim, lên tiếng chào hỏi rồi bỏ chạy vào phòng bếp tìm cái ăn.

Tùy tiện gặm vài miếng bánh bao rồi trở lại, nghĩ thầm rằng tộc trưởng cũng đã đến rồi, phỏng chừng là có chính sự.

Quả nhiên thấy Phúc Nhạc ăn xong rồi, tộc trưởng Barre vẫy tay kêu Phúc Nhạc qua đó ngồi: “Tiểu Nhạc mau tới.”

Phúc Nhạc nhanh chóng qua ngồi: “Tộc trưởng, chào ông.”

“Ha ha, hôm nay tới là muốn nói với Dacide về chuyện kia, cháu tương đối quen thuộc những tính toán sau này của bộ lạc mình, hy vọng cháu nói nhiều chút cho Dacide biết.”

Phúc Nhạc sừng sốt, không nghĩ tới ông Barre hành động nhanh tới mức này.

Haren cùng Jin quay về phía cậu chớp mắt, Phúc Nhạc đại khái hiểu được, hai người này chắc là cùng đến, cũng muốn nói chuyện với Dacide, muốn trung cầu ý kiến và ý tưởng của cậu 1 chút.

Phúc Nhạc gật gù đầu: “Dạ.”

Tộc trưởng Barre không hổ là cáo già, mà Dacide mắt mù tâm không mù, cũng là 1 người tâm tư nhanh nhạy, không phải vì mình mù mà lạnh nhạt với thế sự, hai người câu được câu không nói tới chuyện “kết minh”, Dacide nghe xong cũng không quá kinh ngạc, cười cười nói: “Tộc trưởng đề nghị cố nhiên là vì trợ giúp chúng ta, chẳng qua ta chỉ là 1 giống cái bình thường, cũng không thể quyết định được.” Tộc Haddar bọn họ thiện lương thành thật nhưng không ngốc, Dacide cũng không đáp ứng bất cứ chuyện gì.

“Ha ha, không sao.” Barre không thêm đề ý chút nào: “Chúng ta rất có thành ý, chỉ là muốn hiểu trước thái độ của cậu, không ghét là được. Chờ ánh mắt

của cậu khôi hẳn, có thể tự mình đi xem tượng đá trong thần miếu của chúng ta.” Tộc trưởng Barre nói khá mệt mỏi, nhưng ngụ ý ai cũng hiểu. Thần tượng càng tinh tế, đại biểu bộ lạc này vừa mạnh mẽ vừa thành tín, tuyệt sẽ không làm ra cái chuyện bắt nạt kẻ yếu. Lời này xem như rất có thành ý.

Phúc Nhạc ở một bên chen 1 câu: “Đợi lát nữa cháu nhìn xem tình hình khôi phục thế nào, nếu không có việc gì thì mấy ngày nữa mắt sẽ khôi hẳn.”

Dacide sùng sốt, tay không nhịn được mà run lên 1 cái, hơi không xác định mà hỏi han: “Thật sự?” Tuy rằng vẫn luôn tự nói với mình, không cần ôm rất nhiều hy vọng, làm gì có ai chữa được mắt bao giờ? Nhưng người trẻ tuổi kia vẫn luôn chắc chắn như vậy, khiến Dacide một lần lại một lần lung lay lí trí.

“Thật sự thật sự.” Jin ở bên ủng hộ bạn tốt, gật đầu như già tôi nói: “Tiểu Nhạc cho tới giờ chưa bao giờ nói bừa, có thể trị khỏi chính là có thể chữa khỏi, không biết chữa sẽ nói không biết, sẽ không lừa gạt chú. Bây giờ còn chưa có người Tiểu Nhạc không chữa khỏi được!”

Phúc Nhạc bị Jin khen đến ngượng ngùng, lòng nói đó cũng nhờ mọi người giúp đỡ, nếu gặp phải bệnh cấp tính nặng hay nghi nan tạp chứng gì thì cái loại đến trường ngủ gả ngủ gật hay thứ sự phụ còn chưa kịp dạy như cậu cũng đành bó tay.

Phúc Nhạc nhìn ra Dacide luôn luôn bình tĩnh lúc này cũng rất kích động, không nói gì, chờ y tự bình phục tâm tình, chợt nghe y nói: “Vậy phiền toái tộc trưởng đến lúc đó mang tôi đi nhìn một cái.”

Barre vừa nghe có triển vọng liền vui vẻ, vội nói “Nhất định nhất định”, vui tươi hơn hờ mà cứng rắn kéo Masen trong lòng chỉ biết có Dacide đi mất, để lại các giống cái giao lưu với nhau.

Haren cùng Jin khá thích nói, rất nhanh đã quen thân với Dacide, người này tính cách tốt, cũng kiên nhẫn, hai người cậu 1 lời tôi 1 câu mà nói, cũng đều có ý thức nói nhiều chút biến hoá khả quan trong bộ lạc, nhằm khiến Dacide quyết định trở về thuyết phục tộc nhân gia nhập với bọn họ.

Chờ Dacide nghe được chuyện lúa mì và thịt có thể bảo quản trong mùa đông tốt cực ngồi không yên, nhin không được mở miệng hỏi: “Này đó... Thật sự đủ ăn sao?”

“Đương nhiên đủ chứ.” Haren cười nói: “Chúng ta chính là tự tay cắt lúa về, chỉ cần trồng nhiều 1 chút, mùa đông thịt thiếu một chút cũng tuyệt đối không bị đói.” Cho dù là sức ăn của thú nhân có lươn nữa, một nhà 4 5 mẫu, cho dù sản lượng không tốt, suy xét thêm cả thiên tai nhân họa, cũng tuyệt đối không đói, còn mà còn có thể tích trữ được nhiều lương thực dư. Mà 4 5 mẫu, một giống cái khi bận rộn có thú nhân hỗ trợ, tuyệt đối có thể thoải mái thu phục.

Phúc Nhạc khá hiểu rõ cái này, cũng không gạt Dacide, liền giảng cho y nghe.

“Hon nữa bộ lạc rất lớn, đất cũng nhiều, các người lại đây hoàn toàn không cần lo lắng chỗ ở.” Haren cười nói, tộc trưởng không có đây, bọn họ nói chuyện cũng không nhiều cổ kị, có thể thảo luận xa hơn một ít.

Dacide nghe xong rất là rục rịch, y biết tượng thần là vô pháp làm bộ, có thể khiến tộc trưởng Barre tự tin mà nói sẽ dẫn y đến nhìn tượng thần, nhất định là do bộ lạc của họ có thiện ý cùng nhiệt tình hoan nghênh tộc Hadar.

“Chính là... Vì cái gì muốn tiếp thu chúng ta chứ?” Dacide chân chờ một lát, vẫn đưa ra vấn đề này. Bộ lạc này đã đủ cường đại, cho dù Dacide nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra bọn họ kết minh với bộ lạc mình thì có chỗ tốt gì. Vô duyên vô cớ trợ giúp khiến người ta khó lòng hoàn toàn buông phòng bị.

Phúc Nhạc theo bản năng mà nhìn về phía Kanya, không biết có nên nói ra không.

Kanya khẽ gật đầu, nhẹ giọng mở miệng nói: “Chúng ta... mảnh đất này, có thể đã bị bộ lạc khác theo dõi.”

Dacide nghe xong ngẩn ra, sau đó cả kinh, thầm nghĩ chẳng lẽ là muốn lấy thú nhân tộc Hadar làm kẻ chết thay?

Không, không đúng.

Nếu thật sự tính đến loại chuyện này, cũng sẽ không thân nhiên mà nói ra như vậy.

“Nơi này nguồn nước phong phú, con mồi cũng nhiều, bởi vì không núi cao gì, cũng không bị núi đá bao quanh, rất ít khi có tai nạn.” Kanya thân nhiên nói: “Vì bảo hộ mảnh đất này, bộ lạc chúng ta cũng trả giá rất nhiều sinh mệnh chiến sĩ.” Cứ vài thập niên, luôn sẽ có 1 nhóm người rục rịch ác ý muốn đuổi bọn họ đi để chiếm lĩnh nơi này.

“Chính là... năng lực chiến đấu của bọn ta... các cậu cũng biết rồi đó.” Dacide cười khổ: “Giúp không được gì a.”

“Nhưng các người lại có một đôi thần kỳ tay a.” Kanya cười cười nói, nhìn về phía Phúc Nhạc: “Tiểu Nhạc có thể làm ra vũ khí cùng công cụ vô cùng lợi hại, có thể bảo hộ nhà cửa của chúng ta không bị phá hư, nhưng vẫn phải mượn sức các người.”

“Tộc trưởng cho rằng, nếu các người có thể làm ra vũ khí mà Tiểu Nhạc thiết kế, như vậy chúng ta cũng phải trả thù lao tương ứng. Vũ khí chính là vì bảo hộ gia viên, chống lại kẻ xâm chiếm, các người làm mấy thứ này, cũng phải được chúng nó bảo hộ.”

Dacide nghe được sùng sốt sùng sốt, nhin không được néo bắp đùi của mình, cảm giác đau đớn bén nhọn nhắc nhở y rằng đây không phải là mơ, ngờ ngác mà “nhin” về phía Phúc Nhạc: “Cậu... thật có thể làm ra vũ khí lợi hại?”

Phúc Nhạc sờ sờ đầu: “Cũng không phải quá lợi hại, nhưng đối phó với thú nhân xâm chiếm hẳn là hữu dụng.” Cây lao, cung tiễn, mấy thứ này vô không

pahri vũ khí có lực sát thương quá lớn, chỉ cần thủ nhân có sức lực lớn, lực công kích sẽ không đơn giản như vậy nữa. Hơn nữa bấy rập, máy bắn đá, bồi thêm ít thuốc gây tê... đối phó với đám thủ nhân chưa xem qua TV thì đủ nhà.

“Ta... Trở về lập tức sẽ thương lượng với tộc trưởng.” Dacide trầm mặc thật lâu sau, mới rốt cục hạ quyết tâm, trầm giọng nói.

Phúc Nhạc cùng Kanya liếc nhau, đều khá vui mừng: “Cám ơn!”

Dacide lắc đầu: “Là chúng ta nên cảm ơn mới đúng. Nếu đôi mắt của ta có thể khôi... Nhìn xong tượng thần, ta trở về sẽ nói cho tộc trưởng chuyện này. Ta tin tưởng ngài ấy nhất định sẽ đồng ý.”

“Vậy thì tốt quá.” Jin cùng Haren cũng đều mặt mày hớn hơ, nói thật, hiện tại bộ lạc rất lạnh lẽo, khi đi giao dịch để người ở nhà cũng không yên tâm, tốt nhất là có thêm hàng xóm như tộc Haddar.

“Nếu mau nói... trước khi đông đến có thể hoàn thành chuyện này.” Dacide nói rằng: “Mùa đông mà đến ở liệu có thể gây thêm phiền cho mọi người không?” Bọn họ kỳ thật cũng rất sốt ruột, nếu tìm không thấy chỗ tốt hoặc không tìm đủ thức ăn, mùa đông này sẽ mất rất nhiều người.

“Không có việc gì.” Kanya xua tay: “Các người nếu nguyện ý tin tưởng Tiểu Nhạc thì học chúng ta dự trữ thức ăn đi, con mồi trong rừng rậm rất nhiều, không lo không bắt được.” Thủ Hadar tuy rằng yếu, những cũng không yếu đến độ tự đói chết, chỉ là chỗ bọn họ ở quá hoang vắng, cho nên mới lo ăn như vậy.

Dacide không chút do dự gật đầu, y cảm giác được, Phúc Nhạc là một người có thể tin tưởng được.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Có khi, mọi việc lại đơn giản như vậy, không cần người tới ta đi, đấu tranh lực đực lẫn nhau. Sự tồn tại của Thần Minh đã làm giảm bớt sự nghi ngờ của bộ lạc. Chỉ cần hai bên vui vẻ, loại chuyện kết giao này, cũng thành rồi.

Barre nhìn xa trông rộng hơn tất cả những người ở đây, phải biết, tất cả mọi thứ tiểu Nhạc mang đến, đều sẽ khiến cho bộ lạc của bọn họ đi trên một con đường mới khác, thậm chí những bộ lạc khác của thế giới này cũng sẽ đi trên những con đường không giống nhau.

Giống cái càng có nhiều việc để làm hơn, cho dù là thú nhân thể lực yếu, trong tương lai cũng có thể dựa vào vũ khí để săn bắn một cách thoải mái, những thứ đồ vật thần kì khiến cho mùa đông bớt khổ, có rất nhiều thứ từ trước đến giờ không thể nghĩ ra làm đến, đều lần lượt xuất hiện trước mặt bọn họ.

Barre cũng có lúc sợ hãi. Ông sợ có một ngày đột nhiên phát hiện đây chỉ là một giấc mơ, tất cả mọi thứ đều biến mất, giống cái và thú nhân bị bệnh lại không có ai cứu chữa, thức ăn khan hiếm vào mùa đông sẽ lại khiến ông sầu lo đến bạc cả đầu...

Cũng có thể là bởi vì như vậy, Barre vẫn luôn rất tỉnh táo, ông không dám tham lam, rất sợ tham lam sẽ huỷ hoại đứa trẻ thiện lương kia, rất sợ tham lam sẽ mang đến cho một bộ lạc luôn cố gắng sinh tồn những tai ương ngập đầu.

Cho dù là tiểu Nhạc nói cho ông biết có thể chế tạo vũ khí đánh đuổi thú nhân có ý đồ xâm lược lãnh thổ của bọn họ, Barre cũng rất bình tĩnh để đưa ra những quyết đoán mà bản thân cho là chính xác nhất, quyết không dựa vào chiến lực cường đại mà đi để xâm hại người bên ngoài, Thần Minh có thể ban tặng cho bọn họ ân huệ thần kì như vậy, đương nhiên cũng có thể thu hồi bất kì lúc nào, Barre vẫn luôn cẩn thận ghi nhớ điều này.

Bên này Barre cân nhắc khuyến khích Masen đến lúc đó đi cùng với Dacide đến bộ lạc bọn họ làm thuyết khách, vừa gõ nhẹ vào bàn đá suy nghĩ chuyện khác, không khỏi sờ sờ bộ râu bạc trắng thờ dài, những việc mà tộc trưởng cần phải lo lắng, không phải chỉ có mỗi chuyện này.

“Tộc trưởng, có chuyện gì phải lo lắng sao?” Masen nhìn thấy Barre vẫn nhủ chặt mày không khỏi kỳ quái: “Bên phía Dacide chắc sẽ đáp ứng thôi, ngài vẫn còn lo lắng sao?”

“Không phải việc này.” Barre khoát tay, nhìn về mặt không hiểu của Masen, trầm ngâm một lát mới thấp giọng nói: “Masen, mấy ngày nay cậu...” Thấp giọng thì thầm bên tai Masen nói một hồi, Masen cẩn thận nghe, qua một lát thì không khỏi mở to mắt, về mặt không thể tin nổi: “Là thật sao?”

“Vẫn còn đang điều tra.” Barre vỗ vỗ vai của y ý bảo y an tâm không nên nóng nảy: “Nhưng mà không phải quá trùng hợp sao. Cậu cứ theo lời ta mà làm, nhớ kỹ, không được để bị phát hiện.”

Masen hít một hơi, lạnh lùng gật gật đầu: “Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ bắt được.”

Barre gật gật đầu, người nào có thể hoàn toàn tin tưởng, người nào đáng nghi, trong lòng ông ta đều biết, việc này giao cho Masen, sẽ không khiến người khác chú ý và hoài nghi.

Đầu kia bộ lạc, Dacide cùng với một vài giống cái do Kanya dẫn đầu sau khi trò chuyện thật vui vẻ đã đạt thành nhận thức chung bước đầu. Mọi người sau khi nói chuyện với nhau, mới biết được điều kiện sinh sống của bộ lạc Dacide còn kém hơn nhiều so với trong tưởng tượng, có thể xem như là bán hoang mạc, căn bản rất khó tìm thấy con mồi và các loại rau củ quả, nhóm giống cái còn thường xuyên phải đi rất xa để tìm kiếm đồ ăn.

“Đúng rồi, không biết tiểu Nhạc định dùng cái gì để chế tạo vũ khí?” Dacide hỏi, mắt của mình là do người ta chữa trị, bản thân tự nhiên cũng muốn cố gắng hết sức. Quen biết mọi người rồi, y cũng đôi miệng gọi tiểu Nhạc.

“Ừm.” Phúc Nhạc sờ sờ đầu có chút lo lắng: “Thật ra có sắt thì tốt nhất rồi, nhưng mà không thể tìm thấy. Chỉ có thể dùng đá hoặc gỗ thôi.”

Thật ra cung tên nếu như không phải là dùng sắt làm đầu mũi tên thì rất khó phát huy được uy lực của nó, hoá tiễn thì quá độc rồi, Phúc Nhạc tư tâm không muốn sử dụng biện pháp này, phần lớn thú nhân đều mặc da thú trên người. Một khi dùng hoá tiễn, chưa nói đến chuyện sẽ thiêu trụi cả một mảnh đất lớn, mà những thú nhân bị hoá tiễn dày đặc công kích, muốn ngay lập tức lăn lộn dập lửa cũng rất khó khăn, mộnói không chừng sẽ bị thiêu chết. Nói thật, Phúc Nhạc vẫn không có can đảm giết người, dù sao cũng là một mạng người, có thể dọa chạy thì dọa chạy, dọa không chạy thì cùng lắm là nhả tâm “giết gà dọa khỉ”

“Sắt?” Dacide hỏi: “Đó là cái gì?”

Phúc Nhạc không biết nên miêu tả thế nào mới đúng: “Chính là. một thứ đen tuyền, có thể có ánh đỏ đỏ hoặc vàng. rất cứng, cứng hơn đá nhiều.”

“Cứng hơn đá.” Dacide lặp lại lời của Phúc Nhạc giống như đang nghĩ cái gì đó, cúi thấp đầu trầm tư không nói.

Phúc Nhạc cũng không để ý, cậu chỉ là tùy tiện nói ra một chút, dù sao quặng sắt làm gì dễ dàng bị phát hiện như vậy, cậu lại không mang theo một đội thám dò chuyên nghiệp xuyên qua đây.

“Dù sao thì trong đầu tiểu Nhạc nhất định có biện pháp khác.” Kanya không chút nào để ý nói.

Jin và Haren đều cùng nhau gật đầu, luôn cảm thấy tiểu Nhạc tùy tiện đưa ra một cái chủ ý cũng có thể miểu sát (giết trong 1s) toàn bộ đám người đó trong chớp mắt.

Phúc Nhạc không nói gì, cậu làm gì ghê gớm như vậy. nhưng mà thú nhân ở đây chỉ biết có lăn xả vào đánh đánh giết giết, quả thật rất dễ đối phó.

“Thứ đó. hình như tôi đã thấy qua.” Qua một lúc lâu, giọng nói của Dacide đột nhiên vang lên, tất cả mọi người sững sốt, đồng loạt quay đầu nhìn y.

“Không thể nào.” Phúc Nhạc kinh ngạc đến mức cảm cũng muốn rớt xuống luôn rồi, cậu đột nhiên nghĩ đến việc Jin và Haren đã phổ cập khoa học cho mình: bộ tộc thú Hadar, nghe nói vận may rất tốt, luôn có thể phát hiện một số thứ lợi hại. đã không phải là lợi hại nữa rồi, là nghịch thiên mới đúng.

“Nhưng mà. Xin lỗi nhưng bây giờ tôi không thể nói cho mọi người biết.” Dacide trầm mặc trong chốc lát, áy náy nói: “Nếu như là thật. bộ lạc của chúng tôi chỉ sợ lại không thể an toàn rồi.” Y biết che dấu bạn bè là không tốt, nhưng mà an toàn của bộ lạc quan trọng hơn, bây giờ mọi thứ vẫn chưa có kết quả, y không dám mạo hiểm.

Phúc Nhạc sững sốt, qua một lúc mới hiểu được lo nghĩ của Dacide, gật đầu nói: “Cháu hiểu mà, chú không cần lo lắng, nhưng thứ mà bên các chú phát hiện, đương nhiên là do mọi người định đoạt.”

“Cảm ơn.” Dacide sững sốt, không ngờ Phúc Nhạc lại không tiếp tục hỏi, mới thể đã dễ dàng từ bỏ rồi, có chút kinh ngạc lại có chút cảm kích, thấp giọng nói cảm ơn.

Phúc Nhạc lắc đầu, cậu cảm thấy Dacide làm như vậy rất đúng, thành thật trung hậu là một chuyện nhưng cũng không thể vô điều kiện tin tưởng người khác, thậm chí để cho bộ lạc của mình gặp tai ương.

“Nếu như việc sáp nhập thành công, chú lập tức mang con đi tìm thứ đó.” Dacide nói. Mặc dù mắt đang được che bởi một miếng gạc, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sự trịnh trọng và chân thật của Dacide.

“Đừng căng thẳng.” Kanya tiếp tục khuyên nhủ: “Bọn họ muốn cướp vùng đất của chúng ta, cũng phải suy nghĩ kỹ mới dám hành động, mùa đông sắp đến rồi, nếu như không thể nhanh chóng thành công, kéo dài thời gian thì những thú nhân đó chắc chắn sẽ bị đông chết, bọn họ sợ chúng ta hơn.”

Chuyện của tộc sâu đã khiến mọi người cảnh giác, Phúc Nhạc lấy một số ấu trùng và trứng ở trong thân thể Lauth tiến hành nghiên cứu, phối hợp với thảo dược, không những có tác dụng với sâu ngủ, mà còn có hiệu quả với những loại côn trùng khác. Kanya dùng những tấm da thú nhỏ may thành túi đựng thảo dược, tặng cho mỗi nhà, chỉ nói là tề ti làm, để phòng bệnh, cũng không đề cập tới chuyện của tộc sâu.

Ngoài ra Phúc Nhạc còn nghiền rất nhiều bột thuốc, để cho Joe và Casar mang theo, ở khu vực canh gác của bộ lạc Phúc Nhạc còn rải 1 vòng lớn bột thuốc trừ sâu, phòng ngừa có côn trùng kỳ lạ trà trộn vào. Nếu như bọn họ muốn dựa vào côn trùng để đánh lên, chỉ sợ không có khả năng đâu.

Qua một lúc Masen liền chạy lại đón Dacide trở về, dù sao mắt vẫn chưa khỏi, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Phúc Nhạc lại đi một chuyến tới nhà vị dụng phu tối hôm qua để nhìn xem, thuận tiện tặng thuốc cho họ, khi trở về, trong tay bản thân, Jin và Haren đều

đầy tràn quả cảm ơn mà thú nhân nhà đó tặng.

Bận rộn mấy ngày, Phúc Nhạc cuối cùng cũng có thể tháo băng gạc cho Dacide, có thể nhìn thấy hay không, ngày hôm nay liền biết kết quả.

Masen đứng ở một bên không ngừng lo lắng đi lòng vòng, mãi cho đến khi hắn bị Casar đá cho một cước mới miễn cưỡng an tĩnh trở lại, nắm lấy tóc thấp thòem nhìn Dacide.

Giống như là cảm nhận được sự căng thẳng của Masen, Dacide nhìn về phía Masen hiện ra khuôn mặt đầy ý cười: “Không cần căng thẳng. Tôi cảm thấy lần này có thể nhìn thấy được rồi.” Cho dù không phải người mù bẩm sinh thì khi hồi phục thị lực cũng sẽ có độ nhạy cảm nhất định, Dacide thấp thoáng cảm thấy, mắt của mình giống như đã khỏi thật rồi.

Phúc Nhạc đưa Dacide vào trong một căn phòng mà ánh sáng không chiếu vào được, để phòng ngừa sau khi tháo băng gạc xuống, Dacide bị ánh sáng kích thích mà bị thương. Bản thân cậu cũng có chút căng thẳng, trước đây bản thân đều làm dưới sự hướng dẫn của sư phụ, lần này là bản thân tự làm, không biết hiệu quả như thế nào.

Chăm chậm mở miếng băng gạc đang quấn trên mắt, Dacide đang nhắm mắt từ từ hoạt động mí mắt, mở mắt.

Híp mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt rơi vào trên người Masen đang đứng ở chỗ cũ không biết nên làm như thế nào, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Masen.”

Masen ngốc lăng, ngay lập tức kích động đến mức không biết làm sao mới tốt, tất cả mọi người biết Dacide thật sự đã nhìn thấy rồi, không nhìn được nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười tách ra nhường đường. Casar đẩy Masen một cái, trực tiếp đẩy đến trước mặt Dacide.

Tay chân Masen đều không biết để đâu mới tốt, lắp bắp nói: “Da, Dacide, em khỏe rồi?”

Dacide gật đầu: “Cám ơn anh.” Nếu như không phải anh luôn kiên trì muốn chữa mắt cho tôi, tôi sớm đã từ bỏ rồi, nhất định sẽ không có cơ hội được nhìn thấy mọi thứ một lần nữa.

“Vây bây giờ có thể trả lời chú ấy không?” Lauth dựa vào một bên cửa tươi cười, đột nhiên thốt ra một câu, tâm tư của Masen mọi người đều biết rất rõ ràng, còn về tại sao Dacide mãi vẫn không gật đầu, mọi người cũng có thể đoán ra được, Dacide cực kì quan tâm Masen, nếu nói không thích người đó, chỉ sợ ngay cả bản thân y cũng không thể tin nổi.

Mọi người sùng sốt, ngay lập tức hiểu rõ, mọi chuyện ồn ào đều là từ việc tìm bạn lữ mà ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía Dacide, ánh mắt phát sáng đều biểu đạt một ý nghĩ: “Đồng ý đi.”

Dacide bị câu nói ngoài ý muốn này làm trở tay không kịp, có chút quần bách, nhìn về phía Masen, gia hỏa này đang mở mắt ra nhìn, chờ đợi đáp án của mình sao, đáng về đáng thương của Masen khiến tâm Dacide mềm đi, cũng tầm tuổi mình, nhìn Kanya, con trai cũng đã lớn như vậy rồi, bản thân còn phân vân cái gì đây? Khó khăn lắm mới có một người vẫn luôn nguyện ý đứng bên cạnh mình.

“Vây thìcùng em quay trở về đi!” Dacide cười vươn ra bàn tay của mình.

Masen vui như điên, kéo bàn tay của Dacide ôm chặt người đó vào trong lòng mình, kích động đến mức nước mắt lưng tròng, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều yên lặng mà lui ra ngoài.

“Có thể ở bên nhau thì tốt quá rồi.” Jin sụt sịt mũi dùng sức vỗ vào vai của Lauth: “Làm tốt lắm.”

Lauth bật cười, vò đầu người nhà mình rồi xù lên, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Masen tốt xấu gì cũng đã lớn tuổi rồi, kích động một lát rồi cũng bình tĩnh lại, cười tươi như ánh mặt trời rạng rỡ nắm tay Dacide vẫn cười ôn hoà như trước đi ra, mọi người cũng hào tâm mà trêu chọc hắn.

“Cám ơn cậu, tiểu Nhạc.” Dacide cảm kích nhìn Phúc Nhạc nói, bây giờ nghĩ lại, nếu không phải là bản thân tự trải qua, y nhất định cảm thấy mọi thứ hiện tại chỉ là nói đùa, đứa trẻ trước mắt tuổi còn nhỏ hơn mình cả một giáp, vậy mà lại giỏi như vậy, loại sức mạnh này... trong suy nghĩ của Dacide, chỉ có Thần Minh mới có. Thân phận của Phúc Nhạc trong mắt của Dacide đã được tăng thêm một tầng màu sắc thần bí. Càng cường đại, thì càng thu hút những kẻ tham lam, loại việc này, bộ tộc thú Hadar đã trải qua đau khổ là rõ ràng nhất. khứu giác nhanh nhạy của tộc thú Hadar có thể tìm được chỗ ở tốt nhất, nhưng cũng chính vì có năng lực như vậy, khiến họ luôn bị xua đuổi, bị tranh đoạt, đến cuối cùng đành bất đắc dĩ, co rúc ở một nơi hoang vắng, rời xa những nơi đầy xung đột.

Nghĩ đến đây, Dacide âm thầm hạ quyết tâm, phải cố gắng hết sức để giúp đỡ Phúc Nhạc, chí ít..... cung cấp cho cậu hết mọi sự bảo hộ mà khả năng cho phép.

“Không sao thì tốt rồi.” Phúc Nhạc cười: “Nhưng mà nhìn dáng vẻ của chú, chắc bão cát xung quanh bộ lạc các chú rất lớn phải không? Nơi đó không thích hợp để sinh sống, không chỉ là mất, mà những chỗ khác của thân thể cũng có thể dễ dàng mắc bệnh.” Đây là lời nói thật lòng, không phải vì muốn thuyết phục bọn họ chuyển đến đây mà cố tình xúi giục.

“Ừ, tôi biết rồi.” Dacide hiểu được lời Phúc Nhạc là ý tốt, nghiêm túc gật đầu nói.

“Nếu như bộ lạc của các chú không muốn đến đây cũng không sao, có bệnh cũng có thể đến tìm cháu.” Phúc Nhạc nói trong nháy mắt, cậu rất hiểu kì về bộ tộc thú Hadar, cũng có ấn tượng tốt, không biết một đám người lớn tuổi hiền lành, sống tập trung với nhau thì sẽ là tình cảnh như thế nào.

Dacide gật đầu, trong lòng cũng đã có tính toán, tộc trưởng Barre chân thành như vậy, ngay cả tượng Thần Minh cũng không che giấu, bọn họ tự nhiên sẽ không do dự.

Phúc Nhạc lại kiểm tra Dacide thêm một lần nữa để xem có để lại di chứng gì hay không, xác định không có việc gì mới để Masen đưa y về.

Hai người lại không trực tiếp đi về nhà mà thuận đường đi đến chỗ ở của tộc trưởng Barre, chuyện mà Masen đáp ứng tộc trưởng Barre, cũng từ từ ở trên đường nói cho Dacide nghe.

“Em có thể giúp đỡ không?” Masen cẩn thận hỏi, khi đó bản thân đã mở miệng đồng ý rồi, nhưng bây giờ vẫn có chút lo âu, lỡ như Dacide cự tuyệt, hẳn chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao.

“Đương nhiên rồi.” Dacide cười: “Nếu như đã có liên quan đến tiểu Nhạc, tôi sao lại không quan tâm chứ.”

Masen nhẹ nhàng thở ra, nói thật nếu chỉ dựa vào có một mình hắn thì có chút khó khăn.

Tộc trưởng Barre luôn nói lời là giữ lời, sau khi cùng Dacide đạt thành hiệp nghị bí mật, quả nhiên quyết đoán mang luôn bọn họ đi đến miếu thần.

Dacide ngẩng đầu nhìn bức tượng thần ở trước mắt không tự chủ được mà nheo mắt lại, đôi mắt vừa mới hồi phục thị lực vẫn chưa thích ứng được, nhưng mà vật trước mắt lại mang rung động lớn đến cho y, ngoại trừ bộ lạc của bọn họ ra, từ trước đến giờ y vẫn chưa gặp qua tượng đá nào tinh xảo đẹp đẽ như vậy..... không, ngay cả tượng đá của bọn họ, cũng không thể nào so sánh được với tượng đá trước mắt đi?

“Như thế nào?” Barre hí hửng cười hỏi, dáng vẻ không chút nào lo lắng đã nói lên được ông tuyệt đối tin tưởng Dacide đã bị tượng thần làm cho chấn động rồi: “Chắc cậu cũng biết, chúng tôi không có khả năng điêu khắc ra một bức tượng đá như thế này.”

“Tôi biết.” Dacide nhẹ nhàng gật đầu, không thể điêu khắc ra một bức tượng tinh xảo như thế này, cũng tức là nói..... đây là do tự nhiên hình thành, mài mòn qua năm tháng, chậm chậm trở thành hình dạng này. Tượng đá đó tự phát ra một sự uy nghiêm vô hình, càng khiến cho Dacide tin tưởng tuyệt đối. Bộ lạc này, nhất định sẽ là người bạn tốt nhất.

“Bọn họ nhất định sẽ đồng ý.....” Dacide lẩm bẩm nói, sau khi tận mắt nhìn thấy tượng thần, bản thân nếu còn muốn cự tuyệt chuyện tốt như thế này, vậy mình nhất định đã điên rồi.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Barre cười nói: “Tuy nói như vậy có chút vội vã, nhưng mà hy vọng mọi người có thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời thuyết phục, nếu có thể..... vậy thì chuyển đến đây trước khi mùa đông đến đi.”

Dacide gật đầu, yêu cầu này cũng có ích với bộ lạc của y, chí ít mùa đông này không cần phải lo lắng có người chết đói nữa. Nói như vậy không có nghĩa là bọn họ cần sự giúp đỡ và quà tặng của người ngoài, thú Hadar tuy không mạnh, nhưng mà nếu thêm chút sức lực, ở những địa phương có con mồi phong phú, vẫn có thể dễ dàng một ít thực phẩm để trải qua mùa đông.

Sau khi nhìn thấy tượng đá, Dacide cũng không nghỉ ngơi, ngay lập tức cùng Barre bắt đầu thương lượng hàng loạt những chuyện cần làm sau khi chuyển nơi ở, sau đó lại do chính mình chuyển lời, để tiết kiệm thời gian.

Tộc trưởng Barre tự nhiên sẽ không liều mạng đi chiếm lợi ích của tộc thú Hadar, mục đích của ông chỉ là để hai bên có thể giúp đỡ lẫn nhau, dùng năng lực của mỗi tộc đoàn kết lại cùng trải qua một sống sống càng tốt hơn mà thôi, hai tộc cũng không phải là hạng người tham lam giao hoạt, bàn bạc vui vẻ như vậy rồi thuận lợi mà hoàn thành. Sau khi bàn xong, Dacide cảm thấy cả người dễ chịu hơn rất nhiều, bộ lạc của bọn họ cuối cùng cũng có hy vọng rồi.

Điều kiện của Barre vô cùng dủ người, những nơi của bộ lạc trước mắt vẫn chưa có người ở, thú Hadar đều có thể tự do lựa chọn, đương nhiên, cũng phải tuân thủ một số tập tục của bọn họ, ví dụ như không thể ở quá gần nhau để tránh vào buổi tối khi nhà người ta đang đi gì đó đều có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở, còn có liên quan đến việc bảo vệ tuần tra, trồng lương thực và phân phối thực phẩm.

Barre biết ưu thế của tộc thú Hadar ở đâu, nên hy vọng càng có nhiều thú nhân của họ tham gia vào trong nhiệm vụ phòng ngự và tuần tra bộ lạc, giống cái có thể trông nhiều lúa mì, cứ nửa ngày là đòi một lần người canh gác, mỗi ngày đều sẽ cung cấp đủ thịt cho mỗi nhà, đó cũng là thói quen được hình thành, nếu không mỗi ngày người canh gác không thể nào săn bắn há chẳng phải là đòi chết sao? Về sau trông lúc mì cũng có thể đòi lấy thịt, ... Tất cả những chuyện liên quan đến sự sinh tồn của bộ lạc, hai bên đều đã đạt thành bước đầu nhận thức chung.

Dacide không có kéo dài, nghỉ ngơi nửa ngày, liền được Masen hộ tống quay trở về bộ lạc, đem mọi chuyện nói cho tộc trưởng, bộ lạc ngay lập tức triệu

tập tất cả thú nhân và giống cái bắt đầu thảo luận cùng ra quyết sách.

Mà Barre cũng chính thức đem tin tức này thông báo cho mọi người trong bộ lạc, cũng đồng thời gây ra một trận rối loạn.

“Vậy chúng ta phải săn thú, tặng thực phẩm cho bọn họ sao?” ở phía dưới quảng trường hiếm có dịp tụ tập nhiều người đến như vậy, mọi người ghé tai nói nhỏ thảo luận chuyện này, cuối cùng cũng có người đưa ra nghi vấn.

“Không cần.” Barre xua tay nói: “Chỉ là vào đây ở, trở thành bạn của chúng ta mà thôi, không cần đặc biệt chiều chuộng.”

Bộ lạc rộng như vậy, số người của bộ tộc thú Hadar cũng rất ít, bọn họ cũng không để ý đến những vùng đất hoang vắng được tộc Hadar sử dụng, chỉ cần không tăng thêm gánh nặng, mọi người trên căn bản không có ý kiến gì.

“Phản đối hay không phản đối.....” Có người sờ đầu đưa ra câu hỏi: “Nhưng mà tộc trưởng, tại sao chúng ta phải giúp đỡ bọn họ?”

Bọn người nghe thấy đều đồng loạt nhìn về phía Barre, bưng tỉnh đại ngộ, đúng a, vì sao phải mời thú Hadar chuyển vào đây.

“Cái này, sau này mọi người đều biết.” Barre cười đầy thần bí, lại không có trả lời: “Thú nhân và giống cái của tộc thú Hadar đều vô cùng cần cù lương thiện, mà còn rất thông minh, năng lực của bọn họ, còn giỏi hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.”

Mọi người thấy tộc trưởng nói vòng vo, đều không khỏi bĩu môi, nhưng cũng ngoài ý muốn không có ai đưa ra dị nghị tiếp tục hỏi.

Sự thực chứng minh, đối với một số sự việc, tộc trưởng luôn ra vẻ thần thần bí bí, nhưng sẽ không làm sai, giống như việc lần trước để cho Phúc Nhạc đảm nhận công việc của một tế ti, tuy rằng lúc bắt đầu mọi người có chút không hiểu, thậm chí là không vui, nhưng tất cả những gì xảy ra sau đó, đều khiến mọi người không còn bất kì hoài nghi và phản đối nào.

Về nguyên nhân mà tộc trưởng làm tất cả mọi chuyện..... thật ra cẩn thận suy nghĩ, cùng bản thân không có quan hệ nào sao, dù sao thì nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nên thân mật với vợ thì thân mật..... ngày tháng sau này khẳng định càng ngày càng tốt, bọn họ lại không phải là thú linh của bộ lạc, lo lắng nhiều thứ như thế để làm gì.

Một đám thú nhân tùy tiện nghe tộc trưởng nói xong, liền mang theo bạn lữ của mình trở về nhà, một chút cũng không đem chuyện “đại sự” để ở trong lòng. Đại khái thay đổi duy nhất chính là...ừm, về sau trên đường đi săn bắn càng có nhiều bạn đồng hành nói chuyện rồi.

Phúc Nhạc trong mấy ngày nay cũng đang nghỉ ngơi, gần đây cũng không có người đến xem bệnh, cậu ngoại trừ làm một ít thuốc trị thương, thuốc trị độc, lại trồng thêm thảo dược, cũng không có chuyện gì lớn, cuộc sống nhàn nhã như thế lúc mới bắt đầu có chút khiến người đứng ngồi không yên, nhưng mà thời gian lâu dần Phúc Nhạc cũng có chút thích thú, không biết có phải do mỗi ngày ăn ngon lành làm lâu quá rồi không, cậu đột nhiên tăng thêm vài cm, cao lên một chút.

“Joe, chúng ta có thể bắt đầu xây nhà không?” Phúc Nhạc đang nhàn nhã uống trà son tra, ngẩng mặt lên hỏi Joe đang ôm lấy mình.

“Ừm.” Joe dùng hai má cọ cọ đầu Phúc Nhạc: “Hai ngày nay đã làm xong thịt rồi.”

“Làm xong rồi.” Nhớ lại vài ngày trước không ngừng làm thịt muối, lập xưởng cậu liền thấy đau đầu, làm đến nỗi muốn nôn ra luôn. Không chỉ vậy, còn phải chỉ đạo cung cấp kĩ thuật cho bạn tốt, giúp Jin và Haren làm mẫu.

Mấy ngày trước luôn chỉ tiếp xúc với thịt, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Củ cải và bắp cải đã được ngâm rồi, tổng cộng có mười vò đồ ăn cay làm từ củ cải, còn có mười vò bắp cải cay, rau cải cũng đang được phơi khô, mùa đông này cũng không cần phải lo lắng rồi. Những vò đá lớn đều đã được chuyển vào trong hầm, cũng không chiếm chỗ. Cho dù bắt đầu từ bây giờ Joe và Casar không đi săn bắn nữa, bọn họ cũng có đủ thực phẩm để ăn từ từ trong một thời gian dài.

“Vậy thì ra sức thi công đi.” Phúc Nhạc từ trong lòng Joe chui ra nói: “Sớm một chút làm một chiếc giường sưởi đi.” Mùa đông này nằm giường sẽ không thấy lạnh, không muốn động liền ở trong chăn làm biếng ngủ, mỗi khi nghĩ đến cảm giác ấm áp dễ chịu đó Phúc Nhạc chỉ hận không thể ngay lập tức biến ra một cái giường sưởi.

Joe một lòng nghe theo Phúc Nhạc, bản thân hẳn cũng không có chuyện gì cần làm, chỉ cần bảo vệ tốt Phúc Nhạc là được, nghe xong ý tưởng của Phúc Nhạc liền ngay lập tức bắt tay vào làm.

Đá rất dễ tìm, trong bộ lạc có rất nhiều đá vụn, chỉ cần gia công một chút thì đủ rồi. Joe và Phúc Nhạc đã lựa chọn được nơi để xây nhà, Joe trực tiếp chuyển đá đến chỗ xây nhà, sau đó cắt thành những hình lập phương lớn nhỏ gần bằng nhau.

Bởi vì không có xe kéo, chỉ đành để Joe đi đi về về từng lượt từng lượt một, bởi vậy chỉ có vận chuyển đá thôi mà mất cả một ngày, ngày mai hẳn lại đi tìm những thú nhân khác nhờ giúp đỡ. Bạn bè nếu như muốn xây nhà, những người bạn có mối quan hệ tốt nhất định sẽ được mời tới, không sợ bạn không cần giúp đỡ, cũng không thể cự tuyệt sự giúp đỡ của bạn bè.

Phúc Nhạc nhìn thấy đá đang được bày ra trên mặt đất, không hiểu sao có chút kích động, bây giờ vẫn đang còn là một nơi hoang vắng, sắp tới sẽ xuất hiện một sân nhà, là nhà của cậu và Joe.

Nhà a.....từ này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, khiến Phúc Nhạc cảm thấy quyến luyến.

Buổi sáng ngày hôm sau hai người thức dậy sớm, Phúc Nhạc đang nhìn Joe có chút không tập trung không nhận được bật cười, nhìn xem không phải chỉ có một mình mình kích động a.

Bởi vì lo lắng lượng công việc hôm nay của Joe hơi nhiều, Phúc Nhạc đặc biệt làm một bàn đồ ăn ngon, thuận tiện nướng một đồng bánh nhân thịt, chuẩn bị mang theo cho người đàn ông nhà mình chống đói.

Khi ăn cơm, hai người đem tất cả mọi việc chuẩn bị cho xây nhà nói hết cho Kanya và Casar nghe, hai người bọn họ đều gật đầu cũng không kinh ngạc, con trẻ thành gia thì nên đi ra ngoài sống. Tuy Kanya có chút không rời xa tiểu Nhạc, nhưng mà nơi bọn họ chọn cũng không xa, lúc nào cũng có thể đi qua chơi cơm không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Phúc Nhạc và Joe ăn cơm xong liền đi thông báo cho một vài người bạn, cái bình hoa Haren hoàn toàn chỉ đến góp vui, Whorf và Lauth mới thật sự là nhân lực chính, Joe cũng gọi một vài thú nhân, Phúc Nhạc cảm thấy bọn họ rất quen mặt, giống như là những người đã nói chuyện với Joe rất lâu vào hôm tổ chức hôn lễ, hình như lớn hơn Joe vài tuổi, có vẻ vô cùng chín chắn.

Bởi vì Phúc Nhạc phải trồng thảo dược, cho nên vườn được kéo ra rất rộng, còn phải xây một căn phòng khám bệnh ở ngay bên cạnh, cho nên cần rất nhiều đá, mọi người phân chia công việc xử lý vận chuyển, Lauth thì nhỏ sạch hết toàn bộ cỏ dại xung quanh.

Tuy ở đây không có cái gì gọi là làm móng (nhà), nhưng mà khi xây nhà các thú nhân vẫn như cũ đào một cái hố sâu bỏ trụ cột vào rồi chôn lại, mà bởi vì phong cánh kiến đồ vô cùng chắc chắn, cho nên không cần làm móng, những căn nhà này cũng có thể chịu được mưa bão gió nắng, bộ lạc cũng rất ít khi xuất hiện bão táp. Chỉ cần không phải do thú nhân cố ý phá hoại, căn nhà rất ít khi bị đổ sụp.

Thú nhân càng nhiều thì tốc độ càng nhanh, chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi liền vận chuyển hết số đá cần dùng.

Nhờ người khác giúp đỡ đương nhiên phải mời khách, sáng sớm Phúc Nhạc liền kéo Jin và Haren trở về nhà để chuẩn bị đồ ăn cho thú nhân, bởi vì buổi chiều còn phải tiếp tục làm việc, cho nên mọi người cũng không về nhà, bình thường đều là chủ nhà mang đồ ăn đến tự nhiên tụ tập lại ăn một bữa.

Phúc Nhạc tuy biết, nhưng mà cảm thấy nếu đem thịt luộc ướp muối ra mời người ta thì rất kỳ cục, liền quyết định làm một chút đồ ăn ngon đãi mọi người, dù sao thì cũng là bạn của Joe.

Ngoại trừ nấu một nồi canh thịt to ra, thịt làm nhân bánh lúc sáng vẫn còn một ít, Phúc Nhạc dứt khoát lấy thêm thịt làm nhiều đồ ăn chút.

“Bánh này rất ngon nha, khi bọn họ đi tuần tra cũng có thể mang theo.” Jin đứng đối diện Phúc Nhạc nói. Khi đi tuần không được tự ý rời khỏi phạm vi đứng của mình, khi đói cũng chỉ có thể nhịn, nếu như có thể mang theo cái này thì tốt rồi, cũng không giống thịt nướng khiến cho cả người toàn là dầu mỡ.

Phúc Nhạc gật đầu, nhân bánh cậu làm sắp lớn giống cái mặt rồi, nhân bánh bên trong vừa đủ, thịt ba rọi cũng có, mặt vỏ bánh bên trong còn quét một tầng dầu, lại bỏ thêm một ít rau để tránh ngấy, cần một miếng hương thơm liền được giữ lại trong miệng.

Nghĩ đến việc ở đây đều là thú nhân, Phúc Nhạc lại làm thêm một nồi thịt kho tàu, dù sao thì bọn họ cũng không sợ ngán, không cần lo lắng đến việc ăn quá nhiều thì không tốt cho tiêu hóa.

Thịt kho tàu tuy không khó làm, nhưng nếu muốn kho béo mà không ngán thì lại là chuyện khác.

Để lửa nhỏ, sao một nồi nước sôi tương thơm nồng, rửa sạch thịt ba chỉ bỏ vào chiên, cho một số lượng vừa phải hành với gừng, lại bỏ thêm vào các loại gia vị, một nồi thịt kho tàu mê người liền đại công cáo thành rồi.

Jin và Haren hít hít mũi nuốt nước miếng, hai mắt vẫn luôn không rời khỏi cái nồi thịt đang nấu, môi mắt mà chờ đợi.

Phúc Nhạc sợ thức ăn không đủ, nghĩ một lát liền bắt đầu tráng một chồng bánh tráng, xào một ít thịt trộn hành gừng giữ lại để cuộn ăn với bánh tráng.

Đợi đến khi Joe quay trở về cầm đồ ăn, nhìn thấy Phúc Nhạc làm mấy nồi đồ ăn đầy tràn, nhìn không được co rút khóe miệng, dờ khóc dờ cười nhìn bạn lữ nhà mình: “A Nhạc, không cần làm nhiều như thế đâu.” Nồi đồ ăn thịnh soạn nhà mình có bao lớn, Joe và Phúc Nhạc đều rất rõ ràng, cho dù có 7, 8 thú nhân, bọn họ cũng không thể ăn hết được.

Phúc Nhạc sờ mũi có chút xấu hổ, cậu làm sốt tương quá nhiều rồi, liền làm thêm một nồi thịt kho tàu, thật không ngờ lại nhiều như vậy.

“Không sao, bọn họ cũng mệt rồi.” Phúc Nhạc cười nói: “Em đã giữ lại một ít, anh đem qua cho mọi người đi.” Jin và Haren đã sớm không nhận được sự thêm ăn mà ăn vụng không ít, cậu đặc ý giữ lại một phần lớn. Joe gật đầu, rồi bụng thức ăn đi.

Ôm nồi thịt kho tàu quay trở lại, một thú nhân ở xa liền dùng sức ngửi ngửi, đột nhiên đứng dậy, nhìn xung quanh: “Cái gì vậy, thơm quá.”

Mọi người nhìn anh ta: Vậy mà cũng ngửi ra được.

Joe rất nhanh liền xuất hiện, ánh mắt thú nhân đó phát sáng, chỉ nhìn chăm chăm vào cái nồi lớn dùng da thú bao lại đang được Joe ôm trong lòng— mùi vị là từ đó mà ra.

“Ăn thôi.” Joe gọi

Mọi người một hàng dài vây lại, tay nghề bạn lữ Joe tất cả mọi người đều đã ném qua, cũng rất hiếu kỳ Phúc Nhạc làm cái gì.

Joe cũng không nói gì, đặt nồi thịt kho tàu xuống liền quay trở lại lấy đồ ăn còn lại, hy vọng khi hắn trở về, bọn quý tha kia sẽ không gặm luôn cả nồi.

Phúc Nhạc lo lắng Joe không tranh được với bọn họ, liền để cho Joe ăn trước một ít lót dạ rồi đem đồ ăn qua, Joe thưởng thức một đồng đồ ăn của bạn lữ nhà mình, tâm tình mới vui vẻ mà đem đồ ăn đến.

Buổi chiều khi Phúc Nhạc đi qua chỗ bọn họ, quả nhiên ánh mắt của mọi người đều không giống, ánh mắt lấp lánh giống như ánh mắt của con chó nhỏ nói: “Tiểu tể ti, sau này có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ nhất định phải nói cho chúng tôi biết.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mọi người phụ họa theo, Lauth và Whorf ngược lại lại không nói gì hết, tiếp tục làm việc trên tay, trong lòng không ngừng đắc ý, bạn lữ nhà mình cũng học được không ít kỹ thuật, mỗi ngày đều có thể ăn được thức ăn ngon.

Phúc Nhạc đỏ mặt, trong lòng nghĩ mọi người giúp đỡ thì tôi lại phải chịu một như bây giờ à, giống như nồi thịt kho tàu lần này lớn như vậy, cậu đã phải phân làm nhiều lần, nếu không thì liền trở thành một nồi thức ăn lớn nhất định là ăn không ngon.

Joe không muốn bạn lữ nhà mình cực khổ, trừng mắt cảnh cáo mấy người đó, bắt đắc dĩ một vài thú nhân không còn trẻ, da dẻ và tuổi tác là tỷ lệ thuận, cười mỉm không biết làm sao.

“Bạn lữ của mọi người cũng có thể theo Phúc Nhạc học tập.” Haren đứng ở một bên nói: “Học được rồi thì lúc nào cũng được ăn.”

Mấy thú nhân đó đều sùng sốt, giống như tỉnh mộng mà hung hăng vỗ tay một cái bốp, đúng nha, sao lại không nghĩ đến nhỉ.

“Cái này có thể nha.” Phúc Nhạc mỉm cười nói: “Chỉ cần tôi làm được, đều có thể dạy cho bạn lữ mọi người.” Cậu lại không có ý định mở tiệm ăn, tay nghề này cũng không cần phải che giấu, đem ra để thay đổi cuộc sống của mọi người cũng rất tốt.

“Vậy thì như vậy đi.” Mấy thú nhân đó cũng không khách sáo, ngay lập tức nói, Phúc Nhạc nhanh chóng gật đầu.

“Sau này có vấn đề gì cứ tới tìm chúng tôi.” Vị thú nhân từ sớm đã ngửi thấy hương thơm vẫn còn đang gặm bánh mơ hồ không rõ nói: “Tuy rằng Joe rất lợi hại, chúng tôi không thể giúp được việc gì lớn, nhưng mà chỉ cần chúng tôi làm được, chúng tôi nhất định giúp đỡ.”

Những người khác cũng đều đồng ý gật đầu, đang nghĩ khi nào thì có thể đưa bạn lữ nhà mình đi học làm cái món thịt vừa nãy, mỗi khi nghĩ đến sau này mỗi ngày đều có thể đồ ăn ngon như vậy khiến trong lòng như nở gan nở ruột.

Cũng có thể là thịt kho tàu của Phúc Nhạc phát huy tác dụng, tiến độ buổi chiều càng nhanh hơn, tất cả đá đều đã được xử lý ổn thỏa, bị cắt thành những hình lập phương, phong cánh kiến đỏ cũng đã được chuẩn bị tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi mọi người sẵn sàng trở về đều lần lượt đi qua tiếp tục thi công, Phúc Nhạc cũng không có yêu cầu gì với căn nhà, không bị đột mưa lụt gió là được rồi, cho nên hình dạng cũng giống như nhà người khác, là nhà trệt vuông vắn, xung quanh cái sân trước nhà Phúc Nhạc đều trồng cây, mà toàn trồng các loại thảo dược trừ sâu diệt rắn, như vậy vào mùa hè có thể ngăn ngừa bị muỗi quấy phá. Jin và Haren nghe xong cũng cảm thấy đây là một bảo bối, mỗi người lấy một ít hạt giống đem về sau này trồng. Nhà chú Kanya đã trồng từ lâu, đã cao lên rồi, chỉ là bây giờ đang là mùa đông cho nên không thể nhìn thấy hiệu quả.

Xây nhà đối với thú nhân mà nói là cực kỳ đơn giản, từ lúc bắt đầu khởi công cho đến lúc hoàn thành tổng cộng chỉ mất có ba ngày, 5 căn phòng trước sau, nhà bếp, phòng khách, phòng dành cho khách và phòng khám, còn có một căn phòng dự phòng, đương nhiên, không thể thiếu tầng hầm rồi.

Sân vườn nhà Phúc Nhạc cũng có một vòng hàng rào giống nhà mọi người, nhưng không có tường xây, dù sao thì tường xây cũng không ngăn được ai, còn khiến mọi người cảm thấy kín mít, phong bế, thôi thì bỏ đi.

Phúc Nhạc đứng trước nhà mới của mình, gật đầu đầy vừa lòng, phong cánh kiến đỏ lấy từ thiên nhiên không bị ô nhiễm, đá cũng được rửa rất sạch sẽ, cho nên cả ngôi nhà không có mùi khó ngửi. Phúc Nhạc còn kêu Joe lên núi khiêng hai cái cây trở về, đều là cây giống nhỏ cao hơn cả người, một cây hoa quế một cây không biết tên nhưng sau khi lớn lên tán lá nhất định sẽ rất rậm rạp, thích hợp để làm cây che mát.

Trước khi chuyển nhà, Phúc Nhạc đặc biệt làm một bàn đồ ăn, cho cả nhà ăn ngon một bữa, tuy rằng rồi đi không xa, nhưng mà trong lòng Phúc Nhạc có biết bao nhiêu thương cảm.

“Cảm ơn chú Kanya và chúa Casar lúc đầu đã thu nhận cháu.” Trước khi ăn cơm, Phúc Nhạc trình trọng làm một cái lễ cho Kanya và Casar mà chỉ có khi con trai thành niên đối với ba mẹ mình, đại biểu cho sự cảm ơn và thân tình.

Hai người đều đối với mình y như con ruột, từ trước đến giờ không có ghét bỏ hay là không kiên nhẫn, cho dù bản thân mình làm những việc lạ lùng kỳ quái, họ đều sẽ không có ngăn cản hay sợ hãi bài xích, luôn tin tưởng mình, chú Casar mỗi ngày đều trung ra bộ mặt không thích nói chuyện, nhưng khi nói chuyện với mình biểu tình luôn luôn ôn hòa, chú Kanya luôn quan tâm mình mỗi ngày khám bệnh có mệt không có bận không. Phúc Nhạc thật lòng cảm thấy, bọn họ giống như ba mẹ yêu thương con cái mình.

“Chúng ta cũng rất thích tiểu Nhạc.” Kanya sờ sờ cổ Phúc Nhạc tràn đầy yêu thương nói: “Cháu là đứa trẻ tốt, chúng ta tất nhiên cũng phải đối tốt với cháu rồi. Nếu như thẳng nhóc Joe dám khi dễ cháu, liền lại đây nói cho chú biết, chú liền bảo Casar đánh nó.”

Joe bất đắc dĩ, mình làm sao có thể khi dễ Phúc Nhạc đây? Càng dở khóc dở cười hơn chính là, đặt phụ nhà mình còn thật sự gặt đầu nữa.

Phúc Nhạc lúc đầu còn có một chút thương cảm cũng vì lời nói của Kanya mà biến mất không thấy tăm hơi, nhìn không được nở nụ cười: “Cháu biết rồi, chú Kanya yên tâm, Joe sẽ không khi dễ cháu đâu.”

Bộc lộ tình cảm xong rồi, cả nhà liền vui vẻ mà ăn cơm. Nói thật, Kanya vẫn luyến tiếc, sau này muốn ăn đồ ăn Phúc Nhạc nấu cũng không có tiện như vậy nữa.

Đồ của Phúc Nhạc và Joe không nhiều, nửa buổi sáng thì đã chuyển xong rồi, Phúc Nhạc chỉ có một thùng thuốc nhỏ và vài bộ quần áo giày dép mà Kanya cho, cái khác cũng chỉ có thịt muối và lạp xưởng.

Phúc Nhạc còn nhớ bản thân mình vội vã như vậy là vì để thử nghiệm một chút về giường lò, nếu như cái này có thể thành công, thì để cho chú Kanya và bọn Haren mở rộng nơi ở của bọn họ, dù sao thì cũng là nhà của mình, muốn làm thế nào thì làm.

Nhưng mà trước đó, Dacide và Masen đã quay trở lại.

Lần quay trở lại này của Dacide đã thu hút sự chú ý của nhiều người — việc chuyển chỗ ở đã được quyết định rồi sao?

Tuy rằng không có lợi ích gì với mình, nhưng mà rất nhiều người cảm thấy hiếu kỳ về thú tộc Hadar, đối với hàng xóm mới tốt bụng bọn họ vẫn rất hoan nghênh.

Sau khi Dacide và Barre nói chuyện xong, hai người đều vui cười rạng rỡ đi ra ngoài.

Phúc Nhạc từ sớm đã bị Haren và Jin kéo qua vây xem tình hình, vì lúc đầu là người tham dự vào chuyện thuyết phục, hai vị này vô cùng quan tâm sự tình tiến triển như thế nào rồi.

“Tiểu Nhạc!” Dacide từ xa đã hướng Phúc Nhạc ngoắc tay: “Còn có Haren và Jin.”

Ba người đều nhanh chóng đi qua, Phúc Nhạc quan tâm hỏi: “Mắt chú vẫn tốt chứ?”

“Không sao.” Dacide nháy mắt mấy cái cười nói: “Có chuyện càng tốt hơn muốn nói cho mấy người.”

“Muốn chuyển qua đây sao.” Haren hỏi, nhìn khuôn mặt tươi cười thoải mái của Dacide liền biết kết quả sẽ rất tốt.

“Ừ.” Dacide gật đầu: “Tộc trưởng đồng ý rồi, tộc trưởng Barre nói bất kỳ lúc nào cũng có thể để bọn chú chuyển vào bộ lạc, chú đã bảo bạn đi cùng quay trở về thông báo rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Haren cũng cười: “Sau này mọi người có thể thường xuyên đi tìm các chú.”

“Vô cùng hoan nghênh.”

“Đúng rồi, tiểu Nhạc.” Đi đến nhà Masen, Dacide mời mọi người vào trong ngôi: “Chú đã nhờ tộc trưởng để một vài thú nhân và giống cái giỏi về làm công cụ qua đây trước, đến lúc đó, cháu nói cho mọi người biết cách làm là được rồi.”

Phúc Nhạc vừa nghe rất kinh hỷ: “Nhanh như vậy? Cảm ơn chú, chú Dacide.”

“Không có gì, còn có sắt mà cháu nói. Bất kỳ lúc nào chú cũng có thể đưa cháu đi xem.” Dacide mỉm cười nói.

Nếu bọn họ đã muốn gia nhập vào bộ lạc này, thì y tự nhiên cũng nên thực hiện lời hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

“Có thể nói cho cháu biết là ở đâu không?” Phúc Nhạc liền tiếp bị những tin tức tốt làm cho choáng váng, kiềm chế tâm tình đang kích động hỏi.

“Thật ra thì cách bộ lạc của chúng ta không xa, chính là ở trên đường bọn chú qua đi qua đây.” Dacide nói, đáp án này khiến mọi người đều sùng sốt.

“Chú làm sao mà phát hiện ra được?” Jin nhin không được lòng hiểu kỳ hỏi. Dựa vào miêu tả của Phúc Nhạc, Jin cũng tưởng tượng một chút hình dạng của sắt, cảm thấy sau này nếu như bản thân mình gặp phải cũng nhất định sẽ không nhận ra, huống chi là có nhiều khi còn bị bao phủ bởi nham thạch.

“Mùi.” Dacide mỉm cười nói.

“Mùi?” Phúc Nhạc theo bản năng mà nhìn mũi của Dacide, cũng rất bình thường mà.

“Đôi sau của thú Hadar, cho dù là thú nhân hay là giống cái, đều có một cái mũi rất nhạy bén.” Dacide nhẹ nhàng nói: “Phúc Nhạc, cháu đã từng nói qua loại sắt này có mùi rất đặc thù phải không?”

Phúc Nhạc sùng sốt, gật đầu, lúc đó cậu không biết nên miêu tả quặng sắt như thế nào, liền dứt khoát đem tất cả mọi đặc điểm dùng để so sánh nói ra hết, mùi của sắt hình như cậu có nhắc đến một câu.

“Sau này đều trở thành người trong cùng một bộ lạc, chuyện này cũng không giấu mọi người nữa.” Dacide hạ ánh mắt xuống giận dữ nói: “Tổ tiên của chúng ta quả thật có thể phát hiện rất nhiều thực vật và thịt, đó là do bọn ta vô cùng mẫn cảm với mùi lạ, thậm chí có thể phán đoán được cái nào có thể ăn, có độc hay không chỉ từ mùi vị. Tuy rằng mùi của các vật không giống nhau, nhưng mà nghe nói, đồ ăn có độc và không độc, mùi vị hoàn toàn tương phản nhau.”

Phúc Nhạc nghe xong sùng sốt một trận, theo bản năng mà nghĩ đến mũi của chó. Lại nghĩ đến việc Jin đã từng tả cho cậu nghe về hình dạng của thú Hadar... Cái mũi nhạy cảm cũng hiểu thôi.

“Khi tôi đi tới đây, ngửi thấy được một mùi rất nồng.” Dacide sờ mũi nói: “Bởi vì mắt không thể nhìn thấy, cho nên tai và mắt rất mẫn cảm, lúc đầu tôi cho rằng đó là mùi máu, nhưng mà ngửi lại một cách cẩn thận, thì lại không phải, cảm giác mùi đó rất “sinh” (sinh=sống=ăn được). Còn về cái gì là “sinh”, Dacide cũng không có nói rõ, dù sao thì cũng có cảm giác như vậy.

“Tôi không yên tâm, liền chỉ hướng cho Masen đi xem xem, kết quả anh ấy nói không có gì cả.”

Người vẫn luôn làm cảnh Masen nghe thấy lời của Dacide cũng mở miệng nói: “Khi ấy ở đó quả thật không có mùi của bất kỳ ai, chỉ có một vài ngọn núi nhỏ trơ trọi.” Lúc đó Masen cũng không có chú ý, trên mấy ngọn núi trọc đó có linh tinh mấy cái cây, hình dáng so với mấy ngọn núi cung cấp đá trong bộ lạc bọn họ cũng không có gì khác biệt, về sau Masen cũng quên đi chuyện này.

“Sau khi tôi nghe Masen nói lại cũng cảm thấy kỳ lạ, liền đi qua xem thử, kết quả không cẩn thận đạp phải một cục đá, mà viên đá đó rất lạ, Masen thì cho rằng đó chỉ là một viên đá bình thường, cũng không nhắc tôi, kết quả tôi đạp lên viên đá đó cảm thấy nó rất cứng, nơi chân tiếp xúc với nó cũng rất đau.

“Sau đó tôi tiện tay nhặt một viên đá đó lên, liền phát hiện cái mùi đó là truyền ra từ viên đá này.” Dacide ôn nhu nói: “Nói thật ra đây là do tôi và Masen cùng phát hiện, nhưng bởi vì tư tâm của mình. bây giờ tôi mới nói cho mọi người biết, thật xin lỗi quá.” Trong lòng Dacide vô cùng áy náy, y không những giấu giếm Masen, mà còn giấu cả Phúc Nhạc, sau khi nghe Phúc Nhạc nói về vũ khí làm từ sắt có uy lớn lớn như thế nào, y cũng không dám tùy tiện nói cho mọi người biết về nơi có thứ này, đây đã không còn là chuyện của riêng y nữa, mà có liên quan đến an toàn của toàn bộ lạc.

“Đừng nói như vậy.” Masen nhanh chóng làm sáng tỏ: “Cái này chính là do em phát hiện ra! Cho dù Tiểu Nhạc có nói với anh quặng sắt là như thế nào, anh cũng tuyệt đối không thể phát hiện ra đó chính là nó.”

Phúc Nhạc cũng cười, gật đầu: “Nếu như không phải là do mũi của chú Dacide quá linh mẫn, người khác cũng không biết được tảng đá đó có gì đặc biệt.” Dù sao cũng không có thú nhân hoặc giống cái tâm huyết dâng trào nào đột nhiên đi thử xem tảng đá đó cứng bao nhiêu.

Cho dù nói như vậy, Dacide vẫn cảm thấy rất xấu hổ vì hành vi của mình, dù sao thì Phúc Nhạc đã trị mắt cho mình xong rồi, bản thân lại không làm hết trách nhiệm của một người bạn.

“Nói đi nói lại, có thể mang bọn cháu đi xem không?” Phúc Nhạc thấy Dacide bắt đầu để tâm vào mấy thứ vụn vặt liền nhanh chóng chuyển chủ đề.

Dacide gật đầu, ngay lập tức đứng lên nói: “Bây giờ có thể đi đến đó luôn.”

“Tôi đi cùng mọi người.” Masen nói: “Tước tiên đừng gấp, nơi đó đi từ một hướng khác thì sẽ gần hơn, tôi mang mọi người đi.”

“Chú Masen còn nhớ đó là ở đâu không?” Haren hỏi

Masen gật đầu, Dacide vừa nhắc đến thì hần liền nghĩ tới, thật ra nơi đó rất gần bộ lạc, chỉ cần đi qua ngọn núi từ một hướng khác thì có thể nhìn thấy rồi.

Masen không yên tâm để cho bọn họ tự mình đi tới đó, gọi Joe, Whorf và Lauth đi qua đây, nếu không để bản thân mình lén lút dẫn đám người này đi ra ngoài rồi về, khẳng định sẽ bị đám nhóc đó điều tra ra .

Dưới sự hướng dẫn của Masen, mấy người từ ngọn núi nhỏ ở phía tây quảng trường đi ra, đi khoảng 1 tiếng đồng hồ, quả nhiên có một vài ngọn núi nhỏ hoang vắng. phía đông và phía nam của bộ lạc đều là thảo nguyên rộng khắp kéo dài, mà còn khu rừng ở phía đông cách bộ lạc không xa mà phía tây và

phía bắc đi xa một chút liền có chút hoang vắng rồi, đều là đá nhỏ và đá lớn lổm chổm, cỏ mọc thành bụi, cũng không có động vật nào.

Tuy mắt một tiếng đồng hồ, nhưng nếu là thú nhân, thì cũng chỉ đi mấy phút đồng hồ mà thôi. Phúc Nhạc ngược mặt lên nhìn dãy núi không được xem là thấp, cũng không xác định được có quặng sắt hay không.

Hiểu biết của Phúc Nhạc về quặng sắt cũng chỉ giới hạn trong chương trình THPT và 1 ít kiến thức sơ sài tự mình tìm hiểu sau khi học xong, căn bản không phải dân chuyên nghiệp.

Xoay người nhặt một viên đá dưới chân, khi cầm lên tay không khỏi ngừng lại, thấy trọng lượng của nó cũng không phải là nhẹ. Đưa đến gần mắt nhìn kỹ lại, thì có thể phát hiện ra viên đá này không giống những viên đá bình thường. Ngón tay sờ lên nhẹ nhàng chà sát, thì liền rơi xuống một ít thứ giống bột, Phúc Nhạc liền nghĩ đến bột sắt đã từng nhìn thấy lúc nhỏ.

Nhà ở nông thôn rất lâu về trước không có đi siêu thị hay chợ để mua dao thái, đều là tìm nghệ nhân trong thôn “rèn” 1 con, những người đó ở quê cũ của Phúc Nhạc, được xưng là “thợ rèn”. Ở trong căn phòng đốt lò hỏa lò nóng hừng hực, tã là rơi xuống thứ này, khi đó Phúc Nhạc cũng không biết là thứ gì, ấn tượng duy nhất chính là nét mặt nhăn nhó của một chú trung niên lấy từ trong lò lửa cháy hừng hực đó một cục sắt đỏ rực, sau khi lấy ra, cầm một cái búa rất nặng bắt đầu đập, đổ nước lạnh vào làm nguội, lại bỏ vào nung tiếp, lại rèn... Chậm rãi, đợi khi cậu từ trong giấc ngủ mơ mơ màng màng tỉnh dậy, không biết đã qua bao lâu, dao thái đã làm xong rồi.

Loại dao này không giống inox, dính nước thì rất dễ rỉ sét, nhưng mà không sao, mài với đá mài một hồi, thì lại trở nên vô cùng sắc bén, thậm chí là ở trong mắt Phúc Nhạc, dao sắt dùng tốt hơn nhiều so với đồ inox, có lẽ là do bà nội đã để lại cho cậu ấn tượng quá sâu sắc đi.

“Có thể sử dụng không?” Dacide quan tâm hỏi

Phúc Nhạc lại nhặt lên mấy cục, phát hiện quả thật không sai, không biết phải hứng mưa chịu nắng bao lâu, tảng nham thạch bên ngoài đã bị bong ra rồi, để lộ ra hạt sắt bên trong.

“Không sai, là quặng sắt.” Phúc Nhạc thở ra một hơi cười nói

Mọi người nghe thấy đều rất kinh hãi, vây xung quanh xem xét.

“Tiểu Nhạc, cũng không có gì đặc biệt đi?” Haren nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra có cái gì đặc biệt, sao lại cứng hơn đá bình thường?

“Cậu ngửi xem.” Phúc Nhạc mỉm cười, đem một viên đá đã bị lộ phần bên trong đưa đến bên mũi Haren.

Haren nhanh chóng dùng sức ngửi ngửi, vẫn như cũ lắc đầu nói: “Không có mùi mà?”

Phúc Nhạc bật cười, mũi của sắt bị rỉ sét kỳ thật rất nhẹ, nhưng mà sắt vẫn có một mùi không nói rõ được, phỏng chừng chỉ có Phúc Nhạc thường xuyên tiếp xúc còn có Dacide người có cái mũi tinh tường này mới có thể cảm nhận được

“Người thường có lẽ không thể cảm nhận ra.” Dacide giải thích: “Thú nhân có thể dựa vào mùi vị để đi những nơi rất xa, nhưng mà bọn họ luôn bị gây nhiễu bởi những mùi khác nhau, cuối cùng mùi vị xa lạ càng lúc càng nhiều, còn mùi vị quen thuộc càng lúc càng mờ nhạt, đành phải đi truy tìm dấu vết. Nhưng mà mũi của thú Hadar rất tinh, bởi vì chúng tôi có thể phân rõ tất cả các mùi, tuyệt đối sẽ không nhận sai.”

“Có phải mùi vị của mỗi người đều không giống nhau?” Phúc Nhạc kinh ngạc hỏi: “Nhưng mà các loại thực vật cũng không giống, toàn bộ đều có thể phân biệt sao?”

Dacide gật đầu: “Tuy rằng giống cái có lẽ sẽ yếu một chút, nhưng mà thú nhân tuyệt đối sẽ không nhận sai đâu, mùi vị đã ngửi qua, ngay lập tức sẽ được ghi ở trong đầu, vĩnh viễn sẽ không quên.”

Phúc Nhạc nghe thấy liền trở nên nghiêm nghị kính trọng, quá trâu bò rồi đó! Đây có lẽ là cái gọi là ưu thế chủng tộc trời cho đi.

Joe và Whorf đang chờ người liền thử dùng móng vuốt phá vỡ tảng đá, tuy rằng cứng hơn nhiều so với đá thông thường, nhưng cũng không tốn bao nhiêu sức, dù sao đây cũng không phải là sắt đã qua tinh luyện ở nhiệt độ cao.

Tinh luyện sắt ở nhiệt độ cao cũng không phải là việc gì đặc biệt khó, cậu cũng không yêu cầu độ tinh khiết cao, cỏ dẫn lửa có 1 đặc tính vô cùng kỳ lạ, dùng càng nhiều cỏ, độ nóng của lửa sẽ càng cao, có một lần Phúc Nhạc thất thần ném vào trong lửa rất nhiều cỏ dẫn lửa, kết quả lửa loé lên 1 cái, chờ đến lúc tinh hồn lại, lửa đã thành màu xanh biển, nòi làm từ xương thú cũng sớm đã bị đốt thủng 1 lỗ, nước trong nòi cũng sớm đã cạn.

Joe đang chờ người không cần Phúc Nhạc phân phó, biết thứ này hữu dụng, liền trực tiếp khởi công “gọt” đá. (gọt phần nham thạch bao ngoài)

Dacide cũng tiến lên phía trước giúp đỡ, tuy rằng không có khí lực, nhưng mà cái mũi cũng đủ dùng, thế mà lại nghĩ ra một chủ ý khiến Phúc Nhạc trợn mắt há hốc mồm: đầu tiên là ở dưới chân mấy ngọn núi ngửi một vòng, sau đó lại xác định xem “vị sắt” ở đâu là nồng nhất, lại để cho Joe tập trung mục tiêu. Nơi có mùi sắt càng nồng, hàm lượng sắt nhất định càng cao, Phúc Nhạc thấy mí mắt cứ nháy hoài, luôn cảm thấy kỳ cục sao sao, rồi lại cảm thấy kỳ thực đây là một biện pháp hay...

Cuối cùng đoàn người vận chuyển không ít đá quay trở về, Phúc Nhạc cũng không thể nào làm ra thứ vũ khí quý khốc thần sầu kinh thiên động địa, hơn nữa có thể rèn ra bao nhiêu sắt cũng không biết, cậu chỉ biết lò cao luyện sắt hình như là sắt lỏng, còn về phần hàm lượng chất lượng gì đó thì hoàn toàn không biết, những việc này vẫn nên giao cho tộc thú Hadar quan tâm đi...

Sau khi trở về, bởi vì tộc thú Hadar vẫn chưa tới, đá cũng chỉ có thể để ở nhà Phúc Nhạc, Masen và Dacide chào hỏi rồi nhanh chóng rời đi, hình như là có chuyện khác.

Phúc Nhạc trở về nhà cũng mệt đến nỗi không muốn động đây, vừa mới chuyển vào nhà mới, trên cơ bản việc gì cậu cũng đều phải làm, nghỉ ngơi một lát liền nhận mệnh đứng đây nấu cơm.

Joe giúp Phúc Nhạc nhóm lửa nấu nước nấu canh thịt, chỉ có cái này không cần tay nghề gì hẳn cũng có thể làm, những việc khác hẳn không thể làm được, chỉ đành trầm mặc đứng bên cạnh làm chân sai vặt, Phúc Nhạc đứng mệt rồi liền có thể dựa ở trên người hẳn, trong lòng có chút sốt ruột liền trở nên an tĩnh lại.

“A Nhạc, mệt rồi thì không cần làm cái khác đâu.” Joe cúi đầu nhìn Phúc Nhạc đang bao thịt trong bột mì, nhìn không được mở miệng nói.

Phúc Nhạc quay đầu nhìn hẳn: “Như vậy thì không được, có mệt cũng phải làm cơm xong đã.” Bản thân chỉ đi có hai tiếng đồng hồ, cực khổ nhất cũng chỉ có người đàn ông nhà mình, mỗi lần có chuyện gì cũng đều là Joe đầu tranh anh dũng, cậu chỉ biết chỉ tay năm ngón. nghĩ đến đây Phúc Nhạc cảm thấy có chút áy náy.

“Joe, anh sẽ không cảm thấy em rất phiền toái chứ?” Phúc Nhạc nhỏ tiếng hỏi, mình hình như xuyên qua đây cũng không nhàn rồi, nhưng mà mỗi lần đều là Joe đảm đương lao động, mình chỉ nói miệng thôi.

Joe giật mình, không hiểu tại sao Phúc Nhạc lại nghĩ như vậy, nhẹ nhàng ôm thắt lưng Phúc Nhạc, cố gắng không gây ảnh hưởng đến việc trong tay của Phúc Nhạc: “A Nhạc không phải phiền toái.”

Tuy rằng đủ loại ý tưởng cổ quái có lúc khiến Joe hoa cả mắt đầu óc choáng váng, nhưng mà hẳn vẫn rất vui.

A Nhạc nhà mình thông minh như thế, hẳn cũng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và vui mừng, người này, thuộc về mình. Huống hồ chỉ ở trong mắt Joe, A Nhạc từ trước đến giờ không có làm chuyện xấu gì, ngược lại vẫn luôn tận tâm tận lực để cho nhà mình và toàn bộ bộ lạc có cuộc sống tốt hơn. Sự thay đổi này có lẽ sẽ có một vài người không quen, nhưng mà tuyệt đối sẽ không có chỗ nào không tốt, ngược lại trong tương lai lâu dài còn cho bộ lạc nhiều lợi ích.

“Nhưng mà em cảm thấy em vẫn luôn sai khiến anh, anh có mệt hay không?” Phúc Nhạc bỏ thịt trong tay xuống, quay đầu nhìn Joe, cảm thấy có chút đau lòng, tự trách chính mình trước kia sao lại không nghĩ đến cảm nhận của Joe, mình cứ sốt ruột muốn làm cái này cái kia, lại không nghĩ đến người này bị mình sai đi khắp nơi.

“Anh rất vui, A Nhạc đã để cho anh làm những việc này.” Joe cười, hôn trán của Phúc Nhạc nói. Đây là sự tín nhiệm và ý lại của A Nhạc, hẳn từ trước đến giờ không cảm thấy mệt hay là không tình nguyện, ngược lại lại vui vẻ chịu đựng.

“Thú nhân rất cường tráng.” Joe giải thích, “Mấy ngày không ngủ cũng không sao.” Hơn nữa việc A Nhạc để cho hẳn làm cũng không tính là gì, lại thêm đồ ăn mỗi ngày đều vô cùng phong phú, Joe cả thấy bản thân bây giờ còn mạnh hơn lúc trước.

Phúc Nhạc nhìn thẳng mắt Joe, giống như là muốn xác định hẳn không có nói dối, qua một lúc, mới yên lòng, không nhìn được nói: “Vậy nếu như anh mệt rồi, hoặc là không vui, nhất định phải nói cho em biết.”

Joe nao nao 1 chút, khẽ cười, biểu tình lập tức nhu hòa: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Vợ chồng son sau khi ngọt ngào ngào ngào nói hết mọi việc với nhau cũng yên tâm, Joe vẫn như cũ giúp Phúc Nhạc làm tất cả mọi việc trong khả năng của mình, Phúc Nhạc cũng không kiêu dè nữa mà tiếp tục chỉ huy người đàn ông nhà mình làm việc, đương nhiên, càng tốn nhiều tâm sức biến đổi đa dạng làm thêm những món ngon cho Joe.

Thời tiết chuyển lạnh, tộc thú Hadar cũng lục đục chuyển vào trong bộ lạc.

Nhóm thú đầu tiên chuyển đến đây đã được toàn bộ người dân trong bộ lạc vây xem, khiến cả tộc thú Hadar sửng sốt cả người, không biết có nên bước vào hay không.

Cũng may tộc trưởng Barre kịp thời xuất hiện hóa giải sự ngượng ngùng của bọn họ, thuận lợi để cho mọi người tiến vào trong bộ lạc.

Bởi vì vẫn chưa có chỗ ở, mọi người đều được sắp xếp vào những căn phòng trống ở gần chợ, đợi khi chọn được địa điểm thích hợp sẽ bắt đầu khởi công xây nhà.

Nhóm thú Hadar cũng rất nghiêm túc, việc đầu tiên sau khi chuyển đến đây là ở quảng trường giới thiệu bản thân mình với nhóm người theo đuổi tới vậy xem, dưới sự lãnh đạo của tộc trưởng bắt đầu lựa chọn vị trí, nửa ngày sau đó liền bắt tay vào việc xây dựng nhà ở.

Hình thức làm việc của bọn họ vô cùng thú vị, một vài thú nhân đi vận chuyển đá cho một thú nhân xây nhà, sau khi xây xong, lại cùng nhau giúp đỡ xây nhà khác, không giống thú nhân ở đây chỉ là đơn giản mời bạn bè đến giúp đỡ, thú Hadar lại đồng tâm hiệp lực cùng làm một việc, đại khái có liên quan đến thực lực của bọn họ đi.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng sự phối hợp giữa các thú nhân rất tốt, hiệu suất lại rất cao, thú nhân rảnh rỗi cũng sẽ đi qua giúp đỡ, thú Hadar giống như là thụ sủng nhược kinh, liên tục nói cảm ơn, khiến cho thú nhân đến giúp đỡ cũng thấy hơi ngượng.

Dưới cái bầu không khí tốt đẹp như vậy, nhóm thú Hadar chuyển tới đầu tiên rất nhanh đã xây xong nhà, bắt đầu những bước thử nghiệm đầu tiên khi định cư ở bộ lạc này.

Sau khi xây xong nhà ở, việc đầu tiên mà bọn họ làm theo lời dặn dò của Dacide đi tìm Phúc Nhạc.

“Tề ti đại nhân, chào ngài. Tôi là Darwan.” Một người trong đó hành lễ với Phúc Nhạc, lễ tiết thật ra lại giống bộ lạc này. Phúc Nhạc lặng lẽ quan sát mấy người này, phát hiện chiều cao của thú Hadar hơi thấp một chút, nhưng mà cũng không thấp lắm, thân hình thon dài, thật hình gầy hơn thú nhân bản địa một chút, nhưng mà đôi mắt long lanh sáng ngời, rất là có tinh thần.

“Hoan nghênh mọi người đến nơi này.” Phúc Nhạc cũng làm một tư thế hoan nghênh nói: “Có việc phải làm phiền mọi người rồi.”

“Chúng tôi đã nghe Dacide nói qua rồi, xin hỏi ngài có thể nói chi tiết cho chúng tôi biết được không?” Người thanh niên đứng đầu trong ánh mắt xuất hiện sự cuồng nhiệt, hy vọng hỏi. Thú Hadar đối với phát minh kỳ diệu có một loại yêu thích trời sinh, bọn họ không thể chờ được nữa mà chỉ muốn nhìn thấy vũ khí thần kỳ được miêu tả qua lời kể của Dacide.

“Đã vẽ ra rồi.” Phúc Nhạc cảm bản phác thảo ở trên bàn đưa cho bọn họ, ngày đầu tiên khi biết thú nhân Hadar đến thì cậu đã bắt đầu vẽ rồi, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nói đến vũ khí lạnh, Phúc Nhạc cảm thấy không có cậu con trai nào mà không thích, lúc nhỏ bản cậu cũng có thể kích động cả nửa ngày, càng huống hồ là những đồ vật giống như cung nỏ? Lúc học cấp hai cậu cũng đặt không ít tạp chí quân sự, si mê nghiên cứu mất 1 đoạn thời gian, Phúc Nhạc từ trước đến giờ vẫn luôn luôn trầm mặc mà cũng không có bạn bè gì cũng lặng lẽ làm qua một cái nỏ chữ thập mini, nhưng mà sau đó sau khi em trai ra đời thì bị quất mắng một trận nghiêm khắc, rồi sau đó bị tịch thu luôn.

Cấu tạo cơ bản của súng ống cậu cũng là cậu tháo ra mới biết, cho dù là súng đất, chỉ cần có đủ công cụ, cậu cũng có thể nghịch ra được, nhưng mà Phúc Nhạc từ sớm đã triệt để từ bỏ ý nghĩ này, đấu tranh ở thế giới này thật ra rất đơn giản, cậu làm ra những thứ vũ khí này chỉ qua là muốn bảo vệ gia viên, nếu như thật sự làm ra thứ gì đó nghịch thiên, chỉ sợ đấu tranh sẽ thăng cấp trở thành chiến tranh hiện đại, cái loại vũ khí giết người khủng bố như vậy, vẫn là ngay từ lúc đầu không nên cho nó xuất hiện trên thế giới này thì tốt hơn.

(Súng đất, thủ công chế luyện dùng nòng súng thép đúc (hoặc thép tôi) và thân súng bằng gỗ, không có rãnh nòng súng, trông khá thô sơ. Độ chuẩn xác không cao nhưng độ phá hoại cũng tương đương các loại súng khác, có khi mạnh hơn. Dùng súng này dễ nguy hiểm cho tính mạng người dùng, vì thế k dùng rộng rãi, chỉ thấy ở một ít nước lạc hậu hoặc khu ít người.)

Mấy người lần lượt cầm bản vẽ cúi đầu nhìn, rất nhanh liền bị kết cấu tinh tế trong hình hấp dẫn, hoàn toàn chìm đắm trong bản vẽ không thoát ra nổi.

Phúc Nhạc cũng không vội, ngồi ở một bên chậm rãi chờ đợi, qua đã lâu, Darwan mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kích động mà nhìn Phúc Nhạc: “Cái này, thật sự có thể giao cho chúng tôi làm sao?”

Phúc Nhạc gật đầu: “Có thể làm ra không?”

“Có thể!” Darwan trả lời không chút do dự, mấy người phía sau cũng gật đầu như gà mổ thóc, khuôn mặt đầy vẻ háo hức nóng lòng muốn thử.

“Nhưng mà..... Tuy rằng có thể làm ra, cái vật dài dài tốc độ bay ra nhất định sẽ rất nhanh, nhưng mà đầu gỗ và đầu đá không nhất định tồn tại nổi thú nhân phải không?” đồng thời Darwan cũng nói ra nghi vấn của bản thân, hình thù của thú nhân da thô thịt dày, dùng đá rất khó gây tổn thương đến bọn họ.

“Cái này không cần lo lắng, chú Dacide đã tìm được vật liệu tốt hơn rồi.” Phúc Nhạc giải thích nói: “Nhưng mà trước tiên, vẫn cần phải nhờ mọi người hỗ trợ tinh luyện kim loại.”

“Tinh luyện kim loại..?” Mọi người nghi hoặc, từ trước đến giờ chưa nghe qua từ này bao giờ.

Phúc Nhạc đem quặng sắt và bếp lò có tạo hình đặc biệt cần dùng khi tinh luyện kim loại nói với bọn họ, Darwan do dự một lát nói: “Cái đồ vật mà cậu nói, đại khái tôi có thể làm ra, nhưng mà..... thật sự có thể giống như lời cậu nói... Tinh luyện được sao?”

Phúc Nhạc cũng sờ đầu cười nói: “Tôi cũng chỉ biết thứ này mà thôi, còn có thể làm được hay không, tôi thật sự không dám nói.”

Darwan nghe thấy Phúc Nhạc trả lời thành thật như vậy trái lại có chút kinh ngạc, đột nhiên mỉm cười nói: “Vậy chúng tôi liền làm thử. Tôi tin rằng, không có thứ gì mà thú Hadar không làm ra được.”

Phúc Nhạc nhanh chóng gật đầu: “Vậy thì cảm ơn mọi người rồi. Bởi vì chỉ sợ cái này sẽ tốn rất nhiều thời gian, cho nên vấn đề lương thực mọi người không cần lo lắng, sẽ do chúng tôi phụ trách.”

Thú Hadar nghe thấy rất kinh ngạc, nhanh chóng xua tay nói: “Không cần đâu! Đây là việc mà chúng tôi nên làm!”

Phúc Nhạc suy nghĩ một lát nói: “Thế này đi, mọi người lần lượt thay phiên nhau để một nửa người đi chế tạo cái này, nửa còn lại đi săn bắn, cố gắng hết sức mang nhiều đồ ăn trở về, tôi dạy mọi người cách bảo tồn.”

“Bảo tồn?” Darwan lại bị dọa một trận, lắp bắp hỏi: “Có thể.....giữ được đến khi nào?”

“Có thể giữ được một mùa đông.” Phúc Nhạc cười tùm tùm nói, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt bị đông cứng lại của mọi người.

“Thật sự?” Darwan chưa từ bỏ ý định xác nhận lại một lần nữa.

Phúc Nhạc tiếp tục gật đầu.

Darwan há to miệng, ngây người ra nhìn Phúc Nhạc, giống như nhìn thấy cái gì không thể tin tưởng được.

“Thế nào? Đồng ý không?” Phúc Nhạc hỏi

Darwan hồi phục tinh thần, liều mạng gật đầu: “Đồng ý!”

Thế là chuyện này liền cứ vui vẻ như thế mà quyết định.

Đương nhiên, tất cả mọi việc cũng không có ngay lập tức bắt đầu, thú Hadar đem tin tức định cư được truyền về bộ lạc mình, và ấn tượng của bọn họ đối với bộ lạc mới này..... sau đó chính là chuyển nhà, săn bắn, sau đó mỗi người nhận được một phần bột mì đủ ăn trong một thời gian dài— đương nhiên, Phúc Nhạc đã dạy bọn họ cách làm rồi.

Dưới sự chỉ đạo của Phúc Nhạc sau khi dự trữ được một lượng lớn đồ ăn, thú Hadar cuối cùng cũng đã yên tâm mà bắt đầu cuộc sống mới, xưởng chế tạo thì ở ngay cạnh phòng khám của Phúc Nhạc, bởi vì không biết cuối cùng sẽ làm ra thứ gì, cho nên đều hoạt động ở bên ngoài, rất nhiều người cũng chạy đến vây xem, nhưng mà lại phát hiện không xem hiểu cái đám thú nhân này đang làm cái gì, cũng đều thấy chán mà bỏ đi. Mà lúc này, một nhóm khác thú Hadar cũng nhanh chóng đi đến nơi này.

Sau khi Phúc Nhạc đem giao bản vẽ cho bọn họ thì không còn việc gì để làm, đám người thú Hadar bận rộn tràn đầy khí thế còn hay thảo luận đưa ra ý kiến cải tiến, sau đó đi trung cầu sự đồng ý của Phúc Nhạc, Phúc Nhạc không thể không thừa nhận, chỉ số IQ của thú Hadar ở phương diện này là không ai sánh bằng, cho dù là ở thế giới con người, tuyệt đối cũng là thiên tài xuất sắc.

Phúc Nhạc không có việc gì làm mỗi ngày ngoại trừ giám sát tiến độ công việc thì cũng là nghỉ ngơi, bắt đầu lôi kéo Joe làm giường sưởi.

Bởi vì cấu tạo tương đối phức tạp, Phúc Nhạc và Joe chỉ có thể mò mẫm tìm cách làm, cũng may có sự giúp đỡ của thú Hadar vạn năng, cuối cùng sau ba lần thất bại cũng đã thành công, thú Hadar sau khi hiểu về hàm chứa lại một lần nữa tràn đầy kinh ngạc, cũng dự định sau này phổ cập cho cả bộ tộc, bao gồm cả phương pháp ướp thịt mà Phúc Nhạc dạy bọn họ, đã hoàn toàn chinh phục tộc thú Hadar.

Cũng có thể là bởi vì Phúc Nhạc đã trị lãnh đôi mắt cho tộc nhân của bọn họ, lại còn vô tư chia sẻ cách chế tạo vũ khí thần kỳ, cảm tình tộc thú Hadar đối với Phúc Nhạc tăng vọt, đối với phương pháp Phúc Nhạc bảo tồn thực phẩm và tính thực tế của bột mì không có đưa ra bất kỳ hoài nghi nào, toàn bộ đều dứt khoát dựa vào cách của Phúc Nhạc mà làm, cái loại tín nhiệm này khiến Phúc Nhạc rất là kinh ngạc, cũng rất cảm động, tính cách của thú Hadar.....quả nhiên là danh bất hư truyền.

Vào cái lúc mà mọi người đang bận rộn, thì toàn bộ thú Hadar đã chuyển vào trong bộ lạc.

Tộc trưởng thú Hadar và tộc trưởng Barre vậy mà lại có nét tương tự nhau khiến mọi người cảm thấy thật là ngoài ý muốn, hai người đều là râu trắng tóc trắng, khuôn mặt cười híp mắt, chẳng qua là nét cười của tộc trưởng thú Hadar cực kỳ ôn hoà thuần lương, mà ông Barre lại giống y như hồ ly tinh.

Hai vị tộc trưởng gặp nhau mỉm cười rồi cùng thi lễ chào nhau, rồi cùng đi vào bộ lạc. Tộc trưởng Barre không có thôn tính hết quyền lực của tộc trưởng thú Hadar, chuyện trong nội bộ thú Hadar không cần thương lượng với tộc trưởng Barre. Mà trên thực tế, Barre từ trước đến nay cũng không quản thú nhân và giống cái của bộ lạc, chỉ cần không phản bội bộ lạc, đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ đi tuần bảo vệ an toàn của bộ lạc..., những chuyện khác Barre hoàn toàn không quản, chỉ khi nào đứng trước hiểm họa ông mới lấy quyền lực của tộc trưởng ra hiệu lệnh cho mọi người, mà thú Hadar, hầu như cũng giống vậy.

Thú Hadar không hổ là một tộc cần cù tháo vát, trong vòng bảy ngày gia nhập, tất cả mọi người đều đã lựa chọn được nơi để xây nhà ở, đào qua đào lại lâu như vậy cuối cùng cũng an ổn định cư, sau khi mọi người đều chuyển vào trong nhà mới, theo ý kiến của số đông thú nhân và giống cái, tộc trưởng Barre quyết định sẽ tổ chức một 1 tụ hội để chúc mừng thành viên mới.

Buổi tiệc cũng không khác gì với hội mừng ngày thu hoạch, không khí êm dịu hơn rất nhiều, cũng không cần lúi rúi bắt chuyện, chỉ là một buổi tiệc chào đón bình thường mà thôi.

Tay nghề của giống cái thú Hadar cũng khiến cho mọi người kinh ngạc, có thể là bởi vì không thể tìm thấy con mồi còn tươi cho nên giống cái bọn họ

đành phải ở trong nhà bếp thêm thất một chút, cho dù là đồ ăn bình thường, bọn họ cũng có thể nghĩ ra cách làm chúng thêm ngon hơn.

Buổi tối mọi người vây xung quanh lửa trại nói chuyện, hai bên đều có hứng thú với cuộc sống của nhau, thú nhân thì cùng nhau trao đổi kinh nghiệm săn thú, giống cái hiền lành thân thiết cũng đem bí quyết làm đồ ăn ngon truyền cho nhau, không khí càng ngày càng hài hòa hơn.

Bởi vì không cần làm thịt nướng, Phúc Nhạc cũng làm những món sở trường của mình, Kanya từ sớm đã đứng một bên vui vẻ đợi.

“Rất lâu rồi không được ăn đồ ăn Tiểu Nhạc làm.” Kanya ôm cổ Phúc Nhạc thân mật vỗ vỗ đầu của cậu: “Nhà mới có tốt không?”

Phúc Nhạc cũng mỉm cười, gật đầu: “Dạ Rất tốt ạ! Chú Kanya và chú Casar bất kỳ lúc nào cũng có thể sang ăn cơm, nếu như không chê tui con phiền, sau này cũng có thể giống như lúc trước cùng nhau ăn cơm!”

Những lời này của Phúc Nhạc không hề khách sáo, tuy rằng cậu và Joe cũng muốn tận hưởng thế giới hai người nhưng mà khi ăn cơm cũng chỉ có hai người cậu có chút không quen, lại thêm cậu và Joe ăn ý mướn phần, không cần nói cũng có thể hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, cho nên khi ăn cơm vẫn có chút lạnh lẽo.

“Ừm. hay là thôi đi.” Kanya sờ cằm suy nghĩ nói: “Dù sao thì sau này chú cũng thường xuyên qua đó.” Hai ngày nay không qua là do cảm thấy vợ chồng son vừa mới chuyển sang nhà mới, khẳng định còn phải thân thân mật mật, Kanya sợ qua đó sẽ làm phiền đến sự bồi dưỡng tình cảm của hai người, nên vẫn làm ở ở nhà.

Những người bạn khác cũng tự nhiên đi đến bên phía Phúc Nhạc, Whorf và Lauth gần đây bị giầy vò chuyện hôn sự, dự định một khi xây xong nhà liền tiến hành tổ chức nghi thức đem người trong lòng lửa về nhà, Joe cũng đi hỗ trợ, cho nên mọi người ai cũng rất bận rộn. Bây giờ có cơ hội nghỉ ngơi liền chạy qua để Phúc Nhạc làm chút đồ ăn ngon bồi bổ.

Dacide cũng đi qua tham quan học tập tay nghề của Phúc Nhạc, hai người rất tâm đắc mà ngồi thảo luận một phen.

“Thì ra tôi là dùng như thế này.” Dacide nhìn Phúc Nhạc đập dập tỏi bỏ vào trong nồi xào, hương thơm bay ra, đến gần ngửi: “Quả nhiên mùi vị không hăng nữa.

“Mọi người cũng dùng tỏi sao?” Phúc Nhạc hiếu kỳ, khi đó cậu làm trứng gà xào tỏi cũng không có người muốn ăn, chỉ có Joe cam tâm tình nguyện làm chuột bạch, người khác đều chê mùi tỏi quá nồng không thể chịu nổi.

Dacide gật đầu: “Bọn chú có thể ngửi được cái này có thể ăn, nhưng mà khi ăn thử phát hiện mùi vị quá kỳ lạ, liền từ bỏ. Nhưng mà ăn rồi thì rất tốt cho thân thể.”

“Cái này mà cũng có thể dựa vào ngửi mà đoán được sao?” Phúc Nhạc kinh ngạc, có cảm thán kỳ đến như vậy không?!

“Đương nhiên không phải rồi!” Dacide cười nói: “Nhưng mà có một số người vẫn rất thích, cho nên thường lấy ăn, kết quả sau này khi trong bộ lạc có rất nhiều người bị bệnh, trong khi đó sức khỏe của bọn họ đều rất tốt, về sau mọi người mới chú ý đến.”

Phúc Nhạc gật đầu: “Thì ra là như vậy. Tôi quả thật có thể kháng khuẩn giảm nhiệt, nhưng cũng không nên ăn nhiều.”

“Tiểu Nhạc hiểu biết thật nhiều.” Dacide cười nói, sau khi đến nơi này, từ nay về sau cho dù có người bị bệnh cũng không cần quá hoang mang lo sợ nữa. Bọn họ giống như nhận được sự coi trọng của Thần Minh, từ lúc thoát khỏi gian khổ, chú tin rằng, cuộc sống về sau nhất định sẽ bình an và đầy đủ.

Phúc Nhạc đem công dụng của các gia vị khác nói với Dacide, những thứ này có một bộ phận là được tìm thấy ở chỗ Haren, sau đó sau khi thú nhân biết tì ti đang thu thập thực vật có mùi kỳ quái, cũng đều đem những thực vật chưa từng nhìn thấy đem về, sớm sớm mỗi ngày, sau khi ăn sáng xong, Phúc Nhạc liền kéo hai người bạn thân đi dạo một vòng trên núi tiêu thực.

Cứ liên tục như vậy, toàn bộ gia vị đời trước hay dùng hầu như đều đã được Phúc Nhạc tìm thấy, cũng may cậu học y, nếu không thì đối với những thứ giống như hạt tiêu, chỉ sợ có nhìn thấy cũng nhất định không phân biệt được.

Bởi vì người đến chỗ Phúc Nhạc ăn cơm kén quá nhiều, cậu chỉ đành làm thêm một nồi cơm to hơn, một nồi đồ ăn khi hấp xong bỏ thêm chút ớt ở trên mặt, sau đó đổ mỡ vào, cho đồ ăn đã hấp xong bỏ vào trộn, mùi hương chỉ trong chớp lát liền từ trong nồi lan tỏa ra ngoài.

Hấp đồ ăn có thơm hơn nữa đối với thú nhân thì chỉ là nhìn thêm đẹp nếm thêm tươi, đồ ăn không có thịt đối với bọn họ mà nói, cho dù ngon cỡ mấy cũng chỉ có tác dụng no bụng, hoàn toàn không thể so sánh với thịt. Món hấp là Phúc Nhạc làm cho giống cái ăn, khẩu vị của giống cái thú Hadar cậu cũng từ Dacide mà biết, bọn họ cũng không có quá thích các loại thịt, bình thường cũng ăn rất nhiều trái cây và rau củ quả, không biết có phải do nguyên nhân này hay không, giống cái thú Hadar tuy rằng dinh dưỡng không đầy đủ hơi ốm yếu một chút, nhưng lại không dễ dàng bị bệnh, cũng không giống với những giống cái mà Phúc Nhạc đã gặp, mỗi lần bị bệnh thì cực kỳ nghiêm trọng, bình thường vô cùng khỏe mạnh, nhưng chỉ cần bị bệnh cảm nhỏ nhỏ thôi cũng có thể giầy vò họ nửa sống nửa chết, phải uống thuốc cộng thêm chăm cứu suốt nửa tháng thì mới có thể trị khỏi hoàn toàn.

Sức ăn của nhóm thú nhân quá lớn, Phúc Nhạc chỉ đành phải kho 1 nồi chân giò và xương sườn thật to, vừa nồng vừa cay, bọn Lauth ăn mà hô to một tiếng đã nghiền.

Sau cuộc cuồng hoan, mọi người lại nắm tay nhau nhảy múa, động tác tứ chi vừa đơn giản lại tràn đầy năng lượng tôn lên vẻ đẹp nguyên thủy, càng giống như bầy quỷ múa loạn, thú nhân uống không ít rượu hoa quả càng thích phát ra những tiếng kêu quái lạ, một số thú nhân tộc Hadar vốn có chút hướng nội xấu hổ cũng bị lây nhiễm, mọi người trong bộ lạc cũng gia nhập đội ngũ cuồng hoan, Phúc Nhạc dựa vào ngực Joe nhìn mọi người làm mấy động tác

tức cười mà cười đến run rẩy, nhưng cũng vui vẻ theo. Giống cái cũng ngồi xuống nhỏ giọng nói chuyện với nhau, rất nhiều trẻ nhỏ cầm tay nhau chơi đùa.

Đại hội náo nhiệt cho đến rất khuya mới kết thúc, Phúc Nhạc từ sau khi xuyên tới đây vẫn luôn đi ngủ rất sớm, kết quả chưa kết thúc mà hai mắt đã đánh nhau rồi, cuối cùng được Joe cõng về nhà.

Bởi vì kéo gần lại khoảng cách, cái không khí gượng gạo và kỳ quái lúc có lúc không bởi vì có người chuyển vào trong bộ lạc mà tồn tại cuối cùng cũng đã biến mất hoàn toàn, giống cái của tộc thú Hadar cũng bắt đầu có không ít người theo đuổi.

Lò tinh luyện kim loại dưới sự giám sát của Phúc Nhạc rất nhanh đã làm xong, thân là người thay đổi thiết kế và thực tế kiến tạo, thú Hadar tâm tình kích động khó biểu đạt thành lời, không thể chờ được nữa chỉ muốn bắt đầu thí nghiệm.

“Đúng rồi, tề ti đại nhân, những cây cung ngài nói chúng tôi đã làm ra rồi, nhưng mà về sợi dâychúng tôi không thể tìm thấy tài liệu thích hợp.” Darwan sờ đầu có chút khó xử nói

Bởi vì chế tạo nỏ chữ thập quá phức tạp, cho nên Phúc Nhạc chỉ yêu cầu bọn họ làm ra cung tên thông thường, chỉ cần từ từ mò mẫm, thì có thể làm ra cây cung có tầm bắn xa, lực công kích mạnh.

“Cái này có thể tìm được.” Phúc Nhạc chăm chú nhìn vào cái lò tinh luyện đang cháy: “Chỉ cần có gân của thú hoang là được, cách chế luyện dây cung tôi cũng đã vẽ ra rồi, mọi người xem thử xem.” Người cổ đại đều dùng các loại gân bò để làm dây cung, ở đây tuy rằng không có bò, nhưng mà gân cùng loại thì vẫn có, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tài liệu.

Quặng sắt mang về được bỏ vào lò tinh luyện, trong lòng Phúc Nhạc cũng thấp thỏm, lỡ như thất bại thì ngay cả dây cung cũng không cần làm nữa.

Không biết trôi qua bao lâu, ở dưới cửa lò tinh luyện có thứ gì đó đi ra, hai mắt Phúc Nhạc phát sáng—— có rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Cuối cùng sắt cũng thuận lợi nấu chảy ra, mấy người Phúc Nhạc và Darwan cực kỳ kích động, cuối cùng lượng sắt luyện ra chỉ còn ¼ lượng quặng sắt (aka bỏ 4 phần quặng dc 1 phần nước sắt), Phúc Nhạc cũng không biết được coi là trình độ nào, nhưng mà bản thân cậu cũng rất vừa lòng.

Nhiệt tình của thú Hadar vượt qua sức tưởng tượng của cậu, sau khi tinh luyện thành công liền bắt đầu huy động tất cả mọi người luân phiên thay nhau tinh luyện, tốc độ và hiệu suất cao khiến người ta phải lưu luyến.

Phúc Nhạc không hiểu lắm sự nhiệt tình của bọn họ đối với công việc này, cũng may thú Hadar mỗi ngày đều ra ngoài săn bắn, và dựa vào phương pháp Phúc Nhạc đã dạy mà lưu trữ thực phẩm, cho nên nói tóm lại cũng không có áp lực gì. Có bọn họ phân chia công hợp tác làm việc, Phúc Nhạc đã hoàn toàn không cần lo lắng và nhúng tay vào nữa.

Mùa thu trong sự vội vàng vàng như vậy đã trôi qua tự lúc nào, Phúc Nhạc nhìn cung và tên mới làm ra có chút nghi ngờ không biết đám thú nhân đó có phải đã từ bỏ ý nghĩ xâm lược hay không? Dù sao thì mùa đông cũng đã ở trước mắt rồi.

Hai ngày nay trong bộ lạc náo nhiệt hơn rất nhiều, tuy rằng bình thường thú nhân bọn họ có kết bạn đi săn bắn, nhưng mà khi vào trong rừng rậm rồi thì lại là mỗi người một nơi, lựa chọn một khu vực săn bắn, không can thiệp vào chuyện của nhau. Bây giờ lại cùng nhau hành động, thứ nhất cũng là để làm nhanh hơn, thứ hai cũng là vì có thể đề ý đến nhau, phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Tuy rằng mùa đông sắp đến, nhưng tinh thần của các thú nhân vẫn giống như trước căng ra như dây đàn không thể buông xuống được, cuộc sống gia viên (gia đình, ruộng vườn) của mình bất kỳ lúc nào cũng bị kẻ thù dòm ngó, cũng không phải là việc khiến người ta yên tâm cho được.

Dưới sự tuyên truyền của thú Hadar, giống cái thử ướp thịt càng lúc càng nhiều, mùa đông đến khiến mọi người thấy rất áp bách và đầy nguy cơ, đối mặt với những con gió lạnh không lưu tình nào trước mắt, chỉ có thể thử tin vào.

Cho nên năm nay đại đa số thú nhân trong bộ lạc thời gian này phần lớn đều tập trung đi săn, nhưng mà cũng không phải ai cũng cảm kích, nhờ sự bất quá (aka bà tám) của Haren và Jin, Phúc Nhạc cũng nghe thấy rất nhiều tin tức, ví dụ như Kissah và mấy người bạn tốt của y không có hành động gì, còn có chút phê bình với cách giữ thực phẩm của Phúc Nhạc, Phúc Nhạc sau khi nghe xong cũng chỉ cười cười cho qua, dù sao thì hạt lúa mì cũng đã đưa cho tộc trưởng sắp xếp phân chia cho mọi người, Phúc Nhạc cũng đã nói qua việc giữ lại làm giống, cũng may ruộng lúa mì ở gần bộ lạc cũng tương đối nhiều, sản lượng cũng đủ, cho nên đều có thể chia đủ lúa mì cho mỗi nhà, nói tóm lại cũng sẽ không quá khó khăn như lúc trước.

Gần đây, mỗi ngày Kanya đều mang Phúc Nhạc cùng nhau đi hái các loại rau củ quả đem về lưu trữ ở trong hầm chứa, Kanya ngày nào cũng đếm ngón tay tính xem còn bao lâu nữa thì tuyết rơi, Phúc Nhạc thì lại không thể nhìn thời tiết mà phỏng đoán được ngày nào mùa đông đến, nhưng mà ngày nào cũng nghe Kanya nhắc tới nhắc lui Phúc Nhạc cũng biết là còn khoảng 7, 8 ngày nữa.

Nhưng mà cái khiến cho người ta vui lòng chính là, trước đó, hầu như tất cả mọi người đều đã có sự chuẩn bị tốt cho mùa đông.

Thịt ướp thịt thực ra chỉ cần mấy ngày mà thôi, khi các giống cái vẫn còn do dự dự mà ném thịt thì lại phát hiện thịt xông khói và lạp xưởng sau khi để ở ngoài bóng râm lại không có bất kỳ mùi vị kỳ lạ nào, những nụ cười nhạt thậm chí là cố chấp bài xích lúc trước ngay lập tức biến thành vui mừng kinh ngạc, giống như là nhặt được bảo vật vô giá.

Phúc Nhạc mấy ngày nay khi đi ra đường gặp phải giống cái xa lạ thường đột nhiên nhận được những lời cảm ơn, đa phần đều là ca ngợi thịt xông khói, còn có muốn học hỏi cách làm hầm chứa.

Có đôi khi con người chính là kỳ lạ như vậy đấy.

Đối với những thứ không giải thích được, chỉ biết mù quáng cố chấp bài xích và phản đối, tuyệt đối không dễ dàng thử nghiệm — dù cho thử nghiệm đôi chút cũng chẳng tạo thành tổn thất mấy cho bọn họ, cùng lắm thì chỉ lãng phí 1 ít thịt mà thôi. Phúc Nhạc không cảm thấy những người này có cái gì sai, bởi vì đặt mình vào hoàn cảnh đó, bản thân cũng sẽ đối với những thứ không hiểu rõ sinh ra cảm giác sợ hãi và bài xích, cái này cũng không có gì đáng trách. Có người thích mạo hiểm, dám thử, có người lại mong muốn yên ổn không cầu thay đổi, không nói rõ được là ai đúng ai sai.

Bởi vậy, mùa đông gần đến là lúc đáng nhẽ mọi người phải bận rộn nhất ngược lại vô cùng bình tĩnh, các thú nhân làm ở ở nhà, lặn qua lặn lại chất hàng đồng thức ăn trong sân xuống hầm chứa, mấy nhà quen thuộc với Phúc Nhạc thì lại bắt đầu thay đổi giường sưởi, sau khi Joe giúp bọn người Kanya làm giường sưởi tiến hành thử nghiệm, Kanya vô cùng hưng phấn, ngay tại chỗ ôm lấy Phúc Nhạc hôn má cậu, khiến Joe ăn đầy giấm kéo bạn lữ nhà mình về bảo vệ. Cho dù là ma phụ nhà mình cũng không thể chiếm tiện nghi của A Nhạc được.

Cứ như vậy, vào một đêm tối, khi mọi người đang dần dần buông bỏ sự lo lắng đối với mùa đông sắp đến thì các thú nhân đang trực đêm bỗng nhiên thối ra một tiếng sáo sắc nhọn.

Joe hầu như là giây tiếp theo đã mở mắt nhảy xuống giường.

Phúc Nhạc mơ mơ màng màng bị đánh thức, hip mắt hỏi chuyện gì vậy.

Joe không nói, cẩn thận giúp Phúc Nhạc dịch da thú, trầm giọng nói : “Không được ra ngoài.”

Phúc Nhạc sùng sốt, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, giật mình hỏi: “Có người đánh lén.”

Joe gật đầu: “Đây là tín hiệu. Phải ra quảng trường tập hợp.”

“.....” Phúc Nhạc nhìn khuôn mặt đầy nghiêm túc của Joe, há miệng muốn nói không cần đi, nhưng mà không thể nói ra lời, không thể không đi được.

“Nhất định phải cẩn thận.” Phúc Nhạc chống khuỷu tay đầy người nói nói: “Những cung tên đó..... Anh biết ở đâu đấy.” Joe ,Whorf và Lauth vẫn luôn kiên trì luyện tập, Phúc Nhạc và thú Hadar vẫn luôn giữ bí mật. Tuy rằng mọi người đều nhìn thấy bọn họ giống trống khua chiến làm mấy thứ gì đó, nhưng mà ai cũng không hiểu bọn họ làm cái này để làm gì.

Đồng ý làm như vậy, cũng là vì đề phòng kẻ phản bội vẫn chưa biết kia. Cho nên cách dự trữ và sử dụng vũ khí, trước mắt vẫn chỉ giới hạn ở một vài người.

Joe nghe thấy lời của Phúc Nhạc gật đầu, sờ đầu của cậu nói : “Không cần lo lắng, chắc sẽ không cần dùng tới đâu.” Biểu tình của Joe tuy rằng nghiêm túc, nhưng lại không có lo lắng, khiến tâm tình đang căng thẳng của Phúc Nhạc cũng thả lỏng ra.

Sau khi nói xong Joe liền biến thành một con hắc báo lao ra ngoài, trong chớp lát Kanya, hai phụ tử Haren và Sylve đều lại đây, phòng chừng là lo lắng Phúc Nhạc ở một mình không an toàn, sau đó Lauth và Jin cũng qua đây.

“Lauth không đi quảng trường sao?” Phúc Nhạc cảm thấy kỳ lạ, đáng lẽ giờ này thú nhân nên đi qua đó mới đúng.

“Sẽ không đi qua hết.” Lauth sờ sờ Jin nói : “ Phải ở lại một vài người để bảo vệ trẻ con và giống cái trong bộ lạc.”

“Cho nên tất cả mọi người sẽ tập trung ở một chỗ.” Kanya giải thích, trong bộ lạc nếu không có thú nhân bảo vệ thì rất không an toàn.

“Hơn nữa cháu bây giờ còn nguy hiểm hơn người khác.” Sylve xen vào nói.

Phúc Nhạc sùng sốt, hiểu được ngụ ý của Sylve. Tộc trưởng Barre đã từng nói, người bắt đi nhóc Gus và người trộm thuốc, rất có thể là cùng một người. cũng có thể nói, cậu có thể đang bị theo dõi.

Việc này Joe cũng từng phân tích cho cậu nghe.

Thuốc trị thương không phải đồ trân quý gì, trên căn bản, thú nhân bị ngoại thương, Phúc Nhạc đều tặng một bình trị thương giảm nhiệt, cho nên nếu là “người mình” cần, thì hoàn toàn có thể quang minh chính đại đến lấy.

Mục đích lấy trộm liền rõ ràng. Có người không thể đi lấy được.

“Chắc.....sẽ không vào lúc này mà đến tìm cháu gây phiền phức chứ?” Phúc Nhạc cười gượng nói

“VẬY cũng không nhất định.” Kanya lắc đầu nói: “Nếu như bọn họ thật sự biết bản lĩnh của con, nếu như có thể mang con đi, vậy thì chỉ sợ ngay cả mảnh đất này cũng có thể bỏ xuống.”

Phúc Nhạc xấu hổ, bản thân mình từ khi nào lại trở thành tồn tại cấp quốc bảo.....không, thôn bảo rồi?

“Nhưng mà.....tại sao lại có kẻ phản bội?” Phúc Nhạc thấp giọng hỏi, cậu có hơi khó hiểu, bán đứng bạn bè của mình, bán đứng bộ lạc mình sinh ra và lớn lên, đến tận cùng là vì cái gì?

“Ai biết được.” Kanya thở dài, có lẽ suy nghĩ của kẻ phản bội, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể hiểu nổi.

Mấy người đều ngồi xếp bằng ở trên giường đất nói chuyện, Lauth biến thành hình thú canh gác ở ngoài cửa, trong một đêm, đám người bên phía Joe cũng không có quay trở về, mọi người cũng có chút lo sợ bất an, ai cũng không ngủ.

Khi trời tờ mờ sáng, Phúc Nhạc mới nhìn thấy bóng dáng của Joe và Casar. Lauth ở trước cửa từ sớm đã mở mắt đứng lên khôi phục hình người, nhìn thấy một thân Joe và Casar đầm máu, ngoài ý muốn như muốn nói: “Số lượng rất nhiều?”

Joe tùy tiện gạt đầu, hai người đi ra khe suối ở sau vườn tắm rửa sạch vết máu ở trên người, Phúc Nhạc và Kanya đã sớm chạy tới.

“Như thế nào? Có bị thương không? Dùng thuốc chưa?” Phúc Nhạc lo lắng hỏi, mùi máu trên người Joe quá nồng, trái tim cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai bàn tay sờ lung tung ở trên người Joe.

“Không sao A Nhạc, đều là máu của người khác.” Biểu tình của Joe dịu lại, ảm áp nói, trong nhất thời, sát khí ở trên người tiêu tán đi không ít.

“Thật sự không sao?” Phúc Nhạc sờ nửa ngày cũng không có sờ thấy vết thương, cũng thở ra một hơi, mở to mắt không yên tâm mà xác nhận lại lần nữa.

Joe gạt đầu, một thùng nước lạnh từ trên đầu đi xuống, vết máu đọng lại trên người giống như đã được rửa sạch sẽ, quả nhiên không có bị thương, đều là ít thương không sâu, bây giờ cũng đang bắt đầu khép miệng, ngay cả thuốc cũng không cần.

“Tình hình như thế nào?” Phúc Nhạc hỏi, bây giờ mới phát giác âm thanh của mình có chút run rẩy, vừa mới nhìn thấy người đàn ông nhà mình một thân đầy máu cậu thật sự bị dọa rồi, chỉ sợ người này có gì bất trắc.

“Còn được.” Joe thấp giọng nói: “Bây giờ đã tạm thời rút lui rồi.”

“Whorf đâu? Whorf như thế nào rồi?” Haren cũng tự lại hỏi, hiển nhiên vô cùng lo lắng: “Anh ấy sao không về cùng anh?” Whorf chắc chắn biết mình đang ở nhà Phúc Nhạc, sẽ không về nhà trước mặt mình.

“Cậu ta còn đang tra hỏi mấy thú nhân bị bắt.” Joe nói: “Cậu ta không sao, không cần lo lắng.” Haren nhẹ nhàng thở ra, cậu cũng không tốt hơn Phúc Nhạc bao nhiêu, tay cũng đang run rẩy.

“Như thế nào đột nhiên chạy tới đánh lên chúng ta.....” Kanya nhìn xem cũng hết hồn, buồn bực nói: “Không về bộ lạc mà chuẩn bị cho mùa đông đi, đến đây gây rối cái gì!”

Casar lắc đầu, ôm chặt lấy bạn hữu nhà mình cọ cọ, vui đầu vào cổ hít sâu một hơi, bình tĩnh lại rồi. Suốt cả một đêm đều là chém giết lẫn nhau, nói thật tâm tình một chút cũng không vui sướng.

Hai người đến phòng kẻ bên nghỉ ngơi một lát, Phúc Nhạc chạy đi ninh canh gà và thịt, lúc này không thể để cho bọn họ bị đói được.

Qua một lát Whorf cũng quay trở lại, cũng một thân đầy máu không có ngoại lệ, Haren nhìn đến nổi nhũ mày lại, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc có bao nhiêu thú nhân tới đây đánh lên? Mọi người sao đều thành dạng này...?”

“Bọn họ xuất động một nửa thú nhân.” Whorf rửa mặt nói: “Vốn định dự tính nhân lúc trời tối chiếm lấy nơi này.”

“Sao lại đột nhiên như vậy?” Jin cũng không hiểu, cho dù là tập kích, cũng không nghe nói bộ lạc nào mạnh đến nỗi chỉ trong một đêm liền thắng lợi.

“Đại khái có thể là cho rằng rất nhiều thú nhân không có ở đây.” Kanya suy nghĩ, dự đoán nói: “Lúc trước.....vào thời gian này, bộ lạc quả thật có một bộ phận thú nhân ra ngoài săn thú.” Bởi vì độ ẩm của thời tiết bây giờ đang ở thời điểm có thể lưu trữ một số lượng lớn đồ ăn, thú nhân trong bộ lạc cũng luân phiên ra ngoài săn bắn vào ban đêm. Nhưng mà nghĩ đến an toàn, cũng có một nửa thú nhân ở lại.

Nếu như năm nay cũng như vậy, nói không chừng bọn chúng có thể thật sự thành công.....nghĩ đến đây, Kanya có chút không rét mà run, cực kì sợ hãi.

“Kẻ phản bội không thể đem tin tức truyền về cho bọn họ.” Whorf thấp giọng nói: “Hàng năm trước khi mùa đông đến, giống cái đều không thể đơn độc ra ngoài, nếu như muốn đi nơi nào hái đồ ăn ngoài bộ lạc, nhất định phải có thú nhân đi cùng, để phòng ngừa tuyết đột nhiên rơi xuống không thể quay trở về. Dù sao dự đoán cũng chỉ là dự đoán, không có khả năng hoàn toàn chính xác, đợt tuyết đầu tiên của mùa đông hoàn toàn có khả năng bùng nổ trước, cho nên từ rất sớm đã có quy định như vậy.”

Nhưng mà ai cũng không có nghĩ tới, tình trạng của bộ lạc năm nay hoàn toàn không giống lúc trước, những kẻ đó lựa đúng thời điểm tất cả thú nhân đều ở lại trong bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Nói như vậy, là giống cái? Nhưng mà rốt cuộc là ai?” Kanya nhíu mày hỏi. Nếu không phải năm nay đặc biệt, nói không chừng thật sự phải đánh đến dị thường thì thăm, Kanya nghĩ lại đã thấy trong ngực bốc hỏa, đến tận cùng là tại sao muốn bán đứng bộ lạc.

“Bọn họ không biết.” Whorf lắc đầu nói: “Nghe nói người cầm đầu của đối phương rất cẩn thận, vẫn chưa hề tiết lộ điều gì. Từ sau lần bắt trẻ con bộ lạc ta bị phát hiện, kẻ đó hình như không còn tin tức truyền ra ngoài nữa.”

Cũng đúng, từ sau khi Gus bị bắt, bảo hộ trong bộ lạc nghiêm hơn nhiều, thú nhân còn đỡ, chứ giống cái thì rất khó đi ra ngoài.

“Vậy.....anh có hỏi bọn họ, vì sao lại bắt Gus không?” Phúc Nhạc sờ cằm nghĩ một lát rồi hỏi, hải tử đi mất, không phải là đánh rắn động cỏ sao? Cho dù có tìm được Gus về hay không thì bộ lạc cũng sẽ đề cao cảnh giác.

“Cái này.....” Whorf trầm mặt xuống, hình như đã nổi giận: “Bọn chúng định để trùng tộc không chế bọn trẻ.”

Phúc Nhạc sửng sốt, có chút kinh ngạc: “Định dùng bọn trẻ để uy hiếp bộ lạc sao?”

“Không phải.” Whorf trầm giọng trả lời: “Kẻ đó nói, trùng tộc có thể dùng sâu để khống chế bọn trẻ, sức lực bọn nhỏ có thể mạnh lên trong một thời điểm nào đó, nghe mệnh lệnh của sâu đi công kích người khác.”

Lời Whorf vừa nói ra, sắc mặt mọi người liền thay đổi— này cũng quá ác độc, nếu như vào lúc thú nhân hoặc giống cái không phòng mà bị hải tử nhà mình công kích, chỉ sợ sẽ khiến họ vô cùng đau lòng.

“Cũng may là Phúc Nhạc từ sớm đã lấy sâu đó ra rồi.” Whorf nói: “Bình thường sâu ở trong cơ thể sẽ không có chuyện gì, chỉ là khiến con người ta luôn ở trạng thái mê man, một khi trùng tộc tiếp cận.....” Vậy thì sâu sẽ thức tỉnh.

Vốn là định để cho Gus mau chóng ăn sâu vào người, sau đó thần không biết quỷ không hay trả nó về bộ lạc. Hơn nữa trong bộ lạc còn có 1 giống cái hỗ trợ (nội gián), mỗi ngày thừa dịp lúc bọn trẻ đi chơi không về nhà, lén lút bắt đem ra ngoài cho ăn sâu rồi sau đó đem trả về.....Khoảng trống thời gian này cũng không tốn quá nhiều thời gian, rất khó bị phát hiện.

Nhưng mà vô cùng không may thay, ngày đó Gus mãi chơi quá quên mất thời gian, thời gian trở về đã trễ hơn nhiều so với lúc bình thường, lại bị giống cái đánh hôn mê, cho nên trùng tộc phải mất một quãng thời gian mới có thể khiến sâu tiến vào trong cơ thể Gus. Lại thêm phải che dấu vết trên đường đi, trùng tộc lần đầu không có kinh nghiệm liền bị phát hiện, khi bị truy đuổi chỉ có thể chạy trốn chết.

“Vậy Lauth thì sao?” Jin không hiểu hỏi: “Lauth là có chuyện gì xảy ra?”

“Có lẽ là do ăn nhầm đi.” Whorf nói: “Lần Gus bị bắt là lần đầu tiên bọn họ nghe theo lệnh của trùng tộc đi làm, trước đó không có hành động gì.”

“Những con sâu đó.....nói không chừng là được nuôi ở trong rừng?” Phúc Nhạc đoán: “Nếu không thì mấy con sâu này bị dính phải từ chỗ nào chứ?”

Lauth cũng không rõ, chỉ có thể lắc đầu: “Cho dù trùng tộc bây giờ như thế nào, ít nhất thì giờ chúng ta cũng không cần phải sợ bọn họ nữa.”

“Đúng vậy.” Whorf gật đầu nói, chỉ vào gói thuốc bên hông mình: “Thuốc bột rất hữu dụng, vì nghe lời cậu, mỗi ngày đều rải thuốc bột xung quanh bộ lạc, sâu tiến vào đều chết ngay.”

“Thật sự có sâu tập kích bắt ngờ?” Phúc Nhạc mở to mắt kinh ngạc hỏi: “Là sâu gì?”

“Đù loại.” Về mặt Whorf đây cổ quái nói, phỏng chừng là nhớ ra được cảnh tượng gì đó khiến người ta rất khó thích ứng: “Đàn sâu nhưng nhúc đến gần chúng ta, nhưng sau khi lại gần thì lập tức rút lui giống như sợ cái gì đó.”

Phúc Nhạc nào bỏ (tự tưởng tượng) một chút về cái gọi là đàn sâu nhưng nhúc, không khỏi chà chà cánh tay, quá buồn nôn.

“Còn tiếp tục nữa không?” Phúc Nhạc đem thịt nấu xong bung ra cho mấy thú nhân ăn, lo lắng hỏi. Nếu còn giằng co nữa, không phải sẽ rất mệt sao?

“Ai biết được.” Lauth thở dài nói: “Bọn họ đánh lén thất bại cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, sợ là sẽ bị báo thù.”

“Nhưng mà bọn họ tổn thất rất lớn.” Joe một hơi uống hết chén canh, lau miệng nói: “Trước mùa đông, nhất định sẽ kết thúc.” Thú nhân tàn tật khó sống qua mùa đông, nếu như không trở về bộ lạc mà cố gắng chống trả với thú nhân thù hận bộ lạc, người chịu thiệt thòi nhất định không phải bọn Joe.

Nhưng bọn Joe không có khả năng cứ trực chiến mãi ở ‘tiền tuyến’, ăn xong cơm tối Lauth liền vội vàng rời đi, nhờ bọn Joe chăm sóc Jin, hẳn cũng phải đổi ca tuần tra và canh gác, ứng phó với đánh lén có thể có bất kì lúc nào.

“Thú nhân đánh lén là người như thế nào?” Phúc Nhạc vừa thu dọn chén đĩa vừa hỏi: “Rất khó đối phó sao?”

“Là đám sói đen.” Joe nói: “Không phải rất mạnh, nhưng xuất hiện theo đàn, và lại còn rất tham lam.”

Sói đen là thú nhân quần cư, bất đồng với sói xám Whorf, tiếng xấu bọn họ hầu như đã truyền xa, trời sinh tính tham lam, một khi nhìn trúng một bộ lạc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, cho dù thực lực 2 bên có cách xa nhau cũng sẽ không từ bỏ ý định quấy rầy, giống như kẹo da trâu gỗ không ra, các loại thủ đoạn âm hiểm tầng tầng lớp lớp.

“Xấu xa như vậy?” Phúc Nhạc nghe xong có chút lú lờ, tự dung nghĩ bộ tộc này chẳng phải là hoàn toàn trái ngược với thú nhân Hadar sao, thậm chí hoàn toàn có thể nói là hai thái cực khác nhau.

“Bộ lạc này không có giống cái.” Joe lắc đầu nói: “Bởi vì bọn họ cho rằng giống cái là liên lụy đến mình, cho nên khi giống cái nuôi con đến khoảng 10 tuổi, bọn họ liền vứt bỏ bạn lữ. Giống cái nhỏ thì... trực tiếp ném chết.” Vào lúc cần phải sinh ra đời sau, liền cướp giống cái từ bộ lạc khác, sau khi sinh con xong liền vứt bỏ.

Phúc Nhạc nghe xong sửng sốt, trong nháy mắt khó có thể tiếp thu: “Sao có thể như vậy?”

Joe trầm mặc không nói, tộc sói đen ngoại trừ có thể biến thành người, ở phương diện khác, theo Joe thấy, ngay cả dã thú cũng không bằng.

“Tại sao lại như vậy....” Phúc Nhạc thở dài, thu hồi băng gạc đã phơi nắng rồi ngồi xuống cạnh Joe cầm lấy tay hắn nói: “Anh đi ngủ một lúc đi, cả một đêm không ngủ rồi.”

Joe gật đầu, thực ra hắn vẫn khỏe, không phải rất mệt, nhưng mà không biết cuộc tranh đấu này phải kéo dài trong bao lâu, thừa dịp bây giờ tích trữ nhiều thể lực và tinh thần hơn 1 chút thì luôn tốt.

Phúc Nhạc cũng một đêm không ngủ, nhưng mà trong lòng luôn thỉnh thoảng nảy ra những ý nghĩ loạn thất bát tao, tự dung nhớ lại tâm trạng thấp thòm không yên lúc mới xuyên qua, không khỏi có chút sốt ruột và bất an. Cậu một chút cũng không hy vọng Joe bị thương, cũng không hy vọng Joe đi làm những việc nguy hiểm. Cho dù cậu biết Joe rất mạnh, sẽ không dễ gặp nguy hiểm. Còn có chú Caesar và nhiều bạn bè khác, Phúc Nhạc cũng không mong bọn họ có chuyện gì.

Nếu như thú nhân và giống cái của thế giới này đều giống thú Hadar thì tốt biết mấy.... Phúc Nhạc ngửa mặt lên nhìn bầu trời có chút âm u thì thầm. Tại sao lại có tranh đấu? Sống yên ổn cuộc sống tự cấp tự túc không phải rất tốt sao? Tại sao lại đi cướp đoạt đồ của người khác.

Buổi trưa Phúc Nhạc ngủ một lát, lúc xế chiều hình như lại bắt đầu tấn công, Phúc Nhạc nghe thấy âm thanh ồn ào, Joe đã tỉnh lại từ sớm, nhưng không đi qua, lại ở trong nhà mài thuốc cùng Phúc Nhạc.

“Đội đánh xong rồi chúng ta đi đưa thuốc.” Phúc Nhạc vén tay áo giả thuốc nói: “Thuận tiện xem có ai bị thương không, cũng cần phải xử lý nữa.”

Joe do dự một chút nhưng cũng gật đầu: “Không được rồi khỏi anh.” Tuy rằng trong lòng không muốn A Nhạc đi xung quanh bộ lạc, nhưng mà nếu không đi, Phúc Nhạc nhất định sẽ rất lo lắng cho thương thế của các thú nhân, chỉ cần mình bảo hộ tốt em ấy cho tốt là được.

Phúc Nhạc cũng không muốn cậy mạnh mà chạy về phía trước, chỉ là vào lúc này miệng vết thương là thứ dễ bị nhiễm trùng nhất, tuy rằng bây giờ thời tiết lạnh có chuyển biến tốt một chút, nhưng cứ kéo dài cũng là 1 tai họa ngầm, Phúc Nhạc hy vọng bản thân mình có thể hữu dụng thêm 1 chút.

Đội đến lúc chạng vạng, kẻ địch lại lui quân lần nữa, ngoại trừ Phúc Nhạc, rất nhiều giống cái bị kinh sợ cũng đã từ từ đi ra khỏi nhà tập hợp lại ở bên ngoài thảo luận tình hình, người có lá gan lớn một chút thì mang thức ăn cho bạn lữ của mình ở ngoài tiền tuyến.

Phúc Nhạc mang đủ băng gạc và thuốc, khoác hòm thuốc đi cùng Joe.

Cũng may thương binh đều nghỉ ngơi ở phía sau, người không bị thương thì thủ hộ ở bên ngoài bộ lạc, Phúc Nhạc cũng không cần phải chạy lên trước để làm bia ngắm.

“Vẫn là có người bị thương.....” Phúc Nhạc nhỏ tiếng lắm bầm, nhìn thấy tốp năm tốp ba thú nhân dựa vào thân cây nghỉ ngơi, trong lòng cũng có chút khó chịu, hầu như mỗi người đều bị thương, trên tay hoặc trên lưng đều có vết thương sâu vô cùng, có người còn có thể nhìn thấy xương bên trong.

Lauth và Jin đều ở đây, Jin từ sớm đã qua đây đưa cơm cho Lauth, nhìn thấy Phúc Nhạc thì nhanh chóng chạy tới.

“Tiểu Nhạc!”

“Sao lại nghiêm trọng như vậy?” Joe bất giác hỏi, có rất nhiều thú nhân bị thương, theo lý mà nói thì sói đen không có lợi hại như vậy mới đúng.

“Hình như bọn họ đều lên hết.” Lauth lắc đầu không hiểu: “Giống như là bị điên rồi, giống như phải liều chết chiếm lấy nơi này.”

“Hơn nữa còn có rất nhiều sâu.” Jin chen vào, nhăn cả mặt nói: “Ở bên ngoài một đồng sâu, quá ghê tởm.”

Phúc Nhạc nghe thấy cũng buồn bực, bọn họ đây là muốn tử chiến đến cùng sao? Cần phải liều mạng người chết ta sống sao?

“Không lẽ, bộ lạc của họ đã xảy ra chuyện gì?” Joe chợt nói

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, nghĩ lại cũng thấy đúng, tuy nói là cướp địa bàn, nhưng cũng không cần liều mạng như vậy chứ? Và lại thời điểm này quá không thích hợp, bọn họ chỉ cần kiên trì bảo hộ đến mùa đông tuyết rơi, cũng đủ khiến đám sói đen này đói chết.

“Đám sói đen đó..... cũng đã từng chiếm đoạt mảnh đất của bộ lạc chúng tôi.” Phúc Nhạc đang cúi đầu băng bó vết thương cho một thú nhân, nghe thấy người đó do dự nói: “Tôi vừa mới.....hình như nhìn thấy một thú nhân rất quen mắt ở trong đó.” Sói đen cũng không phải toàn bộ đều tụ tập cùng một chỗ, thường là hơn 10 con tập trung lại tạo thành một bộ lạc, tập kích xung quanh, cho nên thú nhân đó cũng không chắc.

Mọi người đều nhìn về phía người đó, là thú Hadar.

“Bộ lạc lúc đầu của mọi người ở đâu?” Lauth hỏi

“Ở phía đông, nếu như là thú nhân, từ đây đi qua mất khoảng 5 ngày đường.”

“Vậy thì rất xa rồi.” Lauth nhăn mày, phải biết rằng cho dù thú nhân dốc hết sức để chạy mất 5 ngày còn ít, nếu như tính theo lộ trình của giống cái bình thường, thêm cả việc nghỉ ngơi vào ban đêm cũng phải đi hơn nửa tháng.

“Nhưng mà có thể thật sự bị trừng phạt rồi.” Thú Hadar đó mất tự nhiên mà sờ lên vết thương đã được băng bó kỹ nói cảm ơn, mở miệng: “Nghe tộc trưởng nói, bộ lạc chiếm đoạt nơi ở chúng tôi tìm được, cuối cùng luôn có tai nạn rơi xuống người bọn họ.”

“Cho nên có lẽ bọn họ gấp gáp như vậy là bởi vì tìm không được nơi để qua mùa đông.” Phúc Nhạc bĩu môi nói: “Đáng đời.” Cậu đối với cái gọi là tộc sói đen này, thật sự là không thể nào khơi dậy nổi đồng cảm.

Phúc Nhạc đem thuốc phát cho các giống cái có ở đây, để bọn họ giúp đỡ thoa thuốc băng bó vết thương, người nào bị nặng thì để cho Phúc Nhạc xử lý, cũng may không có người bị thương quá nghiêm trọng.

“Chúng ta có cần phải dùng.....cung tên không?” Sau khi Phúc Nhạc bận rộn xong thì cùng với Joe ngồi nghỉ ngơi cách đó không xa. Cậu nắm tay áo Joe thấp giọng hỏi, luôn cảm thấy có chút không ổn.

“Đội thêm đã.” Joe hôn trán của Phúc Nhạc để cậu đừng lo lắng: “Ý của tộc trưởng là.....chưa đến lúc không thể chống đỡ nổi, tuyệt đối không được đem ra.”

Phúc Nhạc dừng một chút, gật đầu không nói chuyện. Cậu đại khái cũng hiểu được ý của tộc trưởng Barre.

Thứ này một khi xuất hiện, đối với thú nhân luôn dựa vào thân thể cường hãn để chiến đấu mà nói, sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Barre là một tộc trưởng rất cơ trí, thậm chí ông còn nghĩ sâu xa hơn Phúc Nhạc nhiều. Tuy rằng cung tên có thể giảm thiểu thương vong cho bọn họ, nhưng mà sau này bộ lạc sẽ vì thế mà biến thành thế nào?

Qua thêm mấy trăm năm nữa, thú nhân có bởi vì quá ý lại vào thứ vũ khí này mà thoái hóa không? Thời gian mấy trăm năm nói dài không dài, ít nhất Barre vẫn luôn biết có cách nói này, chỉ cần không phải là bỏ mình ngoài ý muốn, không bị bệnh, tuổi thọ của thú nhân cực kỳ dài, thú nhân sống đến mấy trăm năm cũng không phải là chưa từng xuất hiện, chỉ là đây là chuyện của rất lâu rất lâu rất lâu về trước, nghe nói vào lúc đó, nếu may mắn còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Thần Minh.

Nếu như đến lúc vạn bất bất đắc dĩ, ông tự nhiên sẽ bảo Phúc Nhạc mang cung tên ra, nhưng mà cho dù như vậy, ông cũng sẽ nghĩ biện pháp che giấu đi chuyện này, để cho mọi người đem thứ đồ này nghĩ rằng là thần tích ngẫu nhiên ban xuống, chứ không phải là vũ khí tùy thân cho sau này.

Chỉ có sự cường đại của bản thân, mới là lực lượng bất khả chiến thắng duy nhất, về điểm này, thân là thú nhân tuyệt đối phải kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Không chỉ Joe không tính lấy cung tên ra, mà ngay cả những thú nhân của tộc thú Hadar biết chuyện cũng vô cùng trầm mặc, giữ vững lời hứa với tộc

trường Barre, tuyệt đối không đề cập chuyện cung tên với bất kỳ người nào.

Tranh đấu cứ giằng co gián đoạn như thế. Cũng may thức ăn trong bộ lạc đầy đủ, hoàn toàn không cần lo lắng chuyện đi săn.

Phúc Nhạc cùng Joe lặng lẽ đi lên núi nhìn ra bên ngoài bộ lạc, bày sói đen cùng với các loại thú hình của thú nhân trong bộ lạc hỗn chiến, thú hình khổng lồ tụ lại cùng một chỗ, móng vuốt sắc nhọn không chút lưu tình mà vung về phía kẻ địch, đồng thời nhanh chóng tránh né công kích, những cái răng nhọn lanco dữ tợn bất ngờ tập kích vào cần cổ yếu ớt của đối phương, máu tươi bắn ra ngoài, đầu hất lên, con sói đen bị cắn đứt cổ họng giống như mảnh vải rách bị ném ra, ngay sau đó lại đánh về phía con tiếp theo.....

Sự chém giết tàn khốc khiến Phúc Nhạc cực kỳ chấn động, thậm chí cậu có thể nhìn thấy rất rõ ràng 1 con sói đen gầy gù muốn thoát ra khỏi miệng của thú nhân dần dần dần dần không còn động đậy.....hình ảnh quá mức chấn động cùng với vô số máu tươi bắn tung toé khiến cho Phúc Nhạc đã từng làm qua không ít giải phẫu thực nghiệm cũng vô cùng khó chịu, giải phẫu vật sống cần bản không thể so sánh được với loại chém giết này. Điều này khiến cho lòng Phúc Nhạc càng thêm sợ hãi. Chỉ trong nháy mắt, chỉ 1 chút mất tập trung, sinh mạng sẽ bị cướp đoạt mất. Mỗi lần thú nhân bộ lạc gặp phải công kích, cậu đều nín thở khẩn trương đến mức sắp hít thở không thông, tuy rằng luôn có thể cảnh giác mà tránh thoát, nhưng lại khiến Phúc Nhạc nhìn đến cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Đánh đánh nghỉ nghỉ suốt hai ngày thì có thể cảm nhận được nhiệt độ đã hạ xuống một cách rất rõ ràng, bọn sói đen cũng càng ngày càng sốt ruột, công kích cũng trở nên vô cùng hung ác tàn nhẫn, giống như không biết mệt mỏi vậy, dường như ngay cả khi bị thương cũng không hề để ý, hoàn toàn là lối đánh không cần mạng nữa. Điều này dẫn đến số thú nhân bị thương trong bộ lạc càng ngày càng nhiều, thời gian nghỉ ngơi của Joe cũng càng ngày càng ít đi, càng về sau thì chỉ có thể vùi vàng com nước xong rồi nhanh chóng tiếp tục trở lại ‘chiến tuyến’ chém giết.

Điều đáng mừng chính là, tuy rằng trong bộ lạc có thú nhân bị thương rất nặng, nhưng mà trước mắt vẫn chưa có xuất hiện tử vong. Thứ nhất là do Phúc Nhạc cứu người rất nhanh, thứ hai là vì khả năng khép miệng vết thương của thú nhân rất mạnh, chỉ cần cứu chữa kịp thời, bình thường thì rất khó xảy ra chuyện không may.

“Tê tê! Tê tê!” Buổi trưa hôm nay, Phúc Nhạc cùng với mấy người bạn Jin đang ở hậu phương nấu com tập thể, đột nhiên nghe thấy có người cuống quýt kêu gào.

Phúc Nhạc dừng lại, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một thú nhân đang cõng một thú nhân khác chạy về phía này. Phúc Nhạc nhanh chóng trải da thú để người đó đặt người xuống, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Dalh hình như khó chịu.” Thú nhân đó vùi vàng nói, sắc mặt lo lắng: “Lúc này đột nhiên ngất xỉu, người cũng rất nóng.”

Phúc Nhạc nghe thấy nhanh chóng sờ trán của người đó, vừa mới chạm thì không nhịn được rút tay lại — nóng quá.

“Phát sốt?” Phúc Nhạc nhăn mày: “Có bị thương không?”

Thú nhân đó vùi vàng gật đầu: “Ồ trên lưng! Nhưng đã thoa thuốc rồi.”

Phúc Nhạc cúi đầu bắt mạch, qua một lát thì chỉ người thú nhân bị hôn mê: “Giúp tôi lật người anh ta lại.”

Thú nhân đó nhanh chóng làm theo, lại nghe theo lời dặn của Phúc Nhạc vén da thú trên lưng của thú nhân tên Dalh lên.

Phúc Nhạc vừa nhìn thấy liền mở to hai mắt, ngay lập tức nhìn về phía người thú nhân đã cõng bệnh nhân tới, biểu tình ngưng trọng nói: “Anh ta thật sự đã thoa thuốc rồi?”

Người thú nhân đó sững sốt, gật đầu nói: “Tôi nhìn thấy cậu ấy bôi thuốc rồi.....chính là thuốc mỡ trong cái bình đặt ở bên kia, thú nhân thuận tiện chỉ một đồng chai chai lo lo ở dưới gốc cây không xa, thuốc trị thương được Phúc Nhạc làm xong rồi đều để ở bên đó, nếu như có thể tự mình thoa thuốc, thì tự đi qua lấy băng bó.”

Phúc Nhạc nhìn vết thương đã bắt đầu thối rữa, miệng vết thương còn mơ hồ đổi màu tím, có chút dự cảm bất thường.

Cầm cây châm bạc nhẹ nhàng châm vào miệng vết thương — vậy mà cây châm ngay lập tức đen lại.

“Anh còn nhớ anh ta dùng bình thuốc nào không?” Phúc Nhạc ngẩng đầu hỏi, biểu tình không tốt, thảo dược có tính ăn mòn cực mạnh, vết thương bây giờ đã sưng mủ nhiễm trùng rồi.

Thú nhân đó sững sốt, bối rối nói: “Cái này sao nhớ rõ được? Cậu ấy chỉ là tùy tiện lấy một bình.....”

Phúc Nhạc nghe xong có chút thất vọng, quay đầu kêu Jin và Haren đi qua.

“Đem hết thuốc qua đây sao?” Haren thấy lời của Phúc Nhạc có chút không hiểu: “Vậy bọn họ bị thương thì làm sao?”

“Tôi làm lại lần nữa.” Phúc Nhạc thấp giọng nói, sắc mặt rất không tốt: “Chỉ sợ đã có người đã động tay vào thuốc của tôi.”

Bọn họ sao có thể quên mất, trong bộ lạc còn có kẻ phản bội vẫn chưa bị bắt! Thuốc nếu như có thể tùy tiện lấy đi, thì việc động tay động chân cũng không phải là việc gì khó.

“Sao.....sao có thể?” Jin há to miệng đầy kinh ngạc, kêu lên một tiếng, sau lại đè thấp âm thanh, nhỏ giọng nói.

“Trước tiên thu hồi lại đã.” Phúc Nhạc cắn răng, cắn hận nói: “Thú nhân vừa nãy, xem ra là đã trúng độc rồi.”

Haren và Jin nghe xong đầu cả kinh và phẫn nộ, thế mà lại hạ độc với đồng bạn của mình.

Haren và Jin cũng không dám chậm trễ, ngay lập tức chạy đi dọn thuốc lại.

Lời nói của bọn họ cũng không tránh khỏi tai thú nhân đó, người đó nghe xong cũng có chút nghi ngờ, chuyện của kẻ phản bội không hề được công bố ra ngoài, người đó hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc: “Là.....là người trong bộ lạc làm sao?”

Phúc Nhạc nhìn anh ta, thấp giọng nói: “Truyền lại với các thú nhân, cẩn thận một chút, cố gắng đừng để bị thương.” Muốn làm thuốc cũng tốn rất nhiều thời gian, cậu không dám đảm bảo có thể đủ dùng.

Thú nhân mở miệng còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy biểu tình ngưng trọng trên vẻ mặt của tế ti, chỉ đành ngậm miệng gật đầu, cũng thấp giọng nói: “Dalh xin giao lại cho ngài, tôi sẽ truyền lời lại cho bọn họ.”

Phúc Nhạc gật đầu, lấy ra ngân châm giúp Dalh giải độc, trong lòng không khỏi nặng nề, hy vọng không có quá nhiều người dùng qua thuốc đã bị người ta hạ độc. Bây giờ cậu cũng không biết thứ thuốc này bị người ta động tay chân khi nào, có phải sẽ càng có nhiều người xuất hiện tình trạng này hay không.....

Haren và Jin phải chạy qua chạy lại ba chuyến mới có thể đem hết toàn bộ số thuốc mỡ lấy về, Dacide vừa đứng lúc qua đây đưa com cho Masen, nhìn thấy hành động của Haren và Jin không khỏi buồn bực: “Jin! Hai người sao lại thu dọn hết thuốc lại vậy? Phía trước đánh xong rồi sao?”

Jin lắc đầu, vẻ mặt buồn phiền giải thích với Dacide. Dacide nghe xong cũng bất giác há hốc mồm: “Quá.....Quá xấu xa rồi!” Lúc này nếu như toàn bộ thú nhân bị thương đều hôn mê, vật thì bộ lạc xong đời rồi, y hoàn toàn không thể hiểu nổi sao lại có làm những chuyện ác độc đến như vậy! Nếu như thật sự bị sói đen chiếm lấy, vậy thì toàn bộ các thú nhân còn nhỏ trong bộ lạc đều sẽ trở thành cu li, còn giống cái nhỏ sẽ phải chết toàn bộ.

“Cho nên tiểu Nhạc phải làm lại toàn bộ thuốc 1 lần nữa.” Haren thờ dãi nói: “Nhưng mà cứ tiếp tục thế này Tiểu Nhạc sẽ chống đỡ sao đây?” Hai ngày nay Phúc Nhạc vẫn chưa có chớp mắt, chỉ khi Joe quay lại cậu mới có thể an tâm mà nghỉ ngơi một lát, bây giờ ở dưới mắt đã có một vòng màu đen rất rõ ràng, sắc mặt đã có chút xanh xao, Haren và Jin nhìn thấy đều lo lắng suông mà không có cách gì.

“Ừm.....Thật ra thì không cần vớt vớt hết toàn bộ, ta nghĩ tên đó cũng không có khả năng bình nào cũng trộn thuốc độc, như vậy thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhất định sẽ bị phát hiện.” Dacide sờ cằm suy nghĩ nói: “Thuốc Tiểu Nhạc làm, mùi vị đều giống nhau sao?”

Phúc Nhạc nghe thấy ngẩn ra, thoáng chốc hiểu được ý của Dacide, tinh thần phấn chấn, cười nói: “Không thể đảm bảo mỗi bình đều giống, nhưng mà cũng không khác mấy, chú Dacide là định.....”

Dacide gật đầu: “Nếu như trộn lẫn cái gì khác, khẳng định mùi sẽ trở nên không giống, ta có thể ngửi ra.”

Trong lòng Phúc Nhạc vui mừng: “Vậy cháu trước tiên làm lại một lần nữa, chú Dacide sau khi ngửi qua có thể giúp tụi cháu phân biệt không?”

Dacide không chút do dự gật đầu, hình như lại nghĩ đến cái gì đó, chào hỏi Phúc Nhạc xong liền rồi đi trước, phỏng chừng là đi đưa com cho Masen rồi.

Phúc Nhạc cũng nhân lúc này nắm chặt thời gian mài thuốc bắt đầu làm lại 1 phần thuốc bôi mới, Jin và Haren đều chạy đi hỗ trợ trông com, cầu nguyện Dacide có thể giúp bọn họ có thể tìm ra được thuốc mỡ nào còn dùng được.

Dacide rất nhanh liền quay lại, về cùng còn có Joe vừa mới được đổi ca.

Phúc Nhạc vừa nhìn thấy bạn lữ nhà mình, nhất thời ủy khuất tràn đầy đáy lòng đều tràn ra, khoảnh khắc được Joe ôm vào trong lòng vành mắt vẫn còn đỏ, cậu cảm thấy mình sắp hồng mắt rồi.

“Em chán ghét tranh đấu.” Phúc Nhạc vui đầu vào trong ngực Joe không chịu ngẩng lên, buồn bực nói. Cậu biết bản thân mình bây giờ quá sợ hãi rồi, không có hào khí và dũng cảm của nam tử hán ra trận giết địch, nhưng mà cậu cứ lo lắng, cứ sợ hãi. Sợ Joe có chuyện gì ngoài ý muốn, sợ thấy người thân bạn bè mình nghe được tin dữ, lộ ra khuôn mặt đầy bị thương.

Cậu không phải là thiếu niên lòng ôm nhiệt huyết, chỉ muốn trải qua cuộc sống gia đình an an ổn ổn không phiền não mà thôi, cũng không cầu quyền tài danh lợi, chỉ muốn cùng với Joe trải qua những ngày mặt trời mọc đi làm mặt trời lặn đi nghỉ, coi giữ phần đất nhà mình, mỗi ngày tốn tâm tư làm đồ ăn ngon, phơi thuốc, khám bệnh.....cậu rất vui lòng làm một người không có truy cầu.

“Đừng sợ!” Joe nghe thấy thanh âm ủy khuất của Phúc Nhạc cũng đau lòng rồi, càng cắn hận đàn sói đen không có mắt đó, quyết định nhanh chóng giải quyết hết bọn họ.

“Cũng nên sắp kết thúc rồi.” Dacide cũng nhẹ giọng an ủi nói

Phúc Nhạc hít sâu một hơi, bình phục tâm trạng của mình, xoa xoa mắt tiếp tục mài thuốc: “Tôi biết mọi người sẽ không thua đâu.”

Nhưng biết là một chuyện, còn chán ghét tranh đấu thì vẫn ghét.

Dacide bắt đầu đi, thú Hadar cũng rất ghét tranh đấu, nhưng mà có biện pháp gì đây?

Bởi vì phân lượng nhỏ, cho nên rất nhanh thì Phúc Nhạc đã làm xong thuốc, Dacide bung cái chén để sát vào mũi người, từ từ nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, có vẻ đang nhớ mùi vị này, sau đó mở mắt ra, cầm lấy một đồng thuốc mà Phúc Nhạc đã làm, người từng cái từng cái một.

Mọi người cũng nhìn Dacide đầy căng thẳng, hy vọng có thể nhanh chóng biết được kết quả.

Thuốc trị thương Phúc Nhạc làm không ít, người từng cái cũng tốn không ít thời gian, Dacide lựa ra năm bình trong đó bỏ qua một bên.

“Những cái này có vấn đề sao?” Phúc Nhạc hỏi, cầm lấy một bình để người, hình như không có gì khác biệt so với cái khác.

“Ừm... có một mùi rất gay mũi, khiến người ta không thoải mái.” Dacide vừa phẩy tay quạt đi cái vị thuốc đậm đặc vẫn còn lưu lại trong mũi vừa nói.

“May mà những bình còn lại vẫn có thể dùng.” Phúc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, số lượng này cũng nằm trong dự đoán của mọi người. Nghe thấy lời nhắc nhở của Dacide mọi người cũng nghĩ, nếu người đó vẫn không bị phát hiện, khẳng định là hạ độc lúc giả vờ lấy thuốc trị thương. Như vậy thì không thể bỏ độc vào mỗi bình.

Nhưng mà đợi sau khi Phúc Nhạc thu dọn toàn bộ những thuốc đã bị bỏ thêm nguyên liệu chuẩn bị để về sau nghiên cứu thì phát hiện Dacide vẫn đang nhắm chặt mắt như trước không biết đang nghĩ cái gì.

Joe dùng tay ra hiệu im lặng, ý bảo Phúc Nhạc không cần lên tiếng, Phúc Nhạc không hiểu, chỉ đành nhẫn nại chờ đợi, thậm chí lẽ nào vẫn còn có thuốc vẫn chưa được phân loại.

Qua một lúc lâu, Dacide mới mở mắt ra, nhìn về phía Joe: “Tìm thấy rồi.”

Phúc Nhạc không hiểu: “Cái gì gọi là tìm thấy rồi?”

“Mùi vị.” Dacide cười khẽ một tiếng, không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Vào buổi tối, khi các thú nhân không quay trở về, mà đang canh gác ở trên đỉnh núi và xung quanh chân núi, Phúc Nhạc đang đợi người cũng nổi lửa để nấu cơm tối.

Tuy rằng thú nhân có bạn lữ sẽ có người tới đưa cơm, nhưng mà chạy tới chạy lui thì những thực phẩm cần mang cũng có giới hạn, vì thế mấy thư tính dứt khoát làm cơm ở gần đó, để mọi người có thể nhanh chóng ăn được đồ ăn nóng hổi.

Buổi chiều Phúc Nhạc đem mấy con gà được nuôi dưỡng để làm thuốc làm thịt nấu canh gà, trong chốc lát thì nấu xong rồi, dùng nước canh gà luộc thịt, bên trong còn bỏ Đường Quy (tên một vị thuốc Đông y), nhân sâm, ăn rồi có thức trắng đêm cũng không quá cực khổ.

Kanya và Jin không ngừng nghỉ nướng thịt, thú nhân đã đổi ca đi tới, đem thịt đã được nướng chín dùng với bánh tráng đã được nướng trước đó, nhanh hơn nhiều so với tay.

Sau khi canh thịt đã được nấu với lửa vừa, Dacide liền đi ra xung quanh đưa canh, cho dù là thú nhân hay thư tính, đều đưa cho mỗi người một chén, bận rộn hơn nửa ngày, anh mới đưa hết toàn bộ.

“Như thế nào?” Phúc Nhạc nhìn nồi canh trống không, lại nhìn Dacide, hỏi. Cậu vậy mà đem toàn bộ gà trong nhà cống hiến ra hết rồi.

“Àn. Xác định rồi.” Dacide sờ mũi nói.

“Đừng lo lắng.” Joe nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Phúc Nhạc nói

Phúc Nhạc gật đầu, nhưng mà ánh mắt lại không ngừng được mà liếc nhìn lung tung.

Tối đó Jin và Haren đều quay trở về, bởi vì Joe vẫn còn đang đi tuần, Phúc Nhạc tính đợi trễ một tí liền đi về cùng Joe, Kanya thì lại ở cùng với Phúc Nhạc.

Chém giết cả một ngày khiến hai bên đều đã tiêu hao hết sức lực, trong đêm khuya bốn bề yên tĩnh lạ thường, chỉ có thể nghe thấy âm thanh của gió thổi vào trong lá cây, Phúc Nhạc một ngày mệt nhọc cuối cùng cũng không nhịn được, mí mắt cứ đánh nhau loạn cả lên, dần dần cũng bắt đầu ngủ gà ngủ

gật, Kanya cũng ngồi ở bên cạnh Phúc Nhạc .

Đồng lửa nấu cơm vẫn còn đang cháy hừng hực vẫn chưa tắt hết, cành khô bị đốt gần hết thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng vang tí tách yếu ớt, vừa đúng lúc che giấu được tiếng bước chân.

Khuôn mặt hai người ngủ say đang được bóng tối bao phủ, bóng đen đó chậm rãi giơ tay lên, không chút do dự mà vung tay lên hướng về phía một người trong đó.

“Bắt được người rồi.” Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên ở bên tai, bóng đen kia bị tóm cổ tay, theo bản năng run lên, ngay lập tức giấu dựa muốn chạy trốn.

Joe làm sao có thể cho ý cơ hội này, tay vừa nhấc, chỉ nghe một tiếng rắc, hình như là thanh âm trật khớp xương, ngay sau đó 1 tiếng rên, cánh tay của bóng đen đó vô lực rũ xuống.

Đồng lửa xung quanh đột nhiên “ù ừ” bùng lên, khung cảnh trở nên vô cùng rõ ràng, không biết từ khi nào bắt đầu, Haren, Jin và Dacide, còn có tộc trưởng Barre và mấy thú nhân, toàn bộ đều xuất hiện xung quanh. Phúc Nhạc và Kanya cũng đã mở mắt từ lâu, nhìn thấy khuôn mặt của người đó dưới ánh sáng nổi bật của ngọn lửa không khỏi kinh ngạc.

“Cậu là.....ai?” Về mặt Phúc Nhạc không hiểu, giống cái trước về mặt đầy tức giận dùng cánh tay còn lại sống chết đánh vào Joe giãy giụa muốn tránh thoát, Phúc Nhạc một chút ấn tượng cũng không có.

“Buông tôi ra!” Người đó căn bản là không để ý tới nghi vấn của Phúc Nhạc, lớn tiếng kêu lên, hung tợn mà nhìn Joe, giống như có thâm cừu đại hận không bằng. Joe tự nhiên bất vì sở động, kết quả Lauth tìm 1 sợi dây mây trực tiếp trói hai tay của người đó lại.

“Harlan?” Tộc trưởng Barre đi vào nhìn giống cái đang bị Joe xách sau cổ không ngừng đạp chân, cau mày nói: “Là cậu hạ độc?”

“Không phải tôi!” Harlan trừng to hai mắt phẫn nộ nói: “Có quan hệ gì tới tôi đâu! Tôi chỉ là vừa lúc đi qua đây.”

“Thuận tiện cầm theo một cây gậy tính đánh ngất bọn họ?” Lauth đứng ở một bên khoanh tay cười lạnh nói, nhấc chân đá vào cây gậy mà lúc đầu đã bị Joe đoạt lấy ném qua một bên, cái gậy đó to chừng cổ nắm đấm của một người trưởng thành, đập xuống dường như nói là ngất đi, không cần thận thì trực tiếp mất mạng rồi.

Phúc Nhạc nhìn cây gậy đó mà sợ hãi, cái này nếu như đập vào đầu mình hay chú Kanya, vậy liền xong đời rồi.

“Mùi trên người cậu vẫn còn.” Dacide đi tới trước mặt cậu ta lạnh nhạt nói: “Trong thuốc trị thương trộn lẫn những thứ khác, những mùi đó về sau còn trộn thêm mùi thực vật kỳ quái, mà thứ mùi đó chỉ có trên người cậu.”

Dacide tốn rất nhiều công sức, mới có thể đem cái mùi vị không rõ ràng bị đưa vào trong bình thuốc “tách” ra.

Những thú nhân và giống cái tiếp xúc qua với thuốc trị thương trên người chỉ có hai loại mùi. Loại thứ nhất chính là mùi của thuốc trị thương bình thường, loại còn lại chính là mùi của năm bình thuốc trị thương còn lại.

Nhưng mà chỉ có giống cái bỏ độc, trên người sẽ có nhiều hơn một loại mùi, đan xen giữa hai loại, không rõ nguồn gốc.

Khi đi đưa canh, Dacide đã ngửi qua mùi trên người của toàn bộ lạc.

“Tại sao cậu lại làm như vậy?” Jin không nhịn được hỏi: “Chúng ta không phải là người cùng một bộ lạc sao?”

“Ha!” Harlan cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Jin đầy giễu cợt: “Ta chưa bao giờ nói qua ta và các người là đồng bạn.”

Jin cứng họng, có chút bức mình, nhưng lại không biết nói gì cho phải, chỉ đành căm tức nhìn về phía y.

“Tại sao muốn công kích tể ti?” Barre trầm giọng hỏi. Hôm nay Phúc Nhạc không về nhà là chuyện đã bàn bạc qua với mọi người, muốn xem xem có thể bắt tên phản bội ra hay không. Theo suy đoán của Joe và tộc trưởng, bọn sói đen đối với tể ti có thể chữa khỏi vết thương rất có hứng thú, kẻ phản bội có lẽ sẽ có hành động, nhưng mà khiến người ta không thể nào nghĩ tới đó là, Harlan vậy mà lại muốn giết chết Phúc Nhạc.

“Bởi vì ta ghét hắn.” Harlan cười lạnh nói, ánh mắt sắc bén mà còn mang theo hận ý nhìn mỗi một người: “Tất cả...các người, ta đều chán ghét.”

“Harlan, từ trước đến giờ bộ lạc chưa từng làm hại người, người lại đối xử với bọn ta như thế sao?” Tộc trưởng Barre nghe thấy lời của Harlan cũng không nhịn được tức giận nói: “Chán ghét tất cả mọi người? Chẳng lẽ mọi người ai cũng có lỗi với người?”

“Em nhớ ra rồi! Em đã từng gặp qua cậu ta.” Phúc Nhạc nhìn nửa ngày, đột nhiên túm lấy góc áo của Joe nhỏ giọng nói.

Tuy rằng người này đã bị khống chế rồi, nhưng mà Phúc Nhạc vẫn có chút kinh sợ trong lòng, người này quá hung ác rồi, bộ dạng giống như là cậu có thù giết cha đoạt vợ của cậu ta, khiến Phúc Nhạc không dám tới gần.

Joe tiện tay quăng Harlan cho Lauth, quay đầu lại nhìn cậu: “Hửm?”

“Anh còn nhớ lần trước, anh giúp em đi cắt cỏ để làm chổi, chuyện mà em đã nói với anh không?” Phúc Nhạc hỏi

Joe sững sốt, cúi đầu suy nghĩ một hồi mới gật đầu: “Là nói. hai người mà em đã gặp phải?”

“Ừ.” Phúc Nhạc nói: “Người thú nhân gặp được đó không phải là thích Haren sao, lúc ở đại hội còn khiêu chiến với Whorf?”

“Giống cái mà ngày hôm đó em gặp, chính là người này.” Phúc Nhạc chỉ Harlan nói. Khi đi tìm nguyên liệu để làm chổi, Phúc Nhạc tình cờ nghe thấy có giống cái tỏ tình với thú nhân. Nhưng mà sau đó Phúc Nhạc mới biết được thú nhân đó có tình ý với Haren, giống cái khi đó bị cự tuyệt, chính là cái vị trước mắt này.

“Vậy thì có liên quan gì đến Tiểu Nhạc.” Lần này đến phiên Haren buồn bực rồi, muốn hận thì cũng nên hận mình đi ? Tại sao bây giờ lại chán ghét Phúc Nhạc như vậy ?

“Tại sao người lại xuất hiện?” Harlan gắt gao nhìn chăm chăm Phúc Nhạc: “Nếu như không có người, bọn họ sẽ không được cứu sống. ...bọn họ không nên được cứu sống.”

“Tại sao, tại sao chỉ có bọn họ có thể được cứu! Tại sao 2 người cha của ta lại không có biện pháp nào mà chết đi?” Harlan gào thét như bị bệnh tâm thần, vành mắt như muốn nứt ra, nước mắt từ trong hốc mắt vô ý thức chảy ra, y giống như là không có cảm giác gì cả.

“Đặt phụ và ma phụ của Harlan đã không còn nữa.” Jin nhỏ tiếng giải thích với Phúc Nhạc: “Trước khi cậu đến không bao lâu, đều mắc bệnh mà qua đời rồi.”

Phúc Nhạc giật mình, đã hiểu được ý của Harlan.

Có lẽ là oán hận mình không sớm đến đây để cứu sống 2 người cha của y đi. Hết lần này tới lần khác rất nhiều người đều có thể được cứu, nhưng 2 người cha của mình lại chỉ có thể chết đi không ai cứu. Phúc Nhạc trầm mặc, chuyện này. Hình như ở chỗ nào cũng có.

“Chuyện này chả liên quan gì tới A Nhạc cả.” Joe nắm chặt tay đang ôm Phúc Nhạc, lạnh lùng nói.

Phúc Nhạc không nói, cậu không thể hiểu cách nghĩ của Harlan, nhưng mà đặt mình vào đó thì, nghĩ như vậy cũng có thể tha thứ được, nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa là bản thân phải hứng chịu con thịnh nộ và oán hận của Harlan, Phúc Nhạc cho rằng mình không có lỗi gì với Harlan cả.

“Ha ha ha, tại sao, tại sao tất cả mọi người ai cũng che chở người! Tại sao các người lại có thể vui vẻ như vậy?” Harlan thét lớn, mọi người xung quanh đều yên lặng nhìn y, không nói chuyện.

“Tại sao các người đều có người thích, mà ta lại chỉ có một mình! Tại sao ngay cả người duy nhất ta thích các người cũng muốn cướp đi! Các người đều đáng chết!”

Barre lắc đầu thở dài, sau khi 2 người cha của Harlan mất đi, bộ lạc vẫn luôn không có quên y, mỗi thú nhân đều sẽ thay phiên nhau nộp lên một phần nhỏ con mồi săn được, cái này cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ, hơn nữa mỗi người phụ trách một ngày, cũng phải rất lâu mới đến phiên mình. Sau đó bộ lạc đem thịt chia cho những thú nhân không thể săn bắn và những giống cái không có người nhà và bạn hữu. Chính vì là đồng bạn, cho nên mọi người chưa từng nghĩ qua việc vứt bỏ bọn họ.

Nhưng mà, tộc trưởng Barre chỉ có thể cố gắng hết sức chăm sóc tốt mỗi một tộc nhân, lại không thể khống chế và chi phối cách nghĩ trong lòng bọn họ.

Bởi vì mình không may mắn, oán hận may mắn của người khác, oán hận người đã mang đến may mắn, cho nên dần dần trở nên căm hận toàn bộ lạc. đi trên con đường sai lầm, cũng không thể quay đầu lại được.

“Đáng tiếc là những thứ thuốc đó không thể giết chết các người.” Harlan cười khê nói: “Xem ra Thần Minh cũng vứt bỏ ta rồi!”

Phúc Nhạc vừa nghĩ muốn nói gì đó, lại nhìn thấy khóe miệng của Harlan đột nhiên xuất hiện một nụ cười quỷ dị, giây tiếp theo, bên khóe miệng chảy ra máu đỏ tươi, theo cằm mà nhỏ xuống mặt đất.

Phúc Nhạc ngây người ra, lấy lại tinh thần liền chạy qua tách cầm của Harlan, nhưng làm thế nào cũng không thể tách ra. Máu càng ngày càng nhiều, đem tay của cậu cũng nhuộm thành màu đỏ.

Lauth cũng ngay lập tức buông lỏng Harlan, giúp đỡ tách cầm của cậu ta ra, Phúc Nhạc hoang mang lấy ngón chân của mình ra cấp cứu, nhưng mà máu vẫn luôn chảy không ngừng.

“.....” Qua một lúc lâu, Phúc Nhạc suy sụp buông lỏng tay xuống, cúi đầu thấp giọng nói: “Không được rồi.” Mạch đập đã ngừng rồi.

Jin và Haren mở to miệng, rất lâu không thể nói nên lời, đến khi biết Phúc Nhạc lên tiếng mới hồi phục tinh thần, lúc này hoàn toàn bị hành động xảy ra bất ngờ của Harlan làm cho chấn động.

Joe đi đến bên cạnh Phúc Nhạc, nắm chặt tay của cậu, cứng rắn kéo lui về sau nửa bước, xoay đầu cậu lại không cho nhìn: “Không sao.”

“Rốt cuộc là bởi vì sao?” Phúc Nhạc thì thầm nói: “Vì trar thù sao? Ngay cả tính mạng cũng không cần?”

“..... Như vậy, cũng tốt.” Barre thở dài nói: “Tiểu Nhạc không cần phải để trong lòng. Harlan làm những chuyện này.....nhất định sẽ bị đuổi khỏi bộ lạc, như vậy thì..... có lẽ sẽ càng đau khổ hơn cả cái chết.” Bị đã thủ đốì bụng đi dạo xung quanh xé nát ăn thịt, e rằng Halan cũng biết, cho nên mới có thể quyết tuyệt mà tự sát.

Barre cho người đem thi thể của Harlan mang đi, chôn ở bên cạnh 2 người cha của y ở dưới chân núi.

Tuy rằng đáng giận, nhưng cũng thật đáng buồn.

Sau đó, mọi người tìm thấy thực vật hạ độc ở trong nhà Harlan, Phúc Nhạc cũng nhận ra, sau đó chế ra thuốc giả cho mấy thú nhân đã dùng nhầm thuốc, cuối cùng cũng không có chuyện gì lớn xảy ra.

Thuốc trị thương bị trộm đi không được phát hiện ở nhà Harlan, về sau sau khi bắt được tên tù binh của tộc sói đen, thì mới biết được thuốc trị thương đã được đưa qua từ sớm rồi. Cũng chính bởi vì như vậy, đàn sói mới có thể chống đỡ lâu như thế.

Tộc sói đen từ sớm đã tìm được nơi này, cũng ẩn núp trong rừng rậm. Mà trùng tộc từ trước tới nay vẫn phụ thuộc vào tộc sói đen để sinh tồn, cung cấp sâu cho bọn chúng để thu được đồ ăn.

Cuối cùng, dưới sự chỉ huy của tộc trưởng Barre, tộc sói đen bị tiêu diệt toàn bộ, trái tim bị treo lơ lửng của Phúc Nhạc cuối cùng cũng buông xuống được rồi.

“Bất điều!”

“Phanh!”

“Ai! Minh hồ rồi.”

(chơi mặt chược ạ =)))

Âm thanh ồn ào từ trong nhà Phúc Nhạc truyền ra, Joe vừa mới bước và nhà liền nghe thấy các loại âm thanh lớn tiếng kêu la, im lặng thở dài, đám người này đã đem nhà của mình và A Nhạc làm thành nơi vui chơi rồi.Giật giật cái mũi, hương thơm của đồ ăn từ xa truyền lại, Joe bước nhanh đi vào trong phòng bếp, quả nhiên nhìn thấy bạn lữ nhà mình đang vùng vẫy cái xẻng xào đồ ăn.

“A Nhạc !”

“A! Anh về rồi à? Bên ngoài đều đã xử lý xong hết rồi?” Phúc Nhạc quay đầu nhìn Joe, cười nói

Joe gật đầu, rửa tay rồi giúp Phúc Nhạc làm cơm.

Tranh đấu đã kết thúc được ba ngày rồi, mấy thú nhân bận rộn đem thi thể những con sói sau khi bị lột da chôn sâu hoặc thiêu đốt, để phòng ngừa ôn dịch.

Hai người không nhanh không chậm mà làm việc trong tay, ngẫu nhiên nói hai ba câu, phần nhiều là Phúc Nhạc đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, Joe ôn nhu trả lời.

Tình cờ ngẩng đầu lên, Phúc Nhạc sững sốt, ngay sau đó liền vui mừng nói: “Joe, mau nhìn kia, tuyết rơi rồi!”

Joe theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt kinh hi vui sướng của Phúc Nhạc, mỉm cười nói: “Ừ, mùa đông cuối cùng cũng đến rồi.”

“Đội tuyết dày rồi, chúng ta cùng đi ném tuyết đi?”

“Ừ.”

“A, đúng rồi, mùa đông còn phải ăn nem rán nữa! Còn có lẩu, thịt dê xâu!”

“Đúng rồi, đúng rồi, Joe, màn cửa nhà chúng ta cũng nên treo lên chứ nhỉ!”

“.....”

Joe lẳng lặng nhìn vẻ mặt người yêu bởi vì tuyết rơi mà kích động có chút đỏ lên, bên môi thùy chung treo lên nụ cười thần nhiên, ấm áp mà lại hài lòng.

Có em ở đây, làm chuyện gì cũng đều tốt cả.

+++++++ Toàn văn hoàn+++++++

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Thú Y Ở Thế Giới Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

